Stephen
Booth

Sălașul morții

Stephen Booth

SĂLAŞUL MORŢII

Stephen Booth

Sălașul morții

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOOTH, STEPHEN
Sălaşul morţii / Stephen Booth; trad. Simion Nechiti
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN(10) 973-576-947-6
ISBN(13) 978-973-576-947-5

I. Nechiti, Simion (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119 Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHEN BOOTH
The Dead Place

Traducere din limba engleză
SIMION NECHITI

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2006

ISBN(10) 973-576-947-6
ISBN(13) 978-973-576-947-5

„Dar oare înseamnă moartea altceva
Decît să stai în soare şi să te topeşti în vînt?
Iar după ce Pămîntul ne va lua înapoi trupul,
Atunci vom începe adevăratul dans."

Kahlil Gibran (1883–1931), *Profetul*

Pentru toţi cei care au avut
vreodată de-a face cu moartea

1

În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase. Ce șansă, să poți înregistra scurgerea unei vieți, să o poți urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă – cînd existența devine nimic, cînd spiritul se desprinde de trup.

Sfîrșitul este întotdeauna atît de aproape, nu-i așa? Destinul pîndește sub picioarele noastre, ca un șobolan în canal. Stă agățat într-un colț al camerei, ca un păianjen pe pînza lui, așteptînd momentul potrivit. Și clipa morții noastre există deja adînc în noi. E o fantomă întunecată, la limita viselor noastre, o povară care ne trage de picioare, o șoaptă în ureche la cea mai înaintată oră din noapte. Nu o putem atinge și nici vedea. Dar cu toate astea știm că e acolo.

Și totuși... poate voi aștepta și mă voi bucura de așteptare. Se spune că asta-i jumătate din plăcere, nu-i așa? Așteptarea și planificarea, fiorul pur al expectativei. Ne putem lăsa imaginația să zburde, ca un cîine pe urma vînatului, cu nările fremătînd și cu limba scoasă de bucurie. Mințile noastre pot simți și adulmeca sîngele. Putem închide ochii și putem inspira aroma.

Eu îl pot simți chiar acum, tu nu? E atît de puternic, atît de dulce. Atît de irezistibil. E parfumul morții.

Se auzeau pași apropiindu-se pe coridor. Cineva, încălțat cu ghete grele, călca încet pe linoleum. Era un om care nu se grăbea, cu mintea în altă parte, gîndindu-se la masa de prînz sau

la terminarea schimbului, îngrijorat de junghiul din spate, de cureaua devenită prea strînsă. Un om obişnuit, care rareori se gîndea la moarte.

Paşii se opriră lîngă uşă, se auzi un foşnet de hîrtii, urmat de un moment de linişte. În aer se simţea o aromă de cafea, caldă şi metalică, precum un miros vag de sînge.

În liniştea din cameră, sergentul Diane Fry îşi freca urmele negre de pe degete cu un şerveţel. Invariabil, aşa păţea cînd folosea faxul. De fiecare dată cînd se apropia de aparatul acela afurisit, tonerul îi ajungea pe piele. Întotdeauna părea să fie o scurgere din cartuş sau amprente rămase pe carcasă. Dar, în seara asta, se simţea de parcă încerca să-şi şteargă de pe mîini o pată mult mai întunecată decît tonerul de fax.

– E dereglat total, spuse ea. Asta-i tot. Un psihopat. Un caz pentru Rampton[1].

Dar nu se aştepta să primească un răspuns. Era doar o tactică de a întîrzia citirea restului transcrierii. Îşi frecă degetele din nou, dar urmele doar se întinseră şi îi intrară mai adînc în pori. Va avea nevoie, mai tîrziu, de săpun şi perie.

– Blestemate maşinării. Cine le-a inventat?

De cealaltă parte a biroului, inspectorul Paul Hitchens aştepta liniştit, învîrtindu-se cu scaunul ergonomic şi zîmbind satisfăcut la sunetul ascuţit pe care acesta îl scotea la fiecare rotaţie.

Fry oftă. În biroul CID[1] o aşteptau dosarele mai multor cazuri, în care era deja implicată pînă peste cap. Era sarcina ei ca a doua zi dimineaţă să depună mărturie la tribunal într-un proces de crimă, iar mai tîrziu trebuia să se întîlnească şi cu cei de la Procuratura Regală. Nu avea timp să se mai ocupe şi de altceva, iar şeful ei ar fi trebuit să ştie lucrul ăsta.

În plus, dormise rău şi noaptea trecută. Acum, la sfîrşitul zilei, capul o durea de parcă arcuri de oţel îi fuseseră răsucite prin frunte, adînc, pînă în nervii din spatele ochilor. O senzaţie

---

[1] Important spital din Marea Britanie, pentru tratarea bolilor mintale (n.tr.)

[2] Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigaţii Criminale (n.tr.)

crescîndă de greaţă îi spunea că ar trebui să plece acasă şi să se întindă puţin, pînă îi va trece această stare.

Şi aceasta va fi o crimă adevărată, nu o încăierare între beţivi în curtea unei crîşme. Nu va fi o convulsie de violenţă inutilă, nici vreun zvîcnet patetic al unei pasiuni imature. Nu ar avea sens o lovitură prostească de cuţit ori un bocanc în moalele capului. Nu va fi nici urină amestecată cu sînge, nici rahat pe stînci, nici ţipete şi zbateri cînd gîtul alunecă între degetele mele precum un şarpe lucios...

Nu, nu va fi nimic din acest talmeş-balmeş. Nu de data asta. Ar fi semnul unei minţi dezorganizate, cedarea în faţa unui impuls iraţional. Nu e genul meu de crimă.

Am planificat cu mare atenţie crima. Această moarte va fi un model de perfecţiune. Detaliile vor fi precise, concepţia – fără cusur, iar execuţia – ireproşabilă. O realizare de care să fiu mîndru toată viaţa.

NOTĂ ÎN TRANSCRIERE: SCURTĂ PAUZĂ, RÎSETE.

Fry simţi un gol în stomac. Îşi ridică privirea de pe fax, reprimîndu-şi senzaţia de greaţă pe care o simţise la citirea ultimei propoziţii.

– Trebuie să ascult înregistrarea originală, spuse ea.

– Bineînţeles. Banda e pe drum, vine de la Ripley. O vom avea mîine-dimineaţă la prima oră.

– Dar ce folosesc, un porumbel călător?

Atunci Hitchens se răsuci şi se uită la ea. Îşi netezi mînecile de la sacou – un tic apărut în ultimele săptămîni, de parcă tot timpul era preocupat de felul cum arată. În seara asta părea că nu se simte deloc în largul lui. Probabil nici el nu dormise bine.

– Diane, am ascultat banda asta, zise el. Tipul este convingător. Cred că vorbeşte serios.

Cînd paşii porniră din nou, Fry le urmări sunetul, îşi lăsă mintea să străbată coridoarele sediului central al Diviziei E – în jos pe scări, dincolo de Departamentul criminalistic, de camera de operaţiuni încuiată şi întunecată şi pînă într-un hol unde se auzea ecoul unor voci înăbuşite.

– Nu, rîde, spuse ea. E un farsor.

Hitchens ridică din umeri.

– Atunci nu trebuie să mă crezi. Așteaptă să asculți înregistrarea și judecă singură.

Fry îl privi curioasă pe inspector. În ciuda defectelor lui ca șef, știa că avea instincte bune. Dacă Hitchens auzise înregistrarea și credea că ar trebui luată în serios, ea era înclinată să-l creadă. Cuvintele scrise nu erau suficiente. Adevărata intenție a apelantului putea fi surprinsă din timbrul vocii sale, din felul cum vorbea, din adevărul și minciunile pe care le puteau distruge.

– Pare să insinueze că a mai ucis și înainte, zise ea.

– Da. Sînt cîteva expresii semnificative. „Nu de data asta", ar fi prima dintre ele.

– Totuși, în același timp, el dezaprobă ceva. Se dezaprobă pe sine. Ce părere aveți?

Hitchens încuviință cu o mișcare a capului și începu, din nou, să-și netezească mînecile. Avea mîini puternice, cu unghii curate și îngrijite. O cicatrice albă se întindea peste încheieturile celor trei degete din mijloc.

– Ar putea deveni un caz psihologic interesant, pentru cineva care l-ar examina, răspunse el.

Vocea inspectorului suna prea nonșalant. Subit, Fry își dădu seama că știe de ce i se părea că nu se simte în largul lui.

– Nu-mi spuneți că avem deja un psiholog pentru caz?!

– Nu a fost decizia mea, Diane. A fost trimis de la Ripley, adu-ți aminte.

Se simțea frustrată. Așadar, vreun șef de la sediul central al Poliției din Derbyshire aflase despre convorbirea telefonică și decisese să-și bage nasul. Asta îi mai lipsea! Își imagină genul de șef, cu decorațiile afișate pe piept, patrulînd prin dispeceratul de la Ripley și demonstrînd că avea situația sub control în fața unor membri ai comitetului polițienesc aflați în vizită, în speranța că aceștia își vor aminti de el cînd venea vremea promovărilor.

– În regulă, cine este psihologul? întrebă Fry. Și, mai mult decît atît, cu cine a fost coleg?

De data asta, te înșeli, replică Hitchens.

Scoase o carte de vizită cu scrisul în relief, care era prinsă cu o agrafă de dosarul cazului. Luînd cartea de vizită, Diane observă că dosarul era destul de subţire. Dar nu va rămîne aşa, odată ce rapoartele experţilor vor începe să ajungă pe biroul ei.

– Doctor Rosa Kane, zise ea. Ştiţi ceva despre ea?

Lista experţilor şi a consultanţilor acreditaţi fusese actualizată recent. Cineva „periase" această listă şi îşi pusese amprenta, aducînd oameni cu idei noi.

– Absolut nimic, spuse Hitchens. Dar avem o întîlnire cu ea, mîine.

Fry remarcă acest „avem". Îşi notă cu ostentaţie datele personale ale doctorului Kane, înainte să returneze cartea de vizită. Dacă doctorul Rosa Kane se va dovedi a fi o femeie grasă de patruzeci de ani sau o bătrînă savantă sfrijită, cu părul cărunt prins în coc, Fry bănuia faptul că ea va fi ofiţerul de legătură, nu Hitchens.

Se ridică şi se duse la fereastră. Priveliştea spre Edendale, de la primul etaj, nu o inspira. Pe pantele din dreapta se vedeau numai acoperişuri, care obturau aproape total vederea spre dealurile din depărtare, unde soarele după-amiezii tîrzii părea suspendat deasupra pîlcului de copaci.

Cel care proiectase sediul central al Diviziei E, în anii 1950, nu prea fusese preocupat de estetică. Nici de confort. Oamenii nu se îndurau să viziteze West Street la vederea pantei obositoare a dealului şi din pricina lipsei locurilor de parcare. Din cauza acestei locaţii, Fry nu avea senzaţia că, dincolo de uşa de la intrarea în sediu, viaţa îşi urma cursul firesc. Întotdeauna avusese acest sentiment, pe cînd lucra în West Midlands – deşi, poate, nu de atunci începuseră să construiască posturi de poliţie ca nişte fortăreţe.

– Nu ai terminat de citit transcrierea, zise Hitchens.

– Cred că voi aştepta banda, domnule, dacă nu vă supăraţi.

– Nu a mai rămas mult, Diane. Ar trebui totuşi să o termini.

Fry îşi muşcă buza pînă cînd simţi durere, ceea ce o făcu să se concentreze. Fireşte, chiar şi în Derbyshire, toate zonele întunecate ale experienţei umane erau încă prezente, ascunse sub acoperişuri de piatră sau stînd la pîndă printre dealuri.

Transcrierea era încă în mîna ei. Ţinînd-o la lumina ferestrei, o răsfoi pînă la ultima pagină. Inspectorul avea dreptate – mai erau doar trei paragrafe. Apelantul încă nu deconspirase nimic despre sine. Dar Fry îşi dădea seama de ce se gîndise cineva să cheme un psiholog.

Detectivul Ben Cooper privi cum chipul femeii moarte se întoarce încet spre stînga. Acum, ochii ei lipsiţi de expresie păreau a privi fix, peste umărul lui, în lumina fluorescentă a lămpii de laborator. Carnea era de un brun-pămîntiu, iar din păr rămăseseră pe ţeastă doar cîteva smocuri, ca vîrtejurile lăsate de reflux în nisip.

În mod absurd, Cooper era dezamăgit că nu arăta aşa cum şi-o imaginase. Nu o cunoştea şi nu avea idee cum o cheamă. Era moartă şi deja transformată în ţărînă.

Dar îşi formase în minte o imagine a ei, creată din cele mai mici indicii – înălţimea, rasa, vîrsta aproximativă. Ştia că avea o fractură vindecată la antebraţul stîng. Născuse cel puţin o dată şi avea umeri deosebit de laţi pentru o femeie. De asemenea, era moartă de circa optsprezece luni.

În timpul celor doisprezece ani petrecuţi de Cooper la poliţia din Derbyshire o mulţime de trupuri neidentificate fuseseră găsite în Peak District. Cele mai multe aparţineau unor tineri care se sinuciseseră. Cadavrele de care se ocupa Divizia E erau găsite, în general, curînd după moarte, cu excepţia celor scoase din lacurile de acumulare. Însă această femeie nu se încadra în nici una dintre categorii.

Aşezat în profil, chipul era scăldat într-o lumină crudă care arunca umbre sub pomeţi şi în orbite. Încreţiturile de la colţurile ochilor se zăreau clar în lumină. Acum putea vedea că era un chip cu caracter, marcat de viaţă şi format de experienţă. O femeie în jur de patruzeci de ani. Fata cuiva şi mama altcuiva.

Dar rămăşiţele umane găsite de trecători în pădurea de la Ravensdale zăcuseră acolo mult timp, expuse intemperiilor şi pradă animalelor. Cadavrul era atît de descompus, încît orice identificare fusese imposibilă. Începuse să dispară sub muşchi şi

licheni, forma sa fiind ascunsă de iarba aspră, care crescuse prin orbitele craniului.

Capul continuă să se învîrtă. Se rotea cu 360 de grade, dînd la iveală ceafa, apoi profilul văzut din partea opusă, în final revenind la poziţia iniţială.

– Ce-i cu ochii? întrebă Cooper. Ăştia sînt ochii ei?

– Vom încerca vreo cîteva culori. Albaştri şi căprui, poate.

Suzi Lee avea părul negru tuns scurt, iar mîinile lungi şi subţiri. Era expert în medicină legală şi lucra la Departamentul de patologie al Universităţii Sheffield. Cooper îi privi degetele cum mîngîie capul reconstituit, de parcă voia să pipăie forma craniului, care se afla sub argila mulajului.

– Albaştri sau căprui? Nu ştim exact de care?

– Ochii sînt una dintre primele părţi ale corpului supuse descompunerii. Nu avem cum să aflăm ce culoare aveau cînd era în viaţă.

– A fost o întrebare prostească.

– Nu-ţi face probleme.

– OK. Uite alta – cît de precisă este această reconstituire?

– Ei bine, la fel ca ochii, forma nasului şi a gurii nu pot fi deduse cu precizie, ci doar presupuse. Iar dacă aş folosi o perucă ca şi cum aş încerca marea cu degetul. Dar forma generală a capului este destul de precisă. Asta e baza pentru reconstituirea formei fizice a unei persoane. Totul depinde de structura osoasă şi de grosimea ţesuturilor. Priveşte...

Îi arătă o serie de fotografii ale craniului, mai întîi cu repere ale grosimii ţesuturilor fixate în zone de referinţă, apoi cu o structură de plastilină construită în jurul acestor indicatori. Numerele de pe repere se zăreau în carcasa de plastilină asemenea unei ciudate erupţii cutanate albe.

– Să sperăm că e suficient pentru a trezi cuiva unele amintiri, zise Cooper.

– Să înţeleg că asta e ultima soluţie? De obicei, dacă se ajunge la reconstrucţia facială, aşa este.

– Hainele descoperite împreună cu trupul nu au putut fi identificate. Nu am găsit bijuterii sau alte obiecte personale. Evident, nici alte semne de identificare pe trup.

– Din cadavru nu mai rămăsese decît scheletul?

– În mare parte, da, răspunse Cooper.

Dar acest lucru nu era întru totul adevărat. Își amintea că pe falangele cadavrului rămăseseră urme de carne, iar pe oase mai erau prinse fîșii subțiri de tendoane. Unele părți ale trupului femeii rămăseseră asamblate cu încăpățînare parcă, mult după moartea ei.

– Apropo, i-am pus numele Jane Raven, spuse Lee. Jane, de la Jane Doe[1]. Raven – după locul unde a fost găsită. Nu m-am înșelat, nu?

– Da, la Ravensdale, lîngă Litton Foot.

– În afară de elementele de bază și de cîteva măsurători, nu știu nimic despre ea. Dar nu-mi place să las un subiect cufundat total în anonimat. Este mai ușor să interpretez un chip dacă îi dau un nume.

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Așa că am botezat-o Jane Raven Lee. Astfel, mă gîndesc la ea ca la sora mea. Asta mă ajută la crearea detaliilor, înțelegi? Lee zîmbi cînd îl văzu pe Cooper ridicîndu-și sprîncenele a mirare. Sora mea vitregă englezoaică, evident.

Cooper privi dosarul pe care-l ținea sub braț. Acesta conținea o copie a raportului întocmit de legist, în care femeia moartă primise un număr de referință. Era identitatea ei biologică, tot ceea ce se știa, oficial, despre persoana care fusese odinioară. O femeie caucaziană, în vîrstă de 40-45 de ani, de 1,70 m înălțime. Starea dinților arăta că mersese cu regularitate la dentist. Probabil că undeva existau date utile despre lucrările ei dentare – doar că el nu știa la ce cabinet stomatologic să apeleze.

Dar probabil că detaliul referitor la lățimea umerilor îl făcuse pe Cooper să-și formeze o imagine despre femeia moartă. Pentru el, acest tip de umeri era, de obicei, asociat cu o înotătoare. La vîrsta de circa 45 de ani și după cel puțin o naștere, mușchii trebuie să se fi lăsat într-o oarecare măsură, indiferent de cît de

[1] John Doe sau Jane Doe – nume generic dat de poliția britanică și americană cadavrelor neidentificate (n.tr.)

bine s-ar fi îngrijit ea. În viaţă fiind, trebuie să fi fost bine clădită. O fată ciolănoasă, cum ar fi zis mama lui.

– Reconstrucţia facială e în aceeaşi măsură o artă şi o ştiinţă, afirmă Lee. Forma feţei reprezintă doar o vagă asemănare cu structura osoasă. Nu va putea exista niciodată o asemănare perfectă.

Cooper aprobă printr-o înclinare a capului. O reconstituire nu ar putea fi utilizată ca dovadă clară a identificării, dar ar putea acţiona ca un stimul al memoriei. Acurateţea imaginii nu era atît de importantă pe cît era puterea ei de a atrage atenţia presei şi a populaţiei. Orice identificare trebuia să fie confirmată de lucrările dentare sau de testul ADN.

– Rata succesului e de cincizeci la sută, spuse Lee. S-ar putea să ai noroc.

Cooper primi de la ea un set de fotografii, pe care le ataşă la dosar. Îl simţi imediat mai gros şi mai consistent. Numărul DE05092005, cunoscut ca Jane Raven Lee, 1,70 m, cu umeri de înotătoare. O fată ciolănoasă.

– Mulţumesc, mi-ai fost de un mare ajutor, zise el.

Lee îi zîmbi din nou.

– Succes.

Dar cum părăsi laboratorul şi ieşi în burniţa de afară, Cooper se întrebă dacă nu îşi imagina prea mult din înfăţişarea femeii neidentificate. Putea fi o reacţie emoţională menită să compenseze ceea ce văzuse de fapt – acele cîteva fîşii de piele pe oasele decolorate.

Cel puţin identitatea ei biologică fusese stabilită. Acum antropologul şi medicul legist îi pasaseră lui responsabilitatea. Avea de descoperit cine era cu adevărat Jane Raven.

La patruzeci de kilometri depărtare, în centrul localităţii Edendale, Sandra Birley se opri să asculte. Ceea ce auzea erau paşi? Şi dacă da, cît de aproape se aflau?

Îşi întoarse încet capul. Spaţii mari, goale, betoane pătate cu ulei. Un şir de stîlpi şi o plasă de oţel care acoperea deschizăturile pe unde ar fi putut să se arunce în gol. O licărire de lumină se zărea la fereastra unei clădiri de birouri de peste drum. Dar nici o mişcare – oricum nu la acest etaj.

Sandra își strînse geanta mai aproape de șold și urcă scările spre următorul nivel. Noaptea, parcările multietajate erau cele mai înfricoșătoare locuri pe care le știa. În timpul zilei, acestea păreau suportabile, datorită prezenței oamenilor ocupați cu sacoșe și cărucioare de cumpărături, care se scotoceau după mărunțiș sau se strecurau prin huruitul motoarelor și gazul fierbinte de eșapament. Dar, după ce plecau acasă, un loc ca acesta era gol și neînsuflețit. Lipsită de prezența oamenilor, construcția devenea chiar amenințătoare.

Împinse ușa de la nivelul opt, apoi o ținu deschisă o clipă, înainte să intre, cu toate simțurile la pîndă. Nu pentru prima oară, Sandra se întrebă dacă nu ar fi trebuit să poarte pantofi cu tocuri joase, ca să poată fugi mai bine. Bîjbîind, își scoase din geantă telefonul mobil și-l ținu în mînă, cîștigînd o oarecare încredere în sine cînd îi simți forma cunoscută și văzu lumina slabă a ecranului.

Era o noapte în care nu intenționase să întîrzie. O întîlnire de ultimă oră se prelungise, grație „spectacolului" nesfîrșit oferit de colegii care voiau să facă pe grozavii și a șefilor care nu doreau să fie văzuți că pleacă primii acasă. Fusese reținută ore întregi. Și, pe cînd era totul gata, directorul de departament o luase de cot și o întrebase dacă are cîteva minute să-i verifice raportul. De ce nu-și dăduse osteneala să-l citească înainte de întîlnire? Pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, știind că putea să profite de timpul ei liber și fiind conștient că ea nu putea să-l refuze?

Skoda ei albastră era parcată la capătul nivelului opt. Era unica mașină de acolo, abia vizibilă în lumina fluorescentă. În timp ce pășea pe plăcile de beton, ascultîndu-și sunetul tocurilor, Sandra tremura în sacoul neagru pe care îl purta la birou. Ura toate aceste rampe și bare. Erau proiectate pentru mașini, nu pentru oameni. Dimensiunea locului era total greșită – pereții prea groși, tavanul prea scund, pantele prea abrupte pentru mersul pe jos. O făcea să se simtă ca un copil care se rătăcise într-un oraș necunoscut. Masa de beton amenința să o strivească de tot, să o înghită în pîntecul ei cu un rîgîit de gaze de eșapament.

Brusc, pașii se auziră din nou.

Sandra cunoștea bine parcarea, chiar își amintea cînd fusese construită, în anii optzeci. Unele caracteristici ale construcției

făceau ca pînă şi cel mai mic zgomot să străbată toate nivelurile, astfel că, în timp ce ea se deplasa spre maşină, paşii de la cîteva etaje mai jos păreau să fie chiar în spatele ei.

Deşi mai trecuse printr-o asemenea experienţă de multe ori înainte, era în continuare păcălită. Iar cînd se întîmpla din nou în această seară, Sandra nu se putu totuşi abţine să nu se întoarcă pentru a vedea cine era în spatele ei. Şi, fireşte, nu era nimeni.

De fiecare dată cînd auzea sunetul acelor paşi, se întorcea să se uite.

Şi de fiecare dată cînd se uita, nu era nimeni.

De fiecare dată, cu excepţia ultimei dăţi.

Nu era Sigmund Freud cel care spunea că fiecare fiinţă are un instinct al morţii? În fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrşită cu Eros, instinctul vieţii. Şi, potrivit lui Freud, răul este întotdeauna dominant. Viaţa este interconectată cu moartea. Crima este impulsul nostru natural. Întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face. Inteligenţa ar trebui să rafineze instinctul primar, să-l îmbogăţească prin existenţa motivaţiei şi a scopului.

Fără un scop, actul morţii nu are nici o semnificaţie. Devine o pierdere de timp, o crimă fără importanţă, făcută fără tragere de inimă şi incomplet. Prea adesea dăm greş la final. Ne întoarcem şi închidem ochii, în timp ce porţile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescenţele bogate ale putrefacţiei. Aceasta este adevărata natură a morţii. Ar trebui să deschidem ochii şi să învăţăm.

Dar, în acest caz, totul va fi perfect. Pentru că aceasta va fi o crimă perfectă.

Şi ar putea fi în seara asta sau, poate, săptămîna viitoare.

Dar va fi curînd. Promit.

2

Melvyn Hudson decisese să facă el însuși transportul, în această seară. Îi plăcea să aibă un corp proaspăt în congelator la sfîrșitul zilei – însemna că era de lucru pentru a doua zi. Așa că îl chemă pe Vernon afară din magazin și îl puse să aducă furgoneta. Bineînțeles, Vernon nu știa cum să reacționeze în fața celor în suferință. Întotdeauna fusese așa, chiar de la început, de cînd bătrînul îi obligase să-l accepte. Dar, cel puțin, se afla într-un loc unde Hudson putea fi cu ochii pe el.

Vehiculul căruia îi spuneau furgonetă era, de fapt, un Renault Espace modificat, vopsit în negru, cu geamuri fumurii și cu însemnul HS. La fel ca în cazul carelor funebre și al limuzinelor, numărul de înregistrare al furgonetei venea de la Hudson and Slack. „Firma dumneavoastră locală demnă de încredere."

Erau demni de încredere, într-adevăr. „Vă scoate din casă morții" ar putea fi un slogan mai bun. Uneori Melvyn se simțea ca omul însărcinat de primărie să vină să ridice vechiul frigider lăsat la ușa din spatele unei case. Nimeni nu-și bătea capul cu ce se întîmpla cu vechiturile de care nu mai avea nevoie. Frigiderele lor scoase din uz puteau să zacă în munți de fiare prin vreo groapă de gunoi și nimeni nu și-ar fi făcut griji, atîta timp cît nu se aflau sub ochii lor. Majoritatea oamenilor erau chiar nerăbdători să scape de cadavrul din casă.

Cîteva minute mai tîrziu, Vernon conducea spre Fargate, stînd aplecat peste volan într-o poziție stîngace – aceeași stîngăcie prezentă în tot ceea ce făcea. Hudson își jurase că se va descotorosi de Vernon, la prima încurcătură pe care o va mai provoca, indiferent ce-ar zice bătrînul Slack. Băiatul reprezenta un risc, și această firmă nu-și mai putea permite riscuri.

Hudson pufni ca pentru sine, în timp ce mergeau prin centrul localităţii Edendale. *Băiat?* Vernon avea 25 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să înveţe cum e cu afacerile, să fie gata să le preia, cînd venea vremea. Totuşi, puţine şanse. Vernon nu se ridica nici la degetul mic al tatălui său, în ceea ce priveşte priceperea. Richard făcuse o treabă de mîntuială în ceea ce priveşte pregătirea fiului său. Nu că ar fi o afacere prea mare ca s-o lase cineva moştenire din tată în fiu.

După ce ajunseră la casa din Southwoods, Hudson le ceru rudelor să aştepte jos, la parter. Nimic nu-i mai groaznic decît ca rudele îndurerate să fie de faţă cînd cel drag, decedat, e pus într-un sac mortuar. Dacă starea de *rigor mortis* nu s-a instalat complet, cadavrul tinde să facă unele mişcări dezordonate. Uneori, ai chiar impresia că revine la viaţă.

Cadavrul era al unui bătrîn, stafidit şi urît mirositor, cu un balon de spumă cenuşie pe buze. Încă nu se răcise de tot, dar pielea părea precum chitul, întinsă şi lipsită de rezistenţă. Hudson îşi zise că, dacă l-ar împunge destul de tare cu degetul în stomac, i-ar pătrunde pînă la şira spinării.

Vernon stătea lîngă pat ca un idiot, cu braţele atîrnîndu-i pe lîngă corp şi cu mintea la orice altceva, numai la muncă nu.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Hudson.

– Melvyn, cînd faci un transport ca ăsta, nu remarci lucrurile mărunte din dormitorul persoanei respective?

– Cum ar fi?

– Doar lucrurile mărunte. Uite, un pahar de apă băut doar pe jumătate. Un aparat de ras, pe care cineva l-a folosit să-l bărbierească în dimineaţa asta. Încă au mai rămas pe aparat cîteva fire de păr, deşi el e mort.

– Bineînţeles, e mort de-a binelea, zise Hudson, străduindu-se să-şi păstreze vocea coborîtă. De ce crezi că ne aflăm aici?

– Nu te uiţi la lucrurile astea, Melvyn?

– Nu. E doar o slujbă. Sîntem profesionişti.

– Dar uneori nu te gîndeşti... Atîta timp cît toate astea mai sînt în jur, e ca şi cum nu e mort de tot. E încă aici, în cameră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gîndi la aşa ceva, Vernon, şi apucă de mortu' ăsta.

Hudson luă cadavrul de genunchi, în timp ce Vernon îl prinse de umeri. Un braţ se ridică şi o mînă se legănă, de parcă îşi lua rămas-bun.

– Ai grijă, altfel va ateriza pe podea, zise Hudson. Acolo jos familia se străduieşte din răsputeri să pretindă că nu ştie ce se întîmplă. O buşitură zdravănă în tavan le va spulbera iluzia.

Puseră corpul pe targă şi începură să coboare scările. Aceste case vechi reprezentau întotdeauna o problemă. Uşile erau prea strîmte, scările prea abrupte, iar colţurile aproape imposibile. Adesea Hudson se gîndea că oamenii trebuie să fi fost mult mai scunzi cînd construiseră aceste case – dacă nu cumva, în acele zile, coborau cadavrele pe fereastră, cu frînghiile.

Puseră targa în furgonetă, apoi Hudson se întoarse în casă, netezindu-şi mînecile jachetei. Nu era ţinuta pentru funeralii, desigur, ci doar una veche, folosită la transportul cadavrelor. Totuşi, aparenţele contează.

– Acum nu vă mai faceţi griji, îi spuse fiicei celui decedat. Ştiu că tatăl dumneavoastră era bolnav de ceva vreme, dar întotdeauna e un şoc atunci cînd cineva drag piere. Pentru asta sîntem noi aici – să uşurăm povara şi să ne asigurăm că totul decurge cum trebuie în aceste momente grele.

– Vă mulţumesc, domnule Hudson.

– Un singur lucru aş vrea să vă întreb. Ştiţi că trebuie să luaţi un certificat medical de la doctor şi să înregistraţi decesul tatălui dumneavoastră? Vi se va elibera un certificat de deces şi o adeverinţă de înmormîntare. Pe aceasta mi-o veţi da mie.

– Adeverinţă? întrebă ea, nesigură.

– Ştiu că par o mulţime de hîrtii, dar mi-e teamă că trebuie făcute.

Hudson văzu că femeia începe să se frămînte şi îi zîmbi încurajator.

– Uneori cel mai bine e să ai o mulţime de preocupări, în momente ca acesta – aşa nu vei avea timp să te gîndeşti prea mult. Îi vom face tatălui dumneavoastră o înmormîntare frumoasă, şi fiţi sigură că ultimele amintiri despre el nu vor fi neplăcute.

Ea începu să plîngă, şi Hudson o ţinu o clipă de mînă, înainte să părăsească locuinţa.

În furgonetă, Vernon se întinse după teancul de formulare de sub bord.

– Lasă hîrtiile, spuse Hudson. O să mă ocup eu.

– Mă pricep şi eu, Melvyn.

– Am spus să le laşi. Concentrează-te doar la condus!

– De ce nu vrei să mă laşi să fac eu hîrtiile?

– Nu taci odată, Vernon? Ai căpătat cea mai plăcută îndeletnicire. Te las să conduci furgoneta. Te las chiar să conduci şi limuzinele.

– Sînt un şofer bun.

Hudson trebuia să admită că Vernon era un şofer destul de priceput. Dar cui nu-i place să conducă limuzine? Poţi auzi lucruri interesante de la persoanele îndoliate aflate în spate. Nu le pasă ce spun pe drumul spre înmormîntare, dar mai ales la întoarcere. Îţi oferă o imagine diferită asupra celui decedat, faţă de ceea ce auzi la slujba ţinută de vicar. Vernon era la fel ca oricare – îi plăcea să ciulească urechea la spusele participanţilor la înmormîntare. Dar dacă avea de gînd să devină prost dispus şi să fie afectat din cauza unui transport, aşta era picătura care umplea paharul.

Cîteva minute mai tîrziu, se opriră la uşa din spate a clădirii lor, duseră corpul în morgă şi îl puseră într-unul dintre sertarele de jos ale frigiderului. Chiar şi Vernon va trebui să admită că un cadavru, odată scos din casă, departe de paharul de apă pe jumătate băut şi de firele de păr de pe lama de ras, nu era decît un *lucru*. Nu aveai cum să îl priveşti altfel, cel puţin nu atunci cînd aveai de pregătit corpul – să-i pui proteza, să-i coşi buzele, să-i dai feţei o formă cît mai firească. Toate astea nu-l mai afectau pe Hudson. Doar dacă nu era vorba de un copil, fireşte.

– Atenţie, nu lăsa sertarul să se deschidă.

Vernon reveni brusc la realitate. Atenţia îi fusese abătută, dar la fel şi a lui Hudson. Nici chiar aici, la morgă, nu se făcea să răstoarne trupul pe podea.

Vicky, secretara, se afla în biroul din faţă, lucrînd la calculator, dar înăuntru nu se afla nici un potenţial client. Cea din urmă

înmormîntare a zilei se terminase, deşi următorul sicriu aştepta să plece dimineaţă, iar unul dintre băieţi îi ataşa deja chingile care ţineau coroanele.

Hudson ştia că unii dintre cei de la firmă considerau că se agita prea mult. Chicoteau pe seama lui pentru că era obsedat ca totul să se facă la momentul oportun şi întotdeauna îl îngrijorau traficul şi blocarea circulaţiei. Dar el voia ca lucrurile să fie bine făcute la fiecare înmormîntare. Din acelaşi motiv îşi petrecea serile vorbind cu clienţii la telefon, sfătuindu-i cum să procedeze cu cenuşa, întrebîndu-i cum a fost înmormîntarea şi ascultînd poveşti despre felul cum familia făcea faţă situaţiei.

Totul făcea parte din serviciile personale prestate. Acestea erau punctul forte al firmei Hudson and Slack. Probabil ultimul punct forte.

Ben Cooper îşi conducea Toyota pe şoseaua de centură a oraşului Sheffield, tocmai depăşind un tren de mare viteză, care se îndrepta zgomotos spre centrul oraşului, venind din Shalesmoor. Teoretic, acum era liber, dar îşi puse telefonul mobil în kitul hands free şi sună la biroul CID al Diviziei E să verifice că nu era nevoie de el. Cu toate că nu aştepta ceva anume. De fapt, trebuia să fie ceva *într-adevăr* urgent ca să justifice munca peste program.

– Domnişoara este într-o şedinţă cu domnul inspector, îi răspunse detectivul Gavin Murfin. Dar nu a lăsat nici un mesaj pentru tine, Ben. O să-i spun că te-ai interesat. Dar tocmai plec şi eu acasă, aşa că în locul tău nu mi-aş face griji.

– OK, Gavin. Am nimerit la o oră de vîrf, aşa că, oricum, îmi va lua cam patruzeci de minute să mă întorc la Edendale.

Văzu aprinzîndu-se stopurile celorlalte maşini în faţă în timp ce zeci de vehicule creaseră un ambuteiaj la intersecţia cu Şoseaua 57. Cîţiva şoferi încercau să o ia la dreapta, spre cartierele de vest din Sheffield. Dar cei mai mulţi păreau hotărîţi să se tîrască pe şoseaua de centură, îndreptîndu-se probabil spre casă, în suburbiile din sud, Mosborough, Hackenthorpe, Beighton şi Ridgeway. Unele dintre acele locuri făcuseră odată parte din Derbyshire, dar oraşul le înghiţise cu treizeci de ani în urmă.

– Gavin, ce se discută la şedinţă? întrebă Cooper, îngrijorat că ar putea să rateze ceva interesant.

Tot ce era semnificativ părea să se întîmple atunci cînd el era plecat de la birou. Cîteodată se întreba dacă nu cumva Diane Fry făcea înadins asta. Ca şef nemijlocit al lui, nu se grăbea întotdeauna să-l ţină la curent.

– Habar n-am, zise Murfin. Nu mi-a spus. Am nişte dosare să-i dau, apoi sper să mă fofilez înainte să-mi găsească altceva de lucru.

– La noi nu se stă peste program, Gavin.

– Mie-mi spui?!

Cooper se opri din nou. Grupuri de studenţi stăteau lîngă el, aşteptînd trenul să reapară din tunelul de sub sensul giratoriu. Toţi purtau căşti stereo sau erau cu telefonul mobil la ureche. Principalul campus studenţesc se afla chiar peste drum şi Cooper putea să distingă complexele spitaliceşti de pe Western Bank. Întotdeauna îl deruta sistemul de sensuri unice din centrul Sheffieldului, aşa că era bucuros să folosească şoseaua de centură. Nu voia să stea în oraş mai mult decît era necesar.

– Presupun că n-ai chef să ieşi mîine-seară la un pahar, încercă Murfin.

– Nu trebuie să fii acasă, cu familia, Gavin?

– Jean duce copiii la patinoar. Voi fi liber.

– Nu, îmi pare rău. Mîine, nu.

– Te-ai lăsat de bere? Nu-i nimic, tot aşa de bine ţi-aş putea oferi ceva de mîncare. Am putea găsi la cîrciumă plăcintă şi cartofi prăjiţi sau ar fi o idee să mergem la un restaurant indian. Miercurea e deschis la Raj Mahal.

– Nu, nu pot, Gavin, zise Cooper. Am o întîlnire.

– Ce anume?

– O întîlnire.

– Cu o femeie?

– S-ar putea.

În sfîrşit, Cooper reuşi să prindă ieşirea, făcînd dreapta pe Ecclesall Road, pe lîngă supermagazinul Safeway şi vechea berărie. În faţa lui se întindeau o mulţime de baruri, magazine Aga şi birouri ale consultanţilor financiari independenţi. În suburbiile

înverzite Whirlow şi Dore, casele deveneau mai mari şi erau plasate din ce în ce mai departe de stradă.

– Mai eşti acolo, Gavin?

Vocea lui Murfin era mai joasă atunci cînd reveni pe fir.

– Trebuie să plec. Domnişoara a ieşit de la şedinţă şi nu pare prea veselă. E cam trasă la faţă. Înţelegi ce vreau să spun? Ca şi cum tocmai a mirosit ceva cu adevărat nasol.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Aşa că, se pare, am cam dat-o în bară. N-am fost destul de iute.

– Atunci, succes. Vorbim dimineaţă.

Cooper zîmbi cînd termină convorbirea. Comentariul lui Murfin despre Diane Fry îi amintise de raportul antropologului legist, privind rămăşiţele umane de la Ravensdale. Documentul conţinea foarte puţine detalii. Ca multe alte rapoarte întocmite de experţi, şi acesta păruse că mai mult ridica întrebări, decît dădea răspunsuri. Dar oricum îl sunase pe doctorul Jamieson, chiar dacă mai mult dintr-o pornire optimistă. Pînă la urmă, exista numai o singură persoană însărcinată să găsească răspunsurile.

– Nările sînt înguste, nasul drept, iar pometii nu sînt proeminenţi. Rasa caucaziană, probabil europeană. Adult.

– Da, aşa spuneaţi în raportul dumneavoastră, domnule.

– În afară de asta, e puţin mai dificil. Trebuie să căutăm modificări ale scheletului, care apar cu o frecvenţă previzibilă – schimbări în structura coastelor în locul unde acestea se prind de stern sau ale pelvisului în zonele care se unesc în partea din faţă a corpului. Putem stabili vîrsta unui adult cu o marjă de cinci – dacă avem noroc – sau de zece ani. Aşa că vîrsta de 40-45 de ani reprezintă cea mai bună aproximare.

– Şi ce şanse avem să facem o identificare? întrebase Cooper.

– Exactă? Nici una.

Doctorul Jamieson păruse să-şi piardă răbdarea. Probabil că avea o mie de alte lucruri de făcut – ca toată lumea, de altfel.

– Tot ce pot să-ţi dau este un profil biologic general – depinde de tine să-l compari cu persoanele dispărute aflate în baza de date. Îţi ofer doar nişte indicii. Nu pot să fac minuni.

– Dar este cu siguranţă vorba despre o femeie? insistase Cooper.

– Da, cu siguranţă. Asta ar trebui să reducă oarecum aria căutărilor, nu-i aşa? Nu există atît de multe femei înregistrate ca dispărute în Derbyshire, nu?

– Aveţi dreptate, doctore.

Jamieson nu se înşelase. Problema era că nimeni nu depusese o plîngere privind dispariţia unei persoane care să corespundă descrierii lui Jane Raven.

Fry îşi luă un pahar cu apă rece şi aşteptă cîteva clipe, înainte să se întoarcă în biroul inspectorului. Era vag conştientă de prezenţa lui Gavin Murfin, care o pîndea pe furiş din biroul CID, aşezîndu-se imediat cînd Fry privi în direcţia lui. Însă toţi ceilalţi plecaseră deja. Era un aer stătut şi locul părea să aştepte venirea oamenilor de la curăţenie.

Fry intră în birou şi-şi puse paharul cu apă pe biroul lui Hitchens.

– A vorbit la telefon mai mult de trei minute, zise ea. De ce n-au depistat locul de unde a sunat?

– Au făcut-o. Era de la un telefon public.

– Fireşte. Fără îndoială, din vreun centru comercial aglomerat, unde nimeni nu i-ar da nici o atenţie. Banuiesc că, atunci când a sosit patrula, plecase de mult.

Hitchens o privi, dînd pentru prima oară semne de nerăbdare. Şi Fry îşi dădu seama că mersese un pic prea departe. Dădu vina pe durerea de cap sau pe faptul că se simţea atît de epuizată.

– De fapt, Diane, cabina telefonică se află într-un sat numit Wardlow.

– Unde-i asta?

Îşi miji ochii să vadă harta de pe peretele din biroul inspectorului, prefăcîndu-se a fi foarte concentrată, ca să-i distragă acestuia atenţia de la starea de nervozitate manifestată mai devreme.

– Pe Drumul 6465, la circa trei kilometri de Monsal Head.

Fry îşi păstră mimica de persoană concentrată. Credea că ştie vag cam pe unde s-ar afla Monsal Head. Undeva în sud, pe

drumul spre Bakewell. Își dorea să poată identifica locul pe hartă, înainte să i-l arate inspectorul.

– Aici... zise Hitchens, întorcîndu-se cu scaunul și arătînd cu o precizie nonșalantă un punct pe hartă. La cincisprezece minute de Edendale. Asta-i tot.

– De ce acolo?

– Nu știm sigur. La prima vedere ar părea o alegere riscantă. E un sătuc liniștit și un străin ar putea fi observat – sau cel puțin o mașină necunoscută, parcată pe marginea drumului. În mod normal am fi sperat că își va aminti cineva că a văzut persoana din cabina telefonică în jurul orei respective.

– Și ce nu a fost normal?

– Cînd un echipaj a sosit la Wardlow, un cortegiu funerar se pregătea să plece din sat. La cimitir avusese loc o înmormîntare. Una importantă, cu o mulțime de participanți. Se pare că decedata provenea din Wardlow, dar se mutase la Chesterfield și devenise o bine-cunoscută femeie de afaceri și membru al consiliului local. Ideea e că au fost o mulțime de străini în sat, timp de o oră și jumătate. Mașini necunoscute erau parcate peste tot.

Hitchens trasă cu degetul pe hartă o distanță scurtă.

– După cum vezi, e unul dintre acele sate liniare, întinse de-a lungul drumului, pe o distanță cam de un kilometru. În timpul înmormîntării, fiecare loc liber a fost ocupat, mașinile parcînd inclusiv pe iarbă sau pe trotuar, acolo unde se putea. Bineînțeles, la funeralii au luat parte și unii săteni. Și aceia care nu au fost, puțin probabil să fi observat vreun străin anume sau vreo mașină. Asta s-ar fi întîmplat în orice altă zi, la orice altă oră. Numai atunci nu.

– A fost deci un apel dat sub impulsul momentului? Crezi că omul nostru pur și simplu conducea pe acolo, căutînd o situație ca aceea, de care să profite și, ivindu-se ocazia, a profitat de ea?

– S-ar putea.

Fry clătină din cap.

– Dar el avea tot textul pregătit, nu-i așa? Nu sună ca o convorbire improvizată. Fie avea un text chiar în față, în cabina telefonică, fie îl repetase pînă cînd îl știa pe de rost.

– Da, cred că ai dreptate.

– Oricum, omul acesta nu e normal la cap, spuse ea.

– Asta nu înseamnă că nu vorbeşte serios, Diane.

Fry nu răspunse. Încercă să şi-l imagineze pe cel care sunase străbătînd zona, trecînd prin periferiile oraşului Edendale şi prin satele alăturate, apoi conducînd prin Wardlow şi observînd înmormîntarea. Aproape că putea să-i intuiască zîmbetul de pe buze, atunci cînd oprise printre maşinile participanţilor şi printre limuzinele negre. Nimeni nu s-ar fi întrebat cine era sau de ce se afla acolo cînd intrase în cabina telefonică şi telefonase. Între timp, cei care participau la funeralii se strînseseră probabil în biserică și slujba era pe cale să înceapă.

– Înregistrarea, zise Fry. Li s-a cerut criminaliştilor să analizeze zgomotul de fond?

– Ne vom asigura că vor face asta, răspunse Hitchens. Dar de ce întrebi?

– Mă întrebam ce cîntec se auzea? *Abide With Me*[1], poate. Sau *The Lord's My Shepherd*[2]. Am putea să ne dăm seama pe unde ajunsese slujba, dacă el se afla deja în cabina telefonică atunci cînd participanţii intrau în biserică sau a aşteptat pînă cînd a început slujba ca să telefoneze. Probabil au fost cîţiva întîrziaţi care l-au observat. Va trebui să verificăm toate acestea. Dacă reuşim să restrîngem aria căutărilor, am putea să-i identificăm pe cei care probabil l-au văzut.

– În regulă.

– Şi încă ceva...

– Da?

– Mă întreb dacă a plecat imediat ce a terminat convorbirea.

– De ce?

– Păi, ar fi însemnat să iasă în evidenţă, nu-i aşa? Cineva s-ar fi putut întreba de ce a plecat fără să ia parte la slujbă. Dacă este într-adevăr atît de deştept, presupun că a fost nevoit să rămînă.

– Să rămînă?

---

[1] *Rămîi cu mine*

[2] *Dumnezeu e păstorul meu*

– Să se alăture mulţimii. Să stea în biserică şi să cînte. Se poate să fi stat lîngă mormînt, pentru a vedea prima lopată de ţărînă căzînd pe sicriu. Probabil a zîmbit familiei îndoliate şi a admirat coroanele de flori. Ar fi fost, atunci, unul din mulţime.

– Doar alt participant anonim. Da, înţeleg.

– Unul din mulţime, repetă Fry, uimită de propria idee. Şi toţi cu gîndul la acelaşi lucru.

– Ce vrei să spui, Diane?

– Ei bine, încă nu ştim nimic despre el, dar pun pariu că e genul de persoană care ar fi încîntată de o asemenea idee. Toţi acei oameni din jurul lui gîndindu-se la moarte, în timp ce el telefona.

Se opri şi se uită la Hitchens. Acesta îşi roti scaunul şi, cu o expresie îngijorată pe chip, îi întîlni privirea. Fry văzu că vorbele ei îl marcaseră, că reuşise să-i transmită propriile nelinişti profunde. Cuvintele din transcrierea convorbirii erau destul de îngrijorătoare. Se trezi anticipînd sunetul vocii lui cu un amestec de nerăbdare şi de groază.

– Cu excepţia faptului că moartea despre care vorbea el, zise Hitchens, nu avea nimic de-a face cu femeia care era în acel moment înmormîntată în cimitirul din Wardlow. Era vorba despre o cu totul altă moarte.

– Evident, fu de acord Fry. Însă nu avem idee a cui.

Inspectorul se uită la ceas. Era timpul să-şi încheie ziua. Spre deosebire de unii dintre subordonaţii lui, avea motive întemeiate să-şi dorească să ajungă acasă la timp – o asistentă medicală cu care trăia de doi ani şi o casă drăguţă pe care o cumpăraseră împreună la Dronfield. Dar nu peste multă vreme va trebui să se căsătorească şi să aibă copii – şi atunci poate nu va mai fi atît de nerăbdător.

– Dimineaţă ai cazul Ellis, nu-i aşa? La ce oră trebuie să fii acolo, Diane?

– La 10.30.

– Totul e pregătit?

– Detectivul Murfin face ultimele verificări pentru mine.

– Bine. Antreprenorul care s-a ocupat de înmormîntarea de la Wardlow are firma chiar aici în oraş, spuse Hitchens. Ai timp

dimineaţă, înainte de a ajunge la tribunal, să-i faci o vizită pentru a sta de vorbă cu el.

Fry nu era deloc nerăbdătoare să compară a doua zi dimineaţa în faţa tribunalului. Dar, cel puţin, făcuse tot posibilul ca depoziţia ei să fie cît mai clară cu putinţă, astfel încît procuratura să aibă un caz solid. Cu puţin noroc, pînă la sfîrşitul acelei săptămîni, închisoarea Derby va avea un nou locatar pe termen lung.

Multe dintre detaliile cazului Micky Ellis erau deprimant de previzibile. Ori de cîte ori ofiţerii Diviziei E erau înştiinţaţi de găsirea unui cadavru în împrejurimile oraşului Edendale, în Devonshire Estate, se aşteptau să fie vorba de un alt caz de violenţă domestică. O crimă în familie, un omor banal.

– Mă uimeşte neîncetat cît de des se întîmplă ca făptaşul să sune personal într-un astfel de caz, afirmă Fry, verificînd dosarele pe care i le adusese Gavin Murfin. Cînd văd un cadavru pe podea, nu se pot gîndi să facă altceva decît să sune la 999[1].

– Cred că e foarte frumos din partea lor să se preocupe de rata de rezolvare a cazurilor noastre, în astfel de vremuri, zise Murfin.

– E totul aici, Gavin?

– Totul e ambalat şi împodobit cu o fundă frumoasă. Îţi ţin pumnii să ai o audiere scurtă, continuă Gavin, în timp ce ea închidea ultimul dosar din teanc. Am auzit că Micky pledează vinovat, aşa că totul s-ar putea termina pînă la Crăciun. Nu că ar fi avut prea multe de ales în chestiunea asta.

– A fost un caz simplu, afirmă Fry.

– De tipul cel mai fericit. Urăsc cazurile de genul „cine a făcut-o", tu nu? Cînd toate calculatoarele alea cred că pot să-mi spună ce să fac şi fiecare băgător de seamă din clădire se plînge de hîrtiile pe care le întocmesc.

– Presupun că te referi la sistemul HOLMES.

---

[1] Serviciul de urgenţă din Marea Britanie, similar celui apelabil la 112 în ţara noastră (n.tr.)

– HOLMES – cine a mai inventat şi numele *ăsta?* Vreun Mycroft[1] de pe Whitehall[2], probabil. Într-o zi o să-i pună pe liber pe toţi poliţaii şi o să trimită computerele pe stradă.

– Cît timp mai stai pe postul ăsta, Gavin?

Murfin nu răspunse. O vreme continuă să lucreze în tăcere. Cu coada ochiului, Fry putea să-i vadă buzele încă mişcîndu-se, dar fără să audă vreun cuvînt.

– Mai ai doar cîteva luni, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– S-ar putea.

– Te întorci la munca propriu-zisă de poliţie, nu-i aşa?

– Dacă nu sînt promovat, răspunse Murfin cu amărăciune.

– Atunci să sperăm că o să se întîmple cum e mai bine.

Fry înţelese semnificaţia privirii pe care i-o aruncase Murfin. Desigur, ei doi ar putea să aibă idei diferite în legătură cu ceea ce-i mai bine.

Ben Cooper încă zîmbea cînd părăsi periferia Sheffieldului şi schimbă viteza într-o treaptă inferioară, ca să înceapă urcuşul spre Houndkirk Moor. La capătul drumului se afla hanul Fox House, de unde se intra în Derbyshire şi în parcul naţional. De îndată ce trecu pe lîngă indicatorul ce delimita comitatele, aflat pe marginea drumului, i se păru că Sheffieldul rămîne brusc în urma lui. Priveliştea ţinuturilor mlăştinoase care se întindeau în faţa lui, parcă arzînd din cauza ierburilor roşietice, îi umplea întotdeauna inima de plăcerea revenirii acasă.

Cooper privi încă o dată dosarul aflat pe scaunul din dreapta. După toate probabilităţile, ţinutul în care intra fusese şi casa lui Jane Raven Lee. Undeva, în văile şi orăşelele din White Peak se află locul unde trăise, o casă plină cu toate lucrurile ei, poate o familie care încă îi simţea lipsa şi care se întreba ce se întîmplase cu ea. Dar o familie care iubeşte şi simte lipsa cuiva îi reclamă dispariţia, nu-i aşa?

În weekendul precedent Cooper petrecuse două zile într-o excursie în Black Mountains, împreună cu prietenii lui, Oscar şi

[1] Prenumele fratelui lui Sherlock Holmes (n.tr.)

[2] Stradă din Londra, unde se găsesc numeroase birouri guvernamentale. (n.tr.)

Rakesh. Avusese parte de suficient aer proaspăt ca să-şi cureţe plămînii şi de şansa de-a uita o vreme de slujbă. Dar mai existase şi un vag sentiment de nelinişte pe care nu fusese în stare să-l identifice, pînă cînd nu se aflau pe drumul spre casă, mergînd pe Autostrada 5, dinspre South Wales.

Rakki fusese cel care aruncase prima bombă. Urma să se căsătorească în aprilie şi începuse să vorbească despre intenţia lui de a se muta, din nou, în Kenya. Motivele lui i se păruseră, chiar şi lui Cooper, lipsite de simţ practic – era ceva în legătură cu mirosul prafului de *lemon chilli*, cu broscuţele verzi din iarbă şi cu lumina lunii pe plaja din Mombasa. Dar Rakki avea numai cinci ani cînd familia lui emigrase în Marea Britanie, la începutul anilor 1970, şi acelea erau singurele amintiri pe care le mai avea. Mai tîrziu, cînd se opriseră la Tamworth Services, pomenise de Gujarat, provincia indiană de unde se trăgeau bunicii lui. Rakki nu o văzuse niciodată, dar fratele lui, Paresh, o vizitase anul trecut. Se pare că acolo existau nenumărate oportunităţi pentru un indian cu educaţie.

De asemenea, Cooper avea impresia că şi Oscar era implicat într-o relaţie serioasă, de aproape un an. Îşi dădea seama că vechile lui relaţii de prietenie de la colegiul High Peak se răceau, un proces care începuse cînd fiecare îşi urmase propriul drum şi îmbrăţişase o profesie diferită – Oscar devenise avocat, iar Rakki alesese domeniul IT. Era tot mai dificil să menţină contactul. Şi, într-o zi, curînd, în timp ce vor sta pe vîrful unui deal, undeva la ţară, vor cădea toţi trei de acord fără să scoată un cuvînt. Va fi ultimul lor weekend împreună.

Cooper apăsă puţin mai tare pe acceleraţie cînd Fox House îi apăru înaintea ochilor, profilată pe cerul serii. Simţi cum Toyota se avîntă înainte, nerăbdătoare să străbată distanţa. Îl cuprinsese un sentiment iraţional, născut probabil din uşurarea de a scăpa din oraş. Era o senzaţie bruscă de încredere, o certitudine că avea să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea.

Reconstituirea facială îi dăduse şansa de care avea nevoie şi era sigur că urma să aducă rezultate. Odată ce va trece de coama dealului, el şi Jane Raven Lee se vor întoarce acasă.

Cu o lovitură puternică a piciorului drept, Diane Fry trînti în urma ei uşa dinspre stradă de la intrarea în casă. Dar zgomotul ce venea dinspre apartamentul de la parter nu scăzu nici măcar cu un decibel. Disco-house cu ritmuri de bas la volum maxim. Indiferent cît de tare ar trînti uşa, afurisiţii de studenţi nu ar auzi asta peste larma sistemului stereo.

Pentru o clipă, se gîndi să le sune la uşă şi să le facă scandal. Asta ar putea să-i aducă o satisfacţie de moment, dar ştia că ar fi o pierdere de vreme şi doar s-ar enerva inutil. Era de presupus că întoarcerea acasă de la serviciu trebuia să te relaxeze, nu să reprezinte un factor de stres.

Fry îşi ridică privirea sus pe scări, înspre uşa propriului apartament. Mda. Erau unele speranţe.

Înăuntru, zgomotul nu se auzea, dar bubuitul başilor se simţea prin podea. Aşadar, Angie nu era acasă. Nu găsi nici un bilet, nimic ce ar putea să indice ora cînd se va întoarce. Fry deschise uşa camerei surorii ei şi aruncă o privire înăuntru. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Fry ar fi putut să-şi dea seama, după hainele care lipseau, dacă persoana care locuia acolo plecase la un local, să facă jogging sau să participe la un interviu. Dar nu şi în cazul lui Angie. Un tricou şi o pereche de blugi erau suficiente, indiferent de ocazie.

De cînd Angie se mutase la ea, Fry descoperise că era aproape la fel de îngrijorată din pricina ei, ca atunci cînd nu ştia pe unde se afla. Poate chiar mai mult. În timpul tuturor acelor ani în care nu locuiseră împreună, întrebarea privind locul unde se găsea Angie fusese un motiv de nelinişte permanentă, profundă şi sîcîitoare, dar reprezentase un aspect al vieţii ei pe care învăţase să-l accepte, ca pe un deget amputat. Acum, grija era mai acută şi mai dureroasă, cauzată de diverse amănunte care apăreau zilnic. De fapt, de prezenţa surorii ei în apartament.

Găsi în congelator o plăcintă cu brînză şi ceapă, pe care o puse în cuptorul cu microunde. Apoi desfăcu o cutie cu suc de portocale, se aşeză la masa din bucătărie şi îşi îndreptă atenţia asupra dosarului Micky Ellis. Fry compăruse de multe ori în faţa Tribunalului Regal pentru a depune mărturie, dar întotdeauna i se păruse o experienţă dificilă. Avocaţii apărării abia aşteptau

să se repeadă asupra ei, pentru cea mai mică greşeală, la cea mai mică urmă de îndoială din comportamentul ei, la cea mai neînsemnată neconcordanţă dintre mărturia la tribunal şi declaraţia scrisă. Un caz putea fi cu uşurinţă pierdut dacă se sugera existenţa unui viciu de procedură. Nu se mai punea problema vinovăţiei sau a nevinovăţiei – asta făcea parte din sistemul juridic de altădată.

Şi totuşi, acest acuzat era cu siguranţă vinovat. Nu putea exista nici un dubiu.

Exista o veche glumă în Devonshire Estate – atunci cînd cineva din familie murea, aveai trei opţiuni: puteai să-l îngropi, să-l incinerezi sau pur şi simplu să-l laşi acolo unde a căzut, după ce i-ai dat la cap cu vătraiul. Micky Ellis alesese a treia opţiune.

Cînd Fry sosise la faţa locului, corpul prietenei lui Micky zăcea exact în locul unde căzuse, jumătate pe covor şi jumătate sub pat, în apartamentul semidecomandat, primit de la primărie. Îşi aminti că dormitorul avea un tapet galben lămîie cu dungi şi un televizor portabil, aşezat pe un dulap. Observase o serie de urme de ţigară pe cuvertură, în apropierea pernei din partea stîngă a patului, unde pe o noptieră se găseau un walkman şi un roman *Bridget Jones*, pe jumătate citit. Fry îşi ridicase privirea spre tavan, căutînd senzorul de fum, dar nu exista nici unul. Şi îşi aminti că îşi spusese că poate Denise Clay avusese noroc să trăiască chiar şi atît.

În cazul acesta, arestarea fusese făcută de poliţiştii în uniformă. Primii care sosiseră îl găsiseră pe Micky Ellis în bucătărie, spălîndu-se pe mîini de sînge şi preocupat că nu avea cine să-i dea de mîncare cîinelui. Fusese un caz clar, rezolvat de la sine. Evident, cineva fusese însărcinat cu interogatoriile, ca şi cu luarea declaraţiilor, cu strîngerea probelor şi cu adunarea datelor necesare întocmirii dosarului acuzării. Şi asta căzuse în sarcina biroului CID. Inspectorul va putea să-şi adauge şi acest caz la CV, bifînd o anchetă de crimă soluţionată cu succes. Totul era foarte previzibil, dar, cel puţin, nu se ocupau resurse de care divizia nu se putea dispensa. Nimeni nu dorea cazurile care rămîneau deschise luni de zile sau, uneori, chiar ani – cazurile pe care Gavin Murfin le încadra în categoria „cine a făcut-o".

Fry auzi un sunet şi-şi ridică privirea din dosar. Dar nu era decît unul dintre studenţi, care pleca. Îşi putu da seama de asta după felul cum volumul muzicii crescu în intensitate, atunci cînd uşa se deschise, pentru ca apoi să revină la obişnuitul bubuit înnebunitor.

Cuptorul cu microunde se opri cu un clinchet, şi Fry îşi dădu seama că uitase să-şi scoată o farfurie pentru plăcintă. Dar mai întîi puse la loc cutia cu suc şi, în schimb, îşi deschise o sticlă de Grolsch. În frigider era un raft plin cu bere. Poate o să se îmbete puţin, de una singură, în seara asta. Asta-i va strica programul de fitness, dar avea nevoie de ceva care să o ajute să doarmă. În dimineaţa următoare va sta de vorbă cu antreprenorul de pompe funebre, înainte să apară la tribunal, într-un caz abject de crimă, care putea să dureze zile întregi. Şi apoi, dacă oamenii de la Ripley reuşeau în sfîrşit să-şi facă treaba, putea să spere că o să aibă parte de puţină distracţie, ascultînd vocea unui individ bolnav şi nebun, cu fantezii violente şi pretenţii intelectuale.

Fry înfipse furculiţa în plăcintă. Pe dinafară era fierbinte, dar în mijloc era rece ca gheaţa. În unele zile, asta era tot ce putea să obţină.

3

Hudson and Slack era unul dintre cele mai vechi birouri de pompe funebre înfiinţate în Eden Valley. O firmă de familie, demnă de încredere, conform sloganului de deasupra intrării. Diane Fry îşi parcă Peugeot-ul în parcarea de lîngă capelă. Poate că firma era de mult timp înfiinţată, dar clădirile datau de prin anii 1960, erau pătrate, cu acoperiş plat, şi aveau o faţadă modernă, din sticlă. Locul fusese construit discret, ferit vederii, pe o străduţă laterală lîngă Fargate.

Fry ieşi din maşină şi rămase la poartă, uitîndu-se la casele de pe Manvers Street. Pe ambele părţi erau clădiri de piatră, fără grădini între uşa din faţă şi stradă. Se întrebă ce fel de oameni ar alege să trăiască acolo unde moartea le trecea pe la ferestre în fiecare dimineaţă. Oare de cîte ori ridicau ochii, atunci cînd luau masa ori se uitau la lelevizor, şi vedeau cum se tîrăsc limuzinele lungi şi negre? Cît de des încercau oare să se bucure de un moment de linişte, iar cu coada ochiului prindeau sclipirea cromului de pe mînerele unui coşciug?

Se întoarse la intrarea în firma Hudson and Slack. Era sigură că nu s-ar adapta deloc, dacă ar trăi aici. Dar trebuie să fie multe moduri de a evita să vezi moartea care trece pe alături sau de a te preface că aceasta nu există.

– Presupun că ai vrea să intru şi eu cu tine, Diane! se auzi o voce din partea cealaltă a maşinii.

Pentru o clipă, ea uitase de Ben Cooper. Ca de obicei, el fusese singurul detectiv pe care îl putea găsi în biroul CID, atunci cînd avea nevoie de un însoţitor. Dacă ar exista vreo pistă de urmărit în urma acestei vizite, ea nu ar fi în stare să o facă, pentru că ar fi prinsă cu depoziţia de la tribunal.

– Da, bineînţeles. Doar nu eşti aici ca să te bucuri de privelişte.

Cooper o urmă înăuntru, unde îl găsiră pe Melvyn Hudson, un bărbat spilcuit, de 45-50 de ani, cu un păr îngijit şi grizonat pe la tîmple. Purta un costum negru, cravată neagră şi, după cum se avîntă în camera de aşteptare şi le întinse mîna, părea să intre fără efort în pielea personajului pe care îl juca.

– Poftiţi, poftiţi. Şi vă rog să-mi spuneţi concret cu ce vă pot fi de folos.

Dincolo de uşă era un culoar şi doi oameni veneau spre ei. La fel ca Hudson, aceştia purtau costume negre, deşi nici unuia nu-i stătea atît de bine. Cel mai vînjos era ras în cap şi avea un maxilar proeminent, ca un bodyguard de la un club de noapte, pe cînd cel mai tînăr era neîndemînatic şi uscăţiv, costumul lui abia ascunzîndu-i oasele umerilor şi ale încheieturilor. Se opriră la unison cînd dădură cu ochii de vizitatori, iar feţele lor adoptară o expresie serioasă.

– Domnişoară sergent, aceştia sînt doi dintre şoferii dricurilor noastre, zise Hudson. Billy McGowan... Şi acesta este Vernon Slack.

Cei doi salutară printr-o înclinare a capului şi plecară, închizînd încet uşa în urma lor.

Biroul lui Hudson părea ca un cabinet medical, cu decor liniştitor, cu plante interesante în ghivece şi diplome înrămate pe perete. „De la cine primeau diplome antreprenorii de pompe funebre? se întrebă Fry. Oare există cursuri de înmormîntare la seral? Obţin o diplomă în construcţia de sicrie de la Colegiul High Peak?“

– Vă daţi seama că sînt o mulţime de oameni de acest fel? întrebă Hudson, după ce Fry îi explicase ce o interesa.

– De ce fel?

– Oameni care au ca hobby mersul la înmormîntări. Noi îi vedem tot timpul. Uneori glumim între noi că o înmormîntare nu e completă fără mica noastră gaşcă obişnuită de participanţi.

– Vreţi să spuneţi că merg la funeraliile unor oameni pe care nu i-au cunoscut niciodată?

– Bineînţeles, îi lămuri Hudson. Se uită la anunţurile de la biserică sau citesc necrologurile care apar în *Eden Valley Times*, ca să vadă ce înmormîntări vor avea loc. Apoi îşi planifică toată săptămîna care urmează. Pentru unii oameni funeraliile reprezintă genul preferat de ieşire. Devin prilejuri pentru întîlniri. Poate chiar locuri unde îşi fac noi cunoştinţe.

Hudson trebuie să fi remarcat expresia şocată de pe chipul lui Fry.

– O fac fără rele intenţii, continuă Hudson. Sînt oameni cărora pur şi simplu le plac înmormîntările.

– Şi îi recunoaşteţi atunci cînd apar?

– Oh, da. Mulţi dintre ei sînt feţe familiare personalului de la Hudson and Slack, aşa cum sînt pentru toţi colegii mei din zonă.

Fry văzu cum Cooper deschide gura să intervină, dar îi aruncă o privire pentru a-l face să tacă. Cînd el îşi coborî ochii în agendă, o şuviţă rebelă îi căzu pe frunte. Diane ar trebui să-i sugereze că era iarăşi timpul să se tundă.

– Presupun că mi-aţi putea da nişte nume, domnule Hudson, continuă ea.

– Întîmplător, da. *Eden Valley Times* obişnuia să publice, pînă de curînd, în pagina anunţurilor mortuare, liste de participanţi şi, de obicei, sarcina noastră era să adunăm aceste nume. Vedeţi, făceam asta ca parte a serviciilor oferite familiei îndoliate. Oricum, numele nu ar fi fost greu de găsit. Ar trebui doar să aruncaţi o privire prin cîteva numere ale ziarului, să verificaţi paginile cu necrologuri şi îi veţi vedea listaţi ca participanţi la aproape fiecare înmormîntare din zonă.

– Totuşi, nu aveţi şi adresele lor, nu?

Hudson ridică din umeri.

– Cu asta nu vă pot ajuta. Singurul lucru pe care-l pot spune este că ei au tendinţa de a participa la înmormîntările din apropierea domiciliului. Nu se deplasează foarte mult pentru hobby-ul lor.

Fry încuviinţă.

– Dar la Wardlow?

– Ei bine, acolo-i altceva, răspunse Hudson. Un sat mic, la cîţiva kilometri în afara oraşului – nu sînt atît de multe înmormîntări într-un loc ca acela, după cum vă imaginaţi. Hudson and

Slack este una dintre firmele de pompe funebre la care se apelează cel mai des în regiune, dar nu avem mai mult de o solicitare pe an în Wardlow, dacă o avem şi pe asta. Aşadar, dacă în Wardlow sînt participanţi obişnuiţi, nu i-aş recunoaşte.

Zîmbi plin de compasiune, ceea ce sugera că îi păsa de fiecare, indiferent cine era.

– Şi presupun că nici nu prea au multe ocazii să-şi manifeste hobby-ul, spuse Hudson. S-ar pune la patru ace şi nu ar avea unde să meargă. Cam ca un ateu mort.

– Poftim?

– E doar mica mea glumă funebră.

Fry îşi ridică sprîncenele, apoi se uită la Cooper pentru a se asigura că îşi lua notiţe.

– Domnule Hudson, spuneaţi ceva mai înainte că *Eden Valley Times* a publicat liste de participanţi, pînă destul de curînd?

– Da. Dar acum nu o mai fac. A sosit un nou editor şi s-a gîndit că era o uzanţă cam demodată. Ei bine, cred că avea dreptate. Ziarul era una dintre publicaţiile locale care încă o mai practica, aşa că era de aşteptat să urmeze calea tuturor tradiţiilor, în cele din urmă. Dar clienţilor noştri le plăcea.

– De ce?

– Ei bine, pe plan local, devenise un indicator al statutului – popularitatea personală şi succesul în viaţă erau măsurate prin numărul participanţilor care veneau la înmormîntarea lor, dacă a participat primarul sau numai viceprimarul, lucruri de genul ăsta. De asemenea, oamenii căutau să se asigure că figurau pe listă şi că numele lor au fost ortografiate corect. Desigur, existau adesea o mulţime de bîrfe despre cine a apărut şi cine nu – în special dacă fusese vreo dispută în familie. Ştiţi cum e.

– Nu chiar, răspunse Fry.

Hudson o privi mai atent.

– Nu sînteţi de pe aici, nu-i aşa? o întrebă el. Aş fi remarcat.

Fry încercă să-i ignore comentariul. Nu era prima oară cînd îl auzea. Urmele accentului ei din Black Country[1] o trădau de

[1] Zonă situată în nord-vestul oraşului Birmingham, învecinată cu comitatele Worcestershire, Shropshire şi Staffordshire (n.tr.)

obicei imediat, dar se părea că Melvyn Hudson nu era un observator atît de atent, aşa cum pretindea. Cu toate acestea, Fry constată că era nefiresc de iritată de faptul că el nu observase de la prima privire că ea nu era din partea locului.

– N-ar fi corect să spunem că există şi un alt factor? îl chestionă ea.

– Care?

– Nu e suficient să prezinţi condoleanţe cînd cineva moare, trebuie să fii văzut că o faci. Acesta este, de fapt, scopul apariţiei numelui în ziar, nu-i aşa? Astfel, fiecare te poate vedea făcînd ceea ce trebuie, indiferent ce gîndeai despre persoana decedată, nu?

– Cred că e puţin nedrept.

– Şi, de asemenea, acesta e scopul cheltuirii banilor pe coroanele de flori, nu-i aşa? În definitiv, toate astea nu îl ajută prea mult pe cel decedat, nu?

Cooper se foi agitat şi pocni cu banda elastică a agendei, ca şi cum considera că era timpul să plece. Lui Hudson îi cam pieri zîmbetul, dar rămase calm. Se întîlnea, fireşte, cu situaţii mult mai dificile, în fiecare zi.

– Aţi avut ceva experienţe personale neplăcute? o întrebă el. Dacă vă tulbură ceva, vă putem oferi servicii de consiliere în acest domeniu.

– Nu, bufni Fry. A fost o apreciere generală.

– Ei bine, punctul dumneavoastră de vedere, domnişoară sergent, ar putea fi considerat cam cinic, afirmă el. Dar nu neg faptul că există un sîmbure de adevăr în ceea ce spuneţi.

– În regulă. Aţi organizat toate funeraliile de aici, domnule Hudson?

– Soţia mea, Barbara, se ocupă de o parte dintre ele.

– Şi bănuiesc că dacă *Eden Valley Times* a încetat publicarea listelor de participanţi la înmormîntări înseamnă că oamenii dumneavoastră nu au mai adunat numele respective, afirmă Fry.

– Corect. Nu mai facem asta în mod obişnuit. Numai dacă vreun client ne cere asta expres.

– Şi ieri, la biserica din Wardlow?

Hudson scutură din cap. Își acompanie gestul cu zîmbetul lui compătimitor, sugerînd că îi înțelesese mîhnirea și își prezenta condoleanțele.

– Nici un nume, răspunse el. Îmi pare foarte rău.

Revenind în biroul CID, după excursia neașteptată la firma de pompe funebre, Ben Cooper se întrebă de ce Fry arăta atît de tulburată. Chiar îngrijorată. Dar, indiferent ce o preocupa, cel puțin își manifesta interesul față de reconstituirea legiștilor, uitîndu-se rapid pe fotografiile pe care el le adusese de la Sheffield.

– Nu sînt rele, zise ea. Și o să le publicăm în ziare?

– Le-am trimis azi-noapte. Biroul de presă a aranjat deja totul.

– Bine. S-ar putea să obții un rezultat destul de repede. Mai ai și alte idei, Ben?

– M-am gîndit să duc niște copii și să i le arăt domnului Jarvis.

– Cui?

– Proprietarului celui mai apropiat teren de locul unde au găsite rămășițele. Numele lui este Tom Jarvis. Nu știm cum a ajuns femeia acolo, dar s-ar putea ca domnul Jarvis să o fi văzut prin zonă, în timp ce ea era încă în viață.

– Nu avem idee cum a murit, nu-i așa?

– Pînă acum, nu.

Fry îi înapoie fotografiile.

– Ține cont că, dacă se dovedește că a fost ucisă, acest domn Jarvis s-ar putea să fie unul dintre suspecți.

– Desigur, zise Cooper. Dar în acest caz, dacă el neagă acum că ar fi cunoscut-o, lucrul ăsta s-ar putea să-l coste mai tîrziu.

– O gîndire previzională. Îmi place asta.

Pentru o clipă, Cooper crezu că o să-l mîngîie pe creștet sau că-i va da o medalie de aur. Dar ea se îndepărtă de el, gîndindu-se deja la altceva. Se întoarse la biroul ei și începu să deschidă un pachet, care sosise de la Ripley, ceea ce-i sugera că deja uitase de el. Cooper îi strigă de peste birou:

– Ai găsit ceva interesant, Diane? Vizita de azi-dimineaţă la Hudson and Slack... Am auzit că la dispecerat s-a înregistrat o convorbire...

– Probabil nu e nimic, zise ea.

Şi ridică telefonul, semn că încheiase discuţia.

Cooper întinse fotografiile alături de raportul întocmit de antropolog. Erau, de asemenea, o serie de imagini din Ravensdale. Se vedeau rămăşiţele pe jumătate acoperite de vegetaţia care crescuse în jurul lor, cu oasele lungi înverzite de muşchi, asemenea rădăcinilor unui copac exotic. După tăierea încrengăturilor de mărăcini şi de iarba-gîştei, ieşiseră la iveală mîinile scheletice, împreunate cu grijă, picioarele drepte, cu călcîiele aproape atingîndu-se, cu degetele mari întoarse spre exterior.

Doctorul Jamieson avusese o opinie despre picioare. Bănuia că animalele care mîncaseră din carnea în descompunere le mişcaseră din poziţia originală. Ele fuseseră bine strînse în momentul morţii sau cîndva după aceea.

Acel „cîndva după" îl neliniştea pe Cooper. Locaţia şi poziţia corpului fuseseră atît de grijuliu alese, încît dădeau impresia unui ritual. De fapt, frunzişul care se înfăşura printre oase putea chiar sugera o ofrandă adusă naturii, un sacrificiu uman care era lent revendicat de Mama Natură. Dar, desigur, era pură fantezie.

Cooper căută numărul de telefon şi-l sună din nou pe antropologul legist. Uneori, trebuie să speri să ai puţin noroc.

– Există vreo şansă să-mi spuneţi cauza morţii? întrebă el.

– Glumiţi.

– Chiar nimic?

Doctorul Jamieson oftă.

– Am căutat pe schelet semne ale oricăror forme de traumă, care ar fi putut indica felul în care a murit sau care să ne spună, într-adevăr, ceva despre ce s-a întîmplat cu trupul *după* moarte.

– Şi?

– Nimic. Nici o urmă de tăietură, nici o traumă vizibilă, altele decît anumite distrugeri intervenite post-mortem. Extremităţile oaselor prezintă semne de roadere.

– Animale care se hrănesc cu cadavre, afirmă Cooper. Vulpi, şobolani.

– Sau niște păsări. Ne lipsesc două oase carpiene – osul cu cîrlig și osul semilunar. Dacă se întîmplă să dai de ele, să știi că unul este un os cuboid, cu o excrescență ca un cîrlig, iar celălalt seamănă oarecum cu un bust în miniatură, pe jumătate scobit. Sînt mici, dar distincte. De asemenea, s-au pierdut cîteva tarsiene de la laba stîngă, dar, altfel, extremitățile sînt în mare parte intacte. Și, desigur, nu mai e nici osul hioid.

– De ce „desigur"?

– Osul hioid este localizat chiar deasupra laringelui și susține mușchii limbii. E singurul os din corp care nu este în contact cu nici un alt os. Astfel, atunci cînd țesutul din jurul lui dispare, acesta cade și poate fi definitiv pierdut. Aveți noroc că am găsit incisivii, deoarece aceștia au o singură rădăcină. Cînd țesutul moale se descompune, nu mai rămîne nimic care să îi țină în maxilar.

– Doctore, nu cumva osul hioid este cel care uneori se sparge, atunci cînd victima e strangulată?

– Da, e corect.

– Și, avînd în vedere ce a mai rămas din schelet, osul hioid distrus ar putea fi singurul indiciu pe care-l avem că victima a murit prin strangulare?

– Nu aș afirma chiar asta. Dar e adevărat că, în lipsa oricărui țesut moale, putem căuta doar traume. Dacă nu sînt urme de fracturi sau crestături pe oase provenind din răni de cuțit, starea osului hioid ar putea fi crucială în stabilirea cauzei morții. Dar numai dacă strangularea a fost făcută cu mîinile.

Cooper își dădu seama că gîndul care-i trecu atunci prin minte era lipsit de speranță, dar îl rosti totuși cu voce tare:

– Am putea organiza încă o cercetare a locului cu pricina, să găsim acel os.

– Este un os *foarte* mic, afirmă antropologul. Dată fiind natura locației respective, veți căuta acul în carul cu fîn. Și, nu uitați, s-ar putea ca osul hioid să fi dispărut complet de acolo.

– Nu sună foarte încurajator.

– Ei bine, vă pot face o estimare a momentului morții, avînd în vedere creșterea plantelor. Am trimis un botanist să arunce o privire asupra zonei, iar raportul lui tocmai a ajuns pe biroul meu.

– Și?

– Aşadar, probabil a murit în timpul primăverii. Pînă la instalarea verii de anul ăsta, trupul ei era deja parţial transformat în schelet, iar vegetaţia a început să-şi facă loc prin ţesutul rămas şi printre coaste.

– Februarie sau martie?

– Da. Dar botanistul a găsit, de asemenea, nişte vegetaţie moartă – crescută primăvara trecută.

– Vreţi să spuneţi că a murit în primăvara anului *trecut?*

– Vă fac doar un sumar al raportului. O să vă trimit o copie cel tîrziu mîine, pentru a vedea detaliile.

– Asta corespunde cu procesul de transformare în schelet?

– O, da. Aţi putea pune pe cineva să verifice cum a fost vremea în perioada respectivă. Dacă a fost frig, descompunerea s-a produs mai încet.

– Vara trecută a fost caldă şi umedă, spuse Cooper. A fost aşa luni întregi.

– Atunci de aici provine gradul ăsta de descompunere. Un corp expus la căldură şi umiditate. Descompunerea trebuie să fi avansat destul de repede. Există o formulă de calcul expeditivă, bazată pe temperatura medie a mediului înconjurător. Într-o vară cu căldură rezonabilă, asta ar fi o temperatură în jur de cincisprezece grade Celsius, poate, nu?

– Da.

Cooper aproape că-l putea auzi făcînd calcule în minte.

– Aşadar, în timpul verii, un cadavru expus factorilor de mediu ar putea fi transformat în schelet în aproximativ 85 de zile.

– Numai în 85 de zile? Şi acesta se poate să fi stat afară timp de 18 luni?

– Da. Dacă trupul ar fi fost lăsat cu cîteva săptămîni mai devreme, atunci transformarea ar fi durat puţin mai mult. Dar, avînd în vedere modul de expunere, e o chestiune de luni, nu de ani. Raportul botanistului va indica limita superioară pe scara timpului.

– Dar analiza toxicologică? întrebă Cooper.

– Ei bine, am putea-o face, dacă doriţi, răspunse antropologul.

Cooper ştia că „dacă doriţi" însemna „dacă sînteţi pregătiţi să ne plătiţi".

– O să verific, îi spuse, pentru că deciziile bugetare nu erau de competența lui.

Diane Fry rămase o vreme în mașină, în fața tribunalului de pe Wharf Road. Lumea cobora scările și se îndrepta spre mașini – avocații și personalul tribunalului într-o direcție, iar publicul în alta. Era conștientă de faptul că pe clădire erau amplasate camere de luat vederi, îndreptate asupra ei. Camerele se găseau peste tot în noua aripă a clădirii, aflată pe malul rîului – era uimitor cît de multe infracțiuni se petreceau în împrejurimile tribunalului.

Fry ridică pachetul de pe locul pasagerului din dreapta. Ar fi trebuit să-l ia la tribunal, dar cei de la pază i-ar fi pus întrebări stînjenitoare. Cînd văzuse dimineață banda pe masa ei, știuse că prima dată cînd o va asculta nu o va face în birou, înconjurată de gașca cinică de detectivi. Nici în biroul inspectorului, unde Hitchens ar fi urmărit-o ca să-i vadă reacțiile. Voia să o asculte singură.

Nu era sigură ce ar fi făcut dacă mașina ei nu ar fi fost atît de veche încît să fie dotată doar cu casetofon. Dar acum introduse caseta și apăsă butonul „play". Își lăsă capul pe tetieră și așteptă pînă cînd fîșîitul benzii încetă.

> În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea întîmpla în următoarele cîteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase...

Așa cum se aștepta, vocea era distorsionată. Apelantul făcuse ceva să o mascheze – nu folosise chiar vechea metodă cu batista pe microfon, ci un soi de distorsiune electronică, ce făcea ca vocea să aibă un sunet metalic, vibrant și cu ecou. Accentul era local, din cîte își putea da ea seama. Dar încă nu sesiza diferențele subtile de limbaj dintre locuitorii din Derbyshire și vecinii lor din Yorkshire, cu atît mai puțin cele dintre cei din regiunile Derbyshire de Nord și Derbyshire de Sud. Erau unii care pretindeau că își dădeau seama de proveniența unui accent cu o marjă de cîțiva kilometri, dar deja asta era treabă de expert.

Unul dintre cele mai îngrijorătoare aspecte referitoare la înregistrare era că persoana care sunase părea complet calmă şi stăpînă pe sine. Acţiunea era premeditată, fără semne de agitaţie pe care ea le-ar fi putut detecta. Aşa cum sugerase Hitchens, vocea suna convingător. De fapt, era o persoană care s-ar descurca bine în boxa martorilor.

... Ce şansă, să poţi înregistra scurgerea unei vieţi, să o poţi urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă –, cînd existenţa devine nimic, cînd spiritul se desparte de trup...

Fry aruncă din nou o privire spre tribunal. Depoziţia ei părea să fi decurs bine, şi cei de la Procuratura Regală erau mulţumiţi. Excluzînd cine ştie ce catastrofe deosebite care ar putea să apară pe parcursul audierii, Micky Ellis va fi închis pentru cîţiva ani. Nu va însemna prea mult pentru Denise Clay, care zăcea moartă în cămaşa de noapte, cu walkmanul pe noptieră şi cu ţigara arzînd pe pătură. Pentru ea, dreptatea va veni prea tîrziu – Denise era îngropată de multă vreme.

Dar lucrurile nu trebuiau privite dintr-un punct de vedere prea personal. Uneori, în aplicarea legii victimele nu trebuiau să joace nici un rol.

... Ne întoarcem şi închidem ochii, în timp ce porţile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescenţele bogate ale putrefacţiei. Aceasta este adevărata natură a morţii. Ar trebui să deschidem ochii şi să învăţăm.

Ochii lui Fry începuseră să se închidă, dar cîteva minute mai tîrziu se deschiseră din nou larg. Se uită dezorientată la casetă. Opri banda, o derulă şi o reporni de la secţiunea despre Freud şi instinctul morţii. Urmară cîteva secunde de linişte, apoi vocea se auzi din nou, umplînd maşina cu ecourile ei metalice.

– La naiba! izbucni Fry. De ce nu mi-a spus nimeni că au fost *două* apeluri?

Şi poţi vedea tu însuţi sfîrşitul. Tot ce ai de făcut e să găseşti sălaşul morţii. Eu sînt aici, în centrul lui – un cimitir de zece kilometri lăţime. Uite, sînt participanţi îmbrăcaţi în negru, roind ca furnicile în jurul unui cadavru descompus.

Umplem trupurile morţilor cu otravă, pompăm acid prin venele lor. Poluăm atmosfera cu fumul cărnii lor. Le lăsăm să putrezească sub pămînt, în sicrie pline de gaze sau cufundate în apă, ca într-o supă. Dar adevărata moarte e curată şi perfectă. Întinde-le la soare, atîrnă-le oasele într-o spînzurătoare. Lasă-le să se descompună, acolo unde se adună devoratorii de carne. Vor putrezi afară, pînă cînd carnea va dispărea şi oasele vor deveni uscate ca ţărîna. Sau, desigur, într-un sarcofag. Curat, şi perfect, şi final.

Da, poţi să-l vezi tu însuţi. Poţi fi martorul ultimelor clipe. Urmează semnele spînzurătorii şi ale stîncii, şi-l poţi întîlni pe devoratorul meu de carne.

E deosebit de simplu. Tot ce ai de făcut e să găseşti sălaşul morţii.

4

Lîngă casa lui Jarvis era parcată o motocicletă şi cîteva grămezi de metal rugineau în padoc. Ploaia care cădea de dimineaţă răpăia sporadic în iarba înaltă, de parcă lovea ceva metalic şi gol pe dinăuntru, precum plafonul unei maşini.

Ben Cooper se opri la jumătatea aleii, pentru a arunca o privire mai de aproape. Da, cea mai mare grămadă fusese odată o maşină – poate un vechi Datsun Sunny, judecînd după vopseaua ciocolatie. În apropiere se găseau resturile unei lăzi frigorifice şi o remorcă avînd şasiul rupt. Nici una nu mai fusese folosită de mult timp, servind doar ca adăpost pentru insecte şi rozătoare. Fire de ferigă decolorată ieşeau prin podeaua Datsunului şi nişte urzici se îndoiau sub aripile maşinii, năpădind cauciucurile dezumflate, într-o încîlceală de frunze ţepoase. Acum, că vara era pe terminate, urzicile, la fel ca şi celelalte plante, începeau să moară.

Cooper simţea umezeala pătrunzîndu-i prin tivul pantalonilor, în timp ce mergea prin iarbă. Chiar şi atunci cînd nu ploua, aici, în zonele joase de la Litton Foot, era în permanenţă umezeală. Ciuperci albe creşteau oriunde se găsea un centimetru de suprafaţă suficient de moale ca sporii să se depună. Straturi întregi creşteau pe garnitura capacului lăzii frigorifice abandonate şi pe spuma izolatoare din spatele bordului maşinii.

Cooper văzu că în padoc zăceau şi alte grămezi ruginite, multe dintre ele ascunse în rugi, care creşteau în jurul unei porţi ce dădea spre pădure. Dar era prea umed, şi Cooper nu se simţea tentat să exploreze.

Un bărbat în blugi şi cu un pulover gros se uita la el de pe o verandă de lemn, construită în spatele casei. Cooper spera că nu se

uitase cu prea mult interes la epava de Datsun. Omul avea expresia unui vînzător de mașini uzate, care observă apariția unui client. Avea o înfățișare de animal de pradă, dar era pregătit să facă apel la farmecul personal. Cooper se simți măsurat cu privirea.

– Domnul Jarvis? întrebă el.

– Chiar el. Ce pot să fac pentru dumneata?

Înainte să răspundă, Cooper se mai apropie puțin. Trebuia să se uite unde punea piciorul, ca să nu calce pe vreo bucată de metal ruginit aruncată prin iarbă.

Cînd se apropie, văzu că veranda părea să fie făcută din cherestea veche, recuperată dintr-o capelă ce își schimbase destinația sau din vreo sală de clasă. Scîndurile pe care stătea domnul Jarvis erau din lemn masiv de stejar bătrîn, pline de cepuri și de capete de cuie de cincisprezece centimetri, încastrate în lemn și vopsite. Ici și colo, pete de vopsea neagră încă se zăreau printr-un start de lac. Întreaga structură trebuia să cîntărească o tonă – Tom Jarvis nu se mulțumea cu o terasă modernă din lemn de pin de la Homebase[1].

– Detectiv Cooper, domnule. Biroul CID din Edendale.

Cooper era obișnuit cu o gamă largă de reacții, atunci cînd se prezenta. Rareori era un musafir bine-venit, chiar pentru cineva care avusese de suferit de pe urma vreunei infracțiuni recente. Apoi, era adesea ținta frustrării lor. Dar Tom Jarvis nu era nici neliniștit, nici surprins, doar puțin dezamăgit că, la urma urmelor, nu găsise un client pentru vechiul Datsun.

– Doriți ceva? îl chestionă el.

– Aș putea să vă pun cîteva întrebări, domnule? Nu vă faceți griji – întrebări de rutină.

– Atunci, urcați pe verandă.

Nivelul verandei era destul de ridicat față de sol, și domnul Jarvis îl privea de la o înălțime de circa trei metri. Cooper ar fi putut să escaladeze pînă acolo, dar se gîndi că era nedemn s-o facă. În schimb, dădu un ocol și ajunse la niște scări late din lemn, care dădeau într-o cărare ce șerpuia printre copaci.

---

[1] Lanț de supermagazine din Marea Britanie axate pe comercializarea de produse pentru casă și grădină (n.tr.)

Urcînd scările, se simţi ca şi cum se căţăra pe o scenă. Era ceva ce nu mai făcuse de multă vreme, de cînd urca pe scena de la şcoală să-şi ridice diplomele la sfîrşit de an. Pentru o clipă, Cooper se simţi la fel de vulnerabil, ca atunci cînd era convins că o să se împiedice de ultima treaptă şi o să aterizeze în faţa a opt sute de copii şi părinţi.

– Ce faceţi, domnule Jarvis? întrebă el.

– Sănătos. Sînt sănătos.

– Veranda asta e o lucrare solidă, domnule. Aţi construit-o dumneavoastră?

– Cu puţin ajutor din partea fiilor mei. Am fost tîmplar de meserie, dar veranda asta a fost o provocare. Am vrut ceva trainic, nu un gunoi care să zboare la prima furtună.

– Asta n-ar păţi aşa ceva.

Jarvis lovi gînditor un stîlp de susţinere. Gheata lui scoase un zgomot surd.

– Nu, bănuiesc că nu.

Cooper se ţinu de balustradă ca să urce ultima treaptă. Lemnul părea neted şi plăcut, şi văzu că avea modele decorative, precum capătul unei strane de biserică. Era genul de fineţe rezultată din atingerea multor mîini de-a lungul veacurilor, de oriunde ar fi provenit.

– Nu veţi păţi nimic, zise Jarvis de la capătul verandei. N-o să vă deranjeze. Întotdeauna dorm la această oră şi trebuie să vină Armagedonul ca să se trezească.

Confuz, Cooper ridică privirea. Patru corcituri de cîini imenşi zăceau tolăniţi grămadă, pe verandă, precum un preş prost făcut. Cel puţin, aşa *crezu,* că erau patru. Mai puteau fi unul sau două capete flocoase, undeva în mijlocul grămezii, fără probleme.

– Cum îi cheamă? întrebă el, ştiind că întotdeauna dădea bine să te arăţi interesat de animalele lor.

Jarvis se strîmbă înspre cîini.

– Feckless, Pointless, Graceless şi Aimless[1]

– Serios?

– Nu mă întrebaţi de ce. A fost ideea *ei.*

---

[1] Inutilul, Inoportunul, Neîndemînaticul, Rătăcitul

– A cui?

Arătă cu capul spre casă.

– A *ei*. A soției.

– Ei bine, nu-i nevoie să întreb de ce. Doamna Jarvis trebuie să fie un fan *Cold Comfort Farm*[1]. Familia Starkadder și mătușa Ada Doom.

– Mătușa cum?

– „Ceva pute în șopron."

Jarvis ridică din umeri, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

– Dacă spui dumneata.

Cooper păși atent peste cîini. Nici unul dintre ei nu se mișcă și nici măcar nu-și deschise un ochi să se uite la el. Părea să fie o aglomerare teribilă de labe pline de noroi și de cozi păroase care ieșeau din grămadă și se lăfăiau pe dușumeaua de stejar. Dar domnul Jarvis spusese că erau numai patru cîini, așa că trebuia să-l creadă.

– Doar chestiuni de rutină, afirmă Jarvis. Asta spuneți toți, așa-i? Vă învață asta la școala de poliție?

Cooper rîse.

– Da. Dar de data asta chiar vorbesc serios.

Jarvis încuviință scurt.

– Atunci aveți timp pentru o bere, dacă e doar rutină.

– Nu, domnule. Mulțumesc.

– Cum doriți.

– De fapt, e vorba despre rămășițele umane găsite la marginea proprietății dumneavoastră, îl lămuri Cooper.

– La naiba, asta a fost cu cîteva săptămîni în urmă! Ați descoperit cine era sărmanul nenorocit?

– Încă nu.

– Vreunul fără căpătîi, socotesc eu, spuse Jarvis.

Cooper zîmbi cînd auzi acest termen învechit. Așa le zicea bunicul lui celor pletoși – o expresie pe care o adoptase prin anii șaizeci și la care nu renunțase niciodată.

– De ce spuneți asta, domnule?

---

[1] Film britanic de comedie realizat în 1996, după un roman de Stella Gibbons, despre viața la țară a familiei Starkadder (n.tr.)

– Păi, era un schelet. Omul ăla trebuie să fi fost acolo de ani de zile. Şi totuşi, nu-i duce nimeni lipsa.

– Poate.

Cooper scoase fotografiile pe care i le dăduse Suzi Lee.

– Asta e o reconstituire facială. Nu vă aduce aminte de vreo persoană pe care aţi fi putut-o vedea, cîndva, prin această zonă?

– Ăsta-i mortul? întrebă Jarvis, fără să aibă vreo tentativă de a lua poza.

– Da, domnule. Sînt realizate de către un expert legist, aşa că imaginea ar putea fi inexactă. Sperăm că ar putea împrospăta memoria cuiva.

Cam fără tragere de inimă, Jarvis luă fotografiile. Se încruntă la vederea feţei, probabil remarcînd aspectele neumane ale acesteia, înainte de a se concentra asupra trăsăturilor care ar fi putut fi recognoscibile.

– O femeie, constată el.

– Da, domnule. Ştim măcar atît, cel puţin. Era albă, avea 40-45 de ani, 1,70 m înălţime. Părul şi ochii poate nu corespund.

Jarvis rămase tăcut, privind fix fotografiile. Cooper aşteptă liniştit, conştient de umezeala de pe guler şi de balta formată la picioarele lui de la apa de ploaie care i se scurse de pe haine pe verandă.

– Vă aminteşte de cineva, domnule? întrebă el.

Dar Jarvis scutură din cap.

– Ce straniu, cînd te gîndeşti că zăcea moartă, chiar acolo jos. Mă face să mă simt puţin ciudat.

– Înţeleg.

– Totuşi, nu pare un om fără căpătîi.

– Într-adevăr, fu de acord Cooper. Nu pare.

Jarvis îi dădu fotografiile înapoi.

– Niciodată nu m-am gîndit că ar putea fi o femeie. Nimeni nu mi-a zis asta.

– Dacă tot sînt aici, v-ar deranja dacă aş arunca o privire la locul unde au fost găsite resturile umane? întrebă Cooper.

– Cum doriţi. Nu sînt multe de văzut.

Pe cînd se întorcea, Cooper prinse o mişcare cu coada ochiului. Unul dintre cîini sărea prin iarbă, înspre pădure. Ghemotoace

încîlcite de păr săltau în alergare, şi picioarele îi zburau în toate direcţiile, în timp ce limba îi împrăştia salivă în aer. Cîinele avea o ţinută curioasă – alerga aproape lateral, cu un umăr către direcţia de mers, dar cu capul întors într-o parte, ca un clovn care rînjeşte la spectatori. Cooper habar n-avea ce fel de cîini erau, dar ştia că numele li se potriveau perfect.

– Da, asta-i Graceless, îl lămuri Jarvis. Singura căţea din haită. E un animal tare blînd. Deşi e urîtă ca dracu'.

– Da, văd.

Graceless părea să fie singurul dintre cîini cu suficientă energie ca să ajungă la pădure. Feckless, Pointless şi Aimless continuau să stea tolăniţi pe verandă şi se uitau la ea cu un aer plictisit şi superior. Unul dintre ei căscă adînc şi îşi trînti capul înapoi pe podea, cu o bufnitură, rotindu-şi ochii la cei doi bărbaţi.

– Speră că va fi, în curînd, ora cinei, zise Jarvis. Nemernici puturoşi ce sînt. Nu ştiu de ce-i ţin.

– Măcar sînt buni de pază?

Jarvis pufni.

– Buni de pază? Ei bine, dacă i-aş putea dresa să doarmă la locul potrivit, s-ar putea împiedica cineva de ei, în întuneric. Dar asta-i cam tot ce aş putea să fac cu ei.

– Totuşi, sînt destul de mari, continuă Cooper. Înfăţişarea lor ar putea ţine hoţii la distanţă.

– Mda, aşa se-ntîmplă.

Dar Jarvis nu părea convins de ceea ce spunea. Poate traiul îndelungat la capătul văii pline de umezeală îl făcuse să aibă o eternă viziune sceptică asupra vieţii. Şi se părea că întotdeauna plouă în Litton Foot. Probabil ar reacţiona la fel şi dacă ar afla de la Cooper că soarele va apărea totuşi dintre nori într-o bună zi. „Mda, aşa se-ntîmplă."

Jarvis coborî scările şi o luă spre cărare, fără să se uite dacă poliţistul îl urmează.

– Graceless chiar iubeşte oamenii, zise el. Cînd vine cineva străin în casă, întotdeauna vrea să...

– Ce?

– Ei bine, îi place să-i adulmece pantalonii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Pantalonii?

– Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Oh, da.

– Nu oricui îi place asta, afirmă Jarvis.

– Nu, îmi imaginez.

– Dar ea vrea doar să fie prietenoasă. Îmi pierd timpul încercînd să o opresc. E o fetişcană zdravănă, şi dacă vrea să meargă undeva, se duce. Nu are intenţia de a face ceva rău, dar unii oameni îşi fac o idee greşită cînd o văd venind.

– Da.

– *Ea* urăşte asta, explică Jarvis, cu acelaşi zvîcnet din cap.

– Soţia dumneavoastră? Trebuie să fie puţin neplăcut cînd aveţi vizitatori.

– Ce vizitatori?

– Nu vă merg prea bine afacerile, domnule?

Jarvis îi aruncă o privire acră şi îşi şterse de blugi umezeala de pe mîini.

Fusese uscat pe verandă, dar acum Cooper era bucuros că-şi pusese haina înainte să iasă din maşină. Era una pe care o luase cu el în weekendul petrecut în Black Mountains, aşa că buzunarele erau pline cu tot felul de nimicuri, dar îl proteja de umezeală, în timp ce trecea prin iarba înaltă, udă de la ploaie.

Litton Foot se întindea mult în Ravensdale, mai sus de satul Cressbrook. Pădurea de frasin trona deasupra rîului, deasă şi rece. Iedera învăluise trunchiurile înalte şi zvelte ale copacilor, urcînd în spirală spre coroană, în căutarea unei raze de soare. La nivelul solului, totul era acoperit de un muşchi atît de gros, încît cu greu puteai spune care era piatră, care era lemn şi care era orice altceva ce putrezea încet în aerul umed.

Chiar în aval, Cooper ştia că se găsesc două şiruri de căsuţe, construite pentru muncitorii de la Cressbrook Mill, dar care nu erau vizibile din acel loc. Aici jos, în apă, erau puse pietre care să uşureze traversarea, ajutîndu-i pe alpinişti să ajungă la crestele de calcar de pe Piscul Ravenscliffe. Pe malurile umede ale apei creşteau plante necunoscute pentru Cooper – ceva ce semăna cu nişte pătrunjel înalt de trei metri, cu tulpini purpurii şi frunze pătate, acoperite cu ţepi minusculi.

– La capătul proprietății dumneavoastră se găsește o potecă, nu-i așa, domnule?

– Nu poteca e problema, răspunse Jarvis. Din cîte știu, a fost acolo de secole. E vorba de noua lege pe care au votat-o. Asta... cum îi zice... dreptul la libera circulație. Unii cred că asta le dă dreptul să cutreiere peste tot. Un grup chiar a venit prin padoc și a încercat să traverseze stăvilarul. Trebuie să recunosc că am fost chiar încîntat cînd unul dintre ei a căzut în rîu. Era o femeie și era cît p-aci să se înece, dacă te luai după larma pe care o făcea.

În cele din urmă ajunseră la bucata de pămînt care fusese săpată în jurul rămășițelor femeii neidentificate. Banda alb cu albastru pusă de poliție era încă agățată de trunchiurile copacilor din apropiere, o parte din ea atîrnînd pe pămînt în fîșii ude, un capăt fluturînd în bătaia vîntului. Cooper nu mai putea să-și dea seama cît de mare fusese zona cercetată.

Nu adusese cu el nici una dintre fotografiile de la scena crimei, dar și le putea aminti destul de bine ca să-și poată imagina poziția scheletului. Craniul fusese găsit la marginea excavației, în apropierea rădăcinilor unui frasin; brațele fuseseră ușor îndoite de la cot, astfel încît mîinile descărnate se odihneau undeva în regiunea pelviană, în vreme ce picioarele se întindeau drepte și apropiate, cu tălpile lîngă locul în care stătea el acum.

Cooper își ridică privirea spre coroanele copacilor, ca să localizeze soarele. Stratul de nori nu era gros, și o rază de lumină făcea în ciudă ploii. Mai sus, în zonele mlăștinoase, oricînd s-ar fi putut orienta dacă vedea soarele. Dar aici, jos, prin văile întortocheate și printre pîlcurile de copaci în pantă, era ușor să-și piardă simțul orientării.

Cele mai multe raze de soare păreau să vină de dincolo de copacii din stînga lui. Era încă dimineață, deci cam acolo era sud-estul. Cooper își pipăi buzunarele hainei. Pe aici pe undeva, era sigur... ah, da. Scoase o micuță busolă Silva și o roti pînă cînd orientă acul spre nord. Se uită din nou la mormînt. Capul acolo, tălpile aici. Încuviință din cap. Dar, probabil, nu însemna nimic.

– Ce faceți? îl întrebă Jarvis.

Cooper aproape că uitase de el. Omul fusese atît de tăcut și de liniștit, că putea fi confundat cu copacii. Stătea sub ramurile

unui stejar, apa picurîndu-i pe pulover. Nu se sinchisise să-şi pună o haină, înainte să coboare spre rîu. În numai cîteva minute, va fi la fel de ud precum pămîntul pe care stătea.

– Nimic important, domnule, îi răspunse Cooper. Doar verificam nişte detalii.

– Chestiuni de rutină?

Jarvis folosi aceste cuvinte de parcă ele înglobau tot ce era mai rău în lume. Era o lume care nu-l lăsase în pace, să stea liniştit cu cîinii lui pe verandă.

– Ce se află de partea cealaltă a copacilor? se interesă Cooper, indicînd dincolo de rîu, către est.

– E o parte a proprietăţii Alder Hall.

– N-am auzit niciodată de asta.

– Nu e chiar Chatsworth[1] – deşi ei spun că aparţine din nou ducelui. Oricum, casa e goală de doi ani. Rîul ăsta e limita proprietăţii.

– Dar există un gard deasupra copacilor. Acolo ar trebui să fie graniţa.

– Acel gard e nou. Marchează limita zonei de acces.

– Sigur.

Drumeţii care găsiseră resturile umane la Litton Foot se aflaseră aici numai ca urmare a noii libertăţi căpătate conform Legii privind dreptul la libera circulaţie în zonele rurale. Aşa-numita lege a „dreptului la hoinăreală" deschisese accesului public, pentru prima oară, circa patru sute de kilometri pătraţi de teren privat din parcul naţional. Altminteri, rămăşiţele ar fi putut să zacă nedescoperite încă ani de zile. Dacă s-ar fi aflat în alt loc, ar fi fost probabil găsite cu cîteva luni în urmă, înainte de a se deteriora dincolo de orice speranţă de identificare.

– Nu-i a bună, era femeie, zise Jarvis.

– Da.

– *Ea* nu ştie. Nevastă-mea, vreau să spun. O indispun chestiile astea. Îi urăşte pe hoinarii ăia care trec pe terenul nostru. Dar cred că mai bine i-aş spune.

---

[1] Reşedinţa ducelui şi a ducesei de Devonshire, una dintre cele mai îndrăgite proprietăţi istorice din Marea Britanie (n.tr.)

– Oricum, o să apară şi în ziare, continuă Cooper.

– Hmm, da.

Cooper aproape alunecă pe pietre şi se sprijini de zid, pentru a-şi menţine echilibrul. Muşchiul care acoperea peretele era gros şi fibros la atingere, ca o carpetă ieftină udată într-o inundaţie şi care nu se mai uscase niciodată. Reţinea apa la fel de eficient ca un burete şi nici un curent de aer nu-l putea pătrunde. Cînd Cooper îşi ridică mîna de pe zid, degetele lui miroseau a lemn umed.

– Ei bine, vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule, i se adresă lui Jarvis. Cred că acum am tot ce-mi trebuie.

– Da? Atunci, înseamnă că nu vreţi prea mult.

În drum spre casă, Cooper observă un ţarc, imediat după padoc. Un şir de cocine vechi se găseau pe o fundaţie de beton, înconjurată de pămînt noroios şi de un zid de piatră, tencuit pentru mai multă rezistenţă.

– Creşteţi animale, domnule Jarvis? întrebă el.

– Nu. Îmi sînt suficienţi cîinii ăştia.

Cooper scotoci într-un buzunar după o carte de vizită.

– Dacă se întîmplă să vă amintiţi ceva, domnule – vreau să spun dacă reconstituirea facială vă va face să vă amintiţi mai tîrziu de cineva –, ne veţi aduce la cunoştinţă, nu-i aşa? Ar trebui să apară şi fotografiile în ziare, peste vreo zi, două. Mă puteţi contacta la birou, la acest număr, sau lăsaţi-mi un mesaj.

Jarvis luă cartea de vizită şi aruncă o privire asupra ei, înainte să o îndese undeva în hainele lui.

– Cooper. Dumneata eşti, aşa e?

– Da, domnule.

Cooper se pregăti pentru inevitabila întrebare. Tom Jarvis era localnic. Cu siguranţă ştia tot despre tatăl lui Cooper şi despre cum murise acesta. Amintirile rezistă vreme îndelungată prin aceste locuri, şi Cooper nu se aştepta să scape vreodată de ele, indiferent cît trăia.

Dar Jarvis îi aruncă doar o privire curioasă, nu mai mult decît o ridicare de sprînceană, şi în ochii întunecaţi Cooper citi faptul că acesta înţelesese. Şi, dintr-odată, se trezi că-i place mult mai mult acest om.

Se întoarse prin grădina neîngrijită, singurele sunete fiind foşnetul paşilor săi prin iarba udă şi răpăiala picăturilor de ploaie pe metalul ruginit. Locul avea un aer de spaţiu lăsat în paragină, de parcă totul fusese abandonat să putrezească în voie.

Tom Jarvis nu îl însoţi pînă la poartă, ci îl urmări cu privirea din capul scărilor verandei, cu cîinii tolăniţi la picioare. Cînd Cooper ajunse la maşină, se întoarse să-şi ia rămas-bun.

– Ei bine, Graceless nu m-a necăjit deloc cît am stat aici, constată el.

– Nu, aveţi dreptate, replică Jarvis. Înseamnă că bătrînicii nu-i place de dumneata.

Diane Fry îl privea pe inspectorul Hitchens cum îşi lovea uşor dinţii cu un creion şi cum se rotea în scaun. Unele dintre aceste ticuri începeau să o enerveze, dar încerca să nu o arate prea mult.

– Între cele două apeluri nu s-a făcut legătura imediat, zise Hitchens. Nu am ştiut nici eu de al doilea apel, pînă în dimineaţa asta, şi, efectiv, nu am avut cînd să-ţi spun.

Fry nu se uitase încă pe transcriere. Se simţea prea furioasă.

– De unde s-a făcut apelul? Tot din Wardlow?

– Nu ştim, Diane. A fost prea scurt pentru a-i da de urmă. Dar au fost date la un interval de doar cîteva minute, aşa că e o presupunere corectă.

Ea ridică privirea spre hartă, de data asta găsind mai uşor Wardlow.

– E un mesaj cu totul diferit, nu-i aşa?

– Da. Similare sînt distorsiunea vocii şi sincronizarea, altminteri neputîndu-se face nici o conexiune între ele.

– E foarte concret: „un cimitir de zece kilometri lăţime". Şi ce vrea să spună cu „sălaşul morţii"? Sau cu „devoratorul meu de carne"?

– Le vom analiza mai tîrziu, răspunse Hitchens. Ţi-a fost de vreun folos antreprenorul de pompe funebre?

– Domnul Hudson a reuşit să-şi amintească de cîţiva dintre participanţii la înmormîntarea din Wardlow. În primul rînd a fost familia, bineînţeles. Au mai fost şi cîteva oficialităţi locale,

oameni de afaceri, persoane care au lucrat cu consiliera decedată, aşa că am o listă destul de consistentă de care să mă ocup. Şi cînd o să vorbim cu familia, vom obţine şi mai multe nume. Acesta va fi un bun punct de plecare.

– Da, fu de acord Hitchens, fără entuziasm.

Fry îşi scoase jacheta.

– Bănuiesc că e vorba de peste două sute de persoane, domnule, dar dacă o să punem să se ocupe de treaba asta vreo două echipe, cu fiecare interviu putem adăuga mai multe nume, pînă cînd vom obţine o imagine de ansamblu a întregii mase de participanţi. Ar trebui să putem să restrîngem cercul de suspecţi la cîţiva indivizi pe care nimeni nu-i cunoştea. Iar unul dintre ei va fi omul nostru.

– Probabil că nu va fi necesar, spuse inspectorul. Dar o să ţinem cont de această idee.

Fry îl privi.

– De ce nu va fi necesar?

– E prea mult efort pentru un rezultat incert, Diane. Există alte fire importante pe care le putem urmări.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi posibilitatea ca apelantul nostru să fi comis deja crima.

5

– Niciodată nu i-a plăcut să folosească parcarea aceea, zise Geoff Birley. Dar era singura suficient de aproape de birou, fără să fie nevoită să parcurgă pe jos o distanță mare.

Își privi mîinile mari și palide, așezate fără vlagă pe genunchi. Spusese că are 41 de ani, cu trei ani mai mult decît soția lui. Era supraveghetor la Departamentul de livrări al unuia dintre marile centre de distribuție, situate în afara orașului. Fără îndoială, desfășura o muncă fizică grea și nu vedea vreodată lumina soarelui.

– Asta-i problema cu orașul ăsta. Nu există suficiente locuri de parcare.

Se uită la inspectorul Hitchens, dorind aprobarea acestuia. Din punctul de vedere al lui Diane Fry, acest lucru era o greșeală. Dar chipul lui Birley era palid și avea o expresie șocată, așa că, probabil, fusese un gest reflex. Fusese desemnat un ofițer specializat în relațiile cu familia, o femeie care se putea descurca mai bine în a-l compătimi pe Birley, făcîndu-l să spună mai multe, odată ce detectivii vor fi plecat.

– Continuă să deschidă tot mai multe magazine și să încurajeze venirea mai multor turiști, dar nu le oferă oamenilor locuri de parcare.

Hitchens nu răspunse. Lăsă asta pe seama surorii lui Birley, Trish Neville, o femeie masivă purtînd un șorț, care insistase să le facă un ceai de care nici unul dintre detectivi nu se atinsese.

– Geoff, sînt sigură că domnul inspector nu consideră că asta-i o problemă deosebită în momentul de față. Are chestiuni mai importante despre care vrea să stea de vorbă cu tine.

Vorbea cu fratele ei un pic prea tare, de parcă el ar fi fost o rudă mai în vîrstă, senilă şi puţin surdă.

– Ştiu, zise Birley. Dar dacă n-ar fi fost asta, dacă ar fi avut un loc să-şi parcheze maşina, mai aproape de birou şi mai sigur... Dacă firma le-ar fi oferit angajaţilor locuri de parcare...

Se aflau într-o cameră cu tavan jos şi ferestre mici, aşa cum erau majoritatea încăperilor din casele vechi aflate în zonă. Reglementările urbanistice din Peak Park nu le permiteau proprietarilor să-şi spargă pereţii şi să-şi monteze geamuri mai mari, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Asta ar fi însemnat să iasă din tipar. Camera ar fi fost întunecată şi sumbră, dacă n-ar fi fost decorată de curînd, cu un tapet floral luminos, iar lemnăria fusese vopsită într-un alb orbitor. Cineva, probabil Sandra Birley, aranjase oglinzile şi lustra de sticlă cu multe faţete, astfel încît să capteze puţina lumină ce intra pe ferestre şi s-o răspîndească în cameră. Fry era aşezată într-un fotoliu cu husă de creton, cu faţa spre ferestre. În mod obişnuit, îi displăcea profund aspectul înzorzonat creat de creton. Dar în camera asta părea să se potrivească, îndulcind liniile dure ale pereţilor de piatră.

Geoff Birley rămase tăcut. Îşi linse buzele nervos, de parcă uitase ce spunea. Părea să ştie că ei aşteptau ceva de la el, dar nu era sigur despre ce era vorba. Îşi ridică privirea spre sora lui, care stătea în picioare lîngă el, ca o asistentă atentă.

– Păi, vorbeam şi eu despre parcare, Trish, se apără el.

Trish Neville oftă şi îşi încrucişă braţele la piept, apoi se uită la cei doi detectivi. „E rîndul vostru“, părea să spună privirea ei.

– În afară de asta, soţia dumneavoastră folosea în mod regulat parcarea multietajată? întrebă Fry.

– Da, aşa este, răspunse Birley. Dar întotdeauna încerca să găsească un loc la nivelurile inferioare, ca să nu fie nevoită să urce pînă sus să-şi ia maşina, dacă stătea mai mult la serviciu. Numai că pentru asta trebuie să ajungi devreme. Trebuie să fii acolo la ora şapte dimineaţa, altfel nu mai găseşti loc.

– Şi ieri-dimineaţă a întîrziat?

– A fost reţinută de un telefon cînd se pregătea să plece de acasă. Era mama ei, care se agita pentru tot felul de nimicuri, ca de obicei. Sandra trebuia mereu să-şi piardă cîteva minute cu

baba aia ca s-o calmeze. Aşa e Sandra – dacă ar repezi-o pe mama ei, s-ar simţi vinovată toată ziua. Aşa că a întîrziat din cauza asta. Pînă a ajuns la Clappergate, nivelurile de jos ale parcării erau, probabil, deja pline. Cîteva minute contează foarte mult şi, cînd se întîmplă asta, trebuie să te duci tot mai sus, pînă ajungi pe afurisitul ăla de acoperiş.

– De fapt, maşina ei nu era chiar la ultimul etaj, zise Fry. Era la cel de mai jos, la nivelul opt.

– Înseamnă că a avut noroc. Probabil că a găsit un loc.

Fry şi Hitchens schimbară o privire. Faptul că domnul Birley descria acţiunile soţiei lui vorbind de „noroc" le arăta că încă nu conştientizase realitatea. Un singur lucru nu avusese Sandra Birley noaptea trecută – noroc.

– Domnule Birley, începu Hitchens, cînd soţia dumneavoastră s-a dus să-şi recupereze maşina, credem că a folosit scările ca să ajungă la nivelul opt, nu liftul. Totuşi, liftul funcţiona. Sînteţi de părere că aşa proceda de obicei?

Întrebarea păru să-l deruteze pe Geoff Birley.

– Ce vreţi să spuneţi?

– De obicei soţia dumneavoastră urca pe scări la etajul opt, în loc să ia liftul?

Birley ezită.

– Depinde. Cum mirosea?

Acum fu rîndul lui Hitchens să fie nedumerit.

– Poftim?

– Liftul. Cum mirosea? L-a deschis cineva să vadă cum miroasea înăuntru?

Fry fusese de faţă la examinarea liftului. Chiar şi acum trebui să înghită vagul gust de fiere care i se ridică pe gît, la amintirea duhorii.

– Da, mirosea destul de rău.

– De parcă cineva vomitase acolo, apoi urinase?

– Cam aşa ceva, cred.

Birley clătină din cap.

– Atunci Sandra n-ar fi intrat. Probabil că a apăsat pe buton şi uşile s-au deschis, dar dacă liftul mirosea atît de groaznic cum

aţi spus, ea nu l-ar fi folosit. În nici un caz. Nu putea să suporte mirosurile urîte în spaţii închise. I se făcea rău.

– Aşadar, credeţi că ar fi folosit scările, chiar dacă liftul funcţiona?

– Da, sînt sigur de asta. Puteţi fi convinşi.

Trish îşi puse mîna pe umărul fratelui ei, detectînd probabil un semn de emoţie care lui Fry îi scăpase. Rămase aşa cîteva clipe, în timp ce Birley inspiră mai adînc. Cei doi detectivi aşteptară. Fry observă că braţele lui Trish erau mari şi cărnoase, totuşi mîinile îi erau surprinzător de mici şi de elegante, cu degete lungi, de parcă fuseseră transplantate de la altă persoană.

– Sînt bine, serios, zise Birley în cele din urmă.

– Soţia dumneavoastră a plecat tîrziu şi de la birou, nu-i aşa, domnule? întrebă Fry.

– Da, aşa este. A avut o şedinţă, care s-a prelungit, apoi a trebuit să termine nişte lucrări. Se descurcă foarte bine la Peak Mutual. Este contabil-şef.

– Ştiaţi că o să întîrzie?

– M-a sunat înainte de 17.30, să mă anunţe. Mi-a spus să nu o aştept şi să mănînc pînă să ajungă ea acasă. Am scos o pizza din congelator şi i-am lăsat şi ei jumătate. Pizza hawaiiană. Îi place ananasul.

Fry o văzu pe Trish că îl strînge afectuos de umăr pe fratele ei. Anticipa faptul că Birley avea să îşi dea seama că telefonul de la 17.30 reprezentase ultima convorbire cu soţia lui, că Sandra nu va mai veni niciodată acasă să-şi mănînce jumătatea de pizza. Dar acea clipă nu veni. Sau, cel puţin, nu se observă nimic pe chipul lui Geoff Birley.

– Cînd v-a sunat doamna Birley, eraţi deja acasă, domnule? dori să afle Hitchens.

– Da, am fost în schimbul de dimineaţă.

– V-a spus cumva soţia dumneavoastră ce lucrări avea de terminat?

– Nu, nu vorbea prea des despre munca ei. Îmi spunea despre oamenii de la birou – mici bîrfe. Dar nu-şi aducea acasă problemele de la serviciu. Era foarte bună în meseria ei, dar spunea că îi place să-şi ţină cele două jumătăţi ale vieţii complet separate.

Era un lucru bun, dacă reuşeai să-l faci. Fry îi aruncă o privire lui Hitchens, care dădu uşor din cap.

– Domnule Birley, trebuie să vă întrebăm asta, zise Fry. Cunoaşteţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău soţiei dumneavoastră?

Birley se încruntă şi clătină din cap.

– Nu, pe nimeni. Toată lumea o plăcea. Nu era genul de persoană care să se certe. Nu-i plăcea să-i supere pe ceilalţi. Dacă la serviciu ar fi fost cineva cu care nu se înţelegea, ea pur şi simplu l-ar fi evitat.

– Înţeleg.

– Nu era cineva cunoscut de Sandra, nu-i aşa? În mod sigur era unul dintre nebunii aceia care atacă femeile. A fost o victimă întîmplătoare. A fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

– Cel mai probabil aşa a fost, domnule, spuse Hitchens. Dar trebuie să cercetăm toate posibilităţile.

Geoff Birley îşi ridică iarăşi privirea spre sora sa. Lui Fry i se păru că acum el vorbea cu Trish, de parcă poliţia deja plecase.

– Mi-e groază să mă gîndesc că Sandra a fost atacată de cineva cunoscut. N-aş putea suporta gîndul ăsta. Trebuie să fie un necunoscut, nu-i aşa? Ăsta-i singurul lucru de care ne putem agăţa. Reprezintă o oarecare consolare, cel puţin.

– La ce oră aţi încercat să o sunaţi pe mobil pe soţia dumneavoastră, domnule?

– Cred că în jur de opt.

– Şi atunci telefonul era deja închis?

– Da.

Hitchens se aplecă înainte, de parcă se pregătea de plecare.

– Sînteţi de acord să aruncăm o privire în jur, dacă tot sîntem aici, domnule?

– Pentru ce?

– Poate găsim ceva care să ne ajute să aflăm unde e soţia dumneavoastră.

Uimit, Birley se uită la sora lui, al cărei chip avea o expresie furioasă.

– Cred că da, răspunse el.

Familia Birley locuia într-o casă de calcar, cu o grădină închisă. Fry bănuia că la etaj erau trei sau patru dormitoare. Din afară, era evident că proprietatea fusese creată prin combinarea a două case, ale căror acoperişuri se găseau la înălţimi uşor diferite. Un coş exterior aflat la un capăt sugera că, odinioară, s-ar fi putut să existe şi o a treia casă în şirul respectiv.

Fry intră prima oară în bucătărie şi văzu o maşină de gătit emailată – de tipul celor care servesc nu numai la gătit, ci furnizează şi încălzire centrală şi apă caldă. În salon, punctul central îl reprezentase soba din fier forjat, înconjurată de un grilaj gravat, care părea la fel de nepractică. În sufragerie, Fry se opri se admire o sculptură reprezentînd saltul unui delfin, aflată pe o masă, lîngă şemineu. În partea din spate a casei era mai multă lumină, datorită unei uşi glisante care dădea într-o seră cu podele de pin, acoperite cu covoraşe de rafie. Fry o străbătu şi ieşi în grădină, apoi trecu pe lîngă o pajişte şi o serie de straturi de plante, pînă cînd găsi o magazie de cărămidă şi un şopron pentru unelte de grădinărit vopsite într-un albastru-viu. Nicăieri nu se afla corpul Sandrei Birley.

Intrînd din nou în casă, Fry îl văzu pe Hitchens coborînd scările dinspre dormitoare. Ea clătină din cap, apoi se întoarseră împreună în salon, unde fură întîmpinaţi de privirea furioasă a lui Trish Neville. Geoff privea în gol, înspre grilajul gravat, de parcă ar fi căutat un înţeles în modelul decorativ.

– Maşina aceea parcată afară este a dumneavoastră, domnule? întrebă Hitchens. Audi-ul verde?

– Da. De ce?

– Vă deranjează dacă sergentul Fry se uită puţin la ea?

Birley găsi cheile de la Audi şi le dădu fără să protesteze – fie pricepuse pînă acum, fie sora lui îi explicase cum stau lucrurile, în timp ce ei erau plecaţi din cameră.

Fry ieşi din casă, verifică interiorul şi apoi portbagajul maşinii. Nu găsi decît jumătate dintr-o rolă de folie albastră, ce părea să provină de la Departamentul de livrări din cadrul centrului de distribuţie şi nu părea deloc incriminatoare.

– Nu ştiu ce-am să mă fac fără Sandra, zise Birley, pe cînd detectivii se pregăteau de plecare.

– Nu ştim dacă soţia dumneavoastră e moartă, domnule Birley, îl încurajă Hitchens.

– Ce? Credeţi că ar putea-o ţine prizonieră, pe undeva?

– E destul de posibil. Pînă cînd vom afla ceva concret, orice se poate.

Lui Birley începuse să-i revină speranţa. Dar îşi coborî din nou privirea.

– Doar spuneţi asta. O veţi găsi moartă, nu-i aşa? Ştiţi că aşa e. Pentru ce altceva ar fi răpit-o din parcare?

– Pînă atunci, putem încă spera că va fi bine.

Imediat ce el rostise vorbele, Fry îşi aminti că şi ea spusese ceva asemănător, destul de recent. Dar nu-şi putea aminti exact cînd anume şi unde.

Inspectorul-şef Oliver Kessen se sprijini de dubiţa criminaliştilor şi îşi înfipse mîinile în buzunare.

– În timpul nopţii locul ăsta trebuie să fie mort, afirmă el. Cîţi oameni îşi lasă maşinile aici pînă dimineaţă?

Fry presupuse că inspectorul-şef vorbea cu ea, deşi nu dădea de înţeles asta. Criminaliştii aproape terminaseră de inspectat Skoda Sandrei Birley şi se deplasau înspre rampe, de-a lungul peretelui de susţinere.

– Foarte puţini, răspunse Fry. E prea scump.

Se uită după Ben Cooper, pentru a primi o confirmare.

– Asta e o parcare pentru cei care vin la cumpărături, interveni el. Adică pentru o scurtă perioadă de timp. Dar unii dintre angajaţi o folosesc, dacă sînt nevoiţi, cînd celelalte parcări sînt pline.

– E ceea ce ne spunea şi domnul Birley, adăugă Fry.

Kessen era cu ochii pe Skoda, de parcă aceasta putea face ceva. Poate că se aştepta să-şi deschidă capota şi să facă o mărturisire.

– Atacatorul trebuie să fi ştiut că parcarea va fi goală la ora aceea.

Fry dădu afirmativ din cap, deşi ştia că Kessen nu putea să-i vadă gestul. Pînă acum de-abia îi aruncase o privire.

– Da, în mod sigur cunoştea locul. Aici există unsprezece camere de luat vederi, cu circuit închis – cîte una la fiecare nivel și două la intrare şi la ieşire. Dar el trebuie să fi ştiut exact unde se găsesc acestea, fiindcă nici una nu pare să-l fi surprins – din cîte știm de la paznic.

Unul dintre criminalişti, Liz Petty, le aruncă o privire şi zîmbi. Fry crezu că descoperise ceva important, dar femeia continuă să caute amprente, pe peretele de lîngă maşina Sandrei Birley. În altă parte, inspectorul Hitchens supraveghea cercetarea scărilor şi a liftului, apoi a locurilor de parcare betonate dintre acestea şi maşină. Întregul nivel opt fusese închis, ceea ce însemna că nimeni nu putea să ajungă nici la ultimul nivel al parcării. În afară de Skoda, singurele maşini prezente erau cele ale poliţiei.

– Există numai un paznic? întrebă Kessen.

– La ora aceea din noapte, da. Are un mic birou la nivelul întîi și de acolo monitorizează camerele de supraveghere.

– Va trebui să parcurgă cineva toate înregistrările.

Văzînd autovehiculele aliniate în parcarea multietajată, Fry îşi aminti că în acea lună trebuia să facă revizia tehnică a Peugeot-ului. Va trebui să verifice data – bănuia că mai rămăseseră cîteva zile pînă la expirare. Reputaţia unui poliţist avea de suferit dacă era prins la volanul unui vehicul care circula ilegal.

Fără îndoială, închiderea ultimelor două niveluri ale parcării cauza probleme. Indicatorul „plin" de la intrare fusese deja instalat, atunci cînd primii poliţişti sosiseră ca să cerceteze maşina Sandrei Birley. Acum automobilişti frustraţi continuau să vină pînă la bariera de la parter, fiind nevoiţi apoi să întoarcă.

– Ce se întîmplă cu lifturile?

– Sînt curățate în fiecare zi, spuse Cooper. Interioarele sînt proiectate special pentru a putea fi spălate şi dezinfectate cu ușurință.

– Se pare că e o problemă comună.

– Şi eu care credeam că asta e doar o problemă întîlnită în blocurile înalte, care aparţin consiliului local din Birmingham, replică Fry. Aţi importat unele obiceiuri murdare şi în Derbyshire, nu-i aşa?

– Ei bine, am vorbit acum cîteva minute cu firma care se ocupă de curăţenie. Au jurat că liftul de la intrarea dinspre Hardwick Lane a fost complet curăţat ieri-dimineaţă, devreme. Aşa că, atunci cînd doamna Birley a sosit, nu ar fi trebuit să miroasă decît a dezinfectant industrial cu aromă de pin.

– Cînd *a sosit*, da. Dar, pînă să vină ea să-şi ia maşina, în seara aceea, unii au avut timp să se „distreze".

– Crezi că ar fi fost mai în siguranţă dacă folosea liftul?

Fry se duse în faţa inspectorului-şef şi făcu un gest înspre Skoda, în jurul căreia erau strînşi criminaliştii, îmbrăcaţi în salopetele tipice. Nu era vorba de anchetarea unei crime – nu în absenţa unui cadavru. Aşadar, Kessen va dispărea în curînd. Trebuia să ştie cum stătea situaţia în această etapă preliminară.

– Uitaţi-vă la planul acestui nivel, zise ea. Dacă Sandra Birley ar fi folosit liftul, ar fi avut numai cîţiva metri de mers pînă la maşină. De fapt, cred că, probabil, a ales locul acesta de parcare tocmai fiindcă se afla în apropierea liftului. Dar ieşirea înspre scări este la cincizeci de metri depărtare, ceea ce înseamnă că, în drum spre maşină, a trebuit să treacă pe lîngă baza rampei de la nivelul nouă.

– Unde atacatorul se poate să o fi aşteptat, în spatele barierei de beton.

– Exact. Faptul că era pretenţioasă a pus-o, se pare, în pericol.

Inspectorul Hitchens se apropie în grabă de ei, dinspre scări, roşu la faţă şi gîfîind uşor. Era urmat de şeful criminaliştilor, Wayne Abbott, care era cam de aceeaşi vîrstă cu Hitchens, dar părea mult mai în formă.

Abbott fusese numit recent la conducerea echipei de criminalişti din zonă, după ce terminase un curs de management ştiinţific la centrul de pregătire de lîngă Durham. Lui Fry nu îi plăcea să aibă de-a face cu el. Era ceva agresiv pe chipul lui, care părea în permanenţă nebărbierit, şi în ţeasta complet rasă, care sugera prea mult testosteron. Din prima clipă cînd dăduse cu ochii de el, Fry se întrebase cum de Abbott era civil. Ar fi trebuit să facă parte din forţele de menţinere a ordinii publice, îmbrăcat în echipament complet, mînuind un baston şi spărgînd uşile infractorilor.

– Domnule, vestea proastă este că numai jumătate dintre camerele de luat vederi cu circuit închis, de aici, sînt funcţionale, zise Hitchens. Celelalte sînt puse doar de faţadă.

Kessen înjură încet.

– Şi la nivelul opt?

– Una dintre cele de faţadă.

– La naiba!

– Camera de la ieşire funcţionează, domnule. Putem obţine numerele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care au părăsit parcarea după atac.

– Nu se poate să fi fost atît de prost, afirmă Kessen. Pun pariu că a plecat pe jos.

– I-ar fi fost mai dificil să procedeze în acest fel decît să înghesuie pe cineva în maşină.

– Dar ar fi fost singura modalitate să evite camerele de luat vederi. Ce-mi poţi spune despre accesul pietonal?

– Sînt două scări, cîte una la fiecare capăt. Lifturile sînt la intrarea în centrul comercial. De asemenea, atacatorul ar fi putut să coboare pe rampele pentru maşini. Ăsta-i un lucru periculos în timpul zilei, cînd e aglomeraţie, dar după ora şapte este atît de linişte, că se poate face cu uşurinţă. Şi ar fi putut auzi, de la mare distanţă, orice maşină care venea. Aţi observat că aici se aude orice zgomot.

– Da, am văzut.

– Dar n-ar fi fost surprins măcar de camerele funcţionale de la celelalte niveluri? întrebă Fry.

– Da, ai dreptate, sergent Fry. Kessen părea gînditor. Cine a vorbit cu paznicul?

– Agenţii de investigaţie. Paznicul l-a chemat pe şeful lui, şi acesta se află acum aici. A sunat la biroul conducerii imediat ce am sosit.

– Trebuie să vorbim din nou cu el, zise Kessen. Dacă a fost atît de linişte aici noaptea trecută, mă întreb ce anume făcea paznicul acolo jos.

Hitchens îşi şterse faţa cu o batistă. Începea să-şi piardă condiţia fizică, dacă nu putea urca nici măcar cîteva scări fără să rişte un atac de cord.

– Cel puţin a auzit ţipătul, afirmă el.

– Oh, da, ţipătul.

– Ne ajută în privinţa stabilirii intervalului de timp.

– Ei bine, păcat că nu a fost mai rapid şi nu a urcat aici, preferînd să se holbeze la ecranele alea mici şi să se întrebe dacă era pe canalul nepotrivit.

– În conformitate cu declaraţia lui iniţială, nu era nimeni acolo, atunci cînd a urcat să verifice, aşa că a crezut că trebuie să fi fost copiii care făceau hărmălaie pe afară.

– Şi atunci s-a întors să-şi bea ceaiul, fără îndoială, zise Kessen.

Hitchens ridică din umeri.

– De asemenea, reţeaua de telefonie mobilă a înregistrat semnalul de închidere a telefonului doamnei Birley. Dar, în condiţiile date, nu cred că asta ne va ajuta prea mult.

Telefonul zdrobit fusese adunat de către criminalişti, împreună cu bucăţi de plastic spart împrăştiate la nivelul opt, de la un cap la altul, de cauciucurile unui Daihatsu 4x4, care îl călcase. Cartela SIM ar fi identificat cu precizie telefonul, dar oricum se potrivea descrierii făcute de Geoff Birley – un Nokia, cu o carcasă roşie şi o husă din piele moale.

Fry merse la grilajul exterior al parcării şi se uită peste margine la clădirile din Clappergate. Jos, în depărtare, un grup de tineri cu rucsacuri se dădeau cu skateboardurile, fluierînd, în timp ce intrau în incinta magazinului. Trase de plasa de sîrmă, dar nu se deplasă nici un centimetru.

O mişcare îi captă atenţia şi o văzu iarăşi pe Liz Petty îndreptîndu-se spre dubiţa criminaliştilor pentru a vorbi cu Abbott, care era acum coordonatorul ei. Îşi dăduse jos gluga de pe cap şi arăta îmbujorată. Criminaliştii, şi mai ales femeile, nu purtau, dacă puteau, gluga aferentă costumului de protecţie. Petty îşi dădu părul pe spate şi încercă să-l prindă în clema de la ceafă. O văzu pe Fry privind-o şi îi zîmbi din nou.

– Voi face toate demersurile necesare, domnule, spunea Hitchens. Împreună cu sergentul Fry mă voi întîlni cu psihologul.

– În legătură cu acele convorbiri telefonice? întrebă Kessen.

– Da, domnule.

– Să înţeleg că nu am primit vreun apel de cînd doamna Birley a dispărut?

– Nu. Şi e dificil de ştiut dacă ar trebui să sperăm să primim unul sau nu.

– Cel puţin am şti cum stăm. Nu trebuie să dai greş cu asta, Paul.

Fry simţi o oarecare părere de rău pentru Hitchens. În nouă cazuri din zece existau alte motive pentru dispariţia oamenilor, în special a adulţilor. De obicei, se întorceau vii şi nevătămaţi, afişînd o figură surprinsă în faţa agitaţiei pe care o provocaseră. Asta putea să reprezinte o mare pierdere de timp şi de resurse, dacă se lua o decizie pripită.

De data aceasta, Hitchens era omul care avea de luat acea decizie. El ar fi vrut să aibă dovada clară că este vorba de o infracţiune serioasă, înainte să apese butonul de alarmă. Un mesaj vag de la un individ tulburat nu era o justificare adecvată – nu era suficient pentru a da bine pe hîrtie, atunci cînd se verifica modul în care inspectorul se ocupase de caz. Dar dacă se adaugă un ţipăt în noapte, un telefon mobil căzut, o femeie dispărută, ecuaţia devenea mult mai complicată. Tot ce putea spera Fry era că toate acestea nu se adunau împotriva Sandrei Birley.

6

Doctorul Rosa Kane nu era deloc aşa cum se aşteptase Fry. Noii experţi cu idei proaspete erau excelenţi, dar nu era de presupus că erau şi tineri şi atractivi, cu accent irlandez şi cu un păr cu nuanţa de roşcat, pentru care inspectorul Hitchens avea o slăbiciune. Aceştia erau factorii care îi distrăseseră atenţia lui Fry de la bun început şi care cumva influenţaseră capacitatea ei de a asculta ceea ce spunea doctorul Kane cu deosebită grijă.

– Desigur, putem face vreo cîteva încercări de deducţie din limbajul pe care îl foloseşte, spuse Kane la un moment dat, după ce se făcuseră prezentările şi fusese dezvăluit conţinutul pe scurt al convorbirilor.

– Putem? întrebă Fry.

Apoi îşi dădu imediat seama că tonul ei surprins putea sugera faptul că era primul comentariu făcut de psiholog pe care într-adevăr îl auzise.

– Pentru o analiză mai detaliată, veţi avea nevoie de serviciile unui lingvist legist. Dar unele sînt destul de evidente. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, atunci...

– Vă rog, doctore, spuneţi, interveni Hitchens, zîmbind pentru că i se ivise ocazia de a evita cheltuielile cu un alt expert.

– Ei bine, pentru început, e de remarcat tendinţa lui de trece de la persoana întîi singular, la persoana întîi plural şi apoi la persoana a treia. Asta e foarte interesant. Cînd spune „eu", „mie" şi „al meu", aproape cu siguranţă spune adevărul. Dar cînd trece la plural, sau la persoana a treia, ori la forma pasivă, atunci ascunde ceva. E un semn inconştient de eschivare.

Intrigată acum, Fry se aplecă asupra transcrierii. Trecu cu un marker galben peste cîteva fraze. „Poate voi aştepta şi mă voi

bucura de așteptare... Eu îl pot simți chiar acum, tu nu?... Promit... Genul meu de crimă..." și era apoi o schimbare la jumătatea unei propoziții: „... Cînd gîtul alunecă între degetele mele".

Mai erau cîteva propoziții cu „mie" și „al meu". Dar întreaga secțiune finală era exprimată la persoana întîi plural, ca și cum își atrăgea ascultătorii într-o conspirație. „întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face." De asemenea, acea parte conținea toate balivernele despre Freud și Thanatos. Nicăieri nu apărea vreun „eu".

– Înțeleg ce vreți să spuneți, zise Fry, fără tragere de inimă.

Împinse transcrierea marcată înspre inspector, care zîmbi. Un rezultat obținut fără mari cheltuieli.

– Cît despre al doilea mesaj, unele fraze nu se potrivesc deloc, continuă doctorul Kane.

Fry fu surprinsă. Într-un discurs scris de cineva atît de dereglat, cum îi trecuse ei prin minte că puteau fi cîteva fraze care nu se potriveau? Pentru că nici una nu se potrivea, nu-i așa? Nu cu ceva rațional.

– Da, bineînțeles, interveni Hitchens. Își scoase din buzunar ochelarii pentru citit și se uită pe transcriere cu un zîmbet inteligent. La care fraze vă gîndeați în special, doctore?

– „Un cimitir de zece kilometri lățime", de exemplu. Ce rost are asta? E prea specific.

– Altceva?

– Da. „Eu sînt aici, în centrul lui." De asemenea, „semnele spînzurătorii și ale stîncii". Cel mai semnificativ lucru în legătură cu aceste fraze este că toate trei apar în al doilea mesaj, unul care e, în mod evident, codificat. După părerea mea, a vrut să includă neapărat acele expresii. Dintr-un motiv sau altul, ele sînt importante.

– „Zece kilometri lățime", spuse Hitchens. Crezi că...?

– Sînt indicii, interveni brusc Fry. Ne-a lăsat unele indicii care să ne conducă într-un anumit loc. Un loc aflat pe o rază de zece kilometri de... Ei bine, de ce anume?

– De poziția lui? întrebă doctorul Kane. De locul de unde a dat telefon?

– Desigur. „Eu sînt aici, în centrul lui."

Kane îşi scoase ochelarii şi Hitchens făcu la fel.

– Asta ar indica faptul că el ştia în prealabil de unde avea să telefoneze, zise inspectorul.

– Asta reprezintă o problemă?

– Nu este chiar scenariul pe care îl aveam în minte. Noi credem că avea discursul deja pregătit, însă nu şi locul.

– S-ar putea ca, pur şi simplu, să fi indicat o cifră aproximativă, în funcţie de locul de unde, în cele din urmă, a telefonat, fu de părere doctorul Kane. O rază de zece kilometri? Se poate să fi mers cu maşina într-o anumită zonă, pînă cînd a găsit un loc adecvat, despre care ştia că se afla în perimetrul respectiv.

Hitchens păru îngrijorat.

– La naiba, în cazul ăsta, putea foarte bine să ne indice o rază de cinci kilometri. Cîţi oameni pot măcar să aproximeze distanţa dintr-un loc în altul, într-o zonă rurală? Cred că nu folosea un GPS.

– Şi asta numai dacă s-a referit la distanţa în linie dreaptă, nu la distanţa pe drum, cu care oamenii ar putea fi mai familiarizaţi.

După expresia inspectorului, Fry îşi dădu seama că acesta începuse să-şi piardă încrederea în expert. Doctorul Kane părea mai degrabă să ridice obstacole, decît să ajute la depăşirea lor. Dar experţilor le plăcea teribil să facă lucrurile să pară mai complexe decît erau în realitate, nu-i aşa? Asta le justifica onorariile.

– Şi ce-i cu sălaşul morţii? întrebă Fry. Dar cu spînzurătoarea? Şi cu devoratorii de carne?

Însă psihologul începuse deja să-şi strîngă hîrtiile.

– Asta cred că e treaba voastră. Aveţi de-a face cu un individ care încearcă să atragă atenţia asupra lui, poate fiindcă ştie, în subconştient, că are nevoie de ajutor. În acest moment, face tot ce-i stă-n putinţă să vă ajute. Indiciile sale sînt cam obscure şi ambigue, în mod cert. Asta din cauză că trebuie să dea impresia că-şi demonstrează inteligenţa superioară. Dar dacă ascultaţi cum trebuie ceea ce vă spune, sînt sigură că vă va fi de mai mare ajutor decît vă sînt eu, în această etapă.

Doctorul Kane se ridică să plece, apoi se opri. Se uită la Fry, nu la Hitchens, cînd le dădu un ultim sfat:

– În general este adevărat că poţi afla multe, ascultînd ce au de spus ceilalţi.

Directorul general al parcărilor PNL Parking se numea Hicks. Cooper îl găsi împreună cu un paznic îmbrăcat cu o jachetă de un galben-fluorescent, într-un birou înghesuit, aflat la nivelul străzii.

– Trebuie să respectăm toate reglementările, zise Hicks. Sîntem obligaţi să omologăm sistemul de televiziune cu circuit închis şi să ne asigurăm că respectă Legea privind protecţia datelor.

– Nu v-a acuzat nimeni că aţi încălcat vreo lege, îi repetă Cooper pentru a treia oară.

Dar Hicks abia clipi.

– În afară de asta, înregistrările nu vor fi acceptate ca probă în instanţă, dacă nu respectă legea, afirmă el. Şi omologarea sistemului implică faptul că trebuie să ne ocupăm de cererile venite din partea celor care doresc copii ale filmului.

– Primiţi multe astfel de solicitări?

– Destule. Deşi multe dintre ele sînt prea vagi. Oamenii trebuie să ne dea o idee despre momentul cînd au fost filmaţi, unde se aflau şi cum arătau. Ridică din umeri. Majoritatea renunţă cînd li se cer detalii. Încearcă şi ei. Apoi mai sînt şi cazuri cînd trebuie să recunoaştem că nu i-am filmat deloc, deoarece camera pe care au văzut-o era de faţadă. Ei bine, nu spunem că sînt de faţadă, ci doar că nu funcţionau la momentul respectiv.

– Iar camera de la nivelul opt este una dintre acelea de faţadă? întrebă Cooper.

– Da.

– Nu a funcţionat niciodată?

– Din cîte îmi amintesc eu, nu. Hicks ezită. Da, sînt destul de sigur că a fost instalată aşa de la bun început. Într-adevăr, e cam ridicol, dar la momentul respectiv a fost considerată o idee mai economică. Intenţia a fost ca aparatele să prevină comiterea infracţiunilor.

– Aş vrea să văd toate cererile pe care le aveţi la dosar, în care se solicită copii ale filmului înregistrat de camera de la nivelul opt.

– După cum am spus, nu dăm copii ale filmului de la acea cameră, fiindcă aceasta nu funcţionează.

– Exact, spuse Cooper. Dumneata ştii asta, la fel şi eu. Şi oricine a cerut vreodată filmul de la camera respectivă trebuie să ştie asta.

Hitchens se ridică să o conducă pe doctorul Kane pînă la ieşirea din clădire, lăsînd-o pe Diane Fry singură în încăpere. Îi privi cum se îndepărtează pe coridor, mîna inspectorului atingînd uşor cotul lui Kane, în timp ce îi povestea despre perioada studenţiei lui la Sheffield.

Fry ştia că inspectorul ar fi încredinţat unui subaltern sarcina însoţirii vizitatorilor pînă la ieşirea din sediu. Dar în cazul doctorului Kane, Hitchens făcea o excepţie. Probabil fiindcă era o expertă şi trebuia tratată cu respect. Probabil.

Pentru a-şi abate gîndurile de la acest subiect, Fry îşi coborî privirea şi îşi aţinti ochii asupra sublinierilor făcute cu marker galben pe transcrierea aflată în faţa ei. Acum îşi dorea să nu fi folosit galbenul. Culoarea se uscase şi părea uşor rîncedă şi nesănătoasă, ca o vînătaie veche de patru zile sau ca o pată de urină. Rozul sau portocaliul ar fi fost mult mai vesele.

Dar pe cine păcălea? Indiferent ce culoare ar fi ales, n-ar fi mascat aspectul viclean şi perfid al cuvintelor.

„Eu îl pot simţi chiar acum, tu nu? E atît de puternic, atît de dulce. Atît de irezistibil.“

Ieşi din biroul inspectorului şi se îndreptă încet spre biroul CID. Ben Cooper nu era acolo, dar Gavin Murfin şi vreo doi detectivi erau prezenţi şi îşi ridicară privirile cînd intră.

Ca de obicei, din direcţia lui Murfin venea o aromă de produse de patiserie. Plăcintă cu carne sau specialităţi din Cornwall – nu era sigură. În acel moment, nu era în stare să o identifice. În nări îi persista un alt miros, mai evaziv, ceva rînced, nesănătos, galben şi perfid. Ştia că era un miros care

avea să devină mai pregnant şi care nu putea fi împrăştiat de sistemul de ventilaţie.

„Eu îl pot simţi chiar acum, tu nu?... E parfumul morţii."

***

– Să scoatem harta, zise Hitchens, de cum intră în biroul CID. Diane, avem nevoie de harta topografică – White Peak.

– Am putea folosi harta computerizată, sugeră Fry.

– Nu ne-ar fi de folos pe o rază de zece kilometri. La scara aceea nu am putea vedea suficiente detalii.

Hitchens eliberă masa, în timp ce Fry găsi un exemplar al hărţii cerute, pe care îl desfăşurară.

– Wardlow se află aici, indică Hitchens. Acum avem nevoie de o riglă, ca să măsurăm cinci kilometri în fiecare direcţie. La naiba, satul e prea aproape de marginea hărţii – va trebui să o întoarcem pe partea cealaltă. De ce orice cauţi pe o hartă topografică se află întotdeauna prea aproape de margine?

Cooper intră în birou în momentul cînd căutau rigla, şi Hitchens îl strigă:

– Ben, eşti exact omul de care aveam nevoie. Tu cunoşti zona asta, sînt sigur.

– Da, domnule. Ce anume căutaţi?

Inspectorul îi explică, în timp ce Fry verifică scara hărţii; apoi, cu rigla şi cu un pix, trasă un cerc aproximativ în jurul locaţiei cabinei telefonice din Wardlow, foarte util marcate de către topografi, cu un „T" şi un mic receptor albastru.

– De ce o rază de zece kilometri? întrebă Cooper.

– Am obţinut cîteva indicii din înregistrare. Sau aşa credem, că reprezintă indicii.

Continuarea spre vest, de cealaltă parte a hărţii, a arcului de cerc cu raza de cinci kilometri, era complicată, dar, pînă la urmă, Fry reuşi să se descurce.

– Vom însărcina pe cineva să facă lucrul ăsta aşa cum trebuie, dar deocamdată e suficient, zise Hitchens, fără să ţină seama de privirea exasperată pe care i-o aruncă Fry. Ce părere ai?

Cooper se apleacă asupra hărţii.

– Ei bine, aţi obţinut o arie care include douăsprezece sate şi un orăşel. Cîteva văi pe partea de vest, incluzînd o parte din Wye Valley. Şoseaua principală dintre Bakewell şi Buxton este aici jos şi, aproape de limita de sus, e o arteră secundară, care intersectează Şoseaua 623.

– E o zonă aglomerată, vrei să spui?

– Numai o parte din ea, domnule. Două drumuri principale preiau o mare parte din trafic. Şi sînt cîteva popasuri turistice cunoscute, ca Tideswell şi Monsal Head. Şi Eyam, bineînţeles, pe partea de est.

– Ăsta-i oraşul ciumat, nu-i aşa?

– Ciumat? se miră Fry.

– O, Ben îţi va spune cîndva povestea.

– De-abia aştept să o aud.

Cooper îşi mişcă o mînă pe hartă, acoperind cu degetele aglomeraţia de curbe de nivel şi fîşiile lungi verzi care reprezentau zonele împădurite.

– Dar, de asemenea, sînt şi colţuri mult mai liniştite. Asta face parte din Rezervaţia Naturală Derbyshire Dales. Numai pe jos poţi ajunge prin cîteva dintre aceste văi mai mici, iar pădurile de pe marginile lor sînt destul de dese. Majoritatea drumurilor sînt reprezentate de o simplă potecă şi sînt prea înguste pentru orice vehicul, indiferent de mărime. Pe de altă parte, în zonele de est şi de nord se găseşte un platou de calcar. Aceea e zona agricolă, care cuprinde cîteva sate mici şi rămăşiţele abandonate ale unei cariere.

Fry îi privi pe Cooper şi pe Hitchens, în timp ce studiau cu atenţie harta. Păreau doi şcolari care îşi conduceau armatele de soldăţei de jucărie într-o bătălie de birou.

– Căutăm ceva prin zona asta, care s-ar putea numi „sălaşul morţii“, le reaminti ea.

Cooper se ridică şi îşi trecu o mînă peste frunte.

– Posibilităţile sînt nelimitate.

Fry oftă.

– Ben, nu e ceea ce doream să auzim.

– Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, interveni Hitchens. Să ne gîndim logic. Care sînt posibilităţile?

– „Sălaşul morţii"... zise Fry. Ei bine, vrea să spună că locul este mort sau se referă la un loc *al* morţii?

– Cum ar fi un cimitir? întrebă Cooper.

– Stai aşa, să ne ocupăm de prima opţiune, spuse Hitchens. Cum ziceai – acolo unde chiar locul este mort?

– Da. Depinde la ce se gîndeşte.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, ar putea fi un fel de protest contra abandonării carierei sau vreun fermier adus la limita disperării de apariţia febrei aftoase. Sînt cumva pe acolo nişte gropi pentru vite incinerate?

– Nu ştiu nimic de aşa ceva. Febra aftoasă nu a ajuns niciodată prin aceste locuri, dar sînt pe acolo cîteva ferme afectate, la graniţa cu Staffordshire.

– Atunci, închiderea fabricilor. Au existat disponibilizări masive?

– Nu de cînd s-au închis minele din estul ţării. O mulţime de comunităţi au dispărut acolo. Dar nu aici.

– Depozite de deşeuri toxice?

– OK, staţi aşa... da, e unul lîngă Matlock.

Hitchens clătină din cap.

– E prea departe. E cu mult în afara zonei de zece kilometri.

– Atunci, ce ziceţi de un loc *al* morţii? întrebă Fry. Un cimitir. Unde e mai potrivit să ascunzi un cadavru dacă nu printre alte cîteva sute?

– Ar fi trebuit să-l îngroape sau să-l ascundă în vreun fel, zise Cooper. Oamenii vin la cimitir tot timpul. Sînt sigur că nu sînt obişnuiţi să vadă un cadavru proaspăt zăcînd pe acolo.

– Trebuie să existe nişte cimitire părăsite, îşi continuă Fry ideea.

– Ei bine, zona abundă de cimitire închise. Majoritatea celor mai vechi sînt acum pline şi nu mai au loc să se extindă. Într-o mulţime de sate eşti îndrumat spre cimitirul orăşenesc sau la crematoriu.

– Cei mai mulţi sînt incineraţi, nu-i aşa? Nu cred că am fost vreodată la o înmormîntare, în viaţa mea. Toţi cunoscuţii mei care au murit au fost incineraţi.

– Dar cimitirele sînt încă acolo.

– OK. La ce alt loc te mai gîndeşti, Ben?

– Depinde ce înţelegeţi prin cimitir. Există numeroase locuri de înmormîntare, unele dintre ele vechi de mii de ani – situri neolitice, rămăşiţe de tumuluri celtice. Multe dintre ele se găsesc în locuri destul de îndepărtate, dar excursioniştilor le place să viziteze, cu precădere, situri istorice. Nu poţi lăsa un cadavru la vedere pentru mai mult timp, fără să fie descoperit.

– Ca în cazul celor nouă fecioare, zise Fry.

– Exact.

Cooper îşi amintea bine cazul acela. Trupul unei cicliste montane ucise, lăsat în interiorul unui cerc de stîncă, fusese descoperit la cîteva minute după moarte. Deşi, în cazul de faţă, nu aveau un asemenea noroc.

– Desigur, unele situri nu sînt atît de bine cunoscute, spuse el. Cum ar fi Cimitirul Infidelilor.

– Care?

– Cimitirul Infidelilor. O, e unul într-adevăr minuscul, uitat de lume, un cimitir din secolul al nouăsprezecelea, pe drumul ce leagă Ashford in the Water de Monsal Head. Ultima oară cînd am văzut locul era năpădit de urzici şi de buruieni înalte pînă la brîu. Şi se află unde a înţărcat mutu' iapa – ai putea să treci pe lîngă el fără să-ţi dai seama.

– Şi de ce *e* acolo?

– Cred că era, de fapt, cimitirul unei comunităţi baptiste. Presupun că vecinii lor nu-i priveau cu prea multă consideraţie.

– De ce „infideli"?

– Ei bine, se spune că inscripţiile au fost înregistrate de un istoric local, care a observat că nici unul dintre epitafuri nu conţinea vreo referire la Biblie, Dumnezeu sau Isus. La vremea aceea, acest lucru era atît de neobişnuit, încît a fost considerat foarte suspect.

– Între Ashford in the Water şi Monsal Head? Fry îşi aminti că inspectorul menţionase Monsal Head. Atunci nu e departe de Wardlow.

– E foarte aproape.

– Hai să aruncăm o privire în Wardlow. Oricum aş vrea să văd cum stă situaţia prin preajma localităţii.

Fry se uită la Hitchens, care dădu aprobator din cap.

– Mă descurc singur aici. Deocamdată nu putem decît să aşteptăm.

– Ai timp, Ben? întrebă Fry. Tu eşti, evident, candidatul ideal pentru a servi drept ghid.

– Să-mi iau haina.

În biroul CID, Gavin Murfin o văzuse pe doctor Kane plecînd, după întîlnire.

– Ştiţi, nu mi-am dat seama că au psihologi criminalişti atît de tineri, zise el.

– De fapt, ea nu-şi spune psiholog criminalist, îl contrazise Fry.

– A, nu, sigur că nu. De cînd cu lunetiştii din Washington şi cu cazul Rachel Nickell. Ca să nu mai vorbim de Soham, cînd ofiţerul responsabil a ascultat un sfat greşit. Chiar şi psihologii criminalişti încep să capete un renume prost, după prea multe eşecuri. Aşa că e evident că trebuie să-şi schimbe titulatura.

De data asta Fry nu mai încercă să-i taie vorba. Însă inspectorul Hitchens începea să pară enervat.

– De fapt, detectiv Murfin, adevăraţii profesionişti au încercat întotdeauna să tempereze entuziasmul manifestat de presă în privinţa psihologiei criminalistice. Doctorul Kane ne-a cerut să o considerăm un consilier specialist, deoarece doreşte să evite publicitatea.

– Deci nu vrea să iasă în evidenţă, zise Murfin şi rîse.

Hitchens se înroşi puţin în jurul urechilor. Era o reacţie interesantă, deoarece inspectorul era cunoscut ca un om căruia îi plăcea să facă haz de ofiţerii superiori. Unii spuneau că din cauza asta nu ajunsese încă inspector-şef.

– Doctorul Kane este un psiholog de investigaţii, spuse el. Are pregătire în criminologie şi în ştiinţa comportamentală. Aşa că ne poate oferi idei utile în cadrul anchetei. A fost consilier în multe cazuri, pentru alte divizii.

Fry îi aruncă lui Murfin o privire de atenţionare, şi acesta se strădui din răsputeri să adopte o figură spăşită.

– Prin urmare, domnule, nu face profilul infractorului.

Hitchens clătină din cap, încă iritat.

– În momentul ăsta nu avem suficiente informaţii. Nici măcar nu ştim ce infracţiune căutăm sau dacă există vreuna.

Murfin păru să se gîndească ce să mai spună, apoi se răzgîndi şi rămase tăcut. Hitchens aşteptă să audă şi alte comentarii, foindu-se un pic înainte să se întoarcă şi să plece spre biroul lui.

– În plus, zise el, nu este chiar atît de tînără. Are 33 de ani.

7

Douăzeci de minute mai tîrziu, mașina lui Cooper ieșea din Ashford in the Water. Rîul Wye făcea o curbă strînsă, cum cobora dinspre nord, astfel încît un privitor aflat în Monsal Head avea impresia că se uită la două văi diferite. Un drumeag cobora dinspre un hotel în stil bavarez și dinspre cafeneaua alăturată, înainte să o ia spre nord, în pădurile din Upperdale și Cressbrook Dale. Spre sud nu era nici un drum, doar o cărăruie ce urma panta pe o porțiune, înainte de a se strecura în jos, spre rîu, și de a traversa un pod către celălalt mal.

Cîțiva turiști se aflau pe viaductul cu cinci arcade, care se întindea de-a lungul văii. Rîul se îngusta, intrînd dedesubt, și vizitatorii mai puțin aventuroși puteau fi zăriți așezați pe malurile cu iarbă moale, bucurîndu-se de soarele de septembrie. Dar coborîrea spre rîu era abruptă și mulți oameni rămîneau să-și ia prînzul la cafenea sau să savureze o înghețată, în timp ce admirau priveliștea.

Fry își feri ochii de soarele aflat spre sud-vest.

– Ce se află acolo sus, pe panta aceea a dealului? Seamănă cu ruinele unei case.

– Casa lui Hob Hurst, zise Cooper. Nu e chiar o casă.

– Și presupun că acolo nu a locuit niciodată cineva care se numea într-adevăr Hob Hurst.

– Ei bine, nu.

– Cum de am ghicit?

– E numele unui personaj din folclorul local. Un pitic sau un uriaș – nu sînt sigur. Ceea ce vezi acolo e, de fapt, rezultatul unei alunecări de teren, dar de la distanță seamănă, într-adevăr, cu o casă în ruină, dacă ai puțină imaginație.

– Cine a construit acel hotel cu siguranţă a avut un pic de imaginaţie, continuă Fry. Bănuiesc că vreun romantic din perioada victoriană, de-abia întors dintr-o călătorie în Alpi.

– Probabil. Ştii, cînd a fost construit acest viaduct pentru calea ferată, a existat o campanie împotriva lui. Toată lumea spunea că va distruge peisajul, doar pentru a ajunge mai repede de la Bakewell la Buxton. Acum e una dintre cele mai cunoscute priveliști din zonă.

Aproape trecură de Cimitirul Infidelilor, fără să-l vadă, deşi era chiar la șosea. Cooper trecuse cu cîţiva metri de el, înainte să frîneze brusc și să dea în marşarier. O porţiune a zidului care protejase odinioară cimitirul se dărîmase. Gaura era astupată doar de un gard de sîrmă, deşi tufele dese de urzici din spatele lui păreau destul de ostile.

Aici era mult mai linişte decît la Monsal Head. Dincolo de vale auziră un cioban chemîndu-şi cîinele, cu un strigăt puternic și aspru, ca al unei păsări din zona mlaştinilor. Cineva trăgea cu pușca pe dealul de peste drum. Ca întotdeauna la ţară, un sunet de armă nu părea neobişnuit, aşa că nici nu merita atenţie.

– Nimeni nu a mai trecut prin acest cimitir de luni de zile, constată Fry. Chiar și eu pot să-mi dau seama de asta.

– Oricum, nu se aventurează nimeni mai mult de cîţiva metri.

Cele mai multe dintre lespezile străvechi de pe morminte se surpaseră și erau sufocate de iarba-gîştei şi de mărăcini încîlciţi. Pietrele care rămăseseră în picioare erau căptuşite de licheni galbeni și învăluite în iedera care le camufla conturul familiar. Singurele excepţii le reprezentau două pietre aflate cel mai aproape de drum. Cineva curățase iedera de pe ele, dezvăluindu-le inscripțiile.

Cu dificultate, Cooper citi numele și datele de pe una dintre pietre.

– Nu cred că această persoană a fost apreciată în timpul vieții, spuse el. „Deşi invidia omului merită al tău dispreţ, totuşi dreapta morală să-ţi umple sufletul." Aș sugera ca Gavin să-şi aleagă asta drept epitaf.

– De ce? Se simte subapreciat?

– Așa cred. Cooper se deplasă cîțiva metri într-o parte. Diane, uită-te la asta!

De pe a doua piatră numai o mică porțiune din iederă fusese îndepărtată, și acest lucru se întîmplase destul de recent. Vițele rupte atîrnau încă și, cînd Cooper le atinse, căzură cîteva picături de sevă.

– E cam ciudat, afirmă el.

– De ce?

– Ei bine, să presupunem că persoana care a dat la o parte iedera de pe aceste pietre a fost vreun istoric amator, care încerca să verifice numele oamenilor înmormîntați aici. Sau poate vreo rudă, care dorea ca un strămoș să fie pomenit, nu doar pierdut în buruieni.

– Pare rezonabil, fu de acord Fry.

– Dar uită-te la asta – numele și datele nu au fost scoase la iveală, doar inscripția de după ele. Și e numai una scurtă. *Caro data vermibus*. Ce să însemne oare?

– Habar n-am.

– Tu ești persoana educată.

– Ben, am o diplomă în justiție penală și activitate specifică poliției, la Universitatea din Central England. Asta nu m-a făcut să vorbesc fluent latina.

Cooper se plimbă înainte și înapoi prin fața pietrelor, dar dincolo de cei cîțiva metri de teren de la stradă, covorul de urzici și mărăcini era dens și neatins. Privi un fluture cum zboară printre urzici.

Fry se întoarse nerăbdătoare la intrare și se uită de-a lungul drumului.

– Cît de aproape spuneai că e Wardlow?

– Numai la vreo trei kilometri.

În denumirea locurilor din Derbyshire, *low*[1] întotdeauna înseamnă „de sus". Astfel, acest sat specific trebuie să se fi numit așa după dealul care îl străjuia, Wardlow Cop, a cărui formă de con teșit apărea la stînga lor, pe măsură ce coborau din Monsal Head.

---

[1] În engleză, sensul este de „jos".

Wardlow era exact cum îl descrisese inspectorul Hitchens – o serie de ferme şi de case risipite de-a lungul drumului. Era mărginit, pe ambele părţi, de fîşii lungi şi înguste de păşune, păstrate în tiparele lor medievale de ziduri de piatră, ale căror reţele se înşirau peste cîmpuri şi se căţărau pe dealuri. Se spunea că unele porţiuni din platoul White Peak au cincisprezece kilometri de ziduri pe fiecare kilometru pătrat de teren. În locul unor modele regulate, ochii întîlneau o geometrie confuză de pietre, lungi şiruri de pereţi care exagerau fiecare contur din peisaj.

Cîteva ferme din Wardlow fuseseră transformate în locuinţe, dar celelalte încă funcţionau. Un tractor ieşi dintr-o curte, cînd ei ajunseră la intrarea în sat, loc în care fluturau două drapele naţionale. Cooper observă că birtul satului era închis în timpul zilei, la fel ca atîtea altele din zonele fără prea mulţi turişti. Biserica Bunului Păstor se afla după o crescătorie de pisici, care funcţiona într-o serie de clădiri adiţionale ale fermei. Era o bisericuţă de piatră, cu acoperiş de tablă şi ferestre cu vitralii, dar fără turlă. O clădire mai mare ar fi fost nepotrivită.

În cele din urmă găsiră un loc suficient de mare pentru a parca lîngă un gard viu fără a bloca de tot drumul şi traversară strada spre biserică. Intrară prin porţile duble şi străbătură o porţiune acoperită de iarbă, unde, lîngă zidul din spate, se aflau doi stîlpi. Cooper nu credea că erau medievali – probabil fuseseră înălţaţi cîndva, în ultimele cîteva decenii, pentru vreo sărbătoare sătească, oferind mai degrabă ocazia de a azvîrli cu bureţi uzi în vicar, decît cu ouă stricate într-un infractor dovedit.

În spatele bisericii se afla cimitirul – mic şi cu puţine morminte. În următorii ani, în mod sigur nu avea să fie închis.

– Melvyn Hudson a spus că la Wardlow au avut loc foarte puţine înmormîntări, spuse Fry.

– E cel de la firma de pompe funebre Hudson and Slack?

– Exact.

– Sînt sigur că domnul Hudson are dreptate. Multe dintre aceste morminte datează din perioada victoriană.

Cîţiva fagi şi platani uriaşi umbreau partea din spate a cimitirului şi sub ei nu creştea nimic. Chiar şi puieţii lor, care răsăriseră pe pămîntul golaş, muriseră. Crengi uscate, jir şi pietricele

le scîrţîiau sub paşi în timp ce mergeau printre morminte. În jurul lor, rîndunicile zburau razant, aproape atingînd pămîntul în urmărirea insectelor minuscule care pluteau deasupra mormintelor. Mormintele victoriene erau înconjurate de grilaje joase de fier, ruginite, care se dezmembrau în aerul umed.

– Aici e înmormîntată consiliera, zise Cooper. Doamna Sellars, nu-i aşa? Se vede clar că este cel mai proaspăt mormînt de aici.

– OK. Unde e cabina telefonică?

– De cealaltă parte a bisericii.

O mică locuinţă parohială era lipită de clădirea bisericii, iar bucătăria care se zărea pe fereastră era plină de borcane, veselă şi ziare vechi. Trecînd pe lîngă ea înspre cabina de telefon, Cooper observă o mişcare într-o casă aflată chiar peste drum. Nu fu decît o siluetă profilată în lumină, dar el îşi dădu seama că erau urmăriţi.

– A vorbit cineva cu vecinii? se interesă.

– Cu toţi cei care aveau locuinţa cu vedere spre biserică sau spre cabina telefonică, îi răspunse Fry. Poliţiştii au făcut asta ieri.

– Cei de vizavi au o perspectivă bună.

– Din păcate, participau şi ei la înmormîntarea consilierei.

– Păcat.

– După cum vezi, nu sînt prea mulţi cu care să vorbim.

Cooper privi cabina situată la circa douăzeci de metri de locul unde se afla. Era mai mult decît păcat, nu? Era un noroc chior pentru cel care telefonase. Nu avea cum să ştie că ocupanţii casei aflate peste drum nu îi supravegheau fiecare mişcare.

Deşi nu auzise încă benzile, Cooper începea să fie cuprins de îndoială în ceea ce priveşte intenţiile apelantului. În aparenţă, părea să fi avut grijă să-şi ascundă identitatea, aşa cum era şi de aşteptat. Dar unele dintre acţiunile lui păreau aproape necugetate – ca şi cum îşi dorea să fie identificat. Poate că totul nu era decît un strigăt de ajutor. Dar nu avea rost să-i sugereze acest lucru şi lui Fry.

Dincolo de biserică, Ben Cooper putea zări ferme şi remorci risipite, precum şi tiparul neregulat al zidurilor. Un cocoş cînta undeva în apropiere, deşi era aproape de amiază. Cabina se afla

lîngă un indicator atît de vechi, încît literele se şterseseră complet, iar acum părea să arate un drum spre nicăieri.

Apoi soarele ieşi dintre nori şi zidurile de calcar se transformară într-un traforaj strălucitor care domina peisajul. Cooper se întrebă ce anume ar putea găsi, dacă ar porni pe acele poteci albe. Tentaţia de a urma mai degrabă lumina, în loc să se întoarcă în curtea întunecată a bisericii, era aproape irezistibilă.

La mai puţin de un kilometru spre nord, la intersecţia cu Şoseaua 623, se afla un mic grup de case, alcătuind sătucul Wardlow Mires. O benzinărie şi un alt birt – Three Stags' Heads – se găseau între mai multe ferme şi vreo cîteva clădiri părăginite acoperite de caprifoi.

Şoseaua 623 străbătea păşunile pentru oi şi platoul, îndreptîndu-se spre Manchester. Imediat ce Cooper intră pe aceasta, observă că peisajul se deschidea înspre stînga. Într-un defileu, între dealuri, se vedea o formaţiune ciudată de calcar. Forma distinctă părea aproape artificială – dreaptă, cu ziduri ca nişte coloane de rocă albă, despărţite de crevase şi de fisuri şi cu un vîrf rotunjit, acoperit cu iarbă, ca o bonetă verde. Pantele cu iarbă scurtă, mîncată de oi, aflate împrejur, păreau să cuprindă treptat calcarul, de parcă doreau să-l ajungă şi să-l tragă înapoi în pămînt.

Stînca avea un aspect familiar. Căutînd în memorie, Cooper se gîndi că ar putea fi Peter's Stone. Nu avea idee ce semnificaţie avea acest nume, dar bănuia că reprezenta probabil o referire biblică la Sfîntul Petru, motivul atribuirii acestei denumiri pierzîndu-se în negura timpului şi a folclorului.

– Pot să ascult şi eu casetele alea, Diane? întrebă el.

– Să nu-ţi imaginezi că ai putea recunoaşte vocea. A fost modificată cu un dispozitiv electronic.

– Totuşi, mi-ar putea veni cîteva idei.

– Bine, în regulă. Aminteşte-mi de asta cînd ne întoarcem.

– Mulţumesc.

Fry bătu cu un deget pe hartă.

– Ben, ar trebui să mergem în cealaltă direcţie. Înspre Eyam.

Cooper opri la marginea drumului, apoi o luă pe drumul spre Litton.

– Apropo, zise el, rămăşiţele neidentificate de care mă ocup au fost găsite la Litton Foot, în Ravensdale.

– Da? Şi ce-i cu asta?

– Litton Foot se află la mai puţin de cinci kilometri de Wardlow în linie dreaptă. Intră în perimetrul stabilit.

Fry se uită la hartă.

– Dar cadavrul acela are o vechime de optsprezece luni, Ben.

– Ştiu. Ben ridică din umeri. M-am gîndit să pomenesc pur şi simplu de asta.

– Spune-mi despre Eyam.

– Pentru început, să ştii că se pronunţă „Iim". Satul a fost cuprins de ciumă din cauza unei haine infestate, dar sătenii au intrat de bunăvoie în carantină, ca să nu răspîndească boala în restul ţinutului Derbyshire.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– În secolul al XVII-lea.

– OK.

– 350 de oameni au murit în Eyam. Numele victimelor au fost înscrise pe unele dintre case. Cei morţi de ciumă nu au putut fi îngropaţi în cimitir, aşa că mormintele lor se află pe cîmpurile din jurul satului. Uneori au fost îngropate împreună familii întregi.

– Şi aceste locuri sînt bine-cunoscute?

– Bine-cunoscute? Sînt o atracţie turistică.

După ce se întoarseră pe West Street, Diane dispăru la o întîlnire cu inspectorul înainte de şedinţa de seară, şi Cooper nu apucă să-i reamintească de promisiunea pe care i-o făcuse. Aşa că, în loc să asculte benzile, profită de ocazie să studieze fotografiile făcute rămăşiţelor umane descoperite în Ravensdale.

Calitatea pozelor realizate la scena crimei se îmbunătăţise simţitor de cînd Deparatmentul foto cheltuise sume importante pentru înlocuirea echipamentului de imprimare. Culorile începuseră să aibă o oarecare legătură cu realitatea, în loc să pară nişte instantanee luate de un turist cu un polaroid. Acum se putea observa că pe podea, lîngă cadavru, era, de fapt, sînge, nu colţul unui covor cafeniu.

Afară, uneori, fotografii criminalişti reuşeau să obţină nişte efecte de lumină chiar interesante. Într-una dintre pozele făcute la Ravensdale, Cooper putu să distingă petele de lumină făcute de soare prin coroana copacilor. Soarele ajunsese spre sud în momentul cînd fuseseră făcute fotografiile, aşa că trebuie să fi fost miezul zilei. Probabil că fotograful se întreba cînd va avea timp să-şi ia prînzul.

De asemenea, exista şi o schiţă realizată de unul dintre criminalişti, pe care erau trecute săgeţi ce indicau punctele cardinale. Aceasta confirma ceea ce Cooper observase la faţa locului: picioarele victimei erau îndreptate spre est şi capul spre vest.

Simţea că poziţia respectivă are o anumită semnificaţie. Era unul dintre acele lucruri pe care ţi le aminteşti doar pe jumătate, o vagă superstiţie într-un cotlon al minţii. N-ar fi putut să spună cine îi dăduse această idee sau cînd anume. Poate era doar ceva ce auzise în copilărie, o conversaţie şoptită între rudele mai în vîrstă la o înmormîntare, o frîntură din folclorul local.

De la est la vest. Da, exista o semnificaţie, era sigur de asta. Dar poziţia corpului putea fi foarte bine o coincidenţă, nu-i aşa?

Din rămăşiţele adunate la scena crimei, se părea că femeia purta o rochie albastru-deschis, destul de simplă, desuuri, ciorapi şi pantofi albaştri cu baretă şi cu tocuri de trei centimetri. Nu se găsise o haină sau alt obiect de îmbrăcăminte, în afara rochiei. Era puţin probabil să se fi plimbat singură pînă la rîul din Litton Foot, dar nu imposibil.

Cînd fusese găsit, scheletul era incomplet, lipsindu-i cîteva oase mici. De asemenea, nu fusese descoperită vreo bijuterie, care ar fi putut ajuta la identificare – nici o brăţară gravată, nici o verighetă. Femeia asta fusese fiică şi mamă. Dar fusese oare şi soţie?

Cooper era conştient că s-ar putea să nu reuşească niciodată să afle cum murise femeia. Cel puţin, nu din rămăşiţele găsite. Medicina legală putea face minuni, dar nu miracole.

Mai rămînea în discuţie şi ceea ce se întîmplase cu trupul lui Jane Raven Lee *după* moarte. Posibilităţile existente îl preocupau pe Cooper. Femeia moartă nu fusese îngropată, ci lăsată întinsă pe pămînt, pradă elementelor naturii. Tot acest caz avea un pronunţat caracter ritualic. Cooper şi-ar fi dorit să existe

cineva care să-i spună dacă sesiza un fapt important sau totul era doar rodul propriei imaginaţii.

Şedinţa de seară nu dură mult. La urma urmei, nici nu erau multe de raportat. Examinarea de către legişti a scenei crimei nu dusese la descoperirea semnelor vreunei lupte care ar fi putut avea loc lîngă maşina Sandrei Birley, ceea ce sugera faptul că răpitorul nu-i dăduse nici o şansă de a o lua la fugă şi, probabil, folosise o armă pentru a o imobiliza imediat. Skoda rămăsese încuiată şi nu era nici urmă de chei.

Podeaua de beton a parcării multietajate reprezenta un infern pentru o căutare amănunţită. Cine putea spune dacă vreun element găsit pe suprafaţa pătată de ulei îi căzuse Sandrei Birley, atacatorului ei sau unuia dintre cei o mie de oameni care utilizaseră nivelul opt al parcării în ultimele cîteva săptămîni? Zeci de fibre fuseseră prelevate de pe zidul de susţinere şi de pe bariera de la rampă. Existau nenumărate urme parţiale de încălţăminte. Iar cei de la Criminalistică strînseseră suficient mărunţiş ca să le ajungă pentru cafea timp de o săptămînă.

– Ceea ce aş vrea să ştiu, spuse inspectorul Kessen, este dacă omul nostru ştia care camere funcţionează şi care nu. Şi dacă ştia, cum a reuşit asta? Nu ai cum să-ţi dai seama doar privindu-le, nu-i aşa?

– Nu cred, răspunse inspectorul Hitchens. Poate a lucrat aici sau ştie pe cineva care lucrează. Oricum, detectivul Cooper se ocupă de intervievarea angajaţilor.

– Ce facem cu soţul? Ce şanse sînt să găsim Audi-ul verde pe banda înregistrată de camere?

Hitchens ridică din umeri.

– Mie mi se pare că tipul e OK. A spus că era acasă cînd l-a sunat soţia. Ar trebui să avem confirmarea acestui lucru din înregistrările apelurilor telefonice.

– Aşadar, deocamdată nu avem cum progresa.

– Avem doi martori care au văzut-o pe Sandra Birley înainte de răpire, zise Hitchens. A fost văzută cînd a plecat de la birou pe Fargate în direcţia parcării multietajate, între orele 19-19.30.

Chiar luînd în consideraţie o marjă de eroare din partea martorilor, ar fi trebuit să ajungă la maşină în jur de 19.40.

– Staţi puţin! interveni Fry. Cînd a fost văzută ultima oară cu exactitate?

Hitchens îşi consultă notiţele.

– Nu mai tîrziu de 19.30. Patronul unui magazin de pe Fargate a văzut-o trecînd pe stradă.

– Mai era la magazin la 19.30? Ce fel de magazin e ăsta? Credeam că în Edendale totul se închide cel tîrziu la ora 18.

– E un magazin de pantofi. Şi era închis. Printr-un noroc, patronul se afla în depozit şi făcea inventarul – îşi închide afacerea şi o va vinde, aşa că îşi verifică tot stocul. Dar putea să vadă strada din magazin. A spus că a văzut-o pe Sandra Birley de multe ori şi ştia că lucrează la Peak Mutual, deşi nu îi cunoştea numele. I-am arătat nişte fotografii şi a identificat-o fără urmă de îndoială.

– OK.

Fry luă de pe birou transcrierile celor două apeluri telefonice. Hîrtiile de fax se aflau acolo de dimineaţă, dar începeau deja să se murdărească şi să se îndoaie la colţuri. Era o hîrtie obişnuită de imprimantă şi ar fi fost de aşteptat să se comporte mai bine decît vechile role clasice de fax. Poate mîinile ei erau de vină. Erau prea calde.

Citi cuvintele de la începutul primei pagini, deşi ştia aproape pe dinafară ambele mesaje. „în curînd va avea loc o crimă... Tot ce ai de făcut e să găseşti sălaşul morţii."

– Acest al doilea apel a fost primit la dispeceratul din Ripley după 15.30 ieri după-amiază, spuse ea.

– Şi ce-i cu asta, sergent Fry?

– Se pare că ne avertiza în legătură cu intenţiile lui. „În curînd va avea loc o crimă." Asta spune.

– Da.

Fry dădu drumul hîrtiilor pe birou.

– Dacă Sandra Birley era victima de care vorbea în apelurile telefonice înseamnă că a avut patru ore la dispoziţie să ajungă în centrul oraşului şi fie să pună în practică o răpire pe care o planificase, fie să-şi aleagă o victimă.

– Da, este posibil.

– Opţiunea cu care nu vrem să ne confruntăm este aceea ca Sandra Birley să nu fie victima în legătură cu care ne avertiza. Să sperăm că omorul *lui* încă nu a avut loc.

– Probabil vom mai primi un telefon de la el, Diane. Este evident că doreşte să se afle în centrul atenţiei, aşa că va dori să ştim că el este autorul. Fără îndoială, se consideră foarte deştept.

– Ce a spus psihologul? întrebă Kessen.

– Ne-a spus să fim atenţi la apelurile telefonice, îi răspunse Fry.

Hitchens se încruntă.

– Dc fapt, asta nu este tot ce a spus doctorul Kane. Ne-a dat cîteva idei foarte utile în legătură cu ceea ce vrea să ne comunice individul.

– Şi ne aşteptăm la miracole din partea ei? făcu Fry.

Kessen o privi pentru prima dată în acea zi, şi Fry îşi dădu seama că era un om care văzuse tot, auzise tot şi nu-l mai mira nimic. Niciodată Fry nu ştia cum o să reacţioneze.

– Putem întotdeauna să sperăm, sergent Fry, replică el. Apoi inspectorul se întoarse spre Hitchens. Apropo, continuă el, vreau să fie clar un lucru. Nu spuneţi nimic presei despre aceste telefoane. Nici un cuvînt. Altfel, o să ne sune toţi nebunii din ţară. Şi un nebun o dată este suficient.

Cîteva minute mai tîrziu, Cooper ciocăni la uşa inspectorului ca să-i explice problema pe care o avea. Cum şedinţa se încheiase, Hitchens se pregătea să plece acasă. Cooper auzi clinchetul unor sticle şi văzu că inspectorul cerceta conţinutul unei plase. Încruntarea de pe chipul lui sugera că se întreba dacă luase vinul care trebuia pentru cina din acea seară.

– Aş avea nevoie de un sfat în privinţa cazului cu rămăşiţele umane de la Ravensdale, domnule. Dacă aş putea să consult...

Inspectorul ridică o mînă.

– Ben, dacă ai de gînd să menţionezi pe cineva care cere bani pentru serviciile sale, răspunsul e nu. Cu reconstrucţia facială deja am epuizat tot bugetul pentru acest caz. Ştii, specialiştii în acest domeniu nu sînt ieftini deloc. Dacă nu poţi aduce suficiente

dovezi ca să transformi cazul ăsta într-unul de crimă, trebuie să te descurci singur.

– Dar, domnule, ar putea exista descoperiri neobişnuite care să fie importante, subiecte despre care nu ştiu nimic.

– Sînt sigur că toată lumea înţelege acest lucru, Ben. Dar va trebui să faci faţă o vreme. Pentru moment, avem alte priorităţi.

– Dar s-ar putea să fie...

Însă inspectorul clătină din cap. Îşi puse plasa sub braţ şi scutură nerăbdător cheile de la maşină.

Cooper se întoarse la birou. Scoase din teanc una dintre fotografiile cu reconstrucţia facială şi o fixă de ecranul computerului. Încăperea începea să se golească şi nimeni nu-i acordă nici o atenţie şi nici nu observă că Ben Cooper începuse să vorbească din nou singur. Oricum, nu rosti decît o propoziţie, adresată cu resemnare pozei de lîngă ecran.

– Înseamnă că am rămas numai noi doi, Jane, spuse el.

Chipul lui Jane Raven Lee îl privi tăcut – carnea pămîntie, liniile imaginare aşezate pe craniu, ochii goi care aşteptau o identitate.

8

În seara aceea, cînd ajunse acasă, Cooper constată că beculețul de avertizare de la robotul telefonic clipea, iar pisicile îi cereau să le dea de mîncare. Cum hrănirea pisicilor era întotdeauna mai urgentă decît ascultarea mesajelor, trecură cîteva minute înainte ca Ben să apese pe butonul de derulare de pe telefon. Erau trei mesaje.

„Ben, sînt Matt. Sună-mă."

Acest prim mesaj era foarte scurt, dar îl făcu pe Ben să se încrunte. Fratele lui nu îi telefona decît dacă era absolut necesar. De fapt, Matt era întotdeauna reticent în a-l suna pe mobil, fiindcă știa că Ben îl folosea în chestiuni de serviciu. Trebuia să-l contacteze pe fratele lui ca să vadă ce se întîmplase, dar mai avea încă două mesaje de ascultat.

„Ben, sînt Matt. Sună-mă imediat ce poți. Este important."

Deja Cooper începu să se simtă neliniștit. Apăsă pe buton pentru a asculta cel de-al treilea mesaj.

„Ben, te rog, sună-mă. Este foarte important. După o pauză: E vorba despre mama."

Intrînd cu Peugeot-ul de pe Castleton Road pe Grosvenor Avenue, Diane Fry opri în cele din urmă la numărul 12. Casa, odinioară solidă și prosperă, era o vilă victoriană pe o stradă plină de copaci. Ușa din față era încadrată de porticuri false, iar la apartamentele de la etaj se ajungea numai pe o scară de serviciu ascunsă. Acum majoritatea ocupanților erau studenți la colegiul High Peak aflat în partea de vest a orașului.

Deseori, lui Fry i se părea că apartamentul ei are un aer deprimant, mai ales cînd era gol. Dar la fel i se păruse și în Wardlow.

Însăşi banalitatea locului făcuse ca apelurile date din cabina de lîngă biserică să pară cu atît mai tulburătoare.

Deşi Wardlow nu era printre cele mai plăcute locuri, cel puţin nu se afla la capătul lumii, precum zona denumită Dark Peak. Acolo nu întîlneai decît un peisaj dezolant – mlaştini sumbre, pustii, neexistînd nimic care să-l facă plăcut. Îşi aminti de semnul rutier pe care-l văzuse ultima oară cînd fusese acolo: „Atenţie ovine – 11 km". Unsprezece kilometri. Asta era distanţa în Birmingham, de la Chelmsley Wood la Chad Valley, cuprinzînd o populaţie de circa un milion de oameni. Dar aici, în Derbyshire, găseai doar unsprezece kilometri de nimic. Şi asta spunea totul.

Fry se transferase din West Midlands, fiind considerată un outsider, nou-venita care trebuia să-şi demonstreze calităţile. Fusese o adevărată luptă uneori, dar se aşteptase la asta. Însă se concentrase şi muncise din greu. Acum se bucura de mult respect, deşi, în mare măsură, acesta venea din partea unor oameni pe care ea-i dispreţuia.

Fry se duse la fereastră, părîndu-i-se că aude o maşină pe stradă. Dar nu văzu nici un vehicul, nici măcar pietoni care să se îndrepte spre casă la căderea nopţii. Tot ce văzu era oraşul.

Şi totuşi *era* cineva. Două siluete se despărţiră la colţul străzii, atît de aproape de limita razei ei vizuale, încît trebui să-şi apese fruntea de geam ca să le vadă. După o clipă, una dintre siluete se apropie, îndreptîndu-se spre casă. Angie.

Fry se retrase de la ferestră, înainte să fie văzută, şi se duse în bucătărie. După două minute auzi cheia lui Angie în broască.

– Salut, surioară.

– Salut. Ai avut o zi bună?

– Sigur.

– Ce-ai făcut?

Angie îşi dădu jos jacheta de blugi, avînd pe buze acel zîmbet tainic. Diane nu ştia foarte bine ce sentimente să aibă faţă de sora ei. Ştia că ar trebui să fie bucuroasă că Angie arăta mult mai bine decît atunci cînd se mutase cu ea. Pielea nu-i mai era atît de palidă, ochii îi erau mai puţin încercănaţi, iar încheieturile şi

umerii, mai puțin slabi și osoși. Cine nu le cunoștea n-ar fi putut să-și dea seama care din surori fusese dependentă de heroină.

Totuși, Diane nu era în stare să-și înăbușe un oarecare resentiment, devenit acum permanent, abia ascuns de aparența relației lor. De-abia o regăsise pe Angie, iar aceasta începuse iarăși să se îndepărteze, și de data asta părea ceva mai personal. Oare ar fi existat vreo diferență dacă ar fi găsit-o chiar ea pe Angie, fără intervenția lui Ben Cooper? N-avea să știe asta niciodată.

– De fapt, mi-am găsit o slujbă, spuse Angie.

– Poftim?

– Crezi că aveam de gînd să trăiesc pe spinarea ta pentru totdeauna, Di? O să-ți plătesc o chirie.

Angie își aruncă pantofii din picioare și se prăbuși pe canapea. Diane își dădu seama că stătea în cadrul ușii, ca un părinte dezaprobator, așa că se așeză pe brațul unui fotoliu.

– E minunat! exclamă ea. Ce fel de slujbă?

Același zîmbet. Angie căută telecomanda printre perne și deschise televizorul.

– O să lucrez într-un bar.

– Vrei să spui că o să servești într-un bar? întrebă precaută Diane.

Angie se uită la ea și izbucni în rîs văzîndu-i expresia.

– Dar ce credeai, că o să dansez la bară sau ceva de genul ăsta? Există și aici, în Edendale, un Spearmint Rhino[1]?

Diane nu rîse. Se strădui să se relaxeze.

– Și în ce pub o să lucrezi?

– La The Features. Îl știi?

– Am auzit de el.

– Am mai lucrat puțin ca barmaniță, așa că o să mă descurc. Cu cîteva bacșișuri o să am chiar și bani de cheltuială. Nu te bucuri?

În sinea ei, Diane trecea în revistă dispozițiile regulamentului poliției. Articolul șapte interzicea cadrelor și membrilor de

[1] Cunoscut lanț de baruri de striptease, prezent în mari orașe, precum Londra și Las Vegas (n.tr.)

familie care locuiesc cu acestea, inclusiv fraţilor şi surorilor, să obţină profit din afaceri.

– Atîta vreme cît nu o să-ţi iei o autorizaţie de a vinde băuturi alcoolice, nu voi fi nevoită să obţin acordul şefului poliţiei.

Încercă să spună asta pe un ton neutru, dar Angie stinse televizorul şi o privi şocată.

– Cred că glumeşti!

– Deloc.

– Bădăranul ăla de şef al tău nu poate să-mi spună cum să-mi trăiesc viaţa! Şi ce se întîmplă dacă nu-şi dă acordul? Ce crede că ar putea să-mi facă?

– Nimic, zise Diane. Dar aş fi nevoită să-mi dau demisia.

– O, nasol.

Angie sări în picioare şi-şi luă pantofii, îndreptîndu-se spre dormitorul ei. Diane începea să se simtă ilogic de furioasă.

– Angie...

Sora ei se întoarse o clipă, înainte să dispară în cameră.

– Serios, Di, să-ţi dai demisia din slujba aia nenorocită ar fi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face. Şi poate atunci mi-aş recăpăta sora pe care mi-o amintesc.

Diane rămase cu privirea aţintită la uşa care se trîntise în urma lui Angie. Nu-i trecu altceva prin minte decît că nu apucase să o întrebe cine era bărbatul cu care o văzuse la colţul străzii.

Ben Cooper simţea că merge pe coridoarele spitalului de o jumătate de oră. Era sigur că o luase la stînga de la cabinetul infirmierelor, cu o sută de metri în urmă, şi totuşi dădu peste alt cabinet, care arăta exact la fel. Oare întotdeauna fuseseră spitalele atît de lipsite de personalitate sau era doar rezultatul ultimelor îmbunătăţiri făcute în Edendale General?

Şi atunci, pe coridorul din faţă, văzu o figură familiară, purtînd blugi şi un pulover gros, găurit la coate. Cooper zîmbi uşurat. Fratele lui, Matt, părea total nepotrivit într-un spital. De exemplu, era clădit la o scară diferită faţă de infirmierele care treceau pe lîngă el. Mîinile şi umerii lui păreau nepotrivite şi prea mari, dînd senzaţia că ar putea frînge orice lucru fragil de care se

apropia. Nu era omul pe care să-ți dorești să-l lași printre ace hipodermice și perfuzii.

De asemenea, părea de departe prea sănătos pentru a se afla într-un spital, chiar și ca vizitator. Expunerea constantă la soare și vînt făcuse ca pielea lui să capete o culoare intensă, cafenie, care contrasta cu albul clinic și culorile pastelate ale pereților proaspăt zugrăviți.

Matt ridică privirea și se îndreptă către el. Îi cuprinse umărul cu brațul – un gest rar de afecțiune, ce făcu inima lui Ben să tresară de neliniște.

– Am vorbit cu doctorul, zise Matt. Nu cu medicul principal, ci cu un rezident, sau cum i-o mai zice. Hai să mergem în sala de așteptare, să luăm o ceașcă de ceai.

– Vreau să o văd pe mama.

– Doamne, Ben. Mi-au spus că are nevoie de odihnă. De fapt, cred că i-au dat ceva, ca să o adoarmă.

– Matt...

– Haide, pe aici. Cred că spitalul are un bufet pentru vizitatori, așa că un ceai ar fi foarte bun.

Ben simți că fratele lui îl luă aproape pe sus, trăgîndu-l după el. La fel cum procedase și tatăl lor cu ei, atît de mulți ani.

– Matt, lasă ceaiul, trebuie să știu cum se simte mama, acum. Ce s-a întîmplat?

În loc să-i răspundă, Matt își continuă drumul pe culoar. Era cu vreo cinci centimetri mai înalt decît fratele lui și mult mai solid. Ben știa că era inutil să se împotrivească, așa că încercă să țină pasul cu el. Se simți cuprins de un val de mînie – un sentiment despre care știa că era născut din teamă.

– Ceaiul, zise Matt. Apoi am să-ți spun tot ce știu.

Matt Cooper traversă grijuliu bufetul spitalului, cu două cești în mîini. Părea îngrozit că ar putea vărsa lichidul pe dalele lucioase de linoleum, caz în care cineva ar aluneca și și-ar rupe vreun picior. Cumva, un accident într-un spital părea mai grav decît unul petrecut oriunde altundeva.

Ben cuprinse ceaşca între palme, avînd nevoie doar de căldura şi de confortul pe care i le oferea faptul că urmărea cu privirea mişcarea aburului – ceva care să-i potolească nerăbdarea.

– Kate zice că te-a văzut mai devreme, afirmă Matt. Maşina ta era parcată pe Scratter.

– Unde?

– Pe Scratter. Pe drumul dintre Wardlow şi Monsal Head. Ei aşa îi spun.

Ben se încruntă.

– Haide, Matt, spune odată!

Fratele lui suspină, în timp ce se aşeză comod pe scaun.

– Se pare că mama a căzut la sanatoriu.

– Cum adică „se pare“?

– Ei bine – a căzut. Dar personalul de la Old School nu ştie precis cum s-a întîmplat. Şi tu ştii cît de confuză e mama. Am reuşit să vorbesc cu ea înainte să-i dea sedative şi n-avea nici cea mai mică idee unde se afla.

– Cît de grav s-a rănit?

– Şi-a fracturat şoldul.

– La naiba!

– Ştiu. Iar ei cred că, atunci cînd a căzut, s-ar fi lovit şi la cap. Era foarte ameţită şi nu şi-a putut aminti nimic.

– Cineva de la sanatoriu ar fi trebuit să se afle aici, spuse Ben. De ce nu sînt aici? E responsabilitatea lor.

– Ben, calmează-te. Infirmiera-şefă a venit la spital cu ea şi a stat două ore, pînă cînd am trimis-o eu înapoi. Directorul a telefonat de două ori, ca să vadă cum se simte mama. Toţi sînt îngrijoraţi în privinţa ei.

– Aşa ar trebui. Au de răspuns la nişte întrebări.

Matt luă o gură de cafea, dar Ben nici măcar nu-şi ridică ceaşca. Constată că mîna îi tremura de furie şi ştia că doar ar fi vărsat-o.

Cineva lăsase pe masă un exemplar al ediţiei de seară a ziarului, îndoit, din care se vedea jumătatea de sus a primei pagini. Ben observă numai primii trei centimetri ai fotografiei, deasupra îndoiturii, dar o recunoscu imediat. Se uitase la ea

mare parte din zi. Cel puţin Biroul de presă îşi făcuse datoria cum se cuvine.

– Cînd se va trezi mama?

– Vor să o ţină sub sedative pînă cînd pot să-i facă radiografia. Probabil mîine vom putea sta de vorbă cu ea. Dar putem merge să stăm cu ea cîteva minute, dacă o rugăm pe asistentă.

Ben privi ţintă cafeaua care se răcea. Părea deosebit de neispititoare, acum că aburul dispăruse.

– Hai să mergem, atunci.

– E doar o căzătură, Ben. Un şold fracturat sună rău cînd auzi prima dată, dar ea nu e chiar atît de bătrînă.

– Nu ştii cum sînt rănile la cap? Chiar şi o lovitură minoră... Ben se opri şi trase aer adînc în piept. OK, îmi pare rău. Crezi că reacţionez exagerat.

– Da, aşa e.

– Îmi pare rău, Matt, spuse din nou. Ştii, serviciul...

– Te copleşeşte din nou?

Lui Ben nu-i plăcu acel „din nou“. Cum mergeau pe coridor, spre salon, simţi alt val de mînie. Îşi puse o mînă pe braţul lui Matt.

– Cum îl cheamă pe directorul de la Old School?

– Robinson. De ce?

– Cînd o să plec de aici, mă voi duce să-l văd.

– Ben, nu ai rezolva nimic.

– Trebuie să ştiu exact ce s-a întîmplat şi cum au de gînd să procedeze.

Matt îl apucă de braţ şi-l strînse, puţin prea tare. Se înroşise la faţă mai mult decît de obicei şi respira mai greu.

– Te avertizez – nu te lua de toţi cei care îţi ies în cale, Ben. Asta nu o să te ajute să scapi de sentimentul de vinovăţie.

Pămîntul sfărîmat de sub tălpile ei semăna cu nişte cioburi de sticlă. Cele două zile de ploaie îi stropiseră picioarele cu noroi, iar acesta acoperea acum – întunecat şi umed – porţiunile dintre degetele de la picioare şi semnul unei vechi fisuri pe şoldul stîng. Furnicile ieşiseră dintre frunzele care acopereau pămîntul în acea regiune păduroasă şi se strecurau printre pliurile ţepene ale

rochiei, tîrîndu-i-se de-a lungul mîinilor. Una dintre ele se opri pe florile fără miros înainte să-şi continue drumul. Ajunsă însă pe creştet, nu ştiu ce să facă. Nu-şi dădea seama de prezenţa cerului şi nici măcar a pădurii Alder Hall. Tot ce vedea era numai o mică porţiune a corpului – cîţiva centimetri din gît, cu suprafaţa albă şi tare, fină la atingere.

În acea după-amiază cineva venise în pădure. Era o siluetă înveşmîntată cu o haină şi cu un fular care să o protejeze de vînt, cu mîinile vîrîte în buzunare şi cu o geantă de pînză aruncată pe umăr. Venise pe drumeagul ce suia dinspre capătul carierei Alder Hall, traversase rîul şi urcase panta printre copaci. La marginea luminişului, se oprise pentru cîteva clipe înainte să intre în spaţiul deschis, apoi îşi croise drum printre tufele înalte de răscoage, fără să ia în seamă fragmentele de tulpini rupte care i se agăţau de mîneci şi de blugi.

Ajungînd la soclu, vizitatorul se oprise, deschisese geanta de pînză şi scosese un buchet de flori pe care îl pusese la picioarele statuii, apoi se oprise să admire aranjamentul. Priveliştea îi provocase un zîmbet de satisfacţie. Adusese crizanteme albe – flori potrivite pentru moarte.

JURNALUL MORŢII, PARTEA ÎNTÎI

Nimeni nu mi-a spus că cele mai cumplite coşmaruri vor apărea atunci cînd nu dorm. Nimeni nu m-a prevenit vreodată că o să stau în pat, cu ochii larg deschişi, rugîndu-mă ca somnul să apară. Am petrecut acele ore numărînd feţele de pe tapet, văzînd conturul unui monstru acolo unde hainele mele zăceau aruncate pe un scaun. Atunci ascultam zgomotele din afara casei, cît de atent puteam, sperînd să fac zgomotele dinăuntru să dispară. În cele din urmă, odată cu trecerea orelor, nu mai rămîneau decît sunetele nopţii – alunecarea întunericului care se tîra pe acoperişul casei mele.

Ceva trăieşte în întunericul acela. Este cea mai mare teamă a noastră şi se numeşte necunoscut. Toţi cunosc această teamă, dar puţini au curajul să se gîndească la ea. Nu am fi în stare să ne continuăm viaţa dacă am vedea prezenţa

rînjită care pîndeşte în urma noastră. Este mult mai bine să ne prefacem că nu vedem monstrul. Ne ferim privirea şi ne convingem că e doar o umbră în lumina soarelui. Este numai o pală de vînt care trînteşte o fereastră deschisă. Un foşnet de frunze moarte de cealaltă parte a uşii.

Este aceeaşi teamă pe care o resimte copilul care doreşte ca uşa de la dormitor să rămînă deschisă pentru a vedea o geană de lumină, aceeaşi teamă pe care o simte o bătrînă atunci cînd trage zăvorul de la uşă. În cele din urmă, cu toţii sîntem sortiţi să cădem în ghearele întunericului pe care îl întrezărim în visele noastre. Marele hoţ de suflete, nevăzutul care ne pîndeşte din prag. Din ce prag ar pîndi, dacă nu din cel al morţii?

Vezi acum umbra? Simţi fiorul rece, auzi foşnetul?

Acum visele mele sînt diferite. Uneori, în coşmaruri, văd cadavre mişcîndu-se în coşciuguri. Gurile li se strîmbă, membrele li se zbat, degetele li se strîng şi se deschid asemenea unor gheare, în timp ce se întind spre lumină. Încerc să le fac să se potolească, să stea liniştite ca să poată fi îngropate. Dar asta nu ajută la nimic. În visele mele, morţii continuă să se zvîrcolească.

9

În dimineața următoare, Diane Fry găsi în biroul CID doi detectivi de vîrstă mijlocie. Purtau costume albastru-marin aproape identice și amîndoi aveau umerii puțin cam prea cărnoși, astfel încît păreau să nu aibă gît. Unul din ei avea o cravată cu dungi albastre, iar celălalt una cadrilată, alb cu negru. Ar fi putut fi agenți de vînzări de la o companie farmaceutică, aflați în vizită.

– Cine sînt ăia doi? întrebă Gavin Murfin.

– Ajutoare pentru biroul CID, răspunse Fry.

– Poftim?

– S-au pensionat anul trecut de la Divizia D. Dar au revenit să ne dea o mînă de ajutor, pentru că nu avem suficient personal. Domnul Hitchens zice că au foarte multă experiență. Amîndoi au treizeci de ani vechime.

– Da, se vede.

La ședința de dimineață despre investigația în cazul Sandra Birley, Ben Cooper fusese primul care ridicase mîna. Dornic de a se remarca, fără îndoială.

– Domnule, credeți că este posibil ca atacatorul doamnei Birley să o fi urmărit cu cîteva zile în prealabil și să-i fi observat obiceiurile?

– Ce obiceiuri? întrebă inspectorul Hitchens.

– Pentru început, locul ales pentru a-și parca mașina. Și obiceiul de a nu folosi liftul, cînd acesta mirosea.

– Și ce, a urinat în lift pentru a o împiedica să-l folosească?

– Era doar o idee.

– Ar fi prea frumos să fie adevărat, nu-i așa? Un suspect care a acoperit podeaua liftului cu propriul ADN, ca să-l putem noi

descoperi? Inspectorul se gîndi la asta. Nu, Ben, nu ţine. Ar fi fost imposibil să ştie că Sandra Birley avea să stea pînă tîrziu la serviciu în acea seară.

– Nu? Ei bine, doar dacă nu...

– Dacă nu ce?

– Doar dacă nu lucra în acelaşi birou cu ea.

– Atunci trebuie să-i verificăm pe toţi colegii ei, spuse Hitchens. Cîţi sînt?

– La Peak Mutual lucrează aproximativ patruzeci de oameni, interveni Fry. Bărbaţi şi femei.

– Bărbaţi şi femei? Bine punctat, sergent Fry. În acest stadiu, nu mai trebuie doar să presupunem că răufăcătorul este un bărbat.

– Apelul telefonic, domnule? întrebă cineva.

– Apelul telefonic poate foarte bine să nu aibă nimic de-a face cu răpirea.

Inspectorul-şef Kessen era prezent la şedinţă, dar stătea de-o parte, lăsîndu-l pe inspectorul Hitchens să ia cuvîntul. Fry nu era surprinsă să-l vadă pe şeful în exerciţiu al biroului CID. În situaţia în care cazul Birley se transforma într-o anchetă de crimă, atunci Kessen ar fi fost numit ofiţer principal de investigaţii. Dar, pînă acum, nu aveau nici cadavrul, nici vreo probă care să demonstreze că avusese loc o crimă în adevăratul sens al cuvîntului. Posibilitatea ca Sandra Birley să fi fost răpită din parcarea din Clappergate era, într-adevăr, doar o posibilitate.

– Îi vom cere soţului ei să facă o sesizare, domnule? întrebă Cooper, ridicînd mîna.

Fry încuviinţă fără tragere de inimă. Cel puţin era o tactică pe care ar fi putut-o folosi şi care nu i-ar fi angajat cu nimic.

– Credem că, deocamdată, e prea devreme, aprecie Hitchens. Şi, în plus, pentru moment, nu e deloc în stare să facă asta. Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineaţă a fost să stau de vorbă cu ofiţerul specializat în relaţiile cu familia şi se pare că, de ieri, starea emoţională a domnului Birley s-a deteriorat considerabil.

Apoi se dovedi că acei doi detectivi pensionari lucraseră încă de la prima oră şi se uitaseră deja prin înregistrările luate de camerele cu circuit închis, aflate la supermagazinul din Clappergate. Pentru nimeni asta nu reprezenta o îndeletnicire favorită –

cei din încăpere începură să se simtă recunoscători pentru prezenţa celor doi.

– Înainte de toate, i-am eliminat de pe listă pe proprietarii celorlalte două autovehicule lăsate în parcare peste noapte, interveni cel cu cravata alb cu negru. Primul individ băuse prea mult în bar şi a decis să ia un taxi. S-a întors să-şi ia maşina în dimineaţa următoare, aşa că i-am luat o declaraţie. Nu a văzut nimic. Dar cum să fi văzut, dacă în acea perioadă se afla în bar?

– OK, spuse Hitchens. Şi celălalt?

– Chiar şi mai inocent. Lucrează la Departamentul IT al unei companii ale cărei birouri se află pe Buxton Road. În acea după-amiază şi-a scăpat un monitor pe picior şi şi-a fracturat două degete. La momentul cu pricina se afla la Urgenţă. Prietena lui a venit să ia maşina.

– În orice caz, nu păreau să fie nişte suspecţi demni de luat în seamă. De ce atacatorul Sandrei Birley şi-ar fi lăsat maşina în acelaşi loc?

– Exact, domnule. Dar a fost necesar să-i verificăm, înainte de a-i elimina de pe listă. De asemenea, am parcurs fiecare porţiune din înregistrările camerelor funcţionale şi am reuşit să identificăm toate autovehiculele care au părăsit parcarea mai tîrziu, în acea noapte – cu alte cuvinte, după răpirea doamnei Birley. Erau doar patru, deoarece locul era, practic, gol. De fapt, am identificat trei dintre proprietarii vehiculelor înregistrate pe bandă, în momentul cînd aceştia s-au întors după maşini. Două erau ale unor bărbaţi neînsoţiţi şi una a unui cuplu – dar mai în vîrstă, cam la şaizeci de ani. Se vede clar pe bandă că femeia nu este Sandra Birley. Are altă vîrstă, altă înălţime, alte haine, totul diferă. Am vorbit cu toţi aceşti oameni şi par să fie sinceri.

– Şi nici unul dintre ei nu a văzut ceva suspect? întrebă Fry.

– Nici unul, sergent.

Fry oftă. Asta e problema cu cei care respectă legile – niciodată nu văd nimic. Nici nu mai reţinea de cîte ori fusese chemată în cazul unui incident grav, întîlnind însă doar oameni cu zîmbet amabil şi memorie scurtă.

– Dacă socotelile mele sînt corecte, a mai rămas un vehicul.

– Din păcate, al patrulea autovehicul pare să fi fost parcat la nivelul doi.

– Unde e o cameră nefuncţională?

– Exact, sergent. Avem înregistrarea autovehiculului ieşind din parcare pe la barieră. E un Saab albastru. Se pare că la volan era un bărbat, nefiind vizibil vreun alt pasager.

– Şi proprietarul a fost interogat?

– Locuieşte în Sheffield. O echipă a plecat deja să stea de vorbă cu el.

– Așadar, dacă eliminăm şoferul din Sheffield, zise Fry, atunci singura posibilitate este că omul nostru nu avea o mașină proprie în parcare.

– Ei bine, trebuia să aibă un vehicul pe undeva, prin apropiere, interveni detectivul cu cravată în dungi. Trebuie să fi parcat pe stradă.

– Atunci trebuie analizate mai multe înregistrări ale unor camere de luat vederi. Camerele din centrul oraşului?

– Exact.

Fry se întoarse spre inspector.

– Şi ce facem cu mesajele telefonice, domnule? Indiciile pe care le-a lăsat...?

Hitchens prinsese harta pe planşetă, sau, cel puţin, o adaptare a acesteia, indicînd cercul de zece kilometri din jurul localităţii Wardlow, cu etichete marcînd distribuirea locaţiilor.

– Am întocmit o listă a potenţialelor locaţii, pentru a fi verificate de poliţişti, atunci cînd terenul va fi practicabil, răspunse el. Prin asta înţeleg orice locaţie la care ne-am putea referi ca la „sălașul morţii". Altfel, dacă indiciile lui nu devin mai clare, nu avem nimic concret ca să putem acţiona. Între timp, dacă mai aveţi alte teorii plauzibile, să le auzim. Dacă nu ați ascultat benzile și vreţi să o faceţi, vorbiţi cu sergentul Fry.

– Cînd va fi practicabil? Asta s-ar putea să nu fie niciodată, interveni Cooper.

Hitchens ridică din umeri.

– După cum spui și tu, Cooper, posibilităţile sînt nelimitate. Avem nevoie de ceva mai substanţial.

– Sperăm că va suna din nou?

– Ei bine, ne-ar ajuta, nu-i aşa?

Inspectorul-şef Kessen ascultase în tăcere discuţia. La sfîrşitul întîlnirii, se ridică şi îşi puse mîna pe braţul lui Hitchens.

– Să mă ţii la curent, Paul, da?! îi ceru el. Periodic.

Ben Cooper era pe punctul de a pleca de la şedinţă odată cu ceilalţi, cînd inspectorul îl chemă înapoi. La început crezu că nu auzise bine, şi Hitchens trebui să-l strige din nou – un pic mai tare de data asta, ca şi cum Cooper visa cu ochii deschişi, în ultima bancă.

– O, Ben, ai un minut?

– Da, domnule.

Cooper îşi lăsă haina pe spătarul scaunului şi merse în faţă, deplasîndu-se contra valului de oameni şi conştient de privirile care i se aruncau. Dar poate era el prea sensibil. Încă se simţea vinovat de izbucnirea lui din spital de seara trecută, şi în dimineaţa asta nu putuse să se concentreze la nimic mai mult de cîteva minute. Gîndurile îi zburau la imaginea corpului palid şi neajutorat al mamei sale, care zăcea în acel salonaş, în mirosul de dezinfectant şi sunetele de tocuri ce se auzeau de pe coridor, încoace şi încolo, înainte şi înapoi, pînă cînd credea că o să înnebunească. Atunci cînd sunase, la prima oră, la spital, i se spusese că doamna Cooper se simţea „satisfăcător".

– E ceva pentru tine, Ben, spuse inspectorul, jucîndu-se cu cîteva hîrtii prinse pe clipboard. Se pare că ai avut puţin noroc. A sunat o femeie să spună că a recunoscut reconstituirea facială.

– Deja?

– A apărut în ediţia de seară a ziarului şi, de asemenea, pentru două minute, la ştirile TV locale.

– Excelent.

Hitchens îl privi cu un ochi critic, ca şi cum ceva nu era în regulă. Cooper se întrebă dacă uitase să se bărbierească aşa cum trebuie sau dacă îi stătea strîmb cravata. Ambele situaţii erau perfect posibile.

– Numele doamnei este Ellen Walker. Crede că decedata este verişoara ei, Audrey Steele. Aici e adresa, Ben.

– E în drumul meu, domnule.

Cooper își înșfăcă haina de pe scaun şi încercă să-şi îndrepte cravata. Era indicat să arăţi ca un profesionist atunci cînd te întîlneai cu oamenii care respectă legile.

– Mai e ceva, Ben...

Hitchens ținea în mînă o bucată de hîrtie ruptă dintr-un post-it.

– Ce-i asta?

– Încă un mic noroc pentru tine. Acest domn e un antropolog legist pensionar, pasionat de tanatologie. Se pare că noi l-am consultat din cînd în cînd în trecut şi locuieşte în această zonă de cînd s-a pensionat. E dispus să ne acorde gratis o scurtă consultanță.

– Gratis? Cine spune asta?

Hitchens zîmbi.

– Vicepreședintele comitetului polițienesc, membru al Clubului Rotary, ca profesorul Robertson.

Cooper luă bucata de hîrtie şi se uită pe datele de contact.

– Are acreditare la Asociaţia Ofiţerilor de Poliţie?

– Bineînţeles. Pune-l la încercare, Ben. Ar putea fi exact persoana de care ai nevoie.

– Da, presupun că s-ar putea.

Şi se gîndi: „Mai ales că e gratis". Dar nu o spuse cu voce tare.

– În regulă atunci, Ben, asta-i tot.

Cooper îşi dădu seama că încăperea se golise şi că inspectorul era nerăbdător să plece. Dar tatăl lui îl învăţase să nu se prefacă niciodată că a înţeles ceva, atunci cînd nu era aşa. Întotdeauna asta conducea la un dezastru, spunea el.

– Ăă... un singur lucru, domnule, zise el.

– Da?

– Ce naiba-i tanatologia?

Hitchens păru deconcertat pentru o clipă, apoi pocni arcul de la clipboard și o porni rapid înspre uşă, ca şi cum nu avea nici o secundă de pierdut cu întrebări fără sens.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cooper, dacă nu ştii, caută în dicționar.

***

Cînd era pe punctul să părăsească biroul, Cooper remarcă o carte pe masa lui Gavin Murfin. Gavin nu avea niciodată cărţi pe birou. Plăcinte și cafele, da. Şi, evident, ciocolată. De fapt, orice comestibil. Așadar, dacă acea carte nu era făcută din îngheţată, atunci era un eveniment istoric.

Murfin îi observă privirea. Dar, înainte să poată pune mîna pe carte, Cooper o ridică. O mulţime de bucăţele de hîrtie ieșeau din ea, marcînd anumite pagini.

– *Îndrumar de promovare pentru sergenți. Partea întîi.* Mă gîndeam eu că trebuie să fie un motiv pentru care, dintr-odată, ai început să vorbești ca din carte. Ce se întîmplă, Gavin?

– Încerc doar să-mi îmbunătăţesc performanţele, ca să zic așa, răspunse Murfin.

– Să *ce?*

– După părerea mea, e ceva asupra căruia toţi ar trebui să ne oprim și să ne gîndim din cînd în cînd. Dacă vrem să facem vreun progres în carieră, asta trebuie făcut.

Cooper se holbă la el.

– Dar ăsta-i un îndrumar, Gavin, ești sigur că nu te gîndești la o promovare?

– De fapt, da, mă gîndesc.

– Intenţionezi să te înscrii pentru examenul de sergent? Vorbești serios?

Murfin înşfăcă îndrumarul.

– De fapt, de ce nu?! Nimeni de pe aici nu pare să aprecieze profunda mea experienţă. Eram în biroul CID atunci cînd tu încă purtai pantaloni scurţi. M-am confruntat cu de toate. Aşadar, e timpul să-mi împărtăşesc cunoştinţele şi experienţa printr-o funcție de conducere.

– Și ai repetat răspunsurile pentru interviu, spuse Cooper cu uimire.

– Dă-i înainte, rîzi cît vrei. Nu-mi pasă. Unul dintre avantajele anilor de experienţă e că-mi păstrez sîngele rece şi nu-mi pierd cumpătul, chiar şi în faţa unor provocări extreme.

– Stai aşa, interveni Cooper. Cîţi ani, cu exactitate?

– Poftim?

– Cîţi ani de experienţă, Gavin? De cît timp lucrezi la biroul CID?

Murfin nu răspunse. Îşi deschise îndrumarul şi se prefăcu că studiază o pagină.

– Haide, Gavin, cîţi ani?

– Unsprezece, răspunse Murfin nepăsător.

Cooper oftă adînc.

– Aha. Perioada în care poţi sta pe o funcţie. Asta explică totul. Ţi-a mai rămas un an, cel mult. Şi doar nu vrei să te întorci la uniformă. Gavin, începi să devii disperat.

– Găseşti de neconceput ideea mea de a fi promovat la gradul de sergent?

– Ei bine, da.

– Mulţumesc mult.

Cooper rîse, apoi se simţi instantaneu vinovat – nu pentru că rîsese de Gavin, ci pentru că nu i se părea corect să găsească ceva de rîs tocmai acum.

Amîndoi ridicară privirea spre Diane Fry, care intră în birou. Era neagră de supărare.

– Ia te uită, spuse Murfin încet. Trebuie să ne pregătim să-i ridicăm moralul?

– Şşt! Iar o s-o enervezi, îl preveni Cooper.

– Ei bine, exerciţiile astea de formare a echipei mă dărîmă, Ben. Mă simt epuizat emoţional de toată dragostea pe care o port colegilor.

Fry îl abordă imediat pe Cooper:

– Ben, inspectorul zice că ţi-a dat numele unui bătrîn profesor, ca să vorbeşti cu el.

– Da. Sper să-l întîlnesc în după-amiaza asta.

– Cînd te întorci, să stăm de vorbă, da? Trebuie să fac o evaluare, să văd dacă ar putea fi folosit şi în altă investigaţie. Aşa că voi fi interesată ce părere ai despre el.

– De obicei nu eşti foarte entuziasmată de experţii din afară, Diane, îi răspunse Cooper.

– Personal, nu m-aş apropia de el nici moartă. Dar am nevoie de un motiv pentru a-mi justifica decizia de a nu apela la el. Pricepi?

– Ai vrea să mă întorc şi să-ţi spun că nu e de nici un folos, corect?

– Sincer, mă aştept să te întorci şi să-mi spui că e vreun savant pensionar cam ţicnit, care bea prea mult şi are plete, cu un cîine care pute şi cu găuri în jachetă, dar îi place să fie vizitat de tinere poliţiste drăguţe. Orice de genul ăsta mi-ar fi de folos.

Imediat ce Fry ieşi din birou, Murfin indică o pagină din îndrumarul lui pentru sergenţi, marcată cu un post-it galben.

– „Un ofiţer superior ar trebui să fie întotdeauna pregătit pentru a-şi justifica o decizie“, cită el. Vezi, eu aş putea face asta.

– Hei, zise Cooper, dacă tot ai dat o raită prin bibliotecă, nu s-a întîmplat să vezi şi dicţionarul ăla mare?

– E acolo deasupra, pe raft.

– Mersi.

Cooper luă cartea şi răsfoi paginile. Acolo era – tanatologie: „Studiul ştiinţific al morţii, al fenomenelor şi al practicilor referitoare la aceasta. Din grecescul *thanatos*, care înseamnă moarte“.

Drăguţ. Profesorul lui era un veritabil Doctor Moarte.

Casa lui Ellen Walker era o vilă din piatră cu ferestre care dădeau înspre două străzi, aflată în mijlocul unei terase din secolul al XIX-lea, lîngă biserica parohială. Cea din urmă casă din şirul de clădiri fusese transformată cîndva în magazin, dar acum obloanele erau coborîte şi nu exista nici un indiciu despre ceea ce se vindea acolo odinioară. După aspectul perdelelor de dantelă de la ferestrele primului etaj, cineva încă locuia în apartamentul de deasupra magazinului. Vreun vînzător de legume pensionar sau un vînzător de articole de fierărie, probabil scos din afaceri de supermagazinele Tesco sau B & Q, aflate la marginea oraşului.

Prin geamurile de sticlă mată ale uşii de la numărul 15, Cooper abia întrezări holul. Toate cele patru ferestre din faţa casei aveau storurile coborîte destul de mult ca să acopere jumătatea de sus a geamurilor.

– Doamna Walker? întrebă Cooper, cînd o femeie de vîrstă mijlocie răspunse la uşă.

– Sînteţi de la poliţie?

– Detectiv Cooper, doamnă Walker.

– Ellen.

– Îţi mulţumim foarte mult că ne-ai sunat. Înţelegi care sînt circumstanţele? De ce am făcut reconstituirea facială?

– Am văzut fotografia în ziar. Vecina mea mi-a arătat-o. Într-adevăr, n-am înţeles de ce se afla acolo, dar am fost destul de sigură...

– Pentru început, să mai aruncăm o privire asupra ei, da?

Lui Cooper nu-i plăcu deloc cum sună „destul de sigură". Era mai bine ca martorul să fie lăsat să tragă concluziile ceva mai încet.

Ellen Walker părea neliniştită că o vizita poliţia. Era atît de reconfortant, încît Cooper uită pentru moment că adesea acesta reprezenta un semn de vinovăţie. Privi şemineul în stil victorian, cu vatra construită din ardezie. Din păcate, conţinea un sistem pe gaz ce imita cărbunii, care nu avea nimic de-a face cu stilul victorian. Ferestrele dădeau spre stradă, dar prin bucătărie văzu o seră din care se ieșea într-o grădină împrejmuită de ziduri joase din gresie.

– Reproducerea din ziar s-ar putea să nu fi fost de foarte bună calitate. Acesta-i originalul, Ellen. Nu te grăbi, uită-te bine la ea. Reţine faptul că unele detalii ar putea să nu fie precise. Coafura, de exemplu.

Doamna Walker studie docilă imaginea.

– Coafura nu e prea departe de adevăr, chiar că nu.

– Ești sigură că e verişoara ta?

– Destul de sigură.

Cooper oftă. „Destul de sigur" nu era mult, dar deocamdată trebuia să se mulţumească şi cu atît.

– Alte detalii se potrivesc, zise doamna Walker. Audrey avea patruzeci şi doi de ani şi era cu trei-cinci centimetri mai înaltă decît mine.

– Era căsătorită?

– A fost o perioadă. A întîlnit un individ pe nume Carl, care lucra pe o platformă petrolieră marină. Era un tip OK, dar după

un timp s-au despărţit. Cred că el a plecat în Germania după pronunţarea divorţului.

– Ai găsi adresa lui, dacă am avea nevoie de ea? întrebă Cooper.

– Cred că da. Doamna Walker se încruntă. Ştii, eu şi Audrey am fost întotdeauna foarte apropiate. Mama ei e mătuşa Viv, sora mamei mele. Audrey mi-a fost domnişoară de onoare cînd m-am căsătorit.

– Excelent. Aşadar, am putea spune că ai cunoscut-o foarte bine.

– Asta am vrut să spun.

– Şi cînd a dispărut Audrey Steele? o întrebă Cooper.

Ellen Walker se holbă la el.

– Dispărut?

– Cînd a fost văzută ultima oară? Nu e înregistrată ca persoană dispărută. Dar se pare că trebuie să fi dispărut cel puţin de prin luna februarie sau martie anul trecut.

– Nu a dispărut. A murit.

– Da, ştim că a murit, zise Cooper calm. Ştim *acum* că a murit. Dar înainte să ştie cineva ce s-a întîmplat cu ea, trebuie să fi fost dispărută.

– Nu ştiu ce vrei să spui, continuă Ellen Walker nervoasă. Audrey a murit. A făcut o comoţie cerebrală şi a murit.

Acum era rîndul lui Cooper să se holbeze la ea.

– De unde ştii cum a murit?

– Era scris pe certificatul de deces.

– Ce?

– Mama ei l-a pus pe undeva, dacă vrei să-l vezi.

Cu ceva efort, Cooper încercă să se concentreze şi să analizeze ce-i spunea doamna Walker.

– *Vorbim* despre Audrey Steele?

– Da, bineînţeles.

– Ellen, cînd a murit verişoara ta, mai exact?

– Anul trecut, în a doua săptămînă din martie. A fost incinerată la Edendale. A fost o zi îngrozitoare. A burniţat toată după-amiaza. Ellen Walker fu străbătută de un frison. Nu-i nimic mai rău decît burniţa, nu-i aşa? Face să-ţi pătrundă frigul şi umezeala pînă la oase.

10

Cînd Fry intră în biroul inspectorului, Liz Petty aştepta în încăpere. Părea veselă, de parcă avea să-i dea nişte veşti bune. Dar, aşezîndu-se, Fry o privi cu îndoială. Criminaliştii erau civili şi, prin urmare – după părerea ei –, imprevizibili.

– Am făcut o analiză tehnică preliminară a celor două apeluri telefonice, începu Petty. M-am gîndit că te va interesa ceea ce am descoperit.

Inspectorul Hitchens se întoarse şi ridică întrebător din sprîncene înspre Fry.

– Era ceva interesant în zgomotul de fond?

– Zgomotul de fond a fost intensificat. Echipa de tehnicieni mai are nevoie de puţin timp pentru analiză, dar au trimis cîteva observaţii, în caz că vă pot fi de folos.

– Orice ne poate fi de folos în momentul de faţă.

Petty se uită prin hîrtiile pe care le adusese, aranjîndu-şi în acelaşi timp puloverul şi jucîndu-se cu părul. Privind-o cu atenţie, lui Fry i se păru că aduce cu unii suspecţi pe care îi interogase de-a lungul anilor, care îşi trădau nervozitatea prin mici ticuri. La urma urmei, lui Petty nu avea cum să-i pese de felul cum arăta la locul de muncă. Puloverul bleumarin purtat de criminalişti nu avea menirea de a-i face să arate elegant – deşi, pe Liz Petty, arăta mai bine decît pe unii dintre colegii ei bărbaţi, de vîrstă medie.

– O să încerc să nu vă răpesc prea mult timp, zise Petty şi îi dădu lui Fry o copie a raportului.

Aceasta luă hîrtiile şi văzu că era menţionat zgomotul de trafic, cîntece de păsări, lătratul unui cîine. Mai era însă şi o referinţă

la o voce puternică, răsunătoare, ca și cum cineva striga în fundal, însă în interiorul unei clădiri – Și nu era tocmai un strigăt.

– Băieții din echipa tehnică nu merg niciodată la biserică? întrebă ea.

– Poftim?

– Strigătul la care se referă poate fi slujba ținută de vicar de la amvon. Asta înseamnă că serviciul funerar începuse deja cînd a fost efectuat apelul.

– Asta trebuie să ne ofere o șansă în plus în a-l identifica, dacă ne hotărîm să urmăm pista asta, interveni Hitchens.

Fry oftă recunoscînd una dintre frazele folosite de inspector pentru a evita orice fel de implicare.

– Bine că au reușit să scoată toate aceste detalii din bandă, spuse ea. Eu nu am observat nimic. Înregistrarea e de proastă calitate.

– Dar cum își camuflează vocea? întrebă Hitchens. Nu-ți trebuie un echipament electronic special pentru asta? Cum a reușit s-o facă dintr-o cabină telefonică?

– Ajung și la asta, zise Petty. Tehnologia facilitează multe lucruri în ziua de azi. A folosit un dispozitiv telefonic de modificare vocală. Probabil ceva de genul ăsta...

Scoase un instrument de aluminiu micuț, cam de dimensiunile unui ceas de buzunar, cu două butoane. Semăna cu un mouse miniatural.

– Ăsta este aparatul de modificare a vocii? întrebă Hitchens.

– Poți alege dintre șase voci. O selectezi pe cea dorită cu ajutorul butonului de pe carcasă. Apoi ții aparatul deasupra receptorului și vorbești în microfonul de deasupra. Pe piață există și dispozitive mai complicate, dar pentru scopurile cele mai obișnuite acesta este suficient. Poți să cumperi unul cu mai puțin de douăzeci de lire de pe internet.

– Este suficient de mic pentru a putea fi purtat în buzunar, zise Hitchens.

– Sigur. Are și un lănțișor, ca să-l poți prinde la inelul de la chei.

– Și majoritatea oamenilor l-ar confunda cu o telecomandă pentru ușa de la garaj.

Petty puse pe masă două reportofoane de mici dimensiuni.

– Pe ăsta se află banda cu apelul original, spuse ea, apăsînd pe un buton.

O voce familiară răsună în încăpere, accentele artificiale fiind clar audibile: „În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore."

– Cred că e suficient. Acum ascultați cea de-a doua înregistrare. Am împrumutat asta de la unul dintre colegii mei.

Apăsă pe butonul „play" al celui de-al doilea aparat.

„În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore".

– Ce părere aveți? întrebă ea, oprind aparatul.

– Păreau identice.

– Dacă aş fi înregistrat o secvență mai lungă, probabil ați fi observat diferența. De fapt, cea de-a doua voce era a mea.

– Glumești.

Petty ridică dispozitivul de modificare a vocii.

– Semăna destul de bine, nu-i așa?

– Destul de bine? A fost de-a dreptul straniu.

Petty îi dădu aparatul.

– Cum funcționează? se interesă Fry.

– Are o baterie obişnuită pe litiu, de trei volți, exact ca aceea pe care ai folosi-o la ceas sau la un breloc. Încă nu pot să precizez care este durata de viață a bateriei, dar producătorul spune că este de o oră. Mai mult decît suficient, cel puțin pentru apelurile date pînă acum.

– Așadar, nu putem spera nici măcar că o să rămînă fără baterie, zise Hitchens.

Dar Petty zîmbi și dădu la o parte reportofoanele.

– Cred că ai avut un motiv anume pentru care ai înregistrat chiar tu mesajul, Liz, spuse Fry. Ai vrut să subliniezi că apelantul ar putea fi o femeie, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da. Nu am vrea să excludem de la început anumite posibilități, nu?

Ben Cooper se sprijini de biroul lui, întrebîndu-se cînd ar fi rezonabil să telefoneze din nou la spital. De-abia sosise și o

aştepta pe Fry să termine de vorbit cu cei doi poliţişti. Se părea că Fry ţinea cu tot dinadinsul să se asigure că pricepeau cine este şeful.

– Ei bine, perseverează, Ben, îl îndemnă ea cînd Cooper îi relată rezultatul vizitei la Ellen Walker. Cu timpul, o să obţii mai multe rezultate.

– Aşa crezi?

– Este evident că doamna Walker a fost indusă în eroare de o asemănare superficială. Aceste reconstituiri faciale sînt o artă, nu o ştiinţă – indiferent ce încearcă să-ţi spună experţii. Nu contează dacă sînt făcute de mînă sau la computer. Conţin o mare doză de probabilitate.

– Da, de fapt, exact asta a...

– Nu este deloc surprinzător că din cînd în cînd mai şi greşeşti. Ia-o ca pe o îmbogăţire a experienţei. Şi, cum ţi-am mai spus, perseverează.

– E-n regulă, zise Cooper. O să perseverez.

– Ce ai mai obţinut?

– Am o schemă a danturii realizată de un odontolog. Acum am nevoie de un stomatolog care să găsească o similitudine între această schemă şi fişa dentară.

Cooper găsise pe birou schema danturii efectuată post-mortem. Majoritatea zonelor întunecate, unde fuseseră efectuate lucrări dentare, se aflau pe părţile laterale ale gurii, în molari şi premolari. Dinţii din faţă aproape că nu aveau plombe, şi odontologul îi caracterizase drept „regulaţi".

– Aş dori să fie tot atît de uşor cum pare la televizor, zise el. Ca şi cum tot ce-am avea de făcut ar fi să introducem informaţiile referitoare la orice dantură într-o uriaşă bază de date şi să obţinem o identificare instantanee.

Fry nu-l mai asculta, dar Gavin Murfin îşi ridică privirea.

– Vrei să spui că nu se întîmplă aşa? înseamnă că indivizii de la BBC m-au minţit.

Cooper îşi aminti momentele cînd Ellen Walker rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui, în timp ce el încerca să-şi revină din surpriza provocată de auzul veştii că Audrey Steele fusese

incinerată. După aceea, nu-i trecuse nimic altceva prin minte decît să-i ceară o fotografie recentă a lui Audrey.

– Vrei să spui, o fotografie făcută cu puţin timp înainte să moară? îl întrebase ea.

– Ar fi de preferat.

– În mod normal, nu aş fi avut una. Oricum, nu una care să fie mai recentă decît de pe vremea cînd aveam douăzeci de ani. Dar mama ei a făcut un fel de invitaţii cu ocazia înmormîntării. Au fost un tribut adus memoriei fiicei, conţinînd şi un mic poem. Ştii la ce mă refer, nu?

– Da, cred că da.

– Eu am păstrat-o, aşa că trebuie să fie pe aici, pe undeva. E destul de bine făcută. Cred că mătuşa Viv a cheltuit ceva bani ca să le facă. Dar nu e de mirare. Audrey era totul pentru ea.

– Viv este mama ei, bănuiesc?

– Vivien Gill. Mătuşa Viv este sora mamei mele.

– Ai putea să găseşti acea invitaţie, Ellen?

Ellen ezitase.

– Nu ştiu de ce doreşti s-o vezi. Cu ce te poate ajuta?

– Nici eu nu sînt prea sigur. Dar, pe de altă parte, dacă nu te deranjează prea mult...

– În regulă. Însă s-ar putea să dureze un pic, aşa că ia loc în timp ce aştepţi.

– Mulţumesc.

Se dusese în cealaltă încăpere, şi Cooper o auzise deschizînd un sertar.

– Iat-o. La urma urmei, nu a durat aşa de mult.

– Mulţumesc.

Fotografia lui Audrey Steele era color, cu o nuanţă cam prea puternică de roşu, dar imprimată pe o hîrtie de bună calitate, cu aspect lucios. Audrey zîmbea, fericită, avînd un cocktail în faţa ei pe o măsuţă şi o zonă însorită în spate. Purta un tricou alb fără mîneci, cu bretele, care îi lăsa la iveală umerii, rozalii de la soare.

– Audrey a avut mereu prieteni cînd şi i-a dorit, afirmase Ellen Walker. Bărbaţii o plăceau.

– Da, pare... Adică, pare amuzantă.

– Exact. Aşa era. Toată lumea o plăcea pe Audrey fiindcă era atît de amuzantă.

– Era singurul copil la părinţi?

– Nu, are un frate şi o soră.

Cooper ezitase, avînd în minte multe întrebări arzătoare pe care aproape că îi era teamă să le pună.

– Presupun că nu a avut vreun copil...

– A avut o fetiţă cînd era cu Carl – ăsta e petrolistul. Dar fetiţa s-a născut prematur şi a murit înainte să o aducă acasă de la spital. Mare păcat. Cred că ei doi ar fi rămas împreună dacă bebeluşul, Corinne, ar fi trăit.

– Îţi aminteşti dacă Audrey a avut vreodată braţul rupt?

– Se poate să-l fi avut. Sau a fost piciorul? Nu, nu sînt sigură.

– A făcut vreo tomografie?

– N-am idee.

Ellen Walker păruse stînjenită, şi Cooper îşi dăduse seama că fie nu îi va mai spune nimic, fie îi va cere o explicaţie.

– O ultimă întrebare. Ai putea, te rog, să-mi dai adresa mătuşii Viv?

– Da, sigur.

În cele din urmă, Cooper se ridicase, încă preocupat.

– Ellen, eşti sigură?

– Sigură? Doamna Walker îl privise de parcă i-ar fi cerut să-i prezică vremea. De ce anume?

– Eşti sigură că verişoara ta a fost incinerată?

– Cred că nu prea există loc de îndoială. Altfel de ce ar fi dus-o la crematoriu?

– Am putea încerca o altă culoare a ochilor, spuse Suzi Lee cu jumătate de gură cînd Cooper îi telefonă la universitate, ceva mai tîrziu în acea dimineaţă. Pot să fac asta pe computer, dacă vrei. Sau să-i schimb coafura. Poate şi ochelarii.

– Ar fi o diferenţă semnificativă?

– După cum am mai spus, structura osoasă şi grosimea ţesutului sînt cele care influenţează forma feţei. Şi sînt sigură că asta este exactă. Apoi făcu o pauză. De ce crezi că nu este?

– Din cauza unei identificări greşite.

– Înţeleg.

Părea ciudat de dezamăgită. Dar Cooper ştia cum se simţea.

– Nu vreau să spun că este ceva în neregulă cu reconstituirea pe care ai făcut-o.

– Nu, sigur că nu. Spui doar că seamănă cu o altă persoană.

Cooper studie o clipă fotografia. Privirea era aţintită la o depărtare nedefinită, iar chipul nu avea nici o expresie. Dar nici nu era nevoie. Cooper se întrebă dacă Suzi Lee se gîndea la acelaşi lucru la celălalt capăt al liniei telefonice.

– Să văd ce pot face, spuse ea.

– În sinea ta, crezi că prima reconstituire pe care ai făcut-o este cît se poate de exactă?

Lee rămase tăcută o clipă.

– Da, cred. Nu în sinea mea, ci în sufletul meu. Sînt convinsă că este Jane Raven Lee.

Cooper dădu aprobator din cap.

– Da, confirmă el. Şi eu cred la fel.

Mama lui Audrey Steele locuia în Devonshire, într-o căsuţă vopsită în crem, care avea în curtea din spate o sîrmă plină de cearşafuri ce se legănau în adierea vîntului. În ziua de azi nu prea se mai întîlneau rufe puse pe sîrmă afară, dar poate că Vivien Gill era de modă veche.

Înăuntru, pe un perete al salonului, era amplasat un şemineu de cărămidă cu aspect rustic, iar pe peretele opus se găsea un calorifer. Deasupra barei de care se prindeau ramele fotografiilor, tavanul era dat cu vopsea Artex. În spatele casei se afla bucătăria, care mirosea puternic a dezinfectant. Urmînd-o pe doamna Gill înăuntru, Cooper deveni conştient de prezenţa unui miros greţos care putea să aibă cîteva surse la care nu dorea să se gîndească. La masă stătea un copilaş aşezat pe un scaun înalt, murdar la gură cu ceva galben şi lipicios, avînd în faţă un borcănel de mîncare pentru bebeluşi.

– Este nepoata mea, spuse doamna Gill. Nu e minunată?

– E o frumuseţe, răspunse Cooper, fluturînd uşor din mînă în direcţia copilaşului.

Poate va veni şi vremea cînd îşi va da seama de ce bebeluşii erau consideraţi atît de atrăgători, dar deocamdată acest lucru rămînea un mister pentru el. Cooper nu avea nimic împotriva copiilor, odată ce puteau merge şi vorbi şi se descurcau singuri la toaletă. Dar bebeluşii îi creau o stare de nervozitate.

În salon, Vivien Gill îl invită să se aşeze pe un fotoliu, deşi el îi spusese că nu avea de gînd să stea prea mult.

– Doamnă Gill, nu ştiu dacă aţi vorbit cu Ellen Walker în cursul zilei de astăzi...

– Am vorbit aseară. Avea o idee despre o poză în ziar. O schiţă sau cam aşa ceva...

– O reconstituire facială, da.

– Mie mi s-a părut o idee prostească.

– Aţi văzut poza?

– Nu. Nu primesc ziarul de seară.

Cooper privi pe fereastră şi văzu un bărbat supraveghind casa de pe trotuarul de vizavi. Poate de aceea doamna Gill dorise ca el să se aşeze, ca să nu poată fi observat de vecinii băgăcioşi. Altfel nu părea deosebit de ospitalieră. Desigur, se aflau în Devonshire, unde localnicii erau obişnuiţi să recunoască un poliţist, chiar dacă nu era în uniformă.

– S-a dat şi la ştirile de la televizor, spuse Cooper.

– Eu trebuie să am grijă de un copil. Nu-mi petrec tot timpul în faţa ecranului.

– Pot să vă arăt o copie a fotografiei?

Doamna Gill se uită cu ochii mijiţi la fotografia dată de Cooper, o ridică spre lumină, apoi o puse jos şi îşi căută ochelarii.

– Nu pare umană, zise ea. E doar un model de lut pictat.

– Seamănă cu fiica dumneavoastră?

– Nu. E doar o schiţă.

Îi dădu înapoi poza cu un aer de respingere. Dar Cooper observă că mîna îi tremura ceva mai tare. Bebeluşul începuse să se smiorcăie, gata să înceapă să plîngă, dar doamna Gill îl ignoră.

– Dar aceste piese de îmbrăcăminte? o întrebă Cooper cu blîndeţe. Îmi pare rău de felul cum arată. Vă par familiare cumva?

Doamna Gill de-abia aruncă o privire la cel de-al doilea set de poze. Fuseseră făcute la morgă după ce rămăşiţele hainelor

fuseseră scoase de pe cadavru şi întinse pe o masă. Erau pătate și parțial putrezite și aveau un aspect mizer, în pofida luminilor puternice din morgă.

Bătrîna se albi la faţă, dar clătină din cap, poate puţin prea puternic. Se uită la Cooper, apoi privi pe fereastră.

– Nu, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Mai e ceva, zise Cooper, apoi o să vă las în pace. Îmi puteţi spune la ce doctor mergea fiica dumneavoastră?

Doamna Gill oftă uşurată. Acum se simţea pe un teren sigur și nu se întrebă de ce îl interesa pe Cooper acest lucru.

– Doctor? A, același ca mine. La cabinetul Crown House, aici în Edendale.

– Și la stomatolog?

– La Moorhouse, în Bargate. Doctorul este membru al Serviciului de Sănătate Publică, aşa că trebuie să mergi la un control o dată la șase luni, altfel te exclude de pe lista pacienţilor. Audrey se ducea întotdeauna cu regularitate. Era asistentă medicală – știa cum să aibă grijă de propria sănătate.

Cooper zîmbi în timp ce strîngea fotografiile.

– Pun pariu că făcea şi exerciţii fizice cu regularitate.

Doamna Gill rămase cu privirea pierdută pe fereastră, aşteptînd ca el să plece.

– Înota de cîte ori avea ocazia, zise ea. Cînd era copil, Audrey a participat la campionatele regionale de înot. Şi fratele ei era un bun înotător – de copilul lui am acum grijă.

– Audrey a avut și o soră, nu-i aşa?

– Ah, *ea*. Nu mai locuiește pe aici.

Felul cum doamna Gill spuse „ea" îi reaminti lui Cooper de Tom Jarvis, de parcă era vorba de un nume care nu trebuia pronunţat. Dar în vocea lui Jarvis se întrezărise o afecţiune morocănoasă cînd vorbise despre soţia lui. Cînd se referise la fiica ei, doamna Gill nu trădase un asemenea sentiment.

– A existat vreo răcire a relaţiilor în familie?

– Poftim?

– V-aţi îndepărtat de fiica dumneavoastră?

– Nu prea ne mai vedem – nu de cînd s-a recăsătorit. Nu am încredere în soţul ăla nou al ei. Lupul nu-şi schimbă năravul prea uşor – indiferent de ce zice *ea*.

Cooper abia avu timp să ajungă pe West Street înainte de întîlnirea stabilită cu profesorul Robertson. Dar în clipa în care intră în birou şi se aşeză, telefonul începu să sune. Era Tom Jarvis.

– Bătrînica a murit, începu Jarvis. Cineva a împuşcat-o.

Cooper sări în picioare.

– A murit? Aţi sunat la 999, domnule Jarvis?

– Nu. Dar am crezut că vreţi să ştiţi.

– Unde...? Adică, unde e cadavrul?

– Am aşezat-o pe verandă. Dar o să o îngrop în apropiere. M-am gîndit să o pun în livadă. Întotdeauna i-a plăcut locul ăla.

– Nu, domnule Jarvis, nu o atingeţi! Aşteptaţi pînă soseşte cineva acolo. O să trimit paramedicii şi un doctor. Trebuie să vină şi criminaliştii. Aţi spus că a fost împuşcată? Doamne, e cazul să chemăm şi echipa de intervenţie armată. Ar fi trebuit să sunaţi la 999.

Cooper îl auzi pe Jarvis respirînd cu greu şi pentru cîteva clipe rămase într-o tăcere uluită.

– Păi nu m-am gîndit că o să fiţi atît de preocupat, răspunse el în cele din urmă. Nu pentru un cîine.

11

Casa profesorului Freddy Robertson se afla pe un teren mai ridicat, într-un grup de construcții mai noi de la periferia din Totley. Fațada era dreaptă, din cărămidă, avînd ferestre cu arcade și o ușă de stejar. La grădini se ajungea pe o alee largă cu pietriș ce trecea pe lîngă un garaj separat de casă, în fața căruia era parcat un BMW albastru-închis.

Cooper avusese impresia că profesorul se retrăsese în Derbyshire, dar lucrul acesta nu era întru totul adevărat. Totley era o suburbie a orașului Sheffield, aflată în South Yorkshire. Dar granița comitatului se afla la numai o aruncătură de băț peste cîmpuri, iar parcul național – la doar cîteva sute de metri mai încolo. Peisajul rural reprezenta una dintre atracții pentru cei care își permiteau să locuiască aici.

Pe drumul cu mașina pînă la Totley, Cooper ascultase un CD cu Runrig[1]. *The Edge of The World*[2] nu reprezenta o descriere tocmai fidelă a călătoriei lui prin Froggatt Edge și prin ținutul mlăștinos din est, dar nici departe nu era.

– Asta este reședința unui gentleman eduardian, zise Robertson, întîmpinîndu-l pe Cooper la mașină. După cum vedeți, a fost restaurată conform mișcării Arte și Meserii. Patru dormitoare pe palierul de la etaj, bîrnele originare, o pivniță pentru vinuri. Și uitați-vă la grădinile astea...

Profesorul era un bărbat vînjos, avînd în jur de șaizeci de ani, cu părul încărunțit și cam prea lung pe părțile laterale, ca

---

[1] Grup scoțian foarte popular, care cîntă o combinație de folk-rock, cu puternice influențe tradiționale. (n.tr.)

[2] *Capătul lumii*

să compenseze chelia de deasupra frunţii. Era îmbrăcat cu un costum în dungi, cam larg, asemănător celor purtate de avocaţi, şi umbletul îi era puţin ţeapăn, de parcă ar fi suferit de un început de artrită.

Pătrunseră în holul în formă de L de la intrare, a cărui podea era placată cu mozaic şi în care se găsea o scară cu balustradă de mahon. Pe perete se afla cel mai urît cuier pe care Cooper îl văzuse în viaţa lui. Era acoperit cu piele de căprioară şi avea patru copite adevărate pe post de cîrlige.

Robertson îl conduse într-o încăpere cu pereţii plini de cărţi, ocupată aproape în întregime de un birou de stejar şi de un set de fotolii adînci de piele. Profesorul se aşeză la birou, cu spatele la o fereastră care dădea spre grădină. Îi oferi lui Cooper o băutură, pe care acesta o refuză, şi îşi turnă un pahar de whisky Glenfiddich dintr-o sticlă pe care o scoase dintr-un bufet. Apoi îşi împleti degetele, ca un director de şcoală în faţa unui elev nedisciplinat.

– Îmi pare rău că v-am încurcat, începu Cooper. Sper că nu v-am stricat prea mult după-amiaza.

– A, mă bucur că aţi ajuns. Mi-era teamă că v-aţi hotărît că nu aveţi totuşi nevoie de serviciile mele. Dar bănuiesc că aţi fost reţinut de treburi de serviciu mai urgente.

– Am fost nevoit să stau de vorbă cu cineva despre un cîine.

– A, cîini, făcu Robertson. Adulmecă suspicios aerul, ca şi cum Cooper ar fi putut aduce pe furiş unul în casă sau cel puţin mirosul şi cîteva fire de păr rătăcite. Acum mă simt jignit, domnule detectiv. Aş fi acceptat bucuros să fiu pus pe locul doi în faţa cuiva sau a ceva, cu excepţia unui cîine.

Cooper zîmbi ezitant, nefiind prea sigur dacă profesorul glumea.

– Nu vă plac cîinii, domnule?

– Modul lor de domesticire mi se pare insultător, din motive etice.

– Poftim?

– Cîinii sînt, de fapt, nişte animale sclave, nu-i aşa? Oamenii îi consideră necesari pentru anumite însărcinări înjositoare sau pentru gîdilarea orgoliului lor, iar cîinii se gudură fără ruşine pe

lîngă stăpînii lor. Nu credeți asta? Nu, bănuiesc că nu sînteți de acord cu mine.

– Mulți ar aprecia cîinii pentru loialitatea lor, zise Cooper.

– A, vă gîndiți la cîinele care ar sări în rîu să-și salveze stăpînul de la înec? Ei bine, adevărul este că nouă cîini din zece ar rămîne pe mal și l-ar privi cum se îneacă. Apoi s-ar duce să vadă cine o să le dea de mîncare. Loialitatea nu este deloc profundă, să știți.

Cooper se foi stînjenit sub privirea pătrunzătoare a profesorului, dar nu îl contrazise.

Robertson zîmbi.

– Bun, bănuiesc că doreați să mă întrebați ceva. Despre care caz este vorba? Cineva mi-a pomenit de descoperirea unui schelet...

– Așa este, domnule.

Cooper îi prezentă pe scurt datele anchetei și îi arătă fotografiile făcute la locul crimei din Litton Foot.

– Vedeți, domnule, tălpile erau îndreptate spre est, iar capul spre vest. Pentru început, mă întrebam dacă există vreo semnificație.

– Aveți spirit de observație, spuse Robertson. Da, asta reflectă în mod sigur tradiția din cimitirele creștine. Practica se bazează pe credința că a doua venire a Mîntuitorului se va produce dinspre răsărit. Cînd te vei ridica din morți în ziua Judecății de Apoi, trebuie să fii cu fața spre Domnul, nu cu spatele.

– Înțeleg.

– În Britania romană, pînă la sfîrșitul secolului al II-lea d.Hr., îngroparea se făcea deja pe direcția est-vest, așa că tradiția a avut o viață îndelungată. Dar aici nu este vorba de o înmormîntare străveche, altfel nu v-ați fi aflat aici, nu-i așa?

– Aveți dreptate, domnule.

Robertson flutură din mînă.

– E-n regulă – nu trebuie să-mi spuneți mai multe decît puteți. Îmi dau seama că nu știți dacă puteți avea încredere în mine.

– Nu-i vorba de asta, domnule. Nu știm prea multe deocamdată.

– Sînteţi sigur că nu doriţi ceva de băut? Ceva fără alcool, desigur, de vreme ce sînteţi în exerciţiul funcţiunii.

– Nu, mulţumesc, domnule.

Robertson luă o înghiţitură din whisky.

– Mai există şi alte practici cu care s-ar putea să fiţi familiarizat. În unele dintre cimitirele noastre mai vechi încă se mai pot vedea tiparele tradiţionale ale înmormîntărilor. La un moment dat, locul persoanei în ierarhia socială era păstrat pentru posteritate prin amplasamentul mormîntului. Cei din clasele superioare erau îngropaţi în partea de sud a bisericii, beneficiind de cea mai însorită poziţie. Cei săraci erau puşi în vest, iar clericii – în est.

– Şi în nord?

– A, cea de-a patra latură a bisericii era cunoscută drept Nordul Negru, fiindcă era întotdeauna lipsită de soare. Era rezervată sinucigaşilor şi criminalilor, care nu beneficiau de ritualurile creştine de înmormîntare. Acele biete suflete erau condamnate la întuneric, atît literal, cît şi spiritual. Profesorul strînse din buze privindu-l pe Cooper. În mod normal, o procesiune funerară intra în curtea bisericii pe poarta de răsărit, urmînd direcţia soarelui pînă la mormîntul proaspăt săpat. Pe de altă parte, un criminal sau un sinucigaş era adus pe poarta de apus şi dus împotriva soarelui.

Robertson ridică din umeri, de parcă se dezicea de orice responsabilitate personală faţă de asemenea practici. Dar Cooper se gîndea la pădurile întunecate din Ravensdale, la coroanele umede ale frasinilor, la muşchiul negru care acoperea totul şi nu dispărea niciodată fiindcă era ferit de lumina soarelui.

– Aveţi un schelet complet? întrebă profesorul dintr-odată.

Cooper fu uimit.

– De ce întrebaţi?

– Ar putea fi un lucru important. Robertson zîmbi. Asta spun detectivii atunci cînd interoghează un martor, nu?

– În filme, da.

Robertson se schimbă la faţă, dar îşi ascunse expresia în spatele paharului de whisky.

– Lipsesc, într-adevăr, nişte oase, continuă Cooper. Dar s-ar putea să nu însemne nimic. Raportul medicului legist sugerează prezenţa în zonă a unor animale care se hrănesc cu hoituri.

– Este foarte posibil. Dar dacă ne gîndim la practicile ritualice, trebuie luat în consideraţie faptul că au existat numeroase atitudini faţă de moarte, iar unele dintre practicile strămoşilor noştri au dat bătăi de cap arheologilor.

– Adică?

– Animalele şi păsările au tendinţa să ia părţi mici ale scheletului, aşa că numai bucăţile mai mari au rezistat excarnării – acesta este termenul tehnic pentru lăsarea cadavrului în aer liber. Dar, după ce păsările şi animalele îşi făceau treaba, oasele mari erau luate pentru a fi folosite în ceremonialuri.

Robertson îl privi, aşteptînd. Cînd Cooper puse următoarea întrebare, se simţi de parcă reacţiona la un stimul, asemenea cîinelui lui Pavlov.

– Ce fel de ceremonialuri?

– De orice fel, în care era necesar ajutorul unuia dintre strămoşii morţi. Craniile erau considerate deosebit de puternice. Dar şi alte oase au importanţă. Au legătură cu influenţa permanentă a spiritelor ancestrale.

Robertson se ridică şi se duse la fereastră, cu mîinile la spate, privind ţintă în pămînt, ca un profesor de la Oxford în curtea universităţii.

– Cred că vă gîndiţi destul de mult la moarte, nu-i aşa, domnule?

Dar profesorul doar rîse, cu gura larg deschisă, dînd la iveală dinţii puternici şi lucirea limbii umede.

– Încercaţi să citiţi Ecclesiastul.

– Poftim?

– Vechiul Testament, domnul meu. „Precum moare unul, moare şi celălalt, şi toţi au un singur duh în viaţă, iar omul nu are nimic mai mult decît dobitocul. Amîndoi au ieşit din pulbere şi amîndoi în pulbere se întorc.“[1]

---

[1] Ecclesiastul 3:19-20 (n.tr.)

Cooper începea să se simtă ca la şcoală, în timpul lecţiilor predate de unul dintre cei mai pedanţi profesori de istorie.

– Îmi pare rău, zise Robertson văzîndu-i expresia. Mi-e teamă că-mi lipseşte micul meu grup de studenţi şi nu mă pot abţine cînd am ocazia să fac pe profesorul.

– E-n regulă, domnule.

– Altceva?

Cooper încă nu avusese ocazia să asculte înregistrăile apelurilor telefonice care o îngrijorau atît de mult pe Fry. Dar căutarea locaţiilor prin zonă îl făcuse să se gîndească la posibilele semnificaţii ale expresiei folosite de apelant.

– Da. Ce înseamnă „sălaşul morţii"?

Robertson rămase gînditor, cu privirea pe fereastră, luă o înghiţitură de Glenfiddich şi clătină din cap, făcînd să i se scuture şuviţele de păr cenuşiu de la tîmple. Repetă de cîteva ori expresia ca pentru sine, buzele lucind de la whisky în timp ce se mişcau.

– Ar putea însemna orice, nu-i aşa? întrebă Cooper în cele din urmă.

Profesorul tresări de parcă fusese trezit din somn.

– Da, mi-e teamă că aşa este.

Cooper îşi închise carneţelul.

– Cam asta ar fi tot deocamdată, domnule.

– Vă rog nu ezitaţi să mă contactaţi dacă aveţi nevoie să mai stăm de vorbă. Pare să fie o afacere foarte ciudată.

În timp ce străbătea holul mozaicat, Cooper trecu din nou pe lîngă cuier. Se întrebă dacă profesorul împuşcase chiar el cerbul şi îi luase copitele pe post de trofeu în loc de coarne.

– Moda se schimbă, zise Robertson, vocea lui răsunînd pe hol. Dar mi-e teamă că instinctele noastre cele mai profunde n-o fac. Sîntem fascinaţi de moarte, şi totuşi ne este teamă de ea. Coşciugul închis este un simptom al refuzului nostru de a accepta realitatea. Ştiaţi că termenul *burial*[1] provine din cuvîntul anglo-saxon *birgan,* care înseamnă „a ascunde". Personal, întotdeauna am considerat sarcofagul o opţiune mai civilizată.

– Sarcofagul?

---

[1] „Înmormîntare"

Mintea lui Cooper fu imediat năpădită de imagini ale mumiilor egiptene și de un caleidoscop de amintiri pe jumătate uitate despre piramide, faraoni și efigii de aur ale lui Tutankhamon.

– Măcar ne-am bucura de puțină lumină și de aer, zise Robertson deschizîndu-i ușa de la intrare.

Cooper clătina încă din cap, mirat de logica stranie a profesorului, în timp ce trecea de noile case, ieșind din Totley și îndreptîndu-se spre granița cu Derbyshire.

Graceless era cea care zăcea moartă pe scîndurile verandei domnului Jarvis. Urcînd treptele, primul lucru pe care Ben Cooper în observă fu pata de sînge de pe blana animalului, chiar în spatele labei din față.

– Ați văzut pe cineva, domnule Jarvis?

– Nu. Erau undeva, în pădure. Dar am auzit împușcătura.

Cooper își dădu seama imediat că animalul fusese ucis de un glonț tras de o carabină, nu de o armă de vînătoare, așa cum se așteptase. Mai văzuse cîini uciși cu alice. De fapt, în urmă cu vreo cîteva săptămîni, Matt împușcase un doberman vagabond care îi tulbura somnul. Un cartuș plin de alice provoca răni vizibile, foarte urîte. Dar în acest caz, sîngele părea să fi curs dintr-o singură rană, suficient de aproape de inimă și de alte organe vitale ca să fie instantaneu fatală.

Cînd se aplecă să examineze rana, Cooper văzu că sîngele se înnegrise deja și începuse să se usuce. Murdărea și mai mult blana, făcînd dificil de descoperit punctul precis de intrare a glonțului. Dădu la o parte părul încleiat și văzu o gaură neagră, curată, în pielea cîinelui.

– Numai o împușcătură?

– Asta-i ce-am auzit. Credeam că sînt unii care vînează iepuri.

– Poate că asta s-a întîmplat și un glonț rătăcit...

– Da, sigur. Un glonț rătăcit care a lovit-o pe bătrînică drept în inimă. Asta a fost, fără îndoială.

Jarvis aruncă o pătură peste bătrînul cîine și se întoarse.

– Unde sînt ceilalți cîini? îl întrebă Cooper.

– În padoc.

Totul era plin de apă, inclusiv scîndurile şi cîinii. Jarvis îşi scoase şapca, dînd la iveală o porţiune de scalp alb, acolo unde părul se rărise, dar soarele nu-i atinsese niciodată pielea.

– Ar trebui să o luaţi din loc dacă vreţi să aveţi vreo şansă să-i prindeţi, zise el.

– O să cercetăm incidentul, domnule.

– Mare minune!

Se aplecă şi scoase zgarda cîinelui. Cooper îl urmă pe Jarvis pînă la uşa casei şi îl văzu punînd bucata de piele într-un sertar al unui dulap de bucătărie. Lui Cooper i se păru că zăreşte acolo şi alte zgărzi – poate mementouri de la foştii cîini pe care îi avusese. O micuţă colecţie particulară de amintiri.

– Aţi putea să-mi arătaţi exact unde aţi găsit cîinele, domnule?

Traversară padocul plin de buruieni, îndreptîndu-se către rîu. Ceilalţi trei cîini se plimbau neliniştiţi, încoace şi încolo, prin iarbă. Unul dintre ei se strecură sub o remorcă abandonată şi aşteptă ascuns trecerea lui Cooper. Dar nu dorea decît să gudure pe lîngă el şi să-şi pună botul umed în palma lui. Cooper îl mîngîie pe cap şi îl gîdilă pe urechi.

– De ce aţi venit aici? îl întrebă Cooper privind rîul care curgea prin umbra umedă a frasinilor.

– Am auzit un zgomot în pădure în timpul nopţii.

– Ce fel de zgomot? Voci?

Jarvis se încruntă.

– Nu, nu asta. Un zgomot metalic, ca şi cum indivizii au dat peste ceva în întuneric.

Cooper aruncă o privire spre padocul plin de mormane de metal ascunse în iarba înaltă.

– Foarte probabil, zise el. Şi ce-aţi făcut, domnule Jarvis?

– Am ieşit ca să arunc o privire, evident.

– Ce oră era?

– Trebuie să fi fost în jur de miezul nopţii şi ploua cu găleata.

– Aşadar, nu era un moment potrivit pentru cineva să facă o plimbare.

Jarvis îi aruncă o privire acră, dar nu se obosi să-i răspundă.

– Aţi văzut pe cineva cînd aţi ieşit? se interesă Cooper.

– Nu. Nu era decît o tolbă pe jos, lîngă verandă. O tolbă pentru vînat – cum folosesc vînătorii sau braconierii uneori, ştiţi ce vreau să spun? Aşa că am luat-o. Am crezut că mi-a lăsat cineva un mic cadou.

– S-a mai întîmplat asta?

– Ştiu vreo cîţiva flăcăi care vînează, răspunse el evaziv.

– OK. Şi ce era în tolbă?

– Rahat. Era plină de rahat.

Pentru o clipă, Cooper nu înţelese.

– Vreţi să spuneţi balegă? Era plină de excremente de animale?

Jarvis scutură din cap şi se strîmbă, de parcă îşi amintea prea bine mirosul distinct pe care îl simţise cînd deschisese geanta.

– De om, zise el.

– Sînteţi sigur?

Jarvis îi aruncă o privire dispreţuitoare şi nu răspunse. Unele întrebări erau prea prosteşti ca să merite un răspuns.

– Aveţi vreo idee cine ar fi avut un motiv să facă asta?

– Bănuiesc că e vorba de cineva pe care l-am enervat. Pentru asta nu trebuie să fac cine ştie ce eforturi.

– Şi aţi enervat multă lume? Aţi avut în ultima vreme vreo dispută cu cineva?

– Cu diverşi plimbăreţi. Sînt o pacoste afurisită, unii dintre ei.

– Mai aveţi tolba?

– Am ars-o.

Cooper oftă.

– Bănuiesc că doamna Jarvis nu a văzut nimic.

– Dormea. Ea e în stare să doarmă în orice situaţie.

Cei trei cîini se întinseseră pe treptele de la verandă, cu capetele uriaşe atîrnînd peste margine în timp ce îi priveau pe cei doi bărbaţi îndreptîndu-se spre poartă. Cooper îşi aminti de motocicleta pe care o văzuse lîngă casă la prima lui vizită. Acum nu se mai afla acolo, şi Cooper se întrebă cine o conducea. Probabil unul dintre fiii domnului Jarvis. Sau poate chiar misterioasa doamnă Jarvis. Poate ar fi trebuit să se uite mai atent la motocicletă la momentul respectiv, dar fusese prea intrigat de mormanele de fier abandonate în padoc şi prea nerăbdător să scape de ploaie.

– A, geanta cu rahat, făcu Jarvis.

– Da.

– *Ea* nu știe nimic despre asta. Nevastă-mea, vreau să spun.

– Înţeleg.

– O necăjesc astfel de lucruri. Nu are nici un rost să-i spun.

– Nu cred că asta va fi o problemă, domnule.

Cooper se duse pînă la curba drumului şi opri maşina. Se întoarse spre geamul şoferului, de parcă nu reuşea să-şi potrivească bine centura de siguranţă. De aici, acoperişul şi etajul de sus al casei lui Jarvis se vedeau încă printre copaci. Dar mişcarea pe care o zări la o fereastră de la etaj nu se materializă într-o formă clară. Era chipul unei persoane care stătea prea departe de fereastră ca să poată fi recunoscută din umbră. Era oare doamna Jarvis? Sau doar soţul ei, nerăbdător să vadă dacă Ben Cooper plecase? Desigur, putea fi cu totul altcineva. Nu-şi putea da seama.

Cooper închise geamul, apăsă pedala de acceleraţie şi intră cu Toyota pe drumul de la Litton Foot. Cînd ajunse la cincizeci de metri de casă, puse CD-ul în aparat şi melodia *Hearthammer* a lui Runrig umplu habitaclul.

Ca urmare, nu auzi uruitul motorului unei motociclete care se deplasa oscilant prin pădurile umede din Ravensdale.

Cînd Cooper intră în biroul CID, Fry asculta iarăşi casetele, cu căştile pe urechi şi o expresie de silă concentrată pe faţă.

– Ce e, Diane? o întrebă Cooper scoţîndu-şi haina şi scuturînd cîteva picături de apă pe covor.

Ea opri banda şi îşi scoase căştile.

– Vorbăreţul nostru psihopat. Aceste indicii pe care ni le-a dat în cel de-al doilea apel telefonic *trebuie* să fi fost marea lui greşeală.

– Crezi că este omul care să facă greşeli?

– Nu, răspunse Fry. Ticălosul!

Făcu gestul de a-şi pune înapoi căştile, dar Cooper o opri.

– Stai puţin! Pot să aud şi eu? Nu am avut pînă acum ocazia să le ascult.

Fry dădu aprobator din cap. Scoase mufa de la căşti şi puse banda de la capăt. Cooper ascultă cîteva clipe, încercînd să filtreze cuvintele din distorsiunea care le răpea orice urmă de umanitate. Apoi îşi aminti de fişa medicală a lui Audrey Steele. Dacă nu sosise încă, trebuia să mai dea un telefon la Moorhouse. Verifică faxul şi scoase un murmur de satisfacţie.

– Diane, am fişa dentară a lui Audrey Steele.

– O s-o trimiţi la Sheffield?

– Deja am făcut asta. I-am cerut stomatologului să o trimită direct, iar asta nu este decît o copie. Problema e că nu pricep nimic din toate astea.

– Va trebui să aştepţi pînă cînd auzi ce au de spus experţii.

Cooper se uita la fax, cînd glasul de pe bandă îi străpunse concentrarea.

– Ce a spus? întrebă el.

Fry ridică privirea surprinsă.

– Ce?

– Ce a spus adineauri?

Banda încă mergea, şi Cooper flutură nerăbdător din mînă.

– Derulează puţin înapoi, Diane. Lasă-mă să ascult din nou partea aia.

– Cum vrei, Ben. Dar nu este nimic în ea. Numai o mulţime de cuvinte pompoase pe care îi place să le arunce în stînga şi-n dreapta.

Dar făcu aşa cum i se ceruse şi ascultară din nou ultimele două minute.

– Ei bine, dacă asta nu e pompos, nu ştiu cum e, spuse ea.

– Nu şi partea asta. Ştt...

„Vor putrezi afară, pînă cînd carnea va dispărea", spuse vocea metalică.

Urmă o pauză. Lui Cooper i se păru o pauză perfect plasată, ca în declamaţia perfectă a unui actor talentat.

„Sau, desigur, într-un sarcofag."

12

Melvyn Hudson se strădui să zîmbească încurajator unui participant la înmormîntare care trecea pe lîngă el. Se temea că nu reuşise decît să schiţeze o grimasă şi să dea o impresie greşită. De îndată ce prinse momentul potrivit, îl luă pe bătrîn de braţ şi îl conduse cu blîndeţe spre limuzine.

– Nu a fost nimic, Abraham, spuse el. Nu a avut nimic de-a face cu noi.

– Atunci de ce a venit poliţia?

– A fost numai un poliţist. Probabil o anchetă de rutină.

Abraham Slack era mai fragil şi mai palid ca altă dată. Dar încă avea o putere şi o mîndrie care îl făceau pe Hudson să fie nesigur cînd avea de-a face cu el.

Bătrînul inspiră adînc.

– Face rău reputaţiei firmei, Melvyn.

– Da, da, ştiu. Dar nu o să se întîmple nimic.

– Pe vremea tatălui tău una ca asta nu s-ar fi întîmplat.

– Abraham, ştii al naibii de bine că această companie nu ar mai fi existat dacă n-aş fi fost eu. Aşa că nu-mi spune mie cum era pe vremea tatălui meu.

Hudson îşi dădu seama că îşi pierdea cumpătul. Se uită neliniştit în jur şi văzu că vreo cîţiva participanţi la înmormîntare îl priveau. Era ultima ceremonie din acea zi şi personalul din crematoriu avea să-şi piardă răbdarea dacă familia nu pleca mai repede de acolo.

– Nu este momentul potrivit, spuse el.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi răspunse Abraham.

– Mai tîrziu, mai tîrziu.

Hudson își aranjă nervos haina neagră în timp ce se îndrepta iarăși spre capelă, chipul lui adoptînd automat expresia profesională.

Tom Jarvis își puse ghetele și luă o lopată din atelier. Se îndepărtă încet de casă, trecu pe lîngă cocinile goale și ajunse la o curte mică aflată la marginea pădurii. Numeau locul acesta livadă fiindcă avea doi meri. Dar fructele erau afectate de filoxeră de ani întregi, și acum pămîntul începuse să fie presărat cu fructele căzute care semănau mai mult cu niște prune zbîrcite decît cu niște mere. Nici măcar păsările nu se atingeau de ele decît în iernile foarte grele.

Pămîntul era umed, dar era singurul loc de pe proprietate unde solul era suficient de adînc ca să nu dea de piatră. Jarvis își așeză mai bine șapca pe cap, scuipă în palme și începu să sape. Cînd făcea o muncă fizică, mintea lui părea să se detașeze complet de tot ce-l înconjura. Asta îl ajuta să nu se gîndească prea mult la diverse lucruri.

Săpa de circa o jumătate de oră și transpirase zdravăn, cînd se opri să-și șteargă fruntea de sudoare. Dincolo de rîu, cineva îl privea. Era ascuns parțial de copaci, și prezența îi fu trădată doar de o mișcare ușoară. Jarvis privi un timp silueta pînă cînd aceasta dispăru în pădure, înspre Alder Hall.

Oftînd, Jarvis luă lopata și începu să sape din nou. Mormîntul trebuia să fie ceva mai adînc și pămîntul era greu. Nu era nevoie să strige sau să plece în urmărirea persoanei care îl supraveghease. Știa exact despre cine era vorba.

– A, ce drăguț! exclamă profesorul Robertson. Și ce surpriză! Chiar nu mă așteptam să ies în seara asta. Cred că încep să vă plac, domnule detectiv Cooper. Îmi faceți viața mai palpitantă.

Profesorul stătea pe iarba dintre morminte în cimitirul St Mark. Își ținea mîinile în buzunarele hainei, de parcă îi era teamă să atingă ceva. Șuvițele lungi de păr îi atîrnau peste urechi, fluturînd în adierea vîntului care bătea dinspre dealurile de lîngă Edendale. În josul bisericii, se vedea rîul Eden strecurîndu-se prin oraș.

– Îmi pare rău că v-am adus pînă aici, domnule, spuse Cooper. Dar ar putea fi important.

– Nu-i nici o problemă. Din cînd în cînd e plăcut să ieşi din birou şi să lași la o parte cărţile. Este foarte stimulativ. Robertson dădu din cap şi zîmbi şiret. În plus, sînt încîntat să-i cunosc pe colegii dumneavoastră.

În spatele lui Cooper, Fry se sprijinea de o piatră funerară, ascultînd fără să spună nimic. Cooper îi evita privirea.

– Şi chestiile astea sînt, într-adevăr, sarcofage?

– Desigur.

Erau cinci, așezate în picioare lîngă un zid al bisericii, aproape de clopotniță. Cineva le aranjase în ordine descrescătoare, de la o înălţime de 1,80, la una de mărimea unui copilaş. În piatră erau crăpături adînci, iar unele colţuri erau tocite. Licheni de un verde-deschis se întinseseră peste suprafeţele joase, ca un linţoliu de pînze de păianjen.

Cooper întinse mîna să atingă piatra cea mai apropiată. Îşi trecu degetele peste piatra aspră şi simţi urmele de daltă făcute de pietrar. În pofida stricăciunilor minore, sarcofagele erau remarcabil de intacte pentru vechimea lor – indiferent care era aceea. Păreau să aparţină acelei perioade întunecate a istoriei de dinaintea epocii medievale.

– Sînt romane? întrebă el. Bănuiesc că au în jur de două mii de ani.

– Da, poate sînt din epoca respectivă. Este imposibil să fie datate cu exactitate. Forma lor nu s-a schimbat foarte mult. Era atît de simplă și de funcţională, încît nu prea aveai cum s-o îmbunătăţești.

– Dar sînt un fel de coşciuge de piatră, nu-i așa? Se întîlnesc deseori în cimitirele bisericilor mai vechi.

Robertson clătină din cap.

– Majoritatea oamenilor le consideră coşciuge de piatră. Şi îmi dau seama de ce par aşa ceva, la prima vedere.

Sarcofagul cel mai apropiat de Cooper era unul dintre cele mai mari, partea de sus aflîndu-se la nivelul ochilor, sprijinită de perete. Se îngusta spre bază, și pietrarul sculptase o vagă formă omenească, inclusiv conturul umerilor și al capului.

– Nu este nici o îndoială că sînt destinate să adăpostească un trup.

– Da, dar există diferenţe. Pentru început, aceste sarcofage nu aveau capac. Erau întotdeauna deschise, ca să pătrundă aerul – ca acesta.

Dintr-un motiv nu tocmai clar, pe Cooper nu-l trăgea inima să cerceteze cel mai mic sarcofag, aşa că îşi concentră atenţia asupra celui mai mare dintre ele.

– Desigur, trăsătura distinctivă este gaura de la baza lui. Nu cred că în coșciugul meu va exista așa ceva.

Robertson dădu încurajator din cap, de parcă Ben era un student nu foarte deștept, dar care se străduia.

– Exact.

Apropiindu-se, Cooper îşi înclină capul. Baza fusese cioplită în piatră cu mai mare atenţie decît părea la prima vedere. Cu toate că lucrarea nu era finisată, se observa clar că suprafaţa era înclinată spre centru, unde se găsea o gaură cu un diametru de circa cinci centimetri, săpată în piatră.

– Gaura a servit probabil pentru scurgere. Dacă nu există capac, trebuie să existe o modalitate să lase ploaia să se scurgă, altfel s-ar umple de apă.

– Nu, nu-i aşa. Sarcofagele erau acoperite. Trebuiau să rămînă uscate. Era esenţial pentru procesul respectiv.

– Dar…?

– Într-o oarecare măsură, aveţi dreptate, domnule detectiv. Oricum, apa de ploaie nu avea nimic de-a face cu asta. Da, sarcofagele erau create să asigure scurgerea – dar era vorba de scurgerea fluidelor corpului.

– Ah!

Profesorul îşi flutură haina ca aripile unei păsări, dîndu-se înapoi și privind biserica. Pe sub haină avea tot costumul larg, cu dungi.

– Vedeţi, sarcofagul datează dintr-o perioadă anterioară practicii prin care cadavrul este închis într-o cutie și îngropat. La momentul respectiv, exista cripta și sarcofagul. Cripta era cunoscută drept „sălașul morţii“ sau „locul pentru morţi“.

Fry făcu pentru prima dată o mişcare, şi Robertson văzu că, în sfîrşit, îi captase interesul.

– Cînd mi-aţi menţionat expresia „sălaşul morţii“, m-aţi făcut să mă gîndesc la sarcofag, explică el. Dar la momentul respectiv nu mi-am dat seama de semnificaţie. Mai există şi alte interpretări, desigur.

– Ce se întîmpla într-un asemenea loc, domnule profesor?

– Cadavrul era expus la aer pînă cînd procesul de putrefacţie se termina, carnea se usca şi oasele rămîneau destul de curate pentru a fi luate de acolo. Periodic, un preot intra în criptă să verifice dacă trupul era pregătit.

– Pregătit?

– Strămoşii noştri considerau descompunerea o etapă perfect naturală în evoluţia corpului, zise Robertson. Aceasta marca trecerea de la stadiul de spirit legat de pămînt spre cel de suflet liber să se ridice la cer. Ei credeau că numai carnea era cea care ţinea sufletul în capcana trupului. Sufletul trebuia să fie eliberat pentru a obţine adevărata moarte. Privită din acest punct de vedere, descompunerea era un fenomen pozitiv. Îmi închipui că probabil doreau să urmărească evoluţia acestui proces, aşa cum noi îi urmărim pe copiii noştri cum cresc.

În timp ce mergeau pe aleea pietruită prin cimitir, Cooper îl auzi pe profesor murmurînd ceva pentru sine. Prinse sunetul unei expresii familiare şi îşi dădu seama că istoricul cita din Shakespeare. Din *Hamlet,* dacă nu se înşela.

Ah! Carnea asta mult, mult prea vîrtoasă
De s-ar muia, topi şi face rouă.[1]

Robertson prinse privirea lui Cooper şi îi zîmbi.

– Este adecvat, cred. Mai potrivit decît „căci pămînt eşti şi în pămînt te vei întoarce“ şi toate cele. Ai încredere în cuvintele Bardului. Întotdeauna a găsit cuvintele potrivite pentru orice ocazie.

---

[1] *Hamlet,* William Shakespeare în *Antologie bilingvă,* traducere de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi, Editura ştiinţifică, 1964 (n.tr.)

– Dar cuvîntul acela, sarcofag, zise Cooper. De unde provine?

– Vine din greacă. Este compus din două cuvinte – *sark* şi *phagos*. Noi, doctorii, iubim greaca şi latina.

Cooper îl privi pe profesor şi ridică din sprîncene, ca să arate că nu era deloc mai lămurit. Robertson radie de satisfacţie şi făcu o pauză dramatică înainte să explice:

– În traducere aproximativă înseamnă „devoratorul de carne".

Înainte ca oricare din detectivi să poată reacţiona, Robertson începu să tropăie pe cărările pietruite, uitîndu-se înainte şi înapoi, de parcă încerca să prindă o urmă.

– Dacă vă interesează cimitirele vechi, v-ar plăcea, cu siguranţă, cele din Perthshire, de unde provin eu, spuse el. Lîngă Pitlochry există un cimitir în care unele dintre morminte sînt protejate de grilaje mortuare – un fel de cuşti de fier puse peste mormînt ca să împiedice furtul cadavrelor. O activitate extrem de periculoasă la care noi, scoţienii, se pare că eram deosebit de pricepuţi.

Cooper îl privi surprins.

– Furtul de cadavre? Da, o infracţiune extrem de neplăcută.

– Ah, dar aici vă înşelaţi. Sînt surprins că trebuie să vă contrazic într-o chestiune legală, domnule detectiv.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule?

– Furtul de cadavre nu era o infracţiune. După moarte, rămăşiţele pămînteşti nu pot fi deţinute de nimeni şi, prin urmare, nu pot fi furate. Un hoţ de cadavre comitea o infracţiune numai dacă fura şi alte obiecte odată cu trupul, chiar şi giulgiul. Era o opinie larg răspîndită care impieta asupra ridicării din morţi, nu asupra legii.

– Dar Burke şi Hare[1]...?

– A fost vorba de cu totul altceva. Nu s-au mulţumit să aştepte ca respectivele cadavre să fie disponibile, aşa că s-au decis să şi le procure dintre cei vii. Ei s-au făcut vinovaţi de crimă. În acest caz a fost vorba de acţiunea necesităţilor pieţei. Cererea de cadavre pentru disecţie era enormă.

[1] William Burke şi William Hare, împreună cu soţiile lor, au ucis mai mulţi oameni, la începutul anilor 1800, pentru a vinde cadavrele unor medici. (n.tr.)

– Există probabil alte motive pentru care oamenii doresc să facă rost de un cadavru, spuse Cooper.

– Fără îndoială.

Robertson urmări privirea lui Cooper, care se uita la mormintele din cimitir.

– A, nu există dovezi că astfel de practici au avut loc în Derbyshire. Cu toate astea, oamenilor le era teamă. Aveau o teamă superstiţioasă că trupul avea să fie scos din locul de veci. Asta însemna că nu mai avea cum să se scoale din mormînt în ziua Judecăţii de Apoi.

– Aşa cred şi eu.

Robertson îşi înălţă privirea spre el.

– Poate n-ar fi trebuit s-o numesc superstiţie. Nu vreau să jignesc pe cineva.

Afirmaţia suna ca o scuză. Cooper făcu un gest nepăsător cu mîna.

– Nu contează.

Profesorul îşi îndreptă spatele oftînd.

– Nimeni nu poate şti cu siguranţă cînd anume societatea a căpătat acest dezgust faţă de moarte. Dar, timp de secole, a fost ascunsă de ochii lumii. Acum doar foarte puţini oameni văd procesul de descompunere. Numai cei a căror profesie are legătură cu moartea mai au acest privilegiu.

– Medicii legişti, lucrătorii la pompe funebre? întrebă Cooper. Poliţiştii?

– Toţi prietenii noştri buni, fu de acord Robertson. Dumnezeu să-i binecuvînteze.

Cooper se uită la Fry şi îşi dădu seama că era timpul să plece. Începea să se însereze şi cimitirul se umplea de umbre care îmblînzeau muchiile mormintelor, ascundeau inscripţiile şi făceau lespezile funerare să pară mai puţin reci. Prea multă lumină nu era potrivită pentru moarte.

– „Devoratorul de carne", spuse Cooper. Ce voiau grecii să spună prin această expresie?

– Expresia originală era *lithos sarkophagos* – „piatra devoratoare de carne" – şi reflecta credinţa că un anumit tip de calcar

ardea carnea de pe oase și, în consecință, era materialul perfect ca receptacul pentru un cadavru.

Cooper rîse și făcu un gest spre dealurile care îi înconjurau din toate părțile.

– Calcar? Aici este White Peak. Totul este aici din calcar.

– Mda, făcu Robertson cu îndoială. Desigur, noi avem numai afirmațiile lui Pliniu cel Bătrîn. Pliniu spunea că această rocă putea descompune carnea în patruzeci de zile. Personal, nu m-aş baza prea mult pe asta din punctul de vedere al legistului.

În timp ce deschidea zăvorul de la poarta cimitirului, Fry se întoarse spre ei, și Cooper îi văzu pe chip o expresie de nerăbdare și totodată de dispreț.

– Mulțumim pentru lecția de istorie, domnule profesor, spuse ea. Sînt sigură că ați îmbunătățit semnificativ educația detectivului Cooper. De acum înainte va fi un agent mult mai bun.

Fry se îndepărtă în direcția mașinii, dar, cînd ajunseră la poartă, Robertson îl atinse pe Cooper pe mînecă pentru a-l mai reține.

– Mai există un cuvînt pe care sînt sigur că îl cunoașteți, afirmă profesorul.

– Care anume, domnule?

– Sarcasm. O altă expresie figurativă moștenită de la greci. Asta înseamnă a mușca sau a sfîșia pielea, ca un animal. Grecilor nu le plăcea prea mult sarcasmul.

Fry aștepta lîngă Toyota, bătînd darabana pe capotă și privind oamenii care treceau pe stradă. Cooper descuie mașina, și Fry se așeză pe scaunul din dreapta.

– Oh, da, noi doctorii iubim latina și greaca, făcu ea, punîndu-și centura de siguranță. Este atît, atît de fascinant – dar numai pentru cei cu oarecare cunoștințe despre lumea antică. Nu pentru plebea ignorantă care a învățat subiecte utile în locul unor limbi străvechi și moarte.

– Diane…

Fry îl privi iritată.

– Avem de-a face cu un afurisit de Aristotel, nu-i așa? Pun pariu că nu poate să se bage în cadă fără să sară afară și să strige: „Evrika!“

– Cred că acela era Arhimede, o contrazise Cooper, făcîndu-i cu mîna lui Freddy Robertson în timp ce se îndepărtau de biserică.

De lîngă BMW-ul său, profesorul se înclină uşor înspre ei.

Fry se uita ţintă pe geam la străzile din Edendale.

– Şi avocaţii sînt la fel. De ce oare le place oamenilor ăstora să facă din meseria lor un mister numai pentru iniţiaţi, pe care noi, restul, nu îl putem înţelege?

– Poate că e vorba de nesiguranţă... Cooper făcu o pauză. De ce nu m-ai lăsat să ascult înregistrarea apelurilor telefonice înainte de întîlnirea cu profesorul?

– Nu mi-ai cerut asta.

– Mi-ar fi fost de mare ajutor. Aşa, am avut numai informaţii parţiale.

– Da, OK, Ben.

BMW-ul îi ajunse din urmă cînd opriră la semafor, înainte de drumul secundar.

– Sarcofagele pe care ni le-a arătat, începu Fry, nici măcar nu se află în zona noastră de cercetare.

– Da, replică el, ştiu.

Dar Robertson avea dreptate într-o privinţă. Cooper văzuse postul de pază ridicat la Bradfield împotriva celor care ar fi putut veni noaptea să dezgroape cadavrele îngropate de curînd în cimitirul bisericii. Şi aici, în Edendale, se afla acel bloc masiv de granit cioplit în formă de coşciug. Nu exista o explicaţie logică pentru dimensiunile şi greutatea lui, cu excepţia împiedicării accesului la mormîntul de dedesubt. Şi totuşi, hoţii de cadavre nu veniseră niciodată la Edendale sau în orice alt loc din Derbyshire.

Apoi Cooper îşi aminti de Audrey Steele şi se corectă. Hoţii de trupuri nu veniseră niciodată în Derbyshire... pînă acum.

JURNALUL MORŢII, PARTEA A DOUA

Şi cea mai mare necunoscută este moartea. Preferăm să nu ne gîndim deloc la ea. Ne temem de propria moarte, considerăm că leşurile polucază viaţa. A accepta moartea înseamnă a accepta faptul că sîntem muritori, aşa că moartea trebuie să fie ascunsă, protejată de ritualuri, rugăciuni şi superstiţii.

Chiar şi în moarte, ne temem de confruntarea finală cu răul. Ne este teamă să facem faţă zeilor noştri furioşi.

De aceea am creat miturile şi folclorul, toate ritualurile şi înşelătoriile. Astfel nu avem de înfruntat decît o poveste creată de mintea noastră, nu realitatea de neconceput. Sîntem ca un cîrd de găini care aleargă prin curte pînă în ziua cînd toporul se abate asupra gîtului nostru. Singura diferenţă dintre noi şi găini este că noi ştim de la bun început că toporul se află acolo. Dacă te gîndeşti prea mult la asta, începi să invidiezi găinile.

Ceea ce se întîmplă după moarte este nespus şi uneori de nespus. Dar trebuie să vedem adevărul. Putem să ne acoperim gura şi urechile, dar nu ne putem feri privirea. Vă amintiţi acele viziuni ale morţii care vă trec prin minte cînd alunecaţi pe tărîmul somnului? Subconştientul vostru încearcă să vă spună ceea ce refuzaţi să ştiţi.

Din *Sutra budistă despre atenţie – Contemplaţiile celor nouă cimitire:*

Mai departe, un *bhikhu* zăreşte un trup aruncat în cimitir, din care nu mai rămăseseră decît oase disparate, împrăştiate în toate direcţiile – aici un os de la mînă, dincolo un os de la picior, o tibie, un femur, pelvisul, şira spinării şi craniul. Aşa că aplică această percepţie asupra propriului corp, spunînd: „Şi trupul meu este asemenea. La fel va ajunge, şi nu voi scăpa de soarta asta“.

13

Vineri-dimineaţă, pe biroul lui Ben Cooper se afla un plic maroniu. La început, nu dori să-l atingă. Îi amintea prea mult de plicurile pe care le văzuse la spital. Întotdeauna erau teancuri de astfel de plicuri în oficiul infirmierelor, pline de date medicale şi de rezultate ale analizelor. Plicurile maronii conţineau un diagnostic şi o prognoză a stării de sănătate a pacientului, deciziile de externare sau cele în caz de deces – aranjamentul discret al vieţii şi al morţii, toate învelite în hîrtie maronie.

Îşi luă o cafea de la automatul de pe coridor şi, în cele din urmă, se simţi în stare să desfacă plicul sigilat. Conţinutul alunecă pe birou. Era fişa dentară – şi erau veşti bune. Sau, cel puţin, presupunea că ar trebui să le considere astfel. Avea o identitate confirmată pentru rămăşiţele umane.

Cooper încercă să se simtă încurajat de faptul că privea, din nou, fotografii ale lui Audrey Steele. Dar Audrey avusese un sfîrşit atît de tragic...

În ziua de azi se spuneau atît de multe despre morţii care vorbesc de dincolo de mormînt. Prin asta, oamenii înţelegeau de obicei cantitatea impresionantă de probe pe care legişti le puteau obţine din cercetarea unui cadavru. Era modul în care victimele îi puteau ajuta pe investigatori să-i pedepsească pe ucigaşii lor. Dar dinspre mormîntul lui Audrey nu răzbătea nici o şoaptă. Examinarea cadavrului nu dăduse la iveală nimic util, după cîte îşi dădea el seama. Şi cum ar fi putut, dacă murise din cauze naturale? Mama lui Audrey avea certificatul de deces. Comoţie cerebrală, confirmată de un al doilea doctor, înainte de a dispune incinerarea.

Dar lui Cooper nu i se părea în regulă. Din momentul în care văzuse reconstituirea făcută de Suzi Lee în laboratorul din Sheffield, simţise că parcă o putea auzi pe Audrey vorbindu-i din pădurea Ravensdale. Faptul că ea nu-i spusese nimic relevant pe parcursul anchetei părea să fie vina lui, nu a ei. De acum încolo însă, ar trebui să asculte ceva mai atent.

Cîteva minute mai tîrziu, inspectorul Hitchens îşi freca gînditor degetele unele de altele, în timp ce-l asculta pe Cooper trecîndu-i în revistă datele disponibile.

– Femeia asta e de presupus că a fost incinerată cu optsprezece luni în urmă? întrebă el. Asta spui tu?

– Da, domnule. După cum a declarat familia ei, *a fost* incinerată.

– Şi rămăşiţele trupului ei au apărut în pădure, la cincisprezece kilometri de crematoriu. N-am mai auzit niciodată aşa ceva, Ben.

– Pare să nu fie nici un dubiu că a murit din cauze naturale. Am copii ale certificatelor.

– Toate făcute corect? Semnate de doi doctori?

– Da.

– OK. Atunci investigăm o infracţiune de intervenţie neautorizată asupra unui cadavru. Dumnezeu ştie ce pedeapsă e pentru asta. Niciodată nu m-am mai întîlnit cu un asemenea caz.

– O să fac nişte verificări, să văd dacă au mai fost înregistrate undeva incidente similare.

– Da, e un prim pas. Şi presupun că vei discuta din nou cu familia.

– Bineînţeles.

Hitchens se roti cu scaunul, mutîndu-şi privirea de la Cooper, semn că îl îngrijora ceva.

– Şi apoi, întrebarea care se mai pune e cînd şi unde a avut loc furtul corpului. Ai spus că Audrey Steele se afla în spital cînd a murit?

– Da.

– Identificată de familie şi toate cele?

– Cred că da, dar o să-i iau o declaraţie mamei ei sau cui a văzut-o ultima oară în spital.

– Exact. Apoi locurile evidente de unde s-ar putea ivi ceva ar fi sediul firmei de pompe funebre şi crematoriul.

– M-am gîndit că astea au fost *singurele* locuri, spuse Cooper. Familia nu a luat corpul acasă pentru priveghi. Camera de pregătire de la pompele funebre şi capela par a fi cele mai potrivite locuri unde cineva ar putea ajunge la cadavru.

– Şi în cazul ăsta antreprenorii sînt...?

– Hudson and Slack.

Inspectorul încuviinţă din cap.

– Fii cu băgare de seamă, Ben. Fii discret. Nu vrem să creăm panică printre rude privind soarta celor dragi plecaţi dintre ei. Nici nu dorim să distrugem fără justificare bunul renume al unei firme cunoscute.

– Voi fi precaut, domnule. De fapt, mă gîndeam să încep de la crematoriu şi să o iau înapoi pe firul evenimentelor.

– De la punctul de plecare pe lumea cealaltă, ca să spunem aşa? OK, pare un plan bun.

– Între timp, mă întreb... Ce părere aveţi despre o nouă cercetare la Litton Foot?

– În cazul în care ne-a scăpat ceva prima oară?

– În primul rînd, lipsesc unele oase dintre rămăşiţele lui Audrey Steele, zise Cooper. Ar putea fi şi alte probe în zonă. Acum, că avem o idee despre cum a ajuns acolo, cred că ar trebui să aruncăm din nou o privire, poate să extindem aria cercetărilor.

– Nu o să fie ceva de mare întindere, Ben.

– Înţeleg, domnule.

Hitchens îşi notă ceva.

– O să organizez ceva.

– Mulţumesc.

Inspectorul se întoarse spre fereastră, ca şi cum considera că întrevederea luase sfîrşit.

– Cel puţin doamna Steele a murit din cauze naturale, afirmă el. Aşadar, nu investigăm o crimă.

Cooper se gîndi la Vivien Gill, la casa din Devonshire Estate, unde ea stătea în bucătăria mirositoare, plină de mîncare de bebeluşi.

– Păi... ezită el.

Hitchens se învîrti cu scaunul cu fața spre Cooper.

– Ce? Ce?

– Doar că... ezită Cooper un moment sub privirea stăruitoare a inspectorului. Ei bine, domnule, mai este o întrebare care are nevoie de un răspuns. Dacă rămășițele pămîntești ale lui Audrey Steele au ajuns în pădurea din Ravensdale, atunci cine a fost incinerat în locul ei?

Cooper se așeză la birou și dădu o căutare în baza de date cu infractori, dar fără rezultat. Se pare că intervenția neautorizată asupra cadavrelor nu era o infracțiune comună în Derbyshire. Cine ar fi crezut asta? Solicită să i se semnaleze orice rapoarte privind incidente similare, întocmite de ofițeri de investigație din alte structuri, deși știa că avea să treacă destul timp înainte de a primi vreun răspuns.

Apoi se întrebă ce lege se aplica pentru respectiva infracțiune și căută în indexul legislației. Legea anatomiei și Legea țesuturilor umane se refereau la examinarea anatomică a cadavrelor și, respectiv, la prelevarea organelor de la persoanele decedate. Nu prea erau valabile pentru ceea ce îl interesa pe el. În orice caz, pedeapsa maximă prevăzută de fiecare lege era de trei luni de închisoare, și nu prea merita osteneala să-ți bați capul cu asta. Descoperi o definiție a unei „persoane aflate legal în posesia cadavrului“, dar nici asta nu era foarte clară sau prea utilă. Și singura referire pe care o mai găsi era articolul 70 din Legea infracțiunilor cu caracter sexual – penetrarea sexuală a unui cadavru. Cel mai bine era să nu te gîndești la așa ceva.

Pe de altă parte, dacă se dovedea că Audrey Steele fusese scoasă din sicriu pentru a se face loc unei persoane care nu murise din cauze naturale, atunci acuzația de infracțiune minoră n-ar mai sta în picioare. Cazul s-ar transforma imediat într-o anchetă de crimă.

Cooper simți un val de emoție la gîndul ăsta. Totul depindea de ce va face în următoarele cîteva zile. Va avea iarăși de parcurs lista persoanelor dispărute cu cel puțin optsprezece luni în urmă.

Dacă ar putea restrînge lista, să facă nişte conexiuni, atunci ar obţine ceva.

Pentru început, sună la Eden Valley Crematorium pentru a stabili o întîlnire cu directorul. Era o firmă privată, înfiinţată de o companie din East Anglia pentru a satisface cererea sporită de incinerări. Numele directorului era Lloyd şi putea fi găsit la birou toată dimineaţa. Cooper îşi luă cheile de la maşină şi agenda.

– Unde pleci, Ben? îl întrebă Fry.

– La crematoriu.

Fry se opri din ceea ce făcea şi îl privi ieşind pe uşă.

– De ce?

Cooper o auzi, dar îşi continuă drumul. Pe cînd închidea uşa şi străbătea coridorul, parcă îi mai auzea vocea, undeva în spatele lui. Îi va explica mai tîrziu. Pentru o vreme, ea trebuia să se mulţumească şi cu informaţii parţiale.

Fry nu prea avea timp să-şi bată capul cu Ben Cooper. Sună telefonul – era Gavin Murfin, care o chema să vină la biroul de supraveghere a camerelor video cu circuit închis.

– Am descoperit ceva ce ai vrea să vezi, zise el.

Personalul biroului monitoriza camerele ce acopereau străzile din centrul localităţii Edendale. Aceste camere erau montate pe stîlpi înalţi sau pe zidurile clădirilor, rotindu-se pentru a acoperi un cîmp vizual de 360 de grade şi fiind capabile să se focalizeze pe indivizii suspecţi. Spre deosebire de sistemul privat de securitate din parcarea de la Clappergate, toate aceste camere erau funcţionale şi erau monitorizate permanent.

Cînd sosi Fry, unul dintre supraveghetori scotea la imprimantă nişte imagini pentru Murfin, care părea încîntat de el însuşi.

– Am parcurs înregistrările luate de camerele video, spuse el. Nu de cele din parcare, cele din centrul oraşului. Îţi aduci aminte că am eliminat pe rînd toate autovehiculele din parcarea supraetajată? Şi am ajuns la concluzia că omul nostru trebuie să o fi luat pe Sandra Birley de afară, de pe stradă...

– Da, şi?

– Ei bine, am remarcat ceva suspect la intersecţia dintre Hardwick Lane şi New Street.

– S-o vedem.

Derulară banda care fusese înregistrată de o cameră ce supraveghea New Street, aproape de semafor, la începutul sectorului pietonal din Clappergate. Ora 19.45. Era destul de întuneric, lucru firesc, dar strada era iluminată şi calitatea imaginii era surprinzător de bună. La început părea să nu fie nimeni pe stradă, zărindu-se numai luminile stopurilor unei maşini, care ieşea din cîmpul vizual al camerei.

Apoi o formă întunecată apăru dinspre colţul străzii Hardwick Lane. Părea să fie o singură persoană. Dar, o secundă mai tîrziu, Fry realiză că erau doi oameni, unul mult mai mare şi mai înalt decît celălalt. Erau nefiresc de apropiaţi, cel mai mare cu braţul în jurul celui mai mic.

– Crezi că în stînga e Sandra Birley?

– Estimăm că înălţimea se potriveşte descrierii, interveni unul dintre operatori. De asemenea, e brunetă. Şi poartă o fustă, după cum veţi vedea într-o clipă.

Silueta mai mică păru că se împiedică sau că încearcă să se desprindă. Cînd se separară, fu evident pentru prima dată că era o femeie, îmbrăcată cu o fustă de culoare închisă, lungă pînă deasupra genunchilor. Apoi bărbatul înalt o trase înspre el, iar ea păru să se împiedice din nou, dar îşi recăpătă echilibrul.

– Nu e nici un indiciu că o ameninţă cu vreo armă, zise Fry.

– Nu, îmi pare rău.

– Poate nici nu avea nevoie, afirmă Murfin. E cel puţin de două ori cît ea.

– Totuşi, de ce nu a ţipat? Trebuie să fi fost oameni care să o audă.

– OK, el ar fi putut s-o ameninţe cu un cuţit. Din unghiul ăsta nu l-am vedea nici noi şi nici trecătorii de pe stradă. N-ar fi îndrăznit să strige cu un cuţit în coaste.

– Se poate.

Cuplul înainta încet pe stradă. Nu era vorba de o plecare în grabă. La un moment dat femeia păru că se întoarce spre bărbat şi îi vorbeşte. Nu, se certa cu el, încercînd să se întoarcă de unde

venise. El clătină din cap, spuse ceva şi iarăşi o trase brutal după el. De data asta violenţa era mai evidentă.

– L-am eliminat de pe listă pe omul din Sheffield, nu-i aşa? întrebă Fry, privind înregistrarea tremurată.

– Da. L-a verificat Dad's Army[1], spuse Murfin.

– Cine?

– O, ajutoarele temporare pentru biroul CID.

– Mda.

– Şi, vă aduceţi aminte, maşina lui se afla în parcarea multietajată. Iar aceasta e pe New Street, priviţi...

Atunci Fry văzu maşina. Era de culoare deschisă, abia luminată de felinarele din partea de sus a cîmpului vizual al camerei TV. Se uită mai atent, la portbagaj şi la aripile laterale din spate.

– E un Vauxhall?

Murfin îi aruncă un zîmbet încrezut.

– Deja am mărit imaginile de pe ecran şi am identificat modelul, îi răspunse Murfin.

– Bună treabă, Gavin.

– Din ce în ce mai bună. Băieţii de aici mi-au citit un număr de înmatriculare parţial şi am căutat în baza de date a poliţiei chiar înainte să soseşti. Am restrîns aria căutărilor la doi posibili deţinători.

Fry îşi strînse pumnii de emoţie. Era clipa de succes pe care uneori o simţi atunci cînd ştii că te apropii de o arestare.

– Haide, Gavin, n-o ţine numai pentru tine!

– A ieşit la iveală că unul dintre posibilii deţinători ai acelui autovehicul lucrează la Peak Mutual Insurance. Un domn pe nume Ian Todd. E un coleg de-al Sandrei Birley.

– Unde locuieşte?

– În zona Hathersage Road – pe Darton Street, numărul 28.

– Excelent.

– Darton Street nu se află în cadrul faimoasei arii de zece kilometri, zise Murfin. E cu mult în afară.

– Da, Gavin.

---

[1] Serial britanic transmis de BBC între 1968–1977, avînd ca subiect aventurile unor militari în rezervă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

– Psihologul nostru criminalist n-a făcut mare lucru.

– Nu e psiholog, răspunse Fry automat.

– Atunci consilierul nostru special. Probabil că părerile ei au fost prea deosebite ca să le pot pricepe şi eu.

Cînd Cooper sosi la crematoriu, un dric se tîra pe drumul de acces spre capelă, urmat de două limuzine negre Daimler, cu vopseaua lucitoare presărată cu picături de ploaie. Toate cele trei vehicule aveau numere de înmatriculare personalizate, care începeau cu HS, indicînd faptul că aparţineau firmei Hudson and Slack.

Participanţii la înmormîntare, care se strînseseră sub terasa de la intrare ca să se adăpostească de ploaie, se dădură la o parte, pentru a face loc membrilor familiei să coboare din maşini pe partea cu capela. După ce Cooper parcă şi ieşi din maşină, îl văzu pe însuşi Melvyn Hudson mişcîndu-se printre membrii familiei, grizonat şi serios, oferind cîteva cuvinte de consolare.

Pe partea cu capela, lîngă parcare, era o zonă unde erau dispuse coroanele de flori aduse de participanţi. Incinerările din acea zi erau anunţate printr-un şir de cartonaşe cu numele decedaţilor aşezate pe suporturi metalice, ca şi cum şi-ar fi lăsat rînd la coadă. „Shirley Bramwell 10 a.m., Billy Booker 10.30 a.m., Lilian Outram 11 a.m." Fiecărei persoane îi era alocată o jumătate de oră. La urma urmei, o incinerare nu era un ritual prea elaborat. Era mai mult un gest, un rămas-bun rapid, în timp ce corpul se îndrepta către flăcări.

Cooper observă că florile erau aranjate în formă de inimi şi de cruci, în aranjamente care alcătuiau diferite cuvinte, ca „Tati" sau „Buni", şi o coroană imensă în forma porţilor raiului, cu una dintre porţi întredeschisă îmbietor cîţiva centimetri, pentru a-i ura bun venit unui nou-sosit în rai.

Ca să ajungă la birourile crematoriului trebuia să treacă pe sub terasă, unde cortegiul tocmai se oprise. Decît să încerce să-şi facă loc pe acolo, Cooper preferă să stea şi să se uite cum patru şoferi şi ciocli se adunaseră în spatele dricului. Printre ei erau Billy McGowan şi Vernon Slack, dar nu-i recunoscu pe ceilalţi doi. Ei se vor regăsi, fără îndoială, pe lista personalului,

atunci cînd, în cele din urmă, va ajunge să-i ceară domnului Hudson un exemplar.

McGowan şi toţi ceilalţi păreau să aibă umeri plaţi, ca nişte rafturi, croiţi special să poarte un sicriu. Era oare astfel constituţia lor sau umerii li se aplatizau ca un fel de deformaţie profesională, aşa cum era pentru poliţişti durerea de spate?

Cooper văzu cum unul dintre ciocli deschide uşa din spate, dînd la iveală coşciugul acoperit de flori. Nici unul dintre ei nu adresă vreun cuvînt participanţilor. În schimb, se uitau unii la alţii sau priveau în pămînt, tîrşîindu-şi puţin picioarele, simţindu-se incomod în costumele negre cu cravată. McGowan părea deosebit de nepotrivit. Capul ras şi maxilarul proeminent îi dădeau un aer agresiv, care nu se potrivea deloc cu ocazia. Gulerul cămăşii albe era prea mare şi-l făcea să pară fără gît. Totuşi, cînd un participant întîrziat sosi cu un braţ de flori învelite în celofan pe care nu ştia unde să le pună, McGowan se duse la el să-l ajute şi îi aşeză florile în carul funebru, alături de celelalte.

Apoi începură acele cîteva minute penibile, cînd lumea aştepta afară să se termine cealaltă slujbă şi să se elibereze capela. Toată lumea ştia că sicriul altcuiva tocmai aluneca în cuptor, dar toţi încercau să pară că nu-şi dau seama de prezenţa acestuia. O femeie începu să plîngă. Un bărbat care fuma o ţigară lîngă drum o aruncă şi o strivi cu vîrful pantofului. Un firicel de fum albăstrui se ridică din chiştoc, pînă cînd ploaia îl risipi.

Cooper începu să se simtă ca un intrus. Nu reuşea întotdeauna să fie un observator detaşat, neafectat de necazul celorlalţi. Dar ar fi părut ciudat şi lipsit de respect să plece tocmai atunci, aşa că aşteptă pînă cînd cioclii scoaseră sicriul din dric. Hudson înaintă pentru a-i ajuta pe cei patru să-l ridice uşor pe umeri. Apoi îşi plecară capetele printr-o mişcare exersată şi intrară în capelă. Încetul cu încetul, participanţii îi urmară, pînă cînd îl lăsară pe Cooper singur în ploaie.

O porni înspre clădirea de birouri, aflată în spatele capelei. Dar la jumătatea drumului, cînd începu muzica, Cooper îşi încetini instinctiv pasul, pînă se opri. Niciodată nu putea să audă primul imn religios de la o slujbă funerară, fără a fi cuprins de acea senzaţie subită de pierdere. Părea să vină de nicăieri, cu totul

neaşteptată şi fără nici o legătură cu vreun gînd avut în acea clipă. Sentimentul era cumva legat de muzică, adînc îngropat în sunetul aspru al vocilor necizelate care tremurau la versurile de la începutul imnului *Abide With Me*.

Dar era ridicol să stai singur în afara unei capele şi să te simţi astfel. Încercă să-şi amintească a cui pierdere era jelită. Era Shirley Bramwell sau Billy Booker? Numele lor îi rămăseseră în minte, dar ordinea dispunerii lor era deja neclară.

În birou se prezentă secretarei, care-i spuse că domnul Lloyd era cu cineva, dar că îl va primi în scurt timp, dacă dorea să aştepte. Cooper se uită la ceas. Era doar vina lui – venise puţin mai devreme. Fusese prea dornic să iasă din birou, chiar dacă alternativa era crematoriul.

– O să mă plimb puţin pe afară şi mă întorc peste cîteva minute, spuse el, şi femeia păru uşurată să-l ştie ieşit din clădire.

Cel puţin ploaia se mai oprise un pic. Aerul rece era reconfortant, iar Cooper o luă pe alee, spre celălalt capăt al capelei. Participanţii la slujba anterioară încă se înghesuiau la ieşire şi cîţiva dintre ei cercetau coroanele de flori. Cineva scoase o exclamaţie admirativă în faţa coroanei ce semnifica porţile raiului, chiar dacă era de la o incinerare anterioară şi era un omagiu adus unui necunoscut. Acest grup era într-o dispoziţie complet diferită faţă de cel care tocmai intrase. Vorbeau şi rîdeau cu uşurare că ieşiseră, în ciuda ploii de afară. Rîsul lor părea bizar, avînd în vedere că altă slujbă începuse în spatele lor, lacrimile şi muzica începînd iarăşi pentru altcineva.

Două limuzine aşteptaseră pentru a-i prelua pe membrii familiei, imediat ce următorul dric intră sub terasă. Cooper se uită la doi bărbaţi în redingote negre, care păreau să coordoneze acţiunea. Erau o prezenţă discretă, fiecare preluînd un grup de participanţi, unul ducîndu-i înăuntru, iar celălalt afară. Angajaţi ai crematoriului, probabil.

În timp ce mulţimea se dispersa în parcare, rămaseră numai Cooper şi cele două limuzine Hudson and Slack cu şoferii lor, care profitară de ocazie pentru a lua o pauză. Stăteau lîngă maşini, în costumele lor negre, fumînd şi discutînd. Sau, cel puţin, acest lucru era valabil pentru trei dintre ei – Billy McGowan şi

alţi doi, ale căror nume Cooper nu le ştia. Excepţia era Vernon Slack, care ridicase capota limuzinei din faţă şi meşterea ceva la motor, verifica nivelul de ulei sau controla întinderea curelei de ventilator.

Cooper se îndreptă spre el. Slack nu-şi ridică privirea, deşi era conştient de apropierea cuiva. Scăpă pe furiş de ţigară, aruncînd-o în cel mai apropiat strat de flori, şi se întoarse spre limuzină, scoţînd o cîrpă galbenă din buzunarul hainei. Dacă ţinea aşa ceva în buzunare, nu era de mirare că nu-i venea costumul prea bine.

Pînă cînd Cooper ajunse la el, Vernon ocolise limuzina şi se apleca să-i frece caroseria, ştergînd picăturile de ploaie. Părea să încerce să-şi ascundă faţa în spatele oglinzii laterale, de parcă se temea să privească pe cineva în ochi.

– Domnul Slack?

De pe partea cealaltă a maşinii, capul tînărului se ridică. Părea îngrijorat, dar nu răspunse imediat. Mîna continua să i se mişte automat pe suprafaţa caroseriei, frecînd cu cîrpa aceeaşi zonă.

– Vernon, nu-i aşa? întrebă Cooper. Vernon Slack?

– Da.

Mîna se opri, în sfîrşit. Vernon o lăsă pe lîngă corp, încă ţinînd cîrpa.

Cooper îi arătă legitimaţia.

– Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Sînt aici pentru a-i pune cîteva întrebări directorului crematoriului, domnul Lloyd. Dar noi ne-am mai văzut zilele trecute. Am fost la Hudson and Slack cu o colegă, sergent Fry. Vă aduceţi aminte?

– Vorbeaţi cu Melvyn. Nu avea legătură cu mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

Vernon stătea în faţa unei uşi de serviciu de la capelă, sau poate că era intrarea personalului în crematoriul propriu-zis, construit perpendicular pe aceasta. Pe uşă era un avertisment, că oricine era prins luînd coroanele de flori avea să fie pedepsit. Cooper se întrebă ce fel de oameni ar putea să fure flori din crematoriu. Spera că nimeni nu va înşfăca acea construcţie în formă de porţi ale raiului şi să fugă cu ea chiar sub privirile lui.

– Probabil petreceţi destul timp la serviciu, domnule Slack, zise Cooper zîmbind, pentru a-l face pe Vernon să se simtă în largul lui.

– Aici, sau la Brimington, ori la Sheffield. Depinde unde mi se cere să merg.

– Înţeleg că Hudson and Slack este o afacere de familie din punctul dumneavoastră de vedere, dar, de fapt, de cît timp lucraţi pentru companie? Eraţi aici cu aproximativ optsprezece luni în urmă?

Buzele lui Vernon se mişcară încet, de parcă număra pînă la optsprezece şi încerca să calculeze cît de mult trecuse de atunci.

– Luna martie a anului trecut, încercă să-l ajute Cooper.

– Da. Păi, eu întotdeauna am dat o mînă de ajutor. Ştiţi, tatăl meu...

– Da, desigur.

Tendinţa lui Vernon de a nu-l privi pe Cooper în ochi îi oferea acestuia posibilitatea de a se uita în altă parte şi de a observa ceva mai interesant. Uşa din spatele lui Vernon avea geamuri de sticlă, şi prin acestea Cooper putu să vadă un fel de magazie. Detaliul care îi captase atenţia era un cuptor cu microunde nou-nouţ, aflat încă în cutie. Probabil personalul crematoriului îl folosea pentru pregătirea prînzului. Cu o vagă senzaţie de greaţă în stomac, Cooper şi-i imagină uitîndu-se la o plăcintă ce se rotea înoet pe platou, în timp ce carnea bolborosea înăuntru.

– Îi cunoaşteţi foarte bine pe ceilalţi ciocli, domnule Slack?

– Pe unii dintre ei. Vin şi pleacă, ştiţi cum e.

– Şi pe Billy McGowan?

– Billy? Ne cunoaştem de cînd eram tineri. De copii.

– Lucrează la Hudson and Slack de mult timp?

– Nu-mi amintesc exact de cînd, dar ştiu că a lucrat pentru bunicul. Billy lucra ocazional de cîţiva ani buni, iar pe urmă tata i-a dat o slujbă cu normă întreagă.

– Tatăl dumneavoastră i-a oferit slujba, nu Melvyn Hudson?

Vernon privi în jos spre maşină, de parcă era jenat că fusese făcut să recunoască.

– Da.

– Tatăl dumneavoastră mai e la firmă?

Vernon nu răspunse, dar învîrti cîrpa în mîini, arzînd de nerăbdare să se apuce iar de lustruit. Dar fără îndoială că i se repetase cu insistenţă să fie amabil cu oamenii la înmormîntări, şi părea că nu voia să facă o excepţie, chiar dacă era vorba de un ofiţer de poliţie.

– E mort.

– Tatăl dumneavoastră a murit?

Singurul răspuns a fost o scurtă încuviinţare din cap. Vernon începea să-i amintească lui Cooper de Tom Jarvis, alt om căruia nu-i plăceau cuvintele irosite. Păruse morocănos la început, dar acum zîmbea încontinuu. Nu de plăcere, ci cu nelinişte. Expresia feţei lui era o grimasă permanentă, de parcă îşi cerea scuze.

Dintr-odată se uită dincolo de Cooper, şi expresia i se transformă într-una de uşurare, de parcă sosise cavaleria.

Cooper nu auzise paşii din spatele lui. Ura cînd vigilenţa lui scădea atît de mult încît cineva putea să se furişeze pînă la el; aşa că nici măcar nu apucă să schiţeze vreun gest, că simţi o mînă pe braţ.

14

O mașină fără însemne se afla deja pe poziție pe Darton Street, parcată la cîteva clădiri distanță de numărul 28, pentru a supraveghea ușa din față a casei.

Inspectorul Hitchens ridică stația radio.

– E încă acasă?

– Suspectul a intrat în casă în urmă cu aproape douăzeci de minute și nu l-am văzut plecînd.

– Dar ieșirea din spate?

– Ar trebui să sară zidul grădinii, domnule. Dar am postat un echipaj pe aleea din spate, pentru orice eventualitate.

– Bine. Țineți minte, tipul ăsta ar putea fi înarmat, așa că nimeni să nu se apropie de el fără vestă antiglonț. S-a-nțeles? Voi doar stați deoparte și lăsați echipa de intervenție să-l aresteze.

– Am înțeles.

– Acum a sosit duba, zise Fry, cînd un Ford Transit al poliției trase la capătul străzii și polițiștii cu veste antiglonț ieșiră pe ușile din spate ale mașinii.

În cîteva minute, zona va fi izolată și pregătită pentru efectuarea unei arestări sigure și fără evenimente deosebite. După ce Ian Todd va fi scos din casă, echipele de criminaliști și de cercetare puteau interveni. Dar oare Sandra Birley ar putea fi încă în viață, pe undeva?

Trecuseră mai mult de șaizeci de ore de cînd Sandra fusese luată din parcarea multietajată. Două zile și trei nopți – mai mult decît necesar pentru ca răpitorul ei să-și ducă planul la îndeplinire. Chiar dacă șeful lui de la Peak Mutual confirmase că Todd lucrase ca de obicei pe parcursul acestor două zile, slujba

lui implica petrecerea mai multor ore pe teren, zilnic, vizitînd clienţi din North Derbyshire.

În orice caz, nopţile îi erau în întregime libere pentru a se ocupa de ce voia. Era necăsătorit şi locuia singur, aşa că nu era nimeni acasă care să-i ceară socoteală pe unde umblă sau care să-l chestioneze în legătură cu starea maşinii ori a hainelor. Şi-ar fi putut duce victima oriunde, în timpul primei nopţi, chiar înainte de a-i fi fost semnalată dispariţia. Sandra s-ar putea afla la celălalt capăt al ţării.

Dar Fry credea că nu e cazul. Era de părere că Sandra Birley va fi găsită la nu mai mult de cîţiva kilometri depărtare de Edendale, pe o rază de zece kilometri de Wardlow. Ian Todd fusese ideal plasat pentru a efectua apelurile telefonice. Se aflase pe drum, în maşina Vauxhall Vectra de culoare verde-deschis, atunci cînd fuseseră efectuate ambele apeluri.

Acea Vectra se afla acum pe stradă, la numărul 28. Curînd va deveni o probă a crimei, şi medicii legişti o vor putea examina în amănunt.

Atunci staţia radio dădu semne de viaţă.

– Iese din casă, domnule, merge la maşină. Trebuie să ne fi văzut.

– Cine naiba ne-a dat de gol? ţipă Hitchens. Nu contează – mişcaţi-vă! Înconjuraţi-l şi-l vom sălta acum, înainte să ajungă pe stradă, la maşină.

Maşina fără însemne demară şi trase dincolo de bordură cu un scrîşnet de cauciucuri. Echipa de supraveghere se afla la numai cîţiva metri de drumul de acces spre casa cu numărul 28 şi în cîteva secunde blocase ieşirea lui Ian Todd. Acesta ridică privirea şi-i văzu venind exact cînd ajunse la Vectra şi apăsă butonul de la telecomandă.

Fry ieşise din maşină şi stătea lîngă ea. Îl vedea bine pe Todd, rămas nemişcat în grădină. Era înalt – avea cam 1,85 după aprecierea ei – şi bine făcut. Dar acum părea înspăimîntat.

– O să fugă, spuse ea.

– Diane, nu te apropia de el, o avertiză Hitchens. Nu porţi vestă.

Dar, pînă la urmă, nu trebui să se apropie deloc de Ian Todd. El se uită de la un capăt la altul al străzii, observînd-o pe Fry şi maşinile de poliţie. Şi apoi începu să alerge spre duba poliţiei, dinspre care se îndreptau spre el patru poliţişti în uniformă şi cu veste antiglonţ. Îi întîlni la cîţiva metri mai jos, iar doi dintre ei îl prinseră de braţe, îl întoarseră şi îi puseră cătuşele. Fry îi văzu atunci faţa. Părea mai mult surprins decît înspăimîntat.

– Ei bine, probabil că i-ai părut într-adevăr înfricoşătoare, spuse Gavin Murfin, sosind lîngă Fry. S-a uitat doar o dată la tine şi a luat-o la goană în partea cealaltă.

– N-ar trebui să fii aici, Gavin, zise ea. Nu porţi vestă.

– E încătuşat. Ce să facă, să mă ucidă cu o privire urîtă?

Fry scrută casa lui Todd. Părea destul de obişnuită. Dar ce casă de criminal era altfel?

În timp ce se îndrepta spre casă, uşa din faţă se deschise. Fry se opri, dîndu-şi brusc seama de faptul că Todd ar putea avea un complice. Dacă era o a doua persoană implicată şi era înarmată, atunci era complet expusă. Se îngrozi că făcuse o asemenea eroare elementară.

Apoi, din umbra coridorului, apăru o femeie care se opri pe scări. Era o brunetă atrăgătoare, cu o privire uimită. Amîndouă rămaseră împietrite uitîndu-se una la alta, pînă cînd Fry simţi cum şocul iniţial se transformă în furie. Înaintă şi îşi scoase legitimaţia.

– Sergent Fry, Poliţia din Edendale, se prezentă ea. Şi dumneavoastră, presupun, sînteţi doamna Sandra Birley.

– Mă scuzaţi. Detectiv Cooper?

Cooper se întoarse şi văzu un bărbat în costum de culoare închisă, care stătea în spatele lui. Alt asistent al antreprenorului de pompe funebre? Dar nu...

– Sînt Christopher Lloyd, directorul crematoriului.

– O, domnule Lloyd. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să staţi de vorbă cu mine.

Lloyd se uită la Vernon Slack.

– Veniţi înăuntru. E mai puţină lume.

Alt grup funerar se adună, cu toate că slujba pentru decedatul de dinainte era abia la jumătate. Deoarece nu puteau intra în capelă, participanţii zăboveau pe afară, lîngă terasă. Se vor afla în drum atunci cînd va sosi dricul, dar, fără îndoială, va fi cineva pe acolo a cărei treabă era să-i îndrume în direcţia corectă.

Clădirea crematoriului propriu-zis era dispusă perpendicular pe capelă, avînd geamuri mate sub hornul pătrat. Înăuntru era inevitabilul aer industrial. Camera principală era dominată de două cuptoare gigantice din oţel inoxidabil, cu uşi glisante destul de largi pentru a încăpea un sicriu.

Cooper mai văzuse o singură dată înainte un crematoriu, şi asta se întîmplase în Germania – unul imens, alimentat de un dispozitiv construit în podea, deasupra căruia se găsea o macara ce ridica sicriele, în timp ce altele aşteptau aliniate, ca pe bandă rulantă. Dar cel în faţa căruia se găsea acum era mai mic. Singura modalitate de încărcare a sicrielor era cea manuală, de pe un catafalc hidraulic.

Într-o parte văzu un pupitru de comandă computerizat și un operator care purta mănuşi rezistente la căldură şi un șorţ din aluminiu. Se simţea un miros foarte slab, pe lîngă izul emanat de cărămizile fierbinţi şi de metalul cuptoarelor, precum și de dispozitivul de reglat căldura din spatele acestora.

– Ei bine, ce aţi dori să ştiţi? întrebă Lloyd. V-ar ajuta dacă încep cu o scurtă descriere a modului în care ne desfăşurăm activitatea?

– Da, domnule. Spuneţi-mi, pentru început, dacă întotdeauna cadavrele rămîn în sicriu după ce sosesc aici.

– Fără excepţie. Normele noastre deontologice ne impun ca sicriul să fie introdus în crematoriu exact aşa cum este primit. Atunci cînd un coşciug soseşte în camera de tranzit, îi este ataşată o etichetă, care însoţeşte cadavrul pînă la punctul final.

– Cît timp durează procesul?

– Un crematoriu modern cu flacără de gaz poate arde un cadavru de dimensiuni medii într-o jumătate de oră.

– Şi cenuşa?

– Reziduurile, îl corectă Lloyd. Ei bine, cînd ies din camera de ardere acestea constau mai mult din reziduuri de oase. Şaizeci

la sută din os e substanță care nu arde, aşa că, în stadiul ăsta, rămîne o cantitate de fragmente osoase.

Îi arătă lui Cooper o tavă de răcire unde reziduurile de oase treceau pe sub un magnet pentru a fi adunate verighetele și resturile de bijuterii topite. Cînd Lloyd deschise capacul, oasele incinerate dinăuntru păreau de culoarea și consistența pricomigdalelor – de un gri-pal, granulare și fragile. În anumite locuri, forma lor era încă vizibilă, dar Cooper era sigur că s-ar fi fărîmițat la o simplă atingere.

Trecură prin ceea ce Lloyd numea camera de pregătire, unde un pulverizator electric era utilizat pentru transformarea fragmentelor osoase în cenuşă. Acum materia gri aducea mai mult cu nisipul pentru pisici – sortimentul acela pe care întotdeauna Randy refuza să-l folosească.

– De la un bărbat rămîne o cantitate medie de aproape trei kilograme și jumătate de reziduuri osoase, iar de la o femeie cam două kilograme și jumătate, afirmă Lloyd.

– Așadar, la o analiză finală, genul masculin sau feminin e redus la o diferență de structură osoasă?

– S-ar putea spune şi aşa, presupun.

Cooper memoră datele astea, care îi puteau fi utile pe viitor. Putea fi un lucru pe care să-l aducă în atenția lui Diane Fry, la momentul potrivit.

– E posibil să se amestece cumva cenuşa provenită de la doi oameni, domnule Lloyd?

Directorul clătină negativ din cap.

– Toată lumea își face griji dacă a luat cenușa care trebuie. Ei cred că se poate incinera mai mult de un sicriu o dată, dar nu-i așa. Nu avem voie să facem aşa ceva şi, în orice caz, e imposibil. Cuptorul preia numai un sicriu o dată, şi cenuşa e scoasă înainte de a-l utiliza din nou.

– Dar aici aveți mai mult de un cuptor, nu-i aşa?

– Două, admise Lloyd. Dar adesea nu funcționează amîndouă în același timp decît atunci cînd avem o zi cu adevărat plină. Avem nevoie de două ca să ne putem face treaba atunci cînd unul este închis pentru revizie.

Cooper privi în camera de tranzit, unde sicriele ajungeau de la capelă pe nişte role silenţioase.

– Înseamnă că atunci cînd aveţi o zi plină, zise el, cadavrele sosesc aici mai repede decît poate personalul dumneavoastră să le manipuleze prin crematoriu.

Acum Lloyd păru neliniştit.

– Păi... da.

– Așadar, trebuie să depozitaţi pentru un timp sicriele aici, înainte de a fi incinerate. Incinerarea nu are loc imediat după slujbă, așa cum își închipuie lumea.

– Păi...

– Vedeţi, întotdeauna mi-am imaginat că flăcările aşteaptă în spatele uşii cuptorului, care se deschide de îndată ce se închid acele draperii. Dar, de fapt, coşciugul probabil tocmai e pus pe un raft, pentru o vreme.

– Nu pentru mult timp. Normele deontologice ne impun ca incinerările să se petreacă în aceeași zi în care are loc slujba, pe cît posibil.

– În aceeași zi?

Lloyd înghiţi în sec.

– Pe cît posibil.

– Dar aţi putea să păstraţi aici cadavrele toată ziua, pînă la rezolvarea restanţelor?

– Nu-i chiar așa. Nu într-un crematoriu bine condus.

– Întotdeauna e cineva pe aici?

– Niciodată crematoriul nu trebuie lăsat nesupravegheat.

– Și asta face parte din normele deontologice?

– Da, răspunse Lloyd categoric. Vă mai pot fi cu altceva de folos?

– Încă două lucruri, insistă Cooper. Primul: aş vrea detalii despre membrii personalului care au acces în clădirea crematoriului.

– Despre toţi?

– Despre cei care au lucrat aici în urmă cu optsprezece luni, pe la începutul lunii martie, anul trecut.

– Voi avea nevoie de aprobarea şefilor mei pentru a da informaţii despre personal, dar o să ne descurcăm.

– De asemenea, voi avea nevoie de o listă cu incinerările care s-au efectuat aici luni, opt martie, anul trecut.

– Ar putea lua ceva timp să întocmim listele. Sîntem foarte ocupați astăzi.

– Mi le puteți trimite prin fax, spuse Cooper. Numărul e pe cartea mea de vizită.

Se opri la ușa clădirii crematoriului şi adulmecă aerul.

– E ciudat, domnule Lloyd, dar mă aşteptam să miroasă mai tare pe aici.

Lloyd clipi, de parcă şi-l scosese deja pe Cooper din minte.

– În sistem sînt implementate comenzi automate pentru menținerea unei ușoare presiuni negative în camera de incinerare, îl lămuri el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ne asigurăm ca nici un miros neplăcut să nu iasă afară. Acestea sînt ținute cu strictețe în interior.

Revenit la sediu, Cooper ridică receptorul telefonului de pe birou și sună direct la Criminalistică. Avea şi el noroc măcar o dată – Liz Petty răspunse.

– Liz, e posibil să se identifice rămășițele incinerate cu ajutorul ADN-ului? o întrebă el.

– Nu. Incinerarea distruge ADN-ul. Laboratorul nu poate obține nimic util din resturile incinerării.

– Ce păcat!

– Dar nu dispera, Ben. Există altă posibilitate.

– Da?

– Un lucru pe care majoritatea oamenilor nu-l ştiu despre incinerare e că dantura rămîne destul de intactă, chiar după ce reziduurile osoase au fost pulverizate. Dacă răscoleşti puțin în urnă, adesea poți găsi cîțiva dinți, plombe, pivoți, lucruri de genul ăsta.

Cooper ridică o sprînceană.

– Cred că, probabil, se numără printre chestiunile pe care oamenii nu *vor* să le cunoască.

– Cred că ai dreptate. Dar poate fi util, nu? Ai putea obține niște reconstituiri dentare parțiale. Dinții artificiali sînt mai

dificil de distrus decît dinţii naturali, aşadar, dacă persoana decedată avea coroane sau punţi dentare, ai putea avea noroc. Uneori e nevoie doar de un dinte.

– Să sper la altă potrivire cu fişa dentară? întrebă Cooper. Dar trebuie să obţin o posibilă identitate mai întîi.

– Desigur. Dar ai căutat deja prin listele de persoane dispărute în acea perioadă, nu-i aşa? Cînd încercai să identifici rămăşiţele lui Audrey Steele.

– La ce bun?!! zise Cooper. Scheletul e altceva – cel puţin experţii pot obţine informaţii referitoare la vîrstă, înălţime, sex, rasă. Şi am avut noroc că am obţinut o reconstituire facială, altminteri Audrey Steele ar fi rămas neidentificată. Dar spune-mi – cum să obţin o identitate biologică din cîteva kilograme de cenuşă de oase?

Lista incinerărilor veni prima pe fax. Opt nume şi adrese, completate cu detalii despre rudele apropiate şi antreprenorii de pompe funebre responsabili pentru pregătirile de rigoare. În afară de Audrey Steele, asta însemna încă şapte morţi cu familii îndurerate.

– Poate asta era şi ideea, spuse Fry, cînd Cooper o puse la curent cu ultimele date obţinute.

– Care anume?

– Cineva dorea să-şi asume riscul ca rămăşiţele lui Audrey Steele să fie identificate şi să li se ia urma, nu-i aşa?

– Era un risc foarte mic. Am avut noroc cu reconstituirea.

– Cu toate astea, riscul exista. Şi singurul motiv la care pot să mă gîndesc atunci cînd cineva îşi asumă un asemenea risc este că respectivul era convins că ne-ar fi imposibil să identificăm cel de-al doilea cadavru.

– Nu e chiar întru totul imposibil, zise Cooper. Cu timp, efort şi perseverenţă...

– Nepractic, atunci, continuă Fry. Ben, ştii cît de multe dosare cu persoane dispărute sînt. N-ai cum să le reduci numărul. Şi există întotdeauna posibilitatea să fie vorba despre cineva a cărui dispariţie nu ne-a fost semnalată.

Cooper oftă.

– Ai dreptate. Cred că voi putea să fac mai multe progrese dacă abordez problema din alt unghi.

Fry se lăsă pe speteaza scaunului.

– Şi dacă n-a fost vorba despre un alt cadavru? S-ar putea să porneşti de la o presupunere greşită, Ben. Explicaţia ar putea fi mult mai prozaică.

– Ce vrei să spui?

– Imaginează-ţi o clipă că în ziua aceea, la crematoriu, s-a întîmplat ceva deosebit de grav şi unul sau mai mulţi oameni s-au străduit să ascundă acest lucru. Cu alte cuvinte, o greşeală, nu o conspiraţie.

– Nu, zise Cooper. Asta e o greşeală *şi* o conspiraţie.

– Indiferent. Dar s-ar putea să nu fi existat, de fapt, un cadavru de care să fie nevoiţi să scape. Înţelegi ce vreau să spun?

– Deci a cui cenuşă se află în urna lui Audrey Steele?

Fry începu să fie entuziasmată de propria teorie.

– S-ar putea ca, pur şi simplu, să fi împărţit cenuşa pe care o aveau. Cîte alte incinerări au avut loc în acea zi?

– Şapte.

– Păi, e suficient, nu crezi? Puţină cenuşă de la o incinerare, puţină de la alta – curînd faci rost de o urnă în plus, cu care să convingi o rudă.

– Cenuşa amestecată de la mai multe cadavre? întrebă Cooper gînditor. Şi domnul Lloyd a recunoscut că asta este cea mai mare preocupare pe care familiile o au în cazul unei incinerări.

– Atunci asta e. Poate se simte cu conştiinţa încărcată.

Dar Cooper clătină din cap.

– Stai puţin, Diane, înregistrările de pe computer arată un timp de ardere normal şi o greutate normală a reziduurilor. Am o copie la dosar.

– Vrei să-mi spui că înregistrările de pe computer nu pot fi falsificate?

– Dacă ştii cum să procedezi, bănuiesc că poţi...

– Înainte să pleci în căutarea unei victime care n-a existat, ar fi bine să cercetezi puţin celelalte incinerări, zise Fry. Vezi dacă poţi depista cenuşa şi dă-le-o medicilor legişti să efectueze nişte

teste comparative. Dacă rezultă o potrivire între cenuşa din urne, teoria ta cu schimbul de corpuri se duce pe apa sîmbetei.

Cooper se uită la ea să vadă dacă nu cumva glumeşte, dar Fry era serioasă.

– Asta o să dureze ceva timp, Diane.

– Ştiu. Dar nu-i nevoie să faci rost de povestea vieţii respectivilor, ci doar de urnele lor – dacă familiile le mai au.

– Chiar şi aşa...

– Ben, asta e de preferat în locul pierderii de timp şi de resurse, care ar rezulta în urma începerii anchetării inutile a unei crime.

– În regulă. O să mă apuc de asta.

– Bine.

Cînd Fry se ridică să plece, Cooper o întrebă:

– Apropo, există vreun progres în cazul Birley?

Fry dădu din cap.

– Chiar acum îi avem pe Sandra Birley şi pe presupusul ei răpitor într-o cameră de interogatoriu de la parter.

– Doamna Birley e bine mersi?

– Chiar foarte bine. Şi are de dat unele explicaţii.

După ce Fry se îndepărtă, astfel încît nu mai putea să audă, Gavin Murfin se aplecă peste birou.

– N-a fost tocmai un noroc chior că am identificat-o pe Audrey Steele, nu-i aşa? întrebă el. Perseverenţa ta a fost cea care a dus la rezultatul ăsta, Ben. Cei mai mulţi ar fi renunţat, aşa cum voia domnișoara să faci. Ar fi putut măcar să recunoască asta.

– Nu contează, Gavin.

Murfin pufni.

– Ești mult prea îngăduitor.

– Nu mă pot lăsa preocupat de chestia asta acum. Am de făcut niște vizite dificile.

Cooper spera că optsprezece luni reprezentaseră un răstimp suficient pentru ca familiile îndurerate să se împace cu pierderea suferită. Era posibil ca vizita lui să redeschidă răni vechi.

15

De data aceasta Cooper nu avu nevoie de un îndemn pentru a se așeza pe unul dintre fotoliile joase din salonul lui Vivien Gill – deja văzuse pe cineva de peste drum privind printre jaluzele. Bebelușul fie dormea, fie se afla în altă parte, așa că Ben nu mai fu condus prin bucătărie. Asta nu însemna că nu-i simțea mirosul.

– Doamnă Gill, misiunea mea e puțin cam dificilă, începu el. Dar știți că am găsit rămășițele fiicei dumneavoastră. Identitatea a fost confirmată cu ajutorul fișei dentare.

– Da, înțeleg, mi s-a explicat.

– Ei bine, problema e că cenușa pe care o aveți... Cooper arătă urna aflată pe o comodă. Este evident, în aceste circumstanțe, că nu-i poate aparține lui Audrey.

Doamna Gill dădu aprobator din cap.

– Da, m-am gîndit la asta, nu sînt proastă.

– Aș dori s-o iau pentru analiză.

– Credeți că puteți afla cui aparține cu adevărat?

– S-ar putea. Și asta ne-ar ajuta să descoperim cine... cine a luat corpul fiicei dumneavoastră.

Vivien Gill se uită la urnă.

– E ciudat, dar aproape îmi doresc s-o pot păstra, chiar dacă știu că nu e Audrey. Să nu credeți că-mi petrec toată ziua uitîndu-mă la cenușă; privesc doar urna.

Cooper ridică mîinile.

– Urna vă aparține, și nu după multă vreme ați putea avea cenușa adevărată, dacă asta vă doriți.

– O, luați-o. O să mă gîndesc dacă o vreau înapoi și o să vă spun.

– Mulţumesc.

Doamna Gill îi făcu un semn să rămînă aşezat şi aduse chiar ea urna. Înainte ca Ben să spună ceva, ea dădu la o parte capacul şi se uită înăuntru.

– Ciudat, nu-i aşa? Ce mai rămîne din noi...

– Da. Îmi daţi voie?

Cooper scoase din buzunar o pungă mare de plastic şi băgă cu grijă urna în ea, înainte să completeze o chitanţă. Capacul nu părea să stea foarte bine, aşa că trebuia să aibă grijă să ţină urna dreaptă cînd mergea cu maşina. Cei de la laborator nu aveau să fie prea încîntaţi dacă primeau numai jumătate din probă, iar restul avea să fie împrăştiat pe podeaua maşinii sau pe spătarul unui scaun.

– Doamnă Gill, vă amintiţi ceva neobişnuit în legătură cu slujba de la crematoriu?

– Ce vreţi să spuneţi?

– De exemplu, au fost participanţi pe care nu-i cunoşteaţi?

– Au fost cîţiva dintre prietenii lui Audrey de la spital, pe care nu-i mai întîlnisem pînă atunci. Ştiţi, asistente medicale. Dar, în afară de asta, ştiam aproape pe toată lumea. Nu a fost o ceremonie foarte mare.

– Şi-n afară de participanţi?

– Ei bine, Batman a fost prezent.

– Cine?

– Batman. Tipul în costum negru, cu o expresie nefericită, care merge cu o maşină mare, cu mult spaţiu în partea din spate.

Cooper fu deconcertat, pînă cînd o văzu pe doamna Gill privindu-l cu o expresie atentă, ca o pasăre. Avea senzaţia că era supus unui test.

– Cioclul, zise ea. Melvyn Hudson.

– Cred că preferă să i se spună antreprenor. Aşadar, domnul Hudson a fost de faţă?

– Desigur. El trebuie să se ocupe de tot, nu-i aşa? Să aibă grijă ca toate să meargă cum trebuie. Asta-i treba lui.

– Şi au mers toate cum trebuie?

Ea-şi feri privirea, de parcă, brusc, trebuia să va(cum e vremea de dincolo de fereastră.

– Vernon Slack conducea carul mortuar. Doamne, băiatul ăla – e evident că a primit slujba la firmă doar pentru că bunicul lui este coproprietar.

– Dar conduce bine mașina, nu-i așa?

– A, cu mașinile se descurcă. Şi poate ridica un sicriu la fel de bine ca toți ceilalți. Dar cam asta-i tot. În preajma participanților la înmormîntare e o catastrofă. Nu știe ce să spună, nu știe ce expresie să adopte, nu știe unde să-și pună mîinile. E jalnic. Melvyn ar face bine să-l țină deoparte și ferit de privirile celorlalți, pe cît posibil.

– Cum de îl cunoașteți pe Vernon Slack?

– Toată lumea cunoaște familiile Hudson și Slack. Fac afaceri în Edendale de foarte multă vreme.

Vivien Gill părea să reacționeze foarte bine, avînd în vedere împrejurările. Dar Cooper învățase că un calm aparent poate fi înșelător. În orice moment durerea putea izbucni, ca sîngele dintr-o arteră secționată.

– Spuneți-mi, vă rog, continuă doamna Gill, nu înțeleg. De ce ar vrea cineva să fure trupul lui Audrey?

– Nu știm. S-ar putea să fi apărut... incidental.

– Incidental?

– Da.

Doamna Gill se încruntă, în timp ce analiza cuvîntul în minte. Se părea că se străduiește să înțeleagă ideea că trupul fiicei ei ar fi putut fi doar un accesoriu pentru obsesia cuiva, un element minor de decor pe o scenă unde reflectorul era îndreptat asupra altui star. Audrey fusese atît de importantă în viața ei, încît nu va fi niciodată în stare să accepte schimbarea de perspectivă. Cooper văzu cum încruntarea îi dispare de pe față, atunci cînd renunță la această strădanie.

– Dar acum vom fi în stare să facem totul cum se cuvine, nu-i așa? întrebă ea. O putem aduce pe Audrey înapoi și să facem lucrurile cum trebuie.

– Asta depinde de anchetator. Dar întrucît nu există vreo probă că moartea fiicei dumneavoastră nu s-a produs din cauze naturale, sînt sigur că rămășițele ei vă vor fi cedate în curînd.

V-aţi gîndit cumva la o nouă incinerare sau poate la o înmormîntare?

– Nu la incinerare, îl lămuri doamna Gill. De data asta ştiu ce am de făcut. Îi voi face o înmormîntare ecologică[1].

– Ce idee bună! Există un astfel de cimitir lîngă Lowbridge, nu-i aşa?

– Pe acela îl voi folosi. M-am interesat deja.

– Mă bucur că priviţi lucrurile din punct de vedere practic. E cel mai bine aşa.

– La fel cred şi eu. Ceilalţi nu sînt atît de încîntaţi de idee, dar n-o să aibă ce face.

– Ceilalţi?

– Am o familie destul de numeroasă. Familia lui Audrey.

Cooper luă urna şi o puse în maşină. După un moment de gîndire, o aşeză în spate pe podea şi o fixă bine, ca să nu se mişte sau să se răstoarne în timp ce conducea. Ar fi preferat să se întoarcă direct pe West Street, dar mai întîi avea de făcut nişte drumuri.

Ian Todd se afla în sala de interogatoriu, cu un avocat din oficiu. Aşezat, părea puţin mai scund, dar tot avea una dintre cele mai vinovate figuri pe care le văzuse Fry vreodată. Avea genul de faţă cărnoasă, ce nu inspira încredere, asemenea unui vînzător de maşini vechi. Dacă l-ar fi întîlnit pe stradă, îmbrăcat într-unul dintre costumele acelea negre şi strîmte, ar fi traversat pe trotuarul celălalt, ca să-l evite.

– De ce este arestat domnul Todd? întrebă avocatul, de îndată ce banda începu să meargă.

– Sub bănuiala de răpire şi de reţinere ilegală a doamnei Sandra Birley, răspunse Fry.

– N-am răpit pe nimeni, protestă Todd. E absurd!

– Domnule Todd, avem probe foto că aţi ieşit din parcarea Clappergate, marţi noaptea, împreună cu Sandra Birley, care nu s-a mai întors acasă în acea seară. De atunci, doamna Birley nu a mai dat nici un semn de viaţă şi nu a mai luat legătura cu soţul

[1] În engleză, în original, *green burial*

ci sau cu altcineva. Astăzi am găsit-o pe doamna Birley la domiciliul dumneavoastră. Puteţi să explicaţi acest lucru?

Todd se aplecă brusc în faţă şi lovi tăblia mesei cu palmele. Nimeni nu părea agitat, cu excepţia avocatului.

– A spus Sandra că a fost răpită?

– În acest moment, doamna Birley dă o declaraţie, zise Fry.

– Ha! Asta înseamnă că nu a spus că a fost răpită. Todd se întoarse spre avocat. Nu a depus nici o plîngere, continuă el. Cum pot să mă aresteze?

– E o întrebare pertinentă, sergent, spuse avocatul. Ce probe aveţi, care să justifice acuzaţia împotriva domnului Todd?

– Tocmai v-am spus...

– Nimic din ce mi-aţi zis nu constituie o dovadă a răpirii sau a reţinerii ilegale. Doar dacă nu obţineţi o declaraţie care să susţină contrariul, de la doamna respectivă. Caz în care clientul meu o va contesta.

– Domnul Todd are de dat nişte explicaţii, continuă Fry calmă.

– Nu, dacă...

Todd ridică o mînă.

– E în regulă. Haideţi să lămurim odată totul, ca să pot pleca acasă.

– Atunci daţi-i drumul, domnule Todd. Vă ascultăm.

– Ei bine, în ceea ce priveşte răpirea Sandrei Birley, am stabilit să ne întîlnim marţi seară, după serviciu. Dar ea a întîrziat. Aşa că m-am dus la parcarea Clappergate şi am aşteptat-o. Cînd a sosit, ne-am dus la maşina mea, care era parcată pe New Street. Sandra a venit acasă la mine şi a rămas pentru trei zile. Asta-i tot. Acum pot să plec?

– Care era scopul acestei întîlniri? întrebă Fry.

– E o chestiune personală, care nu vă priveşte. Se uită din nou la avocat. Nu îi priveşte, nu-i aşa? Nu pot să mă întrebe asta.

– Poliţiştii pot să întrebe, dar nu sînteţi obligat să răspundeţi.

– Aveaţi o aventură cu doamna Birley? îl chestionă Fry.

– Nu-i vorba de o aventură, replică Todd. Voia să plece cu mine. Mai bine zis, să vină să trăiască pentru totdeauna cu mine. Urma să-l părăsească pe soţul ei.

– Se pare că soţul ei nu a fost informat de lucrul ăsta.

Todd ridică din umeri.

– Ar fi ajuns şi la asta.

Banda continuă să se deruleze în tăcere, în timp ce Fry se străduia să-şi stăpînească furia. Vreme de trei zile avusese convingerea că Sandra Birley fusese răpită şi ucisă de un criminal psihopat, care îşi bătea joc de poliţie cu apelurile lui bolnave. În toată această perioadă, nu luase legătura cu nimeni. „Ar fi ajuns şi la asta" o înfuriase pe Fry. Se întrebă dacă n-ar putea învăţa cîteva tehnici de respiraţie de la Melvyn Hudson.

Aceasta chiar era o cameră interesantă. Pe raftul din mijloc, la înălţimea ochilor, se afla un terariu hexagonal, cu vitralii şi deschideri prin care se strecura iedera pestriţă. Lîngă el se găsea un container mai simplu, cu laturi drepte şi mai puţină vegetaţie, plasat în mijlocul unei varietăţi de cărţi cu ilustraţii şi de vase chinezeşti. De-abia după ce se aşeză pe canapea, Cooper observă ce se afla în terariu. Era un cameleon mic, de un verde-aprins, care stătea perfect nemişcat.

Sau, cel puţin, *părea* să fie un cameleon. Singurul lucru pe care Cooper îl ştia despre această specie era că aceste animale îşi schimbau culoarea ca să se confunde cu mediul înconjurător. Dacă acesta era real, n-ar fi trebuit să fie gri-deschis, ca materialul de pe fundul terariului? Sau să aibă nuanţa de brun-închis, ca raftul lăcuit?

Cît timp Cooper îl privi, animalul nici nu clipi. Era oare viu?

– Cenuşa vine într-o urnă de plastic, zise doamna Askew. Am hotărît să facem ceva puţin diferit şi să o expunem. Cred că lui i-ar fi plăcut asta.

La început, Cooper nu-şi dădu seama la ce se referea. Apoi, privirea i se îndreptă spre rafturile aflate în spatele doamnei Askew. I se păru că reptila făcuse o mişcare – poate îşi ridicase un picior din faţă, ca să lase aerul să-i treacă pe sub burtă. Poate fusese numai o mişcare uşoară, care îi atrăsese atenţia. Sau poate conştientizase că materialul de pe fundul terariului era format din granule de un gri-deschis, ca nisipul fin pentru pisici.

Doamna Askew îi urmări direcţia privirii.

– Trei kilograme şi jumătate de cenuşă este surprinzător de mult, zise ea. Au mai rămas chiar şi cîteva zeci de grame, aşa că am împărţit-o în cîteva mici cutiuţe de alamă, pe care le-am găsit într-un magazin de antichităţi, de lîngă Buttercross. Am dat cîte o cutie fiecăruia dintre nepoţii lui. Cred că asta e cea mai bună modalitate să fii ţinut minte – ca amintirea ta să fie trecută din generaţie în generaţie, în cadrul familiei. Nu sînteţi de acord?

– Da, sînt convins că aveţi dreptate.

Desigur, Cooper se gîndi imediat la tatăl lui. Era o reacţie instinctivă, atunci cînd cineva pomenea despre păstrarea vie a amintirii unui membru de familie. Părea să nu-l mai deranjeze, aşa cum se întîmpla odinioară. Îşi dădu seama că putea chiar să se gîndească la lucruri practice – dacă ar fi fost mai bine ca sergentul Joe Cooper să fi fost incinerat, nu îngropat în cimitirul Edendale. Şi cît ar fi cîntărit cenuşa lui, în acest caz. Cu siguranţă mai mult de patru kilograme. Ar fi fost suficientă pentru a fi împărţită în mici cutiuţe, care să fie date tuturor. Şi poate, în acel caz, amintirea tatălui său nu ar fi cîntărit atît de greu pe umerii unui singur om.

În celălalt terariu erau cîteva plante de Plesnitoarea lui Venus. Cooper observă limbii triunghiulari şi groşi şi dinţii de pe marginea lor. Păreau capabili să prindă în capcană chiar şi ceva de mărimea unui bondar.

– Ştiţi ceva despre plantele carnivore? întrebă doamna Askew, observîndu-i privirea şi presupunînd că e interesat de acest subiect.

– Nu. Prind multe muşte?

– Fiecare frunză poate prinde şi digera trei mese înainte să moară, zise doamna Askew. Frunzele se pot deschide şi închide fără să prindă nimic, dar în cele din urmă îşi pierd vlaga.

– Numai trei mese toată viaţa lor? Indiferent cît sînt de mari?

– Dacă prada e foarte mare, efortul digestiv poate fi epuizant. Atunci frunza moare fără să se mai deschidă.

Cooper urîse întotdeauna muştele, dar acum descoperi că le compătimeşte – mai ales pe cele care sfîrşeau prinse şi digerate pe jumătate, între frunzele unei plante muribunde.

Doamna Askew arătă spre terariu.

– Uite o frunză, acolo în spate, care a prins o muscă în urmă cu circa o săptămînă. Acum se deschide din nou, priviţi.

Cooper se uită cu atenţie în gura cărnoasă, printre dinţii limbilor, şi văzu că planta terminase de digerat. Tot ce rămăsese pe frunză era învelişul uscat al prăzii. Aripile fragile ale muştei şi toracele rămăseseră intacte, dar restul corpului fusese golit de fluide. Planta digerase insecta de vie.

– Interesant, nu-i aşa? întrebă doamna Askew cu un zîmbet.

Cooper se întoarse, neîndrăznind să o privească în ochi. Simţea iarăşi acea nelinişte şi acel disconfort în prezenţa fascinaţiei nefireşti pentru moarte.

– Doamnă Askew, acum trebuie să plec. Mai am cîteva vizite de făcut.

Ea păru dezamăgită.

– A, bine, dacă trebuie... Dar reveniţi dacă mai vreţi să mă întrebaţi ceva.

– Mulţumesc, aşa am să fac.

Doamna Askew rămase în prag şi îl privi cum pleacă. În timp ce se pregătea să urce în maşină, Cooper se întoarse şi-i făcu cu mîna. Însă dorea ca doamna Askew să nu mai zîmbească atît de mult. Imaginea acelor dinţi dezgoliţi începea să i se pară cam neliniştitoare.

David Royce avea pe undeva cenuşa cumnatului său, numai că nu-şi aducea aminte exact unde.

– Ce e în colivia asta? întrebă Cooper în timp ce aştepta în salon ca domnul Royce să caute în dulapul de sub scară.

Colivia era complet acoperită, aşa că putea fi goală. Dar lui Cooper i se păru că aude un sunet slab de gheare.

– E Smoky. E un cenuşiu african.

– Aveţi un papagal?

Cooper încercă să-şi amintească ultima dată cînd văzuse un papagal la cineva în casă. Îşi amintea că văzuse, dar nu şi unde. Şi, cumva, David Royce nu părea genul de om care să aibă o colivie. Un cîine mare, poate. Un Rottweiler pe nume Tyson sau Satan. Dar un papagal?

– Sora mea m-a rugat să-l iau, zise Royce, vocea lui răsunînd înfundat din interiorul dulapului. A fost al lui Jack. Dar după moartea lui ea n-a mai suportat să-l aibă în casă. Jack a învăţat orătania să vorbească. Şi îi copia perfect vocea. Timbrul e identic, credeţi-mă.

– Sînt imitatori foarte buni.

– Buni? E al dracu' de înfricoşător. Joan n-a mai putut suporta să audă vocea bătrînului în casă, cînd ştia că e mort. I se rupea sufletul, biata de ea. De cîte ori venea acasă, îi auzea vocea. Eu nu prea aveam chef să iau creatura, dar nici nu puteam să refuz, nu-i aşa?

– Şi ce spune?

– N-aş putea zice că are un vocabular prea dezvoltat, răspunse Royce.

Intră în cameră şi dezveli colivia. Papagalul deschise ochii şi se uită la Cooper.

– Bună, iubito, zise el. Unde-i Jack?

Apoi îşi concentră atenţia să se scarpine sub pene cu ghearele de la un picior, iar Royce îşi reîncepu căutarea.

– Asta-i tot?

– Ei bine, nici eu n-am încercat să mă angajez în conversaţii cu el, replică Royce. Dar uneori mai zice „rahat“, dacă nu-i place ce e la televizor.

– Şi asta se întîmplă des?

– Da.

– Trăiesc mult mai mult decît oamenii, nu-i aşa? întrebă Cooper.

– Serios? Royce păru surprins. La naiba! Speram să moară în curînd de moarte bună, aşa cum s-a întîmplat cu hamsterii puştilor mei.

– Papagalii nu. Pot trăi chiar mai mult de o sută de ani. Şi Winston Churchill a avut unul şi a murit de-abia anul trecut. Avea o sută cinci ani.

– Pun pariu că Churchill nu şi-a învăţat papagalul să spună „rahat“.

– N-aş fi prea sigur.

Cooper ieşi pe hol să vadă cum se descurca David Royce. Acesta scosese din dulap tot felul de lucruri: jucării, cutii de pantofi, un televizor stricat, o masă de călcat.

– S-ar putea să fie sus, zise Royce.

– Pot să vă ajut?

– Da, căutaţi în dulapul de haine.

Zece minute mai tîrziu, Royce ajunse la concluzia că probabil împrăştiase cenuşa în grădină şi aruncase urna.

– Îmi pare rău, zise el.

– Nu vă faceţi probleme.

Cooper reveni în salon. Măcar papagalul îşi amintea de stăpînul lui, chiar dacă îi supravieţuise. De fapt, era o pasăre tînără, care ar putea trăi mai mult decît oricine din Derbyshire. Papagalul lui Winston Churchill văzuse în funcţie alţi nouă prim-miniştri, în afară de stăpînul lui, pînă la Tony Blair. Pentru un papagal, oamenii trebuie să pară efemeri ca muştele vara.

În timp ce trecea pe lîngă colivie, papagalul se opri din scărpinat şi-l privi pe Cooper cu un ochi atent.

– Rahat, exclamă el. Unde-i Jack?

La următoarea casă, în bovindou, se afla un şir de scaune cu spătar drept, desperecheate, aşezate parcă în aşteptarea publicului la un spectacol. Cooper observă şi alte piese de mobilier, înghesuite în cameră, între canapea şi fotolii – un scaun de fier forjat, din seră, un scaun ergonomic de birou şi un scăunel jos, cilindric, moale, căruia mama lui i-ar fi zis „puf". Lîngă peretele opus se afla o masă lungă, plină de farfurii şi de vase, acoperite cu folie sau cu şervete.

– Sper că nu vă deranjez, zise el. E un moment nepotrivit?

– Azi e înmormîntarea mamei, dar e în regulă, am pregătit totul din timp, îi răspunse Susan Dakin.

– Oamenii o să vină aici după înmormîntare?

– Bineînţeles. Nu ştim exact cine o să apară. Nu cred că o să fie multe persoane.

Familia Dakin părea că mai degrabă se pregăteşte de o petrecere. Odinioară, moartea ar fi însemnat o casă tăcută şi voci

șoptite. Însă nu şi aici. Susan Dankin părea întru totul mulțumită că mama ei i se alătura tatălui, oriunde se afla acesta.

După aceea, Cooper ajunse la un bungalow din Southwoods, unde două bătrîne cu părul făcut permanent mîncau ciocolată belgiană în formă de căluți de mare. Vizită apoi doi soți din Hucklow, care își pierduseră fetița într-un accident de maşină şi care nu mai vorbiseră despre acest subiect de cînd îi împrăştiaseră cenușa în padocul în care poneiul ei încă păştea.

„Bunica zicea că ar trebui să tragem draperiile și să acoperim oglinzile, ca semn de respect, spusese una din bătrîne, lingîndu-şi ciocolata de pe deget. Dar, după părerea mea, asta-i doar o aiureală. Viața merge mai departe, nu-i așa?"

„Ea continuă să trăiască în inima mea. În fiecare zi", mărturisise mama fetiței.

Într-o casă de pe Manchester Road se întîlni cu o mamă și o fiică, îmbrăcate amîndouă cu blugi tăiați, avînd lănțişoare la gleznă și un inel în nara dreaptă. Păreau că încearcă să se dea drept surori. Dar acolo unde fata avea o curea cu ținte şi blugi cu talia joasă, dîndu-i la iveală şoldurile osoase, la mamă se vedea un colac de grăsime. Fata era palidă, mama bronzată – deși era genul de bronz obținut la un solar de pe High Street, cu 39 de penny minutul.

– Ăsta-i un lucru care poate să te apropie, ziseră ele la unison.

Tatăl nu avea nimic de comentat. Cenuşa lui se afla în urna de alamă pe care Cooper o luă, semnînd pentru ea.

Ultima lui vizită fu iarăşi în Devonshire, unde Maureen Connolly îi spuse că sora ei furase cenuşa mamei lor.

– Nu avea nici un drept să o ia. Era a mea. Nu pot să-i zic decît călătorie sprîncenată. Oricum, întotdeauna a fost o tîrfă. Singura mea consolare e că o să sufere pentru asta, oriunde s-ar afla.

– A murit?

– Nu. Din cîte am auzit, ultima oară trăia într-o locuință socială, în Derby, cu patru copii mucoşi, de la doi bărbați diferiți – și amîndoi sînt în pușcărie. Unul sau celălalt o să-i ia gîtul cînd iese, dacă nu cumva, mai întîi, crapă de la atîta băutură.

– Cînd ați văzut-o ultima oară?

– Să o văd? Nu în ultimul an. A, m-a sunat acum cîteva săptămîni. Voia bani, evident. Trebuie să fi ajuns la fundul sacului, altfel nu m-ar fi deranjat. Era disperată. Mi-am dat seama de asta, indiferent ce-ar fi spus ea.

Doamna Connolly îşi strînse buzele cu o expresie satisfăcută. Evident, nu se făcea să zîmbească. Nu era frumos să arate că se bucură de nenorocirea altuia. Dar pe chipul ei tot se zări o umbră de zîmbet.

– Bănuiesc că nu aveţi adresa ei? o întrebă Cooper.

– Nu i-am cerut-o. De ce aş fi făcut-o? În plus, probabil că deja s-a mutat. O fi convins primăria să-i dea o casă în altă parte, în speranţa că n-o să fie găsită. Halal speranţe!

– Văd că nu prea vă aveţi la inimă, comentă Cooper, neluînd în seamă expresia zeflemitoare apărută pe faţa femeii la auzul unor asemenea vorbe blînde. Dar nu vă interesează ce o să se întîmple cu copiii ei?

– De ce? N-am nimic de-a face cu ei.

– Sînt nepoţii şi nepoatele dumneavoastră.

Doamna Connolly pufni dispreţuitor.

– Nepoţi şi nepoate?!

Se aplecă înspre Cooper, pe faţa ei citindu-se un amestec de dezgust şi satisfacţie.

– Doi dintre ei sînt negri. Aproape.

Cooper transpirase deja pînă să ajungă la maşină. Efortul de a rămîne calm şi politicos cu Maureen Connolly aproape că îl epuizase. Se simţea şi mai deprimat decît fusese în oricare dintre locurile unde avusese de-a face cu moartea. Atmosfera morbidă de la pompele funebre, curiozitatea intelectuală exagerată a lui Freddy Robertson, rămăşiţele incinerate ca element de decor – nimic din toate astea nu i se păruse atît de îngrozitor sau de tragic precum lucrurile pe care oamenii şi le pot face unii altora în timpul vieţii.

16

– Desigur, în timp ce tuturor ne părea rău pentru Geoff Birley, el nu s-a sinchisit să ne spună că Sandra îl amenința de ceva vreme că o să-l părăsească, zise Fry, aflată în biroul inspectorului. A zis că nu vorbea serios, că nu avea de gînd să-l părăsească vreodată.

– Înseamnă că se amăgea singur, replică Hitchens.

Fry clătină din cap.

– Totuși, nu-i așa. Sandra este de acord cu el. Spune că nu intenționa să-și părăsească soțul, ci doar să fie plecată o noapte sau două, ca să-l învețe minte. De fapt, dorea să-l sune astăzi. Familia Birley s-ar putea să se reunească pînă diseară.

– Dar Ian Todd? E amantul Sandrei, nu?

– În mod sigur sînt mai mult decît simpli prieteni, după cum ar vrea ei să ne facă să credem, zise Fry. Todd ar dori ca Sandra să-și părăsească soțul și să vină să stea cu el. Dar ea... Fry clătină din cap. Cine sîntem noi să încercăm să înțelegem relațiile celorlalți? Mulți dintre noi nu ne înțelegem nici pe noi înșine.

– Așadar, întîmplarea din parcare... despre ce-a fost vorba?

– Sandra a aranjat cu Ian Todd să se întîlnească la bar după serviciu, înainte să meargă acasă la el pe Darton Street. Dar ea a fost reținută mai mult la birou de o ședință care s-a prelungit. Evident, Todd a crezut că s-a răzgîndit. Nu a reușit să dea de Sandra pe mobil, fiindcă îl închisese în timpul întîlnirii. Așa că s-a dus în parcare să vadă dacă putea s-o găsească înainte de a pleca spre casă. Cînd a văzut Skoda Sandrei la nivelul opt, s-a hotărît să o aștepte. Atunci *el* a fost cel care nu a mai putut fi contactat, deoarece nu a mai avut semnal la telefonul mobil înăuntrul parcării.

– De ce nu a aşteptat-o lîngă maşină? întrebă Hitchens. Asta ar fi fost logic să facă.

– A zis că nu voia să-i dea ocazia să plece, răspunse Fry. Aşa că a aşteptat-o lîngă lift. Era sigur că o să vină pe acolo şi dorea ca ea să-l vadă imediat ce se deschideau uşile.

– Atunci nu o cunoaşte pe Sandra la fel de bine ca soţul ei.

– Nu.

– Cred că toate se potrivesc. Dar e o chestie afurisită că oamenii nu-şi pot rezolva problemele personale fără să ne dea nouă bătăi de cap.

– Nu e totul rezolvat. Domnul Todd este foarte supărat în momentul de faţă.

– Nu mă miră, zise Hitchens. Nu numai că a fost folosit ca manta de vreme rea în cearta cu Birley, dar a fost şi chemat de poliţie şi interogat, fiind suspectat pentru o infracţiune pe care nu a comis-o.

Fry îşi aminti cadrul de pe înregistrarea camerei de luat vederi de pe New Street care surprinsese două siluete îndreptîndu-se spre maşina lui Ian Todd. Revăzu în minte lupta scurtă şi femeia care aparent încerca să se elibereze din strînsoarea unui bărbat mult mai mare şi mai puternic decît ea.

– Nu o să păţească nimic.

Fry plecase din biroul inspectorului numai de cîteva minute, cînd Hitchens deschise uşa din nou şi strigă după ea. Cînd ea intră iarăşi, inspectorul era la telefon. Discuta cu ea, ţinînd receptorul la ureche.

– Ce s-a întîmplat, domnule?

– Am mai primit un apel.

– De la acelaşi bărbat?

– Aşa se pare.

– L-aţi localizat?

– Ce crezi că fac acum?

Fry îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

– Da? strigă Hitchens în receptor. Unde e? OK, da. Am înţeles. Vreau să plece echipajele acolo *acum*. Trebuie să izoleze zona din jurul telefonului şi să se asigure că nu pleacă nimeni.

Hitchens ascultă şi îşi ridică ochii spre tavan. Da, îmi dau seama că va avea loc o înmormîntare. Nu le cer să intre cu bastoanele în participanţi şi să împrăştie gaz lacrimogen. Pot să fie cît de discreţi vor. Pot să cumpere flori şi să-şi exprime condoleanţele, dacă au chef. Dar nimeni nu pleacă pînă nu apuc să vorbesc cu ei.

Trînti receptorul şi îşi îmbrăcă haina.

– O altă înmormîntare? întrebă Fry.

– Da, altă înmormîntare, răspunse Hitchens. De data asta a sunat de la un telefon public aflat în camera de aşteptare pentru vizitatori de la crematoriul din Eden Valley.

– Credeţi că omul nostru chiar participă la înmormîntare? întrebă Fry în timp ce se îndreptau cu maşina spre crematoriu.

– Ar ieşi în evidenţă dacă nu ar face-o. Ai fost vreodată la crematoriu, Diane?

– Nu, domnule.

– Ei bine, acum situaţia e destul de diferită de cea din Wardlow. Nu se poate să dai doar impresia că eşti în trecere. Omul nostru ar fi trebuit să traverseze cu maşina curtea crematoriului pînă la parcarea pentru vizitatori, apoi să meargă pe jos pînă la intrarea în capelă. Şi nu se poate să te prefaci că te afli în vizită la crematoriu din vreun alt motiv. Acolo sînt alţi participanţi la înmormîntare, care ar putea observa pe cineva cînd apare, apoi pleacă iarăşi.

– Dar dacă ar livra ceva?

– Ce să livreze?

– Nu ştiu – trebuie să fie aprovizionaţi cu ceva. Nu există birouri acolo?

– În spate, dar există o intrare separată. Şoferii care livrează diferite produse nu pot să se amestece printre carele mortuare şi participanţii la înmormîntare. O să vezi.

Telefonul public se găsea într-un mic hol aflat în celălalt capăt al intrării în capelă. Dincolo de hol se aflau toaletele şi o încăpere cu o carte de condoleanţe.

– Trebuie să-i chemăm pe cei de la Criminalistică pentru cercetări. Dacă avem noroc, s-ar putea să găsească o amprentă care să corespundă uneia din cabina telefonică din Wardlow.

– Toate amprentele prelevate la Wardlow sînt foarte neclare. Nimeni nu va depune mărturie că ar corespunde. Este imposibil să găsească suficiente puncte de similitudine.

– Măcar putem spera, zise Hitchens.

– Vestea bună, le spuse Wayne Abbott la sosire, este că acest telefon public e mai nou decît cel instalat în cabina din Wardlow. Aşa că avem mai puţine amprente, mai puţin suprapuse şi mai puţin şterse. Deja am descoperit cîteva amprente potenţiale şi cercetăm şi pereţii. S-ar putea să nu reuşim să găsim vreo corespondenţă cu cele din Wardlow, dar unele dintre aceste amprente sînt suficient de clare să facem o identificare dacă aveţi vreun suspect.

– Întotdeauna toate ajung iarăşi la noi, nu?

– Hei, e treaba voastră să faceţi rost de suspecţi, inspectore. Nu sîntem în *CSI: Miami*[1]. Ne facem treaba, apoi mergem în dubă, bem ceai şi aşteptăm ca voi, băieţi, să arestaţi pe cineva. Aşa e-n viaţă!

– Ce înmormîntare urma să aibă loc aici? se interesă Fry.

Un poliţist aflat în apropiere, cu un carneţel în mînă, răspunse:

– Incinerarea unui băiat de treisprezece ani, mort într-un accident rutier în Chesterfield.

– De ce nu l-au dus la crematoriul din Brimington?

– Nu ştiu, sergent. Poate că la Brimington era prea aglomerat. Sau poate că ăsta este mai ieftin.

– Să nu te audă cineva făcînd astfel de remarci, îl avertiză Hitchens.

– De fapt, cred că e o chestiune de spaţiu, spuse Abbott. A fost o înmormîntare mare – circa două sute de participanţi, cred. Aici există o capelă mai mare şi facilităţi pentru transmiterea slujbei în sala de aşteptare, dacă nu încăpeau toţi.

– OK. Cine conduce acest birou de pompe funebre?

---

[1] Film serial poliţist (n.tr.)

– Una dintre firmele importante din Chesterfield.

Fry îi privi pe participanţii la înmormîntare care aşteptau în capelă. Asta dorea apelantul. Îi făcea plăcere gîndul că poliţia aştepta apariţia unui cadavru; îşi pusese în minte să-i lase neajutoraţi şi frustraţi. Deocamdată, el controla situaţia. Chiar le spusese ce avea de gînd să facă. „În curînd va avea loc o crimă." Unora chiar le plăcea să se joace de-a Dumnezeu, nu-i aşa?

Cooper aduse urna în biroul CID şi o puse pe birou. Gavin Murfin o privi cu suspiciune, băgîndu-şi mîna într-o pungă de jeleuri ascunsă în sertarul mesei lui.

– Ce ai acolo, Ben?

– Vreo trei kilograme de cenuşă de oase.

Murfin se holbă la urnă, mestecînd gînditor un jeleu.

– Cît timp ai fost plecat să aduni cenuşă, noi am verificat dosarele întregului personalul de la crematoriu.

– A venit lista de la Christopher Lloyd?

– Da. Toţi sînt în regulă, în afară de unul care a suferit în adolescenţă vreo două condamnări minore pentru furt.

– Bănuiesc că furt de maşini, nu de cadavre.

– Da, cred că poţi presupune asta. De asemenea, am găsit asta – un anunţ pentru o slujbă de tehnician la crematoriu, dat de unul dintre consiliile locale. Ştiţi, tipii ăia sînt destul de prost plătiţi. O mulţime de oameni nici n-ar ieşi din casă pentru un asemenea salariu, darămite să se ocupe de cadavre toată ziua.

Serviciul Funerar caută persoană motivată şi entuziastă care să lucreze alături de echipa noastră experimentată de operatori. Candidatul acceptat va realiza incinerările în conformitate cu *Codul privind practica incinerării* şi va îndeplini îndatoririle care îi revin în capelă, asigurîndu-se că slujbele se desfăşoară într-o manieră demnă şi atentă. Candidaţii trebuie să urmeze cursul de pregătire în domeniu.

– Dar aici este vorba de un post vacant la un crematoriu al administraţiei locale, zise Cooper. Poate că angajaţii din sectorul privat cîştigă mai bine.

– Mă îndoiesc. După cum vedeţi, nu este necesară nici o calificare. În ziua de azi nu mai există multe slujbe de felul ăsta, pe care ar putea să le obţină şi un puşti fără note bune, direct după terminarea şcolii.

– Şi despre ce curs de pregătire în domeniu este vorba?

– Pregătire la locul de muncă. Înveţi din mers ce ai de făcut de la colegii de muncă. Poate există şi un soi de atestat pe care îl poţi obţine.

Cooper încercă să-şi imagineze genul de tînăr care ar dori ca, după terminarea şcolii şi obţinerea diplomei de bacalaureat, să devină lucrător la crematoriu. Trebuiau să existe, dar el personal nu credea că întîlnise vreunul. Nu auzise vreun consilier de la colegiul High Peak recomandînd o carieră în arderea morţilor.

Studie iarăşi anunţul.

– Se pare că aceleaşi persoane care lucrează în crematoriu deservesc şi capela. Nu mi-am dat seama de asta. Întotdeauna am crezut că oamenii în negru sînt angajaţii antreprenorului de pompe funebre.

Murfin mirosi cafeaua şi o puse pe birou, alături de alte două ceşti pe jumătate pline cu un lichid rece, acoperit cu spumă.

– Şi eu la fel.

– E un aspect cam neplăcut, nu? Adică, te obişnuieşti cu ideea incinerării. Trupul nu mai înseamnă nimic după o vreme. E doar un mod de a-ţi cîştiga existenţa. Dar, în afară de asta, să te pună să stai printre membrii familiei îndoliate...

– Unde vrei să ajungi, Ben?

– Mi se pare că asta schimbă datele problemei. E un aspect mai uman, iar acestea sînt mult mai greu de abordat.

– Ştiu ce vrei să spui, răspunse Murfin. Aş prefera să văd un cadavru la scena crimei decît să dau vestea familiei victimei.

– Exact. Oamenilor le este greu să se confrunte cu emoţiile celorlalţi. Niciodată nu ştii cum o să reacţioneze, dacă nu cumva o să izbucnească în lacrimi la vreun cuvînt nepotrivit. Asta te face să vezi munca la crematoriu cu alţi ochi.

În mintea lui Cooper începu să se formeze o imagine mai clară a acelui absolvent. Văzu un tînăr înalt, cu tenul pătat, stîngaci în costumul negru cu două numere mai mari. Un băiat destul

de deştept, dar lipsit de încredere şi de talente sociale, înspăimîntat de ceilalţi oameni şi de emoţiile lor imprevizibile. Se simţea probabil extrem de stînjenit printre străini, îşi întorcea faţa şi evita să-i privească în ochi. Dar această stîngăcie ar cădea ca o manta în momentul cînd ar găsi ceva care să-l intereseze şi la care să se priceapă.

– Ştii, crematoriul ăsta... începu Murfin scoţînd punga de jeleuri din sertar şi uitîndu-se înăuntru să vadă ce a mai rămas.

– Da, Gavin?

– Au şi ceva de genul crematoriului de lux? întrebă el. Ceea ce ai putea numi *la crème de la crème?*

– Nu e amuzant, Gavin.

Cooper întocmise lista de persoane dispărute cu optsprezece luni în urmă. Le eliminase deja pe cele care apăruseră între timp, moarte sau în viaţă. Nu-i mai rămăseseră multe nume. De fapt, şapte. Ăsta era un lucru bun, bănuia el.

Opţiunea cea mai probabilă era o femeie din Middleton, care într-o zi nu se mai dusese să-şi ia de la şcoală fiul de şapte ani şi nu mai fusese văzută de atunci. Se făcuseră doi ani de cînd dispăruse şi nu mai fusese văzută şi nici nu luase legătura cu familia – sau, cel puţin, asta era ceea ce pretindeau rudele. La momentul respectiv, soţul fusese cercetat destul de atent. Nu existau indicii că femeia era deprimată sau că avea probleme în viaţă care ar fi determinat-o să fugă sau să-şi facă rău. Problema era că dispăruse cu şase luni înainte de înmormîntarea lui Audrey Steele. Unde fusese în tot acest timp?

Alte persoane dispărute aparţineau unor grupe de vîrstă diferite şi toate, cu excepţia uneia, erau bărbaţi. Nu că asta ar fi avut vreo importanţă. Cel care se ocupa de incinerare nu făcea diferenţa între sexe, exceptînd cantitatea de cenuşă de oase care ieşea din pulverizator. Poate ar trebui să ia în consideraţie mai degrabă greutatea decît vîrsta sau sexul şi să obţină o estimare a masei osoase. Din cîte îşi putea da seama, nu existau alte elemente pe care să le cerceteze.

Pierzîndu-şi concentrarea, Cooper îl privi peste birou pe Murfin, care îşi calcula timpul lucrat. Întotdeauna ţinea o evidenţă atentă cîte ore şi zile i se datorau. Nu că încerca vreodată

să-şi ia zile libere – doar că îi făcea plăcere să se plîngă.

– Crezi în rai şi iad, Gavin? îl întrebă Cooper.

Murfin nu-şi ridică privirea.

– Ia un jeleu, Ben. Te va face să te simţi mai bine.

– Nu, serios.

– Te referi la ceea ce-i învaţă pe copii la şcoala de duminică? O mulţime de flăcări şi diavoli cu furci încinse? Damnarea eternă pentru gîndurile păcătoase pe care le-ai avut?

– Orice fel de iad vrei, Gavin. Şi orice fel de rai.

Murfin mestecă aproape un minut şi-şi sterse mîinile de praful alb luat de pe punga de dulciuri.

– Cred în iad, răspunse el. Dar n-am văzut vreo dovadă că raiul ar exista. Îmi pare rău, detectiv Cooper, dar afirmaţiile tale nefondate privind existenţa raiului ar fi respinse în instanţă de orice judecător.

– Aşadar, iad da, dar rai nu? Atunci recunoşti că ecuaţia nu este tocmai echilibrată, nu-i aşa? Şi cum s-a întîmplat asta, Gavin? Vreo eroare de proiectare în Creaţie?

– Nu ar trebui să vorbeşti aşa, îl avertiză Murfin, dînd mustrător din degetul plin de zahăr. O să-l superi pe Dumnezeu.

Telefonul sună şi Gavin răspunse:

– Detectiv Murfin. A, salut! Da, OK. Îi întinse telefonul lui Cooper. E pentru tine, Ben.

– Cine e, Dumnezeu?

– Nu, dar se crede.

Cooper luă receptorul, strîmbîndu-se la Murfin.

– Bună, Diane.

– Lasă orice altceva, Ben. Avem nevoie de toată echipa aici, la o întîlnire cu doctorul Kane.

– Psihologul?

– Da. Ne întîlnim în sala de şedinţe. Vreau ca tu şi Gavin să fiţi aici în zece minute.

17

Așadar, ai găsit sălașul morții? Sau i-ai pierdut urma? Ciudat, cînd mirosul e atît de distinct. Cineva zice că e dulce ca fructul putrezit.

Știai că nu este nevoie să calci pe un corp în descompunere ca să îi iei mirosul pe pantofi? Pămîntul din jurul cadavrului e îmbibat cu toți acei acizi grași volatili produși de putrefacție. Toate țesuturile noastre moi se descompun, numai că unele mai repede decît altele. Uterul poate rezista luni de zile – organul vieții rămîne intact în timp ce corpul putrezește în jurul lui. Doar una dintre micile glume ale naturii.

Și apoi tot ce mai rămîne din noi e scheletul. Dinții, craniul, oasele sclipitoare. Asta e revelația finală. E descoperirea adevărului. Pentru cei mai mulți oameni, moartea e un secret urît, un lucru de rușine, tabuul suprem. Pentru mine e o finalizare, e concluzia perfectă. E singura mea șansă de a fi liber.

Acum sînt aproape de perfecțiune, înțelegi. Și vei ajunge prea tîrziu. Nu o să poți găsi niciodată sălașul morții. Nu te vei întîlni niciodată cu devoratorul meu de carne.

– A existat un psihanalist german, pe nume Erich Fromm, spuse doctorul Rosa Kane. S-ar putea să vă intereseze una dintre teoriile lui privind personalitatea.

Stătea în capul mesei, elegantă și stăpînă pe sine. Într-un mod ciudat, lui Fry îi aminti de profesorul Robertson. Doctorul Kane părea figura modernă și mai acceptabilă a aceleiași școli. Nu ezitase atunci cînd Hitchens o invitase să preia rolul principal în această întîlnire.

– Fromm credea că pînă şi cel mai nebun om încearcă măcar să facă faţă vieţii, continuă Kane. El numea acest gen „biofil" sau iubitor al vieţii. Dar mai există un gen la care se referă, şi anume „necrofilul" – cel care iubeşte moartea.

Fry privi în jurul mesei şi îi văzu pe Hitchens şi pe Cooper notîndu-şi noile cuvinte în agendă. Inspectorul părea să aibă probleme cu ortografierea lor.

– Necrofil? întrebă el.

– Da. Aceştia sînt oameni care manifestă o atracţie deosebită pentru tot ce are legătură cu moartea sau cu descompunerea. E pasiunea de a transforma ce e viu în ceva fără viaţă. Fromm o numeşte „pasiunea de a sfîşia structurile vii". În mod obişnuit, un astfel de individ se simte bine în prezenţa maşinăriilor, dar nu va fi capabil să se descurce cu oamenii.

Fry se încruntă.

– De ce maşinării?

– Orice obiect mecanic este lipsit de viaţă şi, prin urmare, previzibil şi demn de încredere. Dacă o maşină se defectează, poţi afla motivul şi o poţi repara. Dar oamenii nu sînt aşa. Nu întotdeauna putem înţelege de ce se comportă într-un anumit fel.

– Perfect valabil şi pentru unii dintre cei de faţă, interveni Murfin.

Dar doctorul Kane îl ignoră. Probabil observase că Murfin nu-şi deschisese agenda. Poate că nici măcar nu avea un pix la el.

– Pentru un subiect cu acest tip de tulburare a personalităţii, zise ea, maşinile sînt preferabile. Dacă sînt forţaţi să aibă de-a face cu oameni, atunci pot apărea probleme. Imprevizibilul factorului uman le pare ameninţător. Un astfel de om se poate simţi constrîns să lase o persoană fără viaţă, pentru a o face nepericuloasă.

Asta era prea mult. Fry simţi că era gata să răbufnească.

– Să lase o persoană fără viaţă? Ce fel de expresie e asta?

Kane se opri, îşi strînse buzele şi îşi aranjă o şuviţă de păr. Rămase tăcută destul de mult timp pentru a fi clar că nu avea de gînd să răspundă la această întrebare. Ridică privirea spre inspectorul Hitchens.

– În percepţia deformată proprie unui astfel de individ, un asemenea act ar putea fi considerat o formă de autoapărare, zise ea.

Fry pufni, iar Hitchens îi aruncă o privire furioasă.

– Mai este un lucru care v-ar putea fi de ajutor, continuă Kane. Tulburările de personalitate de acest gen încep adesea să se manifeste în copilărie. Dar, în general, pentru a le aduce la suprafaţă, este necesară o experienţă traumatizantă care să determine copilul să se agaţe de ritualuri ca de o sursă de siguranţă. Un asemenea copil va găsi predictibilitatea reconfortantă, chiar atunci cînd aceasta contrazice logica.

– Ne puteţi da un exemplu? îi ceru Hitchens.

– Imaginaţi-vă că sînteţi copil şi că tatăl dumneavoastră vă bate uneori cînd vine beat acasă, sîmbătă seara. Un copil normal va sta cuminte și va spera ca tatăl lui să nu îl mai bată în săptămîna respectivă. Dar dacă ești *celălalt* gen de copil, e preferabil ca tatăl tău să te bată în *fiecare* sîmbătă noaptea, decît să nu ştii dacă o va face sau nu. Înţelegeţi, imprevizibilul e cel mai înspăimîntător lucru. Un copil în acea situaţie ar putea să facă ceva în mod deliberat pentru a-l scoate din sărite pe tatăl lui, ca să fie sigur că o să fie bătut. Atunci se simte în siguranţă.

– Doamne, Dumnezeule!

Kane încuviinţă din cap.

– Este o tulburare gravă. Nu există vreun tratament, ci doar modalităţi de a minimiza efectele – şi asta numai dacă starea e diagnosticată înainte de a fi prea tîrziu.

– Prea tîrziu? întrebă Hitchens.

– Ei bine, fiind copil, acest gen de individ e lipsit de puterea de a influenţa acţiunile adulţilor, singura soluţie reprezentînd-o autovictimizarea. Dar mai tîrziu în viaţă, el își poate da seama că există și o altă cale de a trata imprevizibilitatea oamenilor. Psihologul își întoarse puţin capul, pentru a se uita la Fry. Aceasta se întîmplă atunci cînd descoperă puterea de a-i face previzibili – prin a-i transforma în persoane lipsite de viaţă.

– Marea întrebare care se pune este dacă el vorbește serios în legătură cu intenţia de a omorî pe cineva, spuse Fry. Sau mesajele lui s-ar putea referi la ceva care s-a petrecut în trecut?

– Dacă *a fost* un incident anterior, ar putea fi vorba de o exersare a crimei, zise Kane.

– O exersare a crimei?

– Exersarea puterii recent descoperite asupra oamenilor. Această persoană caută poate un fel de perfecţiune. Aşa are sens.

– Nimic din asta nu are sens.

Kane îşi scoase ochelarii şi o privi pe Fry.

– Are, dacă vă daţi osteneala să intraţi în mintea individului psihopat, ca să-i înţelegeţi motivaţiile şi firul gîndirii.

– Dar sîntem de acord că aici avem de-a face cu un criminal, doctore, interveni Hitchens.

– De fapt, nu există nici o dovadă în acest sens. Deşi e vorba, fără îndoială, de un individ care suferă de o obsesie psihopatică, obsesia lui nu e legată de crimă, ci de moarte.

– Îmi pare rău, spuse Hitchens, dar nu văd care e diferenţa.

Psihologul îşi puse iarăşi ochelarii şi se uită o clipă la inspector, ridicînd din sprîncene. Hitchens se foi stingherit. Urmărindu-i comportamentul lui Kane, Fry aproape că îşi dori să poarte ochelari, ca să poată face şi ea gestul respectiv.

– E o diferenţă foarte semnificativă, zise Kane. În mesajele sale, aproape toate detaliile din fragmentele confesionale se referă la ce se întîmplă cu trupul după moarte. Cîtor criminali le pasă de cadavru? Odată ce victima lor e moartă, sînt interesaţi numai de cum să-şi piardă urma sau cum să ascundă probele. Dar nu e cazul şi la acest individ.

– Doctore, o întrebă Fry, vreţi să spuneţi că acest tip de om ar putea fi atras de o ocupaţie care i-ar permite să-şi satisfacă obsesia?

– Cu siguranţă.

– O slujbă la pompele funebre?

– Nu pot să spun chiar atît de precis.

– Păcat. Aproape aveam conturat un profil aici.

Cooper ridică pixul pentru a spune şi el ceva.

– Dar cum e cu referirile la sarcofag şi la „sălaşul morţii"?

– Probabil că aceste referiri sînt simbolice, răspunse Kane.

Fry îl văzu pe Cooper cum începe să se emoţioneze, ca un şcolar al cărui profesor îi sugerase o idee neaşteptată.

– Aşadar, sarcofagul ar putea fi legat de expunerea unui lucru la aer şi la lumină, spuse el. Poate vreun secret sumbru?

– El pretinde, desigur, o oarecare inteligenţă din partea audienţei sale. Prin urmare, gîndiţi mai degrabă simbolic, decît literal.

– Şi „devoratorul de carne"? o întrebă Fry. Spuneţi-ne, doctore, devoratorul de carne are un sens simbolic sau literal? Ne-ar fi de foarte mare ajutor dacă am şti.

După plecarea psihologului, Fry îl găsi pe Hitchens în biroul lui, bătîndu-şi din nou uşor dinţii cu un pix. Se luptă cu tentaţia de a-i înşfăca pixul din mînă.

– Tocmai am primit un telefon, o informă el. Indicaţii de sus.

– A, da?

– Trebuie să tratăm cu calm chestiunea mesajelor telefonice, Diane. Nu o să mai alergăm după cai verzi prin zonă, de fiecare dată cînd cineva reclamă întîrzierea cuiva.

– Nu putem sta cu mîinile în sîn, aşteptînd să mai apară un cadavru, zise Fry. S-ar putea ca asta să fie exact ceea ce îşi doreşte el.

– S-ar putea. Dar reducem prioritatea acordată apelurilor telefonice, pînă cînd vom avea noi dovezi.

– Cu tot respectul, domnule, dar aici avem un infractor care va ucide în curînd pe cineva.

– La drept vorbind, nu e un infractor, sergent Fry. Pînă cînd nu face ceva într-adevăr ilegal.

– Dă telefoane de ameninţare.

– Pe cine ameninţă? întrebă Hitchens.

Fry făcu o grimasă.

– Atunci, telefoane de hărţuire.

– Face ca poliţia să-şi piardă timpul. În acest stadiu, ăsta-i cel mai grav lucru pe care-l putem spune despre el.

– Are nevoie de ajutor psihiatric.

– Ei bine, aici sînt de acord cu tine. În mod categoric are o problemă de genul ăsta. Dar dacă are într-adevăr intenţia de a ucide pe cineva, nu avem de unde să ştim.

– Care e următoarea mişcare, în acest caz?

– Aşteptăm. Poliţiştii vor verifica toate locaţiile posibile pe care le-am punctat, atunci cînd terenul va fi practicabil.

– Cînd va fi practicabil? făcu Fry. Asta s-ar putea să nu se întîmple niciodată.

Hitchens continuă, uşor încruntat.

– Şi să sperăm că legiştii vor găsi ceva în locurile din care tipul a dat apelurile telefonice. Acum există două locaţii, aşa că şansele de a descoperi urme similare cresc cu fiecare apel.

– Şi presupun că noi o să stăm cu mîinile încrucişate sperînd că va suna din nou, doar pentru a ne face munca un pic mai uşoară.

– Posibil, recunoscu Hitchens. Dar sînt o mulţime de alte anchete asupra cărora să ne concentrăm între timp atenţia.

Inspectorul ridică privirea cînd Cooper intră în birou.

– Ben, cum progresează ancheta în cazul Audrey Steele? Mă gîndesc că ar trebui să ridicăm gradul de prioritate în acest caz, înainte să se afle despre el. S-ar putea să ne confruntăm cu o reacţie puternică din partea oamenilor faţă de un asemenea incident şi nu vrem să pară că nu facem nimic.

Cooper ezită. Fiind unul dintre membrii cu rangul cel mai mic în cadrul departamentului, exista întotdeauna pericolul de a fi prins între ordine contradictorii venite din partea superiorilor lui.

– Sergent Fry a sugerat că ar trebui să urmăresc şi alte piste, înainte de a lua în consideraţie posibilitatea că a fost implicat un cadavru neidentificat, zise el, alegîndu-şi atent cuvintele.

– Ştiu. Povestea cu încurcarea cenuşii. Şi cum stai?

– Toate urnele cu cenuşă pe care am reuşit le adun au fost trimise la analiză. Nu sînt sigur dacă ne vor spune ceva, totuşi. Teoretic, n-ar fi posibil să se încurce cadavrele la crematoriu, în afară de cazul în care acţiunea s-a făcut deliberat – aşadar, ar putea exista o singură incinerare pe care am fi nevoiţi să o explicăm.

– Asta-i ceea ce mă îngrijorează. Nu trebuie să lăsăm impresia că ignorăm posibilitatea cea mai gravă, Ben.

– Nu, domnule.

Cooper aşteptă. Preocupările inspectorului în ceea ce priveşte percepţia publică puteau schimba opinia lui Diane referitoare la utilizarea resurselor, dar era o discuţie în care el prefera să nu se bage. Alături de el, Fry stătea tăcută, dar Cooper simţea că devenea tot mai încordată. Bănuia că discuţia ar putea să continue mai tîrziu, după plecarea lui.

– Antreprenorii de pompe funebre ar trebui să se afle la mijlocul întregii afaceri, nu-i aşa? întrebă Hitchens.

– Hudson and Slack, da. Reprezintă următorul obiectiv de pe lista mea.

– Să recapitulăm, atunci. Avem nişte rămăşiţe umane care s-au dovedit a aparţine lui Audrey Steele, a cărei dispariţie nu a fost niciodată reclamată, deoarece a murit din cauze naturale şi a fost incinerată după toate regulile. Ori aşa a fost lăsată familia ei să creadă. Corect, pînă acum?

– Da, domnule.

Hitchens îşi bătu din nou dinţii, apoi îndreptă capătul pixului către Fry. Aceasta putu să vadă o urmă de salivă sclipind pe capac.

– Întrebarea care se pune e: Dacă cenuşa nu a fost încurcată, cine sau ce anume a fost incinerat în locul lui Audrey Steele? Nu poţi pur şi simplu să bagi un sicriu gol în dric. Cărăuşii ar remarca asta. Tehnicienii de la crematoriu ar observa. Ar trebui să ne imaginăm o conspiraţie în care ar fi implicaţi cel puţin şase oameni, dacă nu mai mulţi. Foarte riscant.

– Am mai discutat despre asta. Lucrul evident care ar trebui făcut ar fi să se pună altceva în coşciug în locul cadavrului. Dar angajaţii de la crematoriu tot ar putea să-şi dea seama, dacă cenuşa rezultată nu este în regulă.

– Domnul Lloyd a trimis prin calculator datele din ziua cu pricina, zise Cooper. Ne-a fost de ajutor, dat fiind că niciodată nu mi-a trecut prin minte să i le solicit. Nu apare nimic neobişnuit referitor la incinerarea lui Audrey Steele.

– Bineînţeles, nimeni nu ar observa, spuse Hitchens, dacă ai pune un alt cadavru în sicriu.

– Adevărata victimă a crimei, aşa credeţi? întrebă Fry.

– Ce modalitate mai bună există pentru a scăpa de un cadavru? Nici o victimă, nici o probă. Perfect.

– Şi chiar dacă apăreau rămăşiţele lui Audrey Steele, nu am fi fost niciodată în stare să facem conexiunea între acestea şi o persoană dispărută.

– Întocmai, Diane. Deoarece ea nu a fost vreodată dată dispărută.

– Dacă nu era reconstrucţia facială...

– Şi perseverenţa detectivului Cooper, continuă Hitchens.

– Ei bine, da, şi asta.

– Mai ai lista cu persoanele dispărute, Ben?

– Din urmă cu optsprezece luni? Da. Dar e o mare problemă cu ea, nu-i aşa? Nu ştim ce anume căutăm, un bărbat sau o femeie. Nu avem nici un indiciu privind vîrsta, înălţimea, culoarea pielii. Nimic. Tot ce avem e cenuşa.

– Da, asta e într-adevăr o problemă, zise Hitchens. Se opri pentru o clipă. Aşadar, ce părere avem despre Melvyn Hudson? El e şeful de la Hudson and Slack, nu-i aşa? Deci lui i-ar fi cel mai simplu să facă ceva dubios cu un cadavru.

– Ar putea face asta de unul singur? întrebă Cooper.

– Este posibil ca angajaţii de la Hudson and Slack să ştie ceva. I-ar fi putut da o mînă de ajutor, măcar pentru a-şi ascunde faptele. E una dintre acele situaţii speciale, nu-i aşa? O situaţie de genul „noi contra lor". Nimeni altcineva nu ne înţelege şi nu ne apreciază, aşa că trebuie să rămînem strîns uniţi, indiferent din ce cauză, spuse Fry.

– S-ar putea, zise el.

Fry ar fi putut, tot atît de bine, să vorbească despre poliţie. Era categoric o situaţie de genul „noi contra lor".

– Nu credeţi că e mai mult decît atît? Nu ar putea fi cineva cu un motiv mai personal, care să ascundă aşa ceva?

– Şi îi mai avem şi pe angajaţii de la crematoriu, interveni Hitchens. Stau ascunşi în camera aceea din spatele capelei. E o situaţie ideală pentru tipul de persoană pe care tocmai a descris-o doctorul Kane. Imaginaţi-vă – vede în fiecare zi rămăşiţe umane transformate în praf. Nu e nimic mai previzibil decît cenuşa.

Fry se ridică, deşi nu intenţiona să meargă nicăieri. Simţea nevoia să se mişte prin cameră, să nu stea locului.

– După părerea mea, să ştiţi că nimic nu e mai previzibil ca opinia unui expert.

– Diane, stai jos, îi spuse Hitchens.

– Eu nu sînt sigur în legătură cu angajaţii de la crematoriu, interveni Cooper.

Se surprinsese gîndindu-se la terariul din casa doamnei Askew, cu scoicile şi Plesnitoarea lui Venus. Nu era nimic previzibil în asta, într-adevăr.

– De ce? întrebă Hitchens.

– Ei bine, cred că genul de persoană despre care vorbea doamna doctor Kane ar fi dorit să vadă procesele prin care cadavrul trece după moarte.

– Şi asta înseamnă că ar trebui să se întoarcă la locul faptei, ca să verifice cadavrul. Poate chiar de mai multe ori.

– Da, aşa cred.

– Cineva trebuie să-l fi văzut, cu siguranţă.

– Am putea face apel la opinia publică.

– Numai dacă am avea vreo idee în legătură cu momentul în care s-a întors.

– Fireşte. Dar stai puţin, Diane – el ştie că am găsit cadavrul ăsta?

– Poftim?

– Noi încă nu am dat publicităţii nici o declaraţie, nu-i aşa? Nu a fost făcut nici un anunţ către presă?

– Ei bine, nu, în afară de reconstrucţia facială, publicată la loc vizibil în toate ziarele şi difuzată la televizor, captînd atenţia publicului, îţi aminteşti?

Umerii lui Cooper căzură.

– Of, aşa e.

– De ce, la ce te gîndeai?

– La faptul că ar fi putut să se întoarcă din nou la cadavru. Pentru a-l vedea pentru ultima dată.

– Acum nu mai are nici o şansă s-o facă.

Hitchens se gîndi la asta.

– Să ne rezumăm la ceea ce ştim de fapt. Am reuşit identificarea clară a unui cadavru care fusese încredinţat firmei Hudson and Slack pentru a se ocupa de funeraliile propriu-zise. Dar, în loc să fie incinerat, corpul a ajuns în pădurea din Ravensdale, la şaisprezece kilometri depărtare.

– Despre asta-i vorba.

– O chestiune destul de neplăcută, după părerea mea. Un lucru pe care ar trebui să-l luăm foarte în serios.

– Da, domnule.

– Atunci să acţionăm. Trebuie să abordăm „cu blîndeţe" firma Hudson and Slack. Dar cred că, în acest stadiu, sîntem îndreptăţiţi să solicităm un mandat de percheziţie şi să le confiscăm documentele.

– Uau! exclamă Cooper, îndreptîndu-şi spatele, cuprins de un val de emoţie.

Se uită la Fry, ca să împartă şi cu ea reacţia, dar aceasta nu păru atît de entuziasmată pe cît se aştepta el.

– Putem da buzna prin clădirile lor şi să-i abordăm cu blîndeţe, în acelaşi timp? se interesă Fry.

Dar acum, că luase o decizie, şi Hitchens fusese cuprins de un val de entuziasm şi începu să enumere pe degetele de la o mînă.

– În al doilea rînd, trebuie să-i interogăm pe toţi cei care lucrau la firmă cu optsprezece luni în urmă, în momentul cînd au avut loc funeraliile lui Audrey Steele. Orice fost angajat care a plecat de atunci va trebui să fie, de asemenea, depistat. Este necesar să le fie verificat trecutul, lor şi oricăror asociaţi cunoscuţi. Trebuie să restrîngem lista numelor la cei care care au avut ocazia de a lua contact cu cadavrul. De asemenea, un mobil ar putea fi de mare ajutor. Dar Dumnezeu ştie care ar putea fi acesta.

Inspectorul se uită la Cooper.

– Cum sună asta pentru început, Ben?

Cooper încercase să îşi ia notiţe.

– Perfect, răspunse el. Şi cum facem cu familia, domnule?

– Familia lui Audrey Steele? Asta e o chestiune cam delicată, nu-i aşa? Dar unul dintre ei s-ar putea să fi remarcat ceva, aşa că toţi ar trebui să fie interogaţi. Hitchens se opri din enumerare şi

își încrucișă vîrfurile degetelor de la ambele mîini, de parcă se ruga. Ocupă-te chiar tu de asta, Ben. Ai stat de vorbă deja cu mama ei, nu-i așa? Presupun că s-a mai liniștit un pic, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, poartă-te cu mănuși și nu o necăji prea mult. Vezi dacă poți descoperi alți membri ai familiei cu care ar putea fi mai ușor de discutat. Înțelegi ce vreau să spun?

Cooper dădu din cap.

– Înțeleg ce vreți să spuneți.

– Diane, începu Cooper după ce părăsiseră biroul inspectorului, nu cred că-ți faci vreo favoare în ceea ce-l privește pe inspector sau pe domnul Kessen. Nu pari să arăți nici un respect față de opiniile doctorului Kane.

Fry își trînti agenda pe birou.

– Ai ucis vreodată pe cineva, Ben?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nici eu, zise Murfin de la celălalt birou. Dar m-am gîndit la asta de cîteva ori, evident.

– Nu te-am întrebat pe tine, Gavin.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Cooper.

– Vreau să arăt că, dacă nici unul dintre noi nu a omorît pe nimeni, atunci cum e posibil să știm ce simte ucigașul?

– Nu putem. Nu cu adevărat.

– Dar doctorul Kane? Crezi că ea a omorît vreodată pe cineva?

– Voi face o verificare în baza de date a poliției, dacă vrei, să văd cîte condamnări pentru crimă a avut.

– Nu fi absurd, Ben. A fost o întrebare ipotetică.

Murfin rîse.

– Te rog să lași deoparte ipotezele astea, în interesul muncii.

Fry îl privi furioasă, dar el nu-și ridică privirea. Cooper se gîndi la legenda Gorgonelor, a căror privire te putea transforma în piatră dacă te uitai la chipul lor. Probabil că Gavin citise povestea. În ultima vreme rareori se uita în ochii lui Fry.

– Ceea ce vreau să spun, repetă ea, este că nici măcar minunata Rosa nu știe ce înseamnă să ucizi pe cineva. În pofida

tuturor teoriilor ei, nu poate să ne spună cu adevărat ce se petrece în mintea unui criminal, cum se simte el înainte şi după actul respectiv. Ca să nu mai vorbim de momentul comiterii crimei.

– Trebuie să fi stat de vorbă cu o mulţime de ucigaşi condamnaţi, zise Cooper.

– Şi crezi că vreunul dintre ei i-a zis adevărul în legătură cu crimele lui? Cei deştepţi probabil că i-au spus ceea ce credeau că dorea ea să audă. Cei mai puţin deştepţi n-ar fi fost în stare să dea dovadă de o emoţie complexă, chiar dacă de asta ar fi depins viaţa lor.

– Ceea ce uneori se întîmplă, spuse Cooper.

– Da, fu de acord Fry. Uneori se întîmplă.

– Între timp, tot ce putem face este să ne bazăm pe cunoştinţele unei persoane ca doctorul Kane. S-ar putea ca teoriile să fie tot ce avem.

– Dar nu trebuie să le luăm ca literă de lege, replică Fry. Doar pentru că cineva şi-a scris la un moment dat teza de doctorat, prezentîndu-şi propriile teorii, acum toată lumea le ia drept dovadă. S-ar putea să fie tot ce avem, dar nu trebuie să presupunem că asta este tot.

– Ce vrei să spui?

– Poate că există motive pentru crimă la care nici un psihiatru nu s-a gîndit vreodată.

Cooper îşi aruncă mîinile în aer şi lăsă pixul să cadă pe birou.

– Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, sîntem într-un mare rahat, nu-i aşa? Un ucigaş pe care nu-l putem identifica plănuieşte moartea unei victime pe care nu o cunoaştem, din motive pe care nu ni le putem imagina. E minunat.

Fry nu răspunse. Dar reacţia lui Murfin fu să-şi ridice mîna şi să-şi lase să cadă propriul pix pe birou, cu un zdrăngănit sonor.

– Hei, ne dăm bătuţi? întrebă el. Aruncăm prosopul? Asta înseamnă că pot să mă duc la cîrciumă?

Fry se ridică în picioare, cu trupul încordat.

– Ceea ce vreau să fac aici este să încurajez puţin gîndirea independentă. Ar fi drăguţ să aud cîteva idei care n-au fost împrumutate de la un aşa-zis expert. Aş vrea să văd că echipa mea

are mintea deschisă; nu vreau să aud un talmeş-balmeş sociologic şi psihoanaliză de mîna a doua. Este atît de greu de înţeles?

Cooper şi Murfin încercară să pară spăşiţi, aşa cum era de aşteptat să o facă.

– OK, Diane, spuse Cooper.

O privi cum părăseşte încăperea. Nu era clar unde se ducea. Probabil avea să străbată în sus şi-n jos coridorul, înjurînd printre dinţi.

– S-au rostit ceva vorbe mari acum, în ultima parte, spuse Murfin.

Cooper îşi ridică pixul.

– Totuşi, are dreptate, Gavin.

– Da, ştiu. Dar e ca atunci cînd spui glume, nu-i aşa? Unii oameni ştiu cum să o facă. Iar alţii nu.

Atunci Fry intră în birou pentru a răspunde la telefon. Expresia i se schimbă în timp ce asculta şi privi înspre Cooper.

– Asta a fost şi ideea ta – noua cercetare a terenului de la Litton Foot, spuse ea.

– E vreo problemă?

– Nu ştiu dacă tu ai considera că e o problemă sau nu. Tocmai au mai găsit nişte oase.

18

Fry se aşteptase ca pădurea tînără, deasă, care acoperea panta abruptă, să facă locaţia inaccesibilă. Dar locul se afla chiar deasupra lizierei. Erau însă o mulţime de pietre – mii, împrăştiate pe deal, în toate direcţiile, îngrămădite spre baza pantei, cît vedea cu ochii. Nu exista nici un tipar, nici o logică în felul în care se rostogoliseră şi apoi se opriseră. De-a lungul anilor, intemperiile îşi puseseră amprenta asupra lor, dîndu-le o formă rotunjită şi netedă. Acopereau panta asemenea unei turme imense de oi deformate care zăceau adormite sau moarte în umbrele reci ale versantului dinspre nord.

Da, erau într-adevăr multe stînci. Dar, chiar şi aşa, părea incredibil că un cadavru ar fi putut rămîne acolo neobservat pentru o perioadă atît de lungă de timp.

Fry privi în jur, căutîndu-l cu privirea pe şeful echipei de criminalişti. Wayne Abbott se afla acolo şi se uita la ea. Cînd Fry îi făcu un semn cu mîna, el se apropie încet, mergînd cu grijă printre pietre.

– Da, e înspre nord, zise el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Pe versantul ăsta nu e niciodată suficient soare pentru ca detaliile să se vadă de la depărtare. Dacă ai sta de cealaltă parte a acestei văi şi ai privi cu mare atenţie, tot nu ai vedea nimic, dacă nu se mişcă. Pietrele astea creează, probabil, tot felul de forme înşelătoare şi de jocuri de umbre, care induc în eroare ochiul.

– Şi nimeni nu străbate vreodată versantul?

– Nu, dacă nu are vreun motiv anume. După cum vezi, e foarte dificil de mers pe aici. Îţi poţi scrînti glezna foarte uşor.

– Atunci cum naiba a adus ucigaşul trupul pînă aici?

– Nu l-a cărat, asta-i sigur.

Abbott transpira, îmbrăcat în costumul tipic criminaliştilor, deşi afară era răcoare. Fry observă două firişoare de la picăturile de transpiraţie, care porneau de la tîmple şi se pierdeau între ţepii negri ai bărbii. Nu era sigură de ce îl displăcea atît de mult. Nu ştia decît că era o reacţie instinctivă. Ea în mod sigur nu l-ar fi ales pe Wayne Abbott drept coordonator, dar avea pregătirea şi experienţa necesare.

Abbott arătă spre vîrful pantei, spre locul în care pietrele alcătuiau o stîncă fisurată.

– Îmi imaginez că sînt două posibilităţi. Una – victima a căzut de pe stînca de acolo. Sau a fost împinsă, aşa cum sînt convins că voiai să sugerezi. În acest caz, ar trebui să descoperim deteriorări în structura oaselor. Dar a doua posibilitate este ca victima să fi ajuns pînă aici – voluntar sau involuntar – cînd era încă în viaţă.

– Şi a murit chiar aici?

Abbott rîse.

– În oricare din cazuri, victima a murit în acest loc. Întrebarea este cum a murit şi de ce.

– Astea sînt două întrebări, zise Fry.

Dar el nu o luă în seamă.

– A murit brusc sau încet? întrebă el. Accidental sau deliberat? Dintr-o greşeală sau... cu ajutor?

– Ai de gînd să ne dai răspunsuri, Wayne, sau îţi place doar să pui întrebări retorice?

– Bănuiesc că-ţi închipui că ştii singură toate răspunsurile, nu-i aşa sergent?

– Nu, replică Fry. Dar ştiu şi eu care sînt întrebările, mulţumesc. Apropo, chiar şi cea mai mică urmă de dovadă provenită din acest loc poate avea o importanţă crucială, aşa că...

– Nu, nu-mi spune, vrei să „pieptănăm“ cu atenţie toată zona. Abbott îşi şterse sudoarea de pe faţă. Ei bine, am ceva veşti pentru voi ăştia de la CID. Nu mai sîntem dotaţi cu piepteni deşi sau rari, sau cum or fi.

– OK, OK. Faceţi tot posibilul, bine?

Abbott începu să se îndepărteze.

– Să facem tot posibilul? Doamne, nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta.

Ben Cooper stătea ghemuit printre pietre, uitîndu-se cu atenţie la o porţiune de pămînt umed. Stătea oarecum ascuns şi nu-i părea rău. Nu putea auzi conversaţia dintre Fry şi Abbott, dar recunoştea vocea lui Fry chiar şi de la această distanţă. Măcar o dată enervarea ei crescîndă nu se răsfrîngea asupra lui, şi îşi dorea ca această stare de lucruri să mai dureze o vreme.

Din păcate, lui Fry nu-i luă mult ca să-l descopere.

– Doamne, toată lumea crede că-i expertă, nu-i aşa? exclamă ea.

– Ei bine, chiar sînt, Diane. Sînt doctori specializaţi în osteologie sau în genetică umană. Trebuie să ai respect pentru cunoştinţele lor.

– Nu mă refer la oamenii de ştiinţă, Ben, mă refer la afurisiţii de criminalişti.

– Aha.

Fry privi în jur, inspirînd adînc.

– Ce sînt clădirile acelea, de dincolo de vale?

Cooper verificase deja acest lucru. Dar, probabil, nu era cazul să se arate prea expert.

– În conformitate cu harta, cel mai apropiat loc de noi este ferma Fox House[1], iar cea aflată ceva mai departe este Hunger House[2]. Dar se pare că nici una din ele nu a mai fost folosită ca fermă de foarte multă vreme. Majoritatea clădirilor au fost dărîmate, iar pe terenul din jurul lor s-au plantat copaci.

– Hunger House, ce fel de nume e ăsta?

– Este vorba de o clădire în care vitele erau ţinute înainte de a fi tăiate. Pe vremuri se obişnuia ca animalele să fie înfometate o vreme, înainte de a fi sacrificate.

Fry nu răspunse – nici nu era nevoie. Părerile ei referitoare la barbarismele vieţii rurale erau bine-cunoscute.

[1] Casa Vulpii

[2] Casa Foamei

– Se află pe proprietatea Alder Hall, zise Cooper. Bănuiesc că, la un moment dat, au fost ferme date în arendă, dar probabil că proprietarul s-a decis să-i evacueze pe arendaşi şi să planteze o pădure. Presupun că lemnul era mai profitabil. Plantaţia aceea este trecută pe hartă drept Corunna Wood.

– Corunna? Cine a fost ăsta? Altă legendă locală?

– Cred că e un oraş în Spania unde a avut loc o faimoasă bătălie.

Expresia lui Fry îi sugeră că nu era cazul să se laude cu prea multe cunoştinţe. Dar ea ocoli rapid subiectul istorie.

– Ce cauţi aici, de fapt?

– Piatra asta, zise Cooper, nu e de multă vreme în această poziţie.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Iarba e încă verde dedesubt. Vegetaţia se usucă şi moare după cîteva zile, dacă este acoperită în felul acesta.

– În cîte zile?

– Nu-mi dau seama.

– Eşti un bun observator, Ben, dar întotdeauna dai greş cînd vine vorba de detalii.

– Nu sînt Sherlock Holmes, îi răspunse Cooper. Trebuie să întrebăm un expert.

– Un expert în iarbă moartă – de ce nu? Apoi Fry oftă. O casă a foamei. Doamne, ce mai urmează?

O echipă de la Universitatea Shefield descărca echipamentul. Lopeţi şi mistrii, plase de sîrmă pentru cernerea pămîntului şi găsirea fragmentelor osoase, pungi pentru probe, rulete şi repere portocalii. Unul dintre studenţi înregistrase pe o casetă video poziţia rămăşiţelor din fiecare unghi posibil, înainte ca echipa să se apropie.

Grupul de antropologie legistă de la universitate colabora cu multe departamente poliţieneşti, ajutîndu-le să dezgroape şi să analizeze rămăşiţele de schelete. Unii membri ai echipei lucraseră chiar şi pentru ONU, în investigaţiile privind gropile comune.

Sub îndrumarea unui antropolog legist, echipa începu să cearnă solul din jurul rămăşiţelor. Încercau să localizeze fragmentele

osoase, obiectele personale, orice lucru străin rătăcit sau care nu ar fi avut ce să caute acolo.

Cooper stătea şi privea amestecul de oase şi vegetaţie, ascuns pe jumătate de muchia unei stînci. Craniul nu se vedea, dar putea fi pe undeva, mai jos. Pînă cînd rămăşiţele pămînteşti nu erau separate de pămînt şi de plante, era imposibil de apreciat poziţia trupului sau dacă era sau nu intact. Unele părţi fuseseră fotografiate, puse în pungi şi etichetate, iar Cooper ridică o pungă în care se găsea un os, care părea ciudat de uşor.

– Ben, ce crezi că este un „devorator de carne“? îl întrebă Fry, întrerupîndu-i gîndurile.

Cooper făcu un semn cu mîna înspre vale.

– Poate că profesorul Robertson a avut dreptate cînd vorbea despre calcar, Diane. Toate împrejurimile astea sînt din calcar. Întreaga zonă ar putea fi un devorator de carne.

Fry dădu aprobator din cap.

– Ar putea fi o posibilitate.

– Punem pariu că şi din scheletul ăsta lipsesc nişte oase? întrebă Cooper.

– Crezi că ucigaşul îşi ia nişte trofee?

– Nu ştiu. Dar, dacă le-am găsi la el, ar fi o dovadă destul de concludentă, nu? Pare să fie un criminal foarte atent. Chiar meticulos. Sentimentul meu este că nu a făcut multe greşeli – dacă a făcut totuşi vreuna.

În jurul locului unde corpul zăcuse şi se descompusese se găseau petice de pămînt care aveau nuanţe diferite, care marcau zonele unde se scurseseră fluidele trupului.

Cooper simţi că-l cuprinde un val de furie gîndindu-se la Audrey Steele care zăcuse tot aşa sub cerul liber, abandonată în voia elementelor naturii. Iar acum un alt trup aştepta să primească un chip şi un nume – şi o altă identitate trebuia să fie reconstituită din aproape nimic.

Dar în seara asta nu se puteau face prea multe. În curînd se va lăsa întunericul, iar în jurul lui Cooper se făceau pregătiri pentru securizarea locului pe timpul nopţii, activitatea urmînd a fi reluată la prima oră a dimineţii. Un vehicul aflat în pădure avea deja farurile aprinse.

Atunci Cooper văzu o mişcare pe versantul opus. O siluetă se profila la orizont, întunecată şi neclară, pe cerul cenuşiu. Poate că acolo se afla o cărare – nu era sigur. Silueta continua să se mişte, dar Cooper era sigur că avea privirea îndreptată înspre Litton Foot şi spre activitatea neobişnuită care avea loc aici. Era un lucru firesc, desigur, şi orice trecător ar fi fost curios. Dar n-ar fi fost mai normal să se oprească şi să se uite, să se întrebe ce căutau criminaliştii în costume albe şi Land Rover-ul poliţiei care străbătea culmea dealului? Trecătorul nu făcu nimic din toate astea, ci cercetă rapid zona timp de cîteva secunde, înainte să dispară în spatele unui afloriment stîncos.

Şi Fry văzuse silueta.

– O să fie la kilometri întregi distanţă, înainte să-l putem ajunge, zise ea. Dacă asta îţi trecea prin cap.

– Cînd l-am văzut, m-am întrebat dacă nu cumva ucigaşul s-a întors, ca să vadă evoluţia lucrurilor, răspunse Cooper. Şi cum rămîne cu mirosul?

– N-a fost nimeni prin preajmă să-l simtă, Ben.

– Cred că ai dreptate.

Cooper studie din nou versantul. Într-un loc deschis ca acesta, mirosul s-ar fi răspîndit. Ce gaze erau produse de descompunere? Sulfură de hidrogen şi metan? Ar fi plutit dinspre sursă, pe curenţii de aer, în valuri de duhoare, ca nişte repere invizibile ale morţii. În funcţie de vreme, mirosul ar fi persistat zile întregi sau săptămîni, însă vîntul şi ploaia l-ar fi risipit rapid, astfel încît oricine ar fi trecut la cîţiva metri de rămăşiţe nu le-ar fi observat. Ce păcat că nu era o zonă în care localnicii să-şi plimbe cîinii.

Apoi Cooper se încruntă şi se uită în josul dealului, înspre Litton Foot. Casa lui Tom Jarvis nu se vedea de aici. Se afla în fundul văii, şi pădurea era deasă. Dar cîinii lui Jarvis alergaseră prin acea pădure înainte ca noul gard să fie înălţat, nu-i aşa?

Sau, mai degrabă, doar unul dintre cîini o făcuse.

Apoi unul dintre criminalişti îl chemă pe Cooper la marginea unui tufiş de ferigi, aflate la cîţiva paşi de rămăşiţe.

– Uită-te puţin la chestia asta...

– Ce ai găsit?

– Uită-te singur. Dar nu te apropia prea tare.

Cooper se apropie puţin.

– E o capcană, zise el.

– Pare cam ruginită. Nu cred că mai funcţionează.

– Aşa trebuie să arate.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să laşi capcana să capete un strat de rugină, care să o mascheze. Metalul capătă un miros neutru, care nu alertează animalele.

Capcana era fixată cu un lanţ şi o ţepuşă de metal, iar o bandă din oţel flexibil era ancorată de bază la un capăt. Fry se apropie să vadă ce se întîmplă, în timp ce Cooper arătă spre placa de oţel de la celălalt capăt.

– Vezi, numai placa declanşatoare este galvanizată, zise el. Trebuie să fie subţire, pentru a fi uşoară. Cîrligul opritor este făcut din alamă, ca să nu ruginească pe placa de sprijin. Dar în rest totul e ruginit – aşa cum trebuie să fie.

– Cum de ştii atît de multe despre capcane? îl întrebă Fry. Sînt ilegale, nu-i aşa?

Cooper ridică din umeri.

– Înveţi chestiile astea atunci cînd creşti la ţară.

– Îţi dai seama cum funcţionează?

– E foarte simplu. Ca să pui capcana, apeşi arcul acesta, care deschide fălcile şi cîrligul opritor le blochează. Cînd eliberezi din nou arcul, presiunea fălcilor ţine placa declanşatoare în loc, vezi? Cînd un animal vine şi calcă pe placă, cîrligul este eliberat. Arcul sare şi fălcile se închid pe laba animalului. Toate astea se întîmplă în cinci sutimi de secundă.

– E barbar, se cutremură Fry.

– De asta e şi ilegal.

– Evident, asta nu-i împiedică pe oameni să le folosească. Şi cum scapă un animal dintr-o astfel de capcană?

– Nu poate. Odată ce fălcile s-au închis, sînt fixate în această poziţie de un colier. Nu pot fi deschise – trebuie să apeşi din nou arcul. Animalele nu ştiu asta, şi oricum nu sînt capabile fizic să o facă. De aceea uneori îşi rod laba ca să scape.

– Bănuiesc că nu există vreo posibilitate să identificăm proprietarul acestei capcane?

Cooper clătină din cap.

– S-ar putea să găsim amprente. Dar este o capcană veche. Vezi – are un arc lamelar. Tipul ăsta tinde să-și piardă elasticitatea cînd stă comprimat perioade lungi de timp, sau dacă se corodează prea tare. Fabricanții de capcane au renunțat la folosirea lui cu ani în urmă, în favoarea arcurilor spiralate.

Căută în jur pînă găsi un băț.

– Ce vrei să faci? îl întrebă Fry.

– Să declanșez capcana. E mai sigur așa. Altfel, cineva tot o să-și prindă mîna în ea.

Cooper apăsă pe placa declanșatoare cu un capăt al bățului. Instantaneu, fălcile se închiseră, mușcînd adînc în lemn și sfîșiindu-i scoarța.

– Doamne! exclamă Fry.

Deși Cooper trase de băț, capcana nici nu se clinti.

– Drăguț, nu-i așa? Acum prada este neputincioasă și tot ce-ți rămîne să faci e să vii cînd ai chef și s-o omori. Capcana a fost lăsată, probabil, de un fermier sau de un pădurar care avea probleme cu vulpile.

Fry dădu din cap, acceptînd explicația. Dar Cooper se uită din nou la bățul sfîșiat și la mărimea capcanei.

– Desigur, dacă nu cumva a fost pusă pentru o pradă mai mare decît o vulpe.

– OK. Dacă ați terminat să vă băgați nasul pe aici, poate vreți să vă uitați la asta...

Se întoarseră și-l văzură pe Wayne Abbott, care îi privea cu o expresie acră. Ținea în mînă două pungi de probe, în care se aflau ceea ce Cooper imediat recunoscu a fi bucăți de os, cu pete maronii și fărîmițate la capete.

– După părerea mea de neexpert, trebuie să recunosc că acestea anulează teoria căderii accidentale, zise Abbott.

– Despre ce e vorba? întrebă Fry.

Se apropiară de Abbott, și el ridică pungile.

– Aici și aici... Vedeți urmele de pe suprafața osului? Sînt destul de clare, aș spune că numai vegetația a ținut scheletul la un loc. Nu cu multă vreme înainte, cineva l-a dezmembrat.

Şi a folosit un cuţit *foarte* ascuţit. A desprins carnea pînă la os.

***

În acea seară, de la Tribunalul Regal din Edendale veni vestea că Micky Ellis primise condamnarea obligatorie pe viaţă. Va putea ieşi în zece ani sau mai repede. Procuratura sunase să spună că toţi erau mulţumiţi de rezultat.

Dar Diane Fry nu avea chef să sărbătorească. În schimb, mai ascultă o dată benzile, înainte să plece acasă. Curînd, avea să le știe pe dinafară.

Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să poată recunoaşte acea voce, dacă o auzea. În ciuda distorsiunii, trebuiau să existe unele caracteristici ale frazării sau ale intonaţiei, care să-l identifice – îi mai trebuia doar suspectul, ca să facă o comparaţie. „Inteligenţa ar trebui să rafineze instinctul primar." Chiar şi numai preţiozitatea acestei propoziţii ar trebui să fie un indiciu. Cine vorbeşte în felul ăsta, dacă nu are un text pe care să-l citească? „în fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrşită cu Eros." Cine a auzit de Thanatos, pentru numele lui Dumnezeu?

Fry se uită prin birou şi observă că Ben Cooper nu plecase încă. Cu vreo cîteva minute în urmă avusese o convorbire personală şi părea cam abătut.

– E totul în regulă, Ben? îl întrebă ea. De ce nu te-ai dus acasă?

Cooper își ridică privirea, neputînd să-și ascundă surpriza. Fry presupuse că el fusese prea absorbit de propriile probleme ca să-și mai dea seama de prezenţa ei, aşa cum făcea de obicei.

– Nu mă grăbesc, zise el. Mai întîi mă duc la spital, să o văd pe mama, dar mai e ceva timp pînă cînd încep orele de vizită. Ţi-am spus că e în spital?

– Da, cred că da, răspunse Fry vag. Poate că o făcuse, dar nu era sigură. Cum se simte?

– Am vorbit cu fratele meu la telefon. Mi-a spus că doctorii cred că nu a fost o simplă căzătură. Se pare că a suferit o comoţie cerebrală minoră.

– Îmi pare rău. Dar a fost numai o comoţie minoră?

– Problema cu aceste comoții e că întotdeauna există pericolul alteia.

Fry își dădu seama că era îngrijorat, dar nu știa ce să îi spună. Cooper nu ar fi apreciat ca ea să se arate curioasă în ceea ce privește viața lui personală – mai ales după ceea ce îi spusese ea în legătură cu amestecul *lui* în viața *ei*, cînd încercase în secret să o împace cu sora ei. Orice ar spune acum, el ar lua-o drept un amestec ipocrit.

Fry căută să spună ceva neutru care nu să nu înrăutățească lucrurile.

– Vezi, nu mai sta pe la birou, spuse ea. Putem să ne descurcăm și fără tine o vreme, să știi. Du-te și rezolvă-ți problemele, dacă poți.

Nu credea că avea să primească vreun răspuns din partea lui Cooper. Dar acesta se ridică încet.

– Ne vedem dimineață, Diane.

Fry își puse căștile și se întoarse la benzi. De-abia după o jumătate de oră îi trecu prin minte să se întrebe ce va face Cooper după ce își va vizita mama bolnavă.

S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase. Ce șansă, să poți înregistra scurgerea unei vieți, să o poți urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă –, cînd existența devine nimic, cînd spiritul se desparte de trup. Sfîrșitul este întotdeauna atît de aproape... Eu îl pot simți chiar acum, tu nu?

Dar Cooper dorea să facă ceva în acea seară. În timp ce aștepta să se apropie ora de vizită de la spital, se dusese la supermarketul DIY și își cumpărase o trusă compactă de tîmplărie. Era ceva ce intenționa să facă de cîteva luni. Avea nevoie de ceva care să-i preocupe mintea, să împiedice să i se strecoare în gînduri expresia „comoție recurentă“, spusă pe o voce joasă și însoțită de o privire semnificativă sau de o înclinare compătimitoare a capului față de implicația nerostită.

În seara asta, mama lui fusese conştientă şi lucidă, deşi partea dreaptă a corpului era parţial paralizată şi vederea îi era afectată. De o vreme, îşi pierdea culoarea din obraji şi era mai palidă decît îşi amintea Cooper s-o fi văzut vreodată. Privind-o pe patul de spital, Cooper nu se mira că sîngele nu mai ajunsese în partea stîngă a creierului. Matt avea dreptate, desigur, că nu era atît de bătrînă – avea doar şaizeci de ani, la urma urmei. Dar în seara asta părea mult mai bătrînă.

Randy îşi ciuli urechile şi, o clipă mai tîrziu, se auzi soneria. La ora aceea, Cooper presupuse că era cineva care greşise adresa. De obicei, în aceste cazuri, o căutau pe vecina de deasupra sau pe proprietăreasa care locuia alături.

Dar cînd se ridică fără tragere de inimă ca să deschidă, descoperi că în prag se afla Gavin Murfin.

– Ben, ştii că e o aiureală, zise Murfin un sfert de oră mai tîrziu. Vor să scape de oameni ca mine folosindu-se de termenul de rămînere pe aceeaşi funcţie, dar în acelaşi timp nu pot să convingă pe nimeni să vină la CID. Nu mai există o listă de aşteptare. Cînd a venit ultima dată un detectiv nou în divizia noastră?

– Nu-mi amintesc.

Merseră la localul preferat al lui Cooper, Hanging Gate, o cîrciumă cu o grădină micuţă, lîngă High Street. Măcar Gavin insistă să cumpere băutura.

– Există posturi libere în fiecare secţie, zise Murfin. Singura modalitate de a convinge oamenii să vină la CID este dacă aceştia se transferă ca să obţină o promovare. Sînt poliţişti în uniformă care vin direct aici pe posturi de conducere şi habar nu au ce înseamnă munca de detectiv.

– De ce nu apelezi la federaţie? îl întrebă Cooper.

– La Dogberry[1] şi amicii lui? Cu ce să mă ajute?

Cooper zîmbi la porecla dată personajului caraghios din Federaţia Poliţiştilor. Ştia că Murfin avea dreptate, cel puţin în parte.

---

[1] Personaj din *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, întruchiparea poliţistului încrezut şi ineficient (n.tr.)

– Asta ca să nu mai vorbim de Dad's Army, continuă Murfin. Apropo de măsurile pe termen scurt. Pe brigada geriatrică nu ne putem baza la nesfîrşit, şi nu are cine să le ia locul. Nu poţi crea din nimic un detectiv cu experienţă.

Murfin continuă să bea în tăcere o vreme.

– Mă gîndeam la ce spuneai tu, Ben. Despre iad.

– Era o prostie, Gavin.

– Dar e evident, nu? Iadul sîntem *noi*. Dacă există într-adevăr un iad care mă aşteaptă după ce dau ortu' popii, ăsta o să fie. Doar eu. Eu, care o să-mi bat joc de viaţa mea pentru restul eternităţii.

Cooper rămase cu gura căscată privindu-l pe Murfin.

Murfin dădu din cap.

– *Tu* ştii, nu-i aşa, Ben? Cine are nevoie de un diavol cu o furcă, eh?

– I-ai spus lui Diane ce părere ai?

– Ce? De ce aş vorbi cu ea?

– E şefa ta.

– Mai degrabă aş vorbi cu Spintecătorul din Yorkshire[1]. Aş găsi mai multă înţelegere. Brusc, Murfin păru obosit. Îmi pare rău, Ben, dar uneori se pare că îmi pierd simţul umorului.

– Înţeleg. Mai vrei ceva de băut?

Murfin îşi goli paharul.

– Nu, mulţumesc. Îmi pare rău că te-am bătut la cap. Mă duc acasă acum.

– Eşti în regulă?

– Sînt bine. Hei... ce s-a întîmplat cu întîlnirea aia a ta?

– Am amînat-o. Se întîmplă prea multe săptămîna asta.

– Păcat. Ea nu se va supăra?

– Nu, zise Cooper. Va înţelege.

Cooper aşteptă cu Murfin sosirea unui taxi care să-l ducă pe acesta acasă şi apoi se duse pe jos pînă la apartamentul lui. De îndată ce se depărtă de centru, străzile deveniră foarte liniştite. Cooper ştia că la un moment dat va trebui să îşi înfrunte propria

---

[1] Criminal în serie care a terorizat Marea Britanie între 1975–1981, omorînd 13 femei şi alte şapte abia scăpînd cu viaţă. (n.tr.)

moarte. Ca majoritatea oamenilor, întotdeauna se gîndise că va putea s-o evite la nesfîrşit. Şi poate că citise prea multe poveşti în care oamenii nu mureau de fapt. În schimb, se stingeau, îşi dădeau ultima suflare sau nu mai existau. În conversaţiile politicoase, acest subiect era evitat rapid, aşa cum procedează patinatorii care alunecă pe o gheaţă subţire.

Uneori, putea simţi sub picioare gheaţa subţire şi nu dorea să privească în jos. Era prea multă apă întunecată sub acea suprafaţă fragilă.

JURNALUL MORŢII, PARTEA A TREIA

Şi iată realitatea. Oamenii îşi schimbă forma cînd mor. Muşchii se înmoaie şi gravitaţia trage pielea în jos. Obrajii se scofîlcesc, iar ochii se înfundă în orbite. Carnea ne capătă contururi noi, asemenea refluxului care se retrage şi dă la iveală insule scufundate. Sîngele se îndreaptă spre pămînt în timp ce acesta ne trage mai aproape de el. Apoi pielea îşi schimbă culoarea – de la roşu la mov, de la verde la negru. Ultima noastră transformare este o reprezentaţie Tehnicolor.

Cînd inima nu mai pompează sînge şi celulele nu mai au oxigen, spunem că persoana a murit. Da, poate creierul a murit, dar trupul, nu – nu cu adevărat. Intestinele sînt pline de microorganisme, enzime digestive şi bacterii care nu mor odată cu celulele. Cînd enzimele nu mai au nimic de digerat, ce fac organele acelea? Încep să se digere singure. În cele din urmă, sîntem proprii devoratori de carne.

Ah, descompunerea! Clasica piesă în două acte. Dar actul final s-a prelungit prea mult. Carnea se desprinde de pe oase, bucăţică după bucăţică, fîşie după fîşie. O pasăre care ciuguleşte, o insectă care roade, o dezintegrare lentă. Vezi, sfîrşitul nostru nu e spectaculos; e doar un scîncet. Doar un strigăt în noapte pe care nimeni nu-l aude.

19

A doua zi dimineaţă, în drum spre Cressbrook, Ben Cooper observă soarele sclipind în cupola unei vechi filaturi, unde, odinioară, clopotul chema lucrătorii la muncă de la căsuţele lor de pe Apprentice Row. Dar atunci zări pentru ultima oară soarele din acea dimineaţă. Înainte să ajungă la filatură norii acoperiseră iarăşi în întregime cerul şi ploaia se întorsese.

Drumurile aveau o singură bandă pentru ambele sensuri, cu alveole tăiate în mal, unde două maşini abia puteau trece una pe lîngă alta, cu mare grijă. Acest lucru necesita, evident, ca şoferii să manifeste o mare amabilitate reciprocă. Dar, atîta vreme cît turiştii nu parcau în alveole ca să facă fotografii, sistemul funcţiona perfect.

Cooper observă cu plăcere că ambele filaturi de bumbac din această zonă a Wye Valley fuseseră transformate în apartamente moderne, după ce stătuseră ani întregi în paragină. Distanţa dintre două filaturi era de numai un kilometru, puţin mai mult dacă urmai meandrele şi pragurile de pe Wye. Litton Mill, aflată în amonte, era celebră pentru exploatarea copiilor, în secolul al XIX-lea, cînd se afla în proprietatea familiei Needham. Orfanii erau aduşi de la Londra ca să lucreze la filatură, iar bătăile şi abuzurile erau la ordinea zilei. De fapt, atît de mulţi copii muriseră, încît familia Needham trimisese trupurile în alte parohii pentru a fi îngropate, ca să ascundă de ochii autorităţilor amploarea abuzurilor.

Cressbrook fusese complet diferită – o mărturie a minţii luminate a unui tîmplar autodidact. William Newton îşi construise fabrica sub forma unui castel georgian, alături de o şcoală sătească şi de cîteva şiruri de căsuţe cu dantelă la ferestre, pentru

muncitorii lui. Însă vedeau oare angajaţii lui Newton sîngele copiilor, ucenici ai rivalului său, care curgea în jos pe rîu şi peste praguri? Pentru binele locuitorilor din noile apartamente aflate în Litton Mill, Cooper spera că morţii îşi găsiseră liniştea.

Mai sus de Cressbrook se găsea o curbă foarte strînsă, destul de periculoasă, pe drumul care urca panta abruptă. La cîţiva metri sub această curbă se găsea drumul care ducea în Ravensdale. Acesta era asfaltat pe o porţiune, dar numai cît ţinea Ravensdale Cottages – locuinţele lucrătorilor de la vechea filatură, cunoscute pe plan local drept The Wick. Cele douăsprezece căsuţe erau mici, dispuse în două şiruri, faţă în faţă, pe fîşia de pămînt în pantă. Erau construite din calcar, aveau trepte pînă la uşa din faţă, ferestre arcuite cu vitralii şi viţă care acoperea pereţii.

Drumul prin Ravensdale era încă ud, deşi ploaia se oprise cu cîteva ore înainte şi soarele strălucea pe pantele mai înalte. În capătul de sus al văii era atît de linişte, încît Cooper putu auzi vocile a doi alpinişti care îşi dădeau indicaţii unul altuia în timp ce se căţărau pe piscul Ravenscliffe.

Dincolo de căsuţe, o cărare noroioasă se strecura către nord, îndreptîndu-se înspre valea Cressbrook pînă la Peter's Stone şi Wardlow. Dar la dreapta un drum se bifurca peste cîmpuri şi urma cursul rîului. Resturile descompuse ale frunzelor de anul trecut, care formau mormane pe marginea drumului, erau strivite în trecere de roţile vehiculelor şi transformate într-o mocirlă maronie.

Un grup de oameni trecu pe lîngă el – hainele impermeabile le foşneau, ghetele scîrţîiau pe pietrele ude şi plescăiau în băltoacele de apă. Toţi patru îşi ţineau capetele plecate, uitîndu-se pe unde merg. Nimeni nu vorbea. Poate că-şi păstrau puterile pentru urcuşul care avea să vină de cealaltă parte a văii, unde cărarea era noroioasă şi periculoasă.

Pe măsură ce Cooper cobora drumul, marginile văii deveneau mai puţin înalte, colţii de stîncă dispăreau şi vocile alpiniştilor se estompau în fundal.

În pădurile aflate mai jos de Litton Foot se reluase cercetarea. Fry era deja acolo, discutînd cu antropologul, dar se părea că inspectorul Hitchens sosise cu doar cîteva clipe mai devreme.

Vălătuci de ceaţă păreau agăţaţi sus în copaci, iar apa cădea încontinuu prin frunziş. Deşi nu ieşise de multă vreme din maşină, faţa lui Cooper era rece de umezeală.

– Care-i problema? întrebă Hitchens, în timp ce Fry se îndreptă spre ei pe terenul denivelat.

– Echipa de la universitate îşi face probleme că nu va reuşi să ridice rămăşiţele fără să le deterioreze, din cauza vegetaţiei care a crescut prin schelet. Ei spun că rădăcinile sînt prea puternice şi, dacă vor încerca să mişte oasele, acestea se vor împrăştia.

– Şi ce propun?

– Vor să sape dedesubt şi să ridice întregul ansamblu – solul şi vegetaţia de la suprafaţă, toate în bloc – astfel încît să-l poată lua în laborator fără să distrugă vreun os.

– Poate fi făcută chestia asta?

– Ei aşa zic. În cel mai rău caz, ar putea tăia corpul în jumătate, undeva la mijlocul coloanei vertebrale, şi să-l ia în laborator în două bucăţi. Ei spun că trebuie să facă distincţie între orice leziune a oaselor intervenită în momentul decesului şi cele provocate după moarte de creşterea rădăcinilor.

– Care crezi că e opţiunea cea mai ieftină? se interesă Hitchens.

– Probabil că lucrul în laborator va costa mai puţin decît să-i ţinem pe toţi oamenii ăştia aici.

– Şi vom obţine şi rezultate mai bune, strigă antropologul, care trăgea cu urechea. În orice caz, dacă vă interesează asta.

Hitchens se întoarse.

– Cu condiţia să fie în laboratorul lor, răspunse el. Nu mi-ar plăcea să le solicit celor de la morgă să ia acest talmeş-balmeş.

– Cred că va trebui să fim de acord cu ei, dacă vrem să obţinem ceva rezultate, interveni Fry.

– În ceea ce-i priveşte pe specialiştii legişti... nu crezi că uneori e mai mare daraua decît ocaua? Ne dau bugetul peste cap cu totul.

– Da, domnule. Dar, din nefericire, în ziua de azi, ei sînt cei pe care îi cred juraţii, nu noi.

Cooper descoperi că un poliţist local împrumutase un cîine special pentru căutare, unul care era antrenat să găsească rămăşiţe umane. După cum se zvonea, aceşti cîini erau pregătiţi

undeva în vestul Scoţiei, prin localizarea cadavrelor unor porci, îngropate în uniforme de poliţie. Se zice că mirosul cărnii de porc aflate în descompunere ar fi cel mai apropiat de mirosul resturilor umane în putrefacţie. „Dar chestia cu uniformele de poliţie era sigur o glumă, nu-i aşa?"

Profită de ocazie şi intră în vorbă cu însoţitorul cîinelui. Lui Cooper îi plăcea să audă detalii despre alte specializări ale oamenilor. Într-o zi, probabil, va trebui să-şi aleagă şi el una. Cam cu un an în urmă fusese repartizat la unitatea poliţiei judiciare din mediul rural şi se aşteptase ca acest lucru să fie primul pas spre un transfer. Dar subiectul nu mai fusese discutat de atunci şi nici el nu se interesase, ca să nu provoace soarta.

– Cîinele e fantastic, spuse însoţitorul. Are un nas ca un radar. Poate detecta un corp în descompunere aflat pe fundul unui lac, doar adulmecînd bulele ridicate la suprafaţă.

– Glumeşti.

Cooper se uită la ciobănescul german care stătea cuminte lîngă însoţitorul lui. Se gîndi că ceea ce reuşea cîinele cu nasul era, de fapt, mai mult decît ce făcea un radar – dar nu se putu gîndi la o comparaţie mai potrivită.

– Dar nu e vorba doar de îndrumarea cîinelui, completă însoţitorul. Tehnicile arheologice pot fi utile în această muncă. Sîntem pregătiţi să analizăm vegetaţia şi schimbările din peisaj provocate de cadavrele îngropate.

– Cum faceţi asta?

– Ei bine, deasupra unui mormînt vegetaţia e otrăvită la început, din cauza existenţei în sol a unei cantităţi prea mari de nutrienţi în stare pură. Din cadavru, înţelegeţi.

– Da.

– Dar, cu trecerea timpului, nutrienţii se descompun, iar plantele cresc nefiresc de abundent. Astfel, un petic foarte verde într-o zonă cu vegetaţie rară poate fi un indiciu al amplasamentului unui mormînt.

Cooper îl studie pe însoţitorul cîinelui. Bărbatul avea un accent scoţian, dar asta nu implica, în mod necesar, să dai crezare zvonului referitor la porci. Nici măcar nu era în uniformă, ci purta o salopetă albastră.

– E de-nțeles.

– Totuși, nu întotdeauna e așa. Am văzut locuri unde cadavrul se afla doar de cîteva săptămîni, dar solul și vegetația reveniseră la starea inițială. E incredibil cît de rapid se poate întîmpla asta. Atunci te confrunți cu o adevărată problemă.

Amîndoi priveau în jos, înspre pădure, unde echipa de la universitate și criminaliștii încă lucrau.

– Știți, uneori, continuă însoțitorul, e ca și cum peisajul acceptă pur și simplu un corp și îl digeră complet, în timp.

Fry se apropie și îl trase pe Cooper de lîngă însoțitorul cîinelui.

– Opinia experților e că lipsa oaselor ar putea fi, pur și simplu, rezultatul natural al procesului de transformare a cadavrului în schelet, spuse ea, ca și cum el îi pusese o întrebare, căci nu mai există piele sau mușchi care să le țină la un loc. Dar eu tot cred că ar fi nevoie să le separi fizic pe unele dintre acestea de schelet. Tu nu?

– Crezi că ar fi putut să dea cineva peste schelet și să ia cîteva trofee, în loc să raporteze găsirea lui?

– E o posibilitate. Dar, de asemenea, știi foarte bine că ar putea fi vorba de cineva care știa de existența rămășițelor și, pur și simplu, a așteptat pînă cînd s-a ivit momentul potrivit.

– Cine ar face una ca asta?

– Ar putea fi cineva fascinat de procesul morții.

– Crezi că ar fi putut-o strangula pe Audrey Steele, după ce aceasta a murit?

– Altfel de ce ar fi luat osul hioid?

– Nu știm dacă l-a luat. Știm doar că lipsește, atît. În raportul antropologului se zice că ar fi putut fi luat de un animal. Un șobolan sau o vulpe. Sau de o pasăre – spune că putea fi vorba și de o pasăre. Diane, acum osul ăla ar putea fi oriunde.

– S-a întors la cadavru, zise Fry hotărîtă. Dacă a luat ceva sau cineva acel os, atunci el a fost ăla.

– Cîți oameni ar recunoaște un os hioid, dacă ar vedea cumva vreunul? Cîți știu chiar că există?

Dar Fry nu voia să se dea bătută.

– Oricine are cîteva cunoştinţe de anatomie. De fapt, oricine are experienţă în lucrul cu cadavrele.

Pentru moment, se uitară la echipa de la universitate, care se întoarse cu cazmalele la muncă, şi la cîinele care patrula ceva mai jos, pe panta versantului.

– Diane, mă gîndeam la Tom Jarvis, spuse Cooper. Are patru cîini, care aleargă liberi pe proprietatea lui, lîngă Litton Foot. Mă rog, acum sînt trei. Îi are de ceva vreme – de cînd erau căţeluşi.

– Aşa, şi?

– Cum de nici unul dintre aceştia nu l-a alertat de prezenţa unui cadavru în descompunere, aflat la cîţiva metri de proprietatea lui? Cu siguranţă cîinilor nu le-ar fi scăpat mirosul, chiar dacă Jarvis nu l-a remarcat.

– Cadavrul a fost lăsat în aer liber pe timpul descompunerii?

Cooper ezită.

– Cînd a fost găsit, era.

– Dar atunci era deja transformat în schelet.

– Da. Problema este că am presupus că a fost expus la aer tot timpul. Asta ar concorda pe scara timpului cu ritmul rapid de transformare a cadavrului în schelet. Dar la început mirosul trebuie să fi fost foarte neplăcut. S-a răspîndit pe o zonă întinsă, mai ales dacă a fost dus de vînt. N-ar fi fost nevoie de un cîine antrenat să găsească rămăşiţe umane. Orice tîmpit cu simţ olfactiv ar fi putut să-l remarce.

Mai făcură încă vreo cîţiva paşi, Fry rămînînd tăcută, în timp ce Cooper îşi ducea raţionamentul mai departe. Se opri şi se întoarse către ea.

– Pe de altă parte, dacă la început cadavrul ar fi fost acoperit sau înfăşurat în ceva, mirosul nu s-ar fi răspîndit, dar şi viteza de descompunere ar fi fost mai mică.

– Asta are o altă implicaţie, zise Fry.

– Da, ştiu. Ar însemna foarte clar că cineva s-a întors la locul faptei şi a dezvelit cadavrul. Dar cei de la laborator nu au remarcat vreo intervenţie asupra rămăşiţelor – nici una care să fie de origine umană.

– Am putea să le cerem criminaliştilor să cerceteze din nou locul.

– Să-l pieptene cu atenţie de data asta?

Fry îşi puse mîna pe braţul lui.

– Cu un ochi mai atent la urmele fizice mai recente, Ben. Ultima oară au cercetat locul ca pe un sit istoric. Probabil aveau impresia că le-am cerut să o facă pe arheologii.

– Uneori cred că ar trebui să aplice din nou spînzurătoarea pentru unii, zise Tom Jarvis, cînd Cooper îi făcu o vizită la Litton Foot. Sau ceva mai rău decît spînzurătoarea.

Jarvis lucra într-un şopron, aflat pe o latură a casei. Printre sculele aflate acolo, Cooper observă o menghină şi un strung. Mirosul aromat al lemnului proaspăt strunjit se strecura pe uşa deschisă.

– Mai rău, domnule?

– Mai existau şi alte metode folosite odinioară pe aici – aşa se spune. A fost un timp cînd criminalii şi infractorii nu erau menajaţi.

– Asta a fost cu multă vreme în urmă, domnule Jarvis.

Jarvis fornăi dispreţuitor şi-şi lovi palmele una de cealaltă, ca să scuture cîţiva cîrlionţi de lemn de pe mănuşile de lucru.

– Ştiţi stînca aia mare de pe culmea estică de lîngă capătul văii Cressbrook?

Arătă spre valea unde, de-abia vizibilă la distanţă, se afla formaţiunea izolată de calcar pe care Cooper o observase cu cîteva zile mai înainte. De aici părea aproape pătrată, ca un molar spart, ultimul dinte dintr-o dantură fărîmiţată de bătrîneţe.

– Da, am observat-o. E Peter's Stone, nu-i aşa?

– Mda, ăsta-i numele trecut pe hartă, zise Jarvis. Dar pe aici i s-a spus întotdeauna Gibbet Rock.

Cooper îl privi ţintă, în timp ce îşi dădea seama de semnificaţia cuvintelor neaşteptate.

– Ai spus *gibbet*[1]*?* I se spunea Gibbet Rock?

– Încă i se spune, de către cei care îşi aduc aminte.

Jarvis se întoarse înapoi în şopron, începînd să-şi scoată mănuşile. Îşi ridică privirea surprins, cînd Cooper îl apucă de braţ.

---

[1] „Spînzurătoare"

– Ce să-şi aducă aminte, domnule Jarvis?

– Ei bine, ei cred că acolo a avut loc ultima execuţie prin spînzurare. Despre asta-i vorba.

Cooper îi dădu drumul la braţ, stînjenit de propria reacţie.

– Continuaţi.

– Anthony Lingard – aşa-l chema pe flăcău. L-au spînzurat pentru că l-a omorît pe încasatorul de la bariera de la Wardlow Mires. A fost spînzurat de stîncă, închis într-o cuşcă de fier, unde putea să-l vadă toată lumea.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– În anul bătăliei de la Waterloo, se pare.

– Asta a fost în 1815.

Jarvis ridică din umeri – detaliile nu erau importante, părea el să spună. Putea să se fi întîmplat şi ieri.

– Păi, o spînzurare era o adevărată distracţie în vremurile alea. Nu exista televizor pe atunci. Aşa că mulţi au venit să-l vadă pe Lingard, şi descurcăreţii locali au pus tarabe în apropierea stîncii, cu hotdogi şi suvenire, sau ce era pe vremea aia. Sigur că n-a durat.

– De ce?

– Cînd cadavrul a început să putrezească, spectacolul şi-a pierdut farmecul.

Cooper dădu din cap. În Derbyshire, asemenea mostre de istorie continuau să existe în peisaj, întruchipate în forme naturale, precum Gibbet Rock. Execuţia lui Anthony Lingard parcă avusese loc ieri. Pentru cei care-şi aduceau aminte.

– Oricum, aţi venit aici pentru ceva, zise Jarvis. Cred că sînteţi ocupat cu lucruri mai importante decît persoana mea.

– Domnule Jarvis, mi-aţi spus că, la un moment dat, obişnuiaţi să lăsaţi cîinii să alerge prin pădure. De ce nu i-aţi mai lăsat?

– Nu eu nu i-am mai lăsat. Au fost ridicate noi garduri pe proprietate. Asta i-a oprit pe cîini să intre în pădure.

– Şi cînd s-a întîmplat asta, mai exact?

– A, nu ştiu. Acum doi ani, cred.

– Putem să aruncăm o privire la gardul cel nou.

– Dacă doriţi... Nu-s prea multe de văzut. E un simplu gard.

Jarvis o luă înainte pe poteca din grădină și intră în padoc pe o poartă laterală. Doi dintre cîini le veniră imediat în întîmpinare, cu limbile bălăngănindu-se și cu ochii exprimînd bucurie. Jarvis întinse mîna, deși purta încă mănușile de lucru.

– Haide, Feckless, zise el, scărpinînd urechile unui cîine. Ăsta care a venit la dumneata e Aimless.

Aimless își lipise nasul de ghetele lui Cooper. Adulmeca asemenea unui cîine de vînătoare, aproape inhalînd capetele șireturilor. Cooper nici nu îndrăznea să-și ridice piciorul, de frică să nu lovească animalul în botul cercetător.

– Nu vă faceți griji, zise Jarvis observîndu-i ezitarea. Cine n-are minte nu simte.

Vechiul gard, aflat pe malul estic al rîului, era rupt în cîteva locuri și plin de găuri, suficient de mari ca unul dintre cîinii lui Tom Jarvis să treacă prin el, sau chiar Jarvis însuși. Dar la treizeci de metri deasupra lui, lîngă vîrful pantei, se găsea un nou gard, făcut din stîlpi solizi de lemn și plasă de sîrmă, iar deasupra prevăzut cu sîrmă ghimpată. Era ca și cum proprietatea își retrăsese limitele, abandonînd noua zonă de acces. În alte locuri, în parcul național se puseseră noi pîrleazuri, ca să faciliteze accesul, dar aici nu fusese necesar.

– Nu se poate trece pe aici, spuse Cooper.

– Mie nu mi-ar plăcea nici să încerc să sar peste el, zise Jarvis.

– Cînd l-au ridicat, au pus gard pe toată proprietatea?

– Nu. Pe terenurile unde limita proprietății se află la drum există ziduri de piatră. Au vreo trei metri. Au fost construite cu multă vreme în urmă, ca să-i împiedice pe oamenii obișnuiți să intre. În alte locuri, există gardul de la ferme, iar fermierii au grijă de el. Nu, se pare că cel mai mult îi preocupa pădurea. Cred că nu le plăcea ideea că ar putea cineva să bîntuiască pe acolo și să se distreze.

– Oamenii obișnuiau să meargă în pădure?

– A, da! Există o potecă știută de toți, care ajunge pînă în partea de sus a pămîntului meu. Traversează culmea și coboară în Miller's Dale. Dar, dacă știai unde e rupt gardul, puteai intra în pădure. I-am văzut din cînd în cînd. Noaptea, știți...

– Braconieri?

– Probabil. Nu le-am pus niciodată întrebări. Nu sînt atît de smintit.

– Şi noul gard i-a împiedicat cu ceva?

Jarvis pufni dispreţuitor.

– Nu-i împiedici pe braconieri aşa uşor – nu în zilele noastre. Sînt profesionişti. Lucrează în echipă şi sînt bine dotaţi. Nici un pădurar nu s-ar pune, de unul singur, cu un braconier. Cel mai probabil, ar mînca o mamă zdravănă de bătaie.

– Da, ştiu.

Prezenţa bandelor de braconieri ar putea explica totul. Cel mai probabil nu ar fi din zonă, aşa că nimeni nu i-ar putea recunoaşte. Ar fi înarmaţi şi nu le-ar plăcea ca un cîine prea zelos să le stea în cale. Dacă se observase desfăşurarea unor activităţi de braconaj, asta ar explica şi ridicarea noului gard. Dar ce vînat era în aceste păduri, ca să-i atragă pe braconieri? În mod sigur nu existau decît cîţiva iepuri.

Cooper privi în jur. Aici muşchiul era atît de gros pe zid, de parcă cineva împletise un pulover de un verde-strălucitor, cu care drapase construcţia în falduri de lînă. O gaură în stîncile de deasupra drumului era acoperită cu muşchi şi din ea atîrnau ferigi, ca o cascadă lipsită de apă – cu excepţia umezelii permanente care se prelingea pe suprafaţa rocii. Se întrebă dacă unele dintre aceste ciuperci erau de tipul celor care secretau acizii ce dizolvau stîncile şi le transformau în ţărînă. Totul se descompune, în cele din urmă.

Începură să urce din nou către casă. Văzută de jos, veranda masivă părea să fi deformat casa, dîndu-i o formă ciudată. Părea joasă şi ghemuită, ca un animal care se pregătea să sară. Cooper îşi aduse aminte că venise să-l mai întrebe ceva pe Tom Jarvis.

– Domnule Jarvis, aveţi cîţiva cîini pe proprietate, afirmă el.

Jarvis se uită la cîini, apoi din nou la Cooper. De ce era nevoie să facă risipă de cuvinte? Cooper irosise deja o frază întreagă.

– Tocmai am văzut în acţiune un cîine utilitar special.

Jarvis îşi scoase o mănuşă trăgînd-o cu dinţii, apoi o scoase şi pe cealaltă şi le puse pe amîndouă în buzunar, de parcă se

pregătea să facă ceva sau găsea conversaţia plicticoasă. Cooper simţi că era pe punctul să-şi piardă tot interesul.

– Ceea ce mă întrebam, domnule, continuă el, este de ce nici unul dintre cîini nu a detectat mirosul corpului în putrefacţie, aflat de luni întregi la marginea proprietăţii dumneavoastră.

– Nu ştiu. Ar trebui să-i întrebaţi.

– Majoritatea cîinilor ar detecta aşa ceva. Mirosul este foarte puternic în timp. În unele etape ale descompunerii este de neconfundat.

– Nu-i las să intre în pădure, zise Jarvis nerăbdător. V-am spus. Nu intră niciodată acolo. ... Cu excepţia bătrînicii – şi uite ce i s-a întîmplat.

– Chiar şi aşa...

– Uitaţi ce e. Chiar nu ştiu – poate mirosul de rahat i-a îndepărtat de urmă.

– Cadavrul a stat acolo optsprezece luni, zise Cooper, iar tolba a fost lăsată cu numai cîteva zile în urmă.

Jarvis se uită încruntat peste vale.

– La ţară întîlneşti o mulţime de rahat.

– Poate. Cooper îşi dădu seama că nu avea să ajungă nicăieri, dacă îl contrazicea pe Jarvis. Apropo, ce-aţi făcut cu excrementele găsite?

– Ce-am făcut cu ele? întrebă Jarvis uimit. Ce credeţi c-am făcut?

– Nu-mi dau seama.

– Le-am pus în mormanul de compost. N-avea rost să irosesc un rahat bun.

– Şi e încă acolo?

– Desigur, doar dacă n-a venit vreun ticălos să-l fure în timpul nopţii. Nu ştii niciodată în ziua de azi.

– Mă întrebam dacă n-aţi putea să-l lăsaţi acolo unde este, pentru un timp.

Jarvis îl privi ţintă.

– O să putrezească, zise el. Asta-i şi ideea cu mormanul de compost.

– Aş vrea să vină cineva să ia o mostră. Pentru eventualitatea în care avem ocazia să obţinem un profil ADN pentru comparaţie.

– Un profil ADN?

– Da, domnule.

Dar Jarvis continuă să afişeze o expresie sceptică. Cooper nu-l condamna. Nici el nu credea că are prea multe şanse. Fie să obţină aprobare, fie să convingă un criminalist că era o chestiune de maximă prioritate. Cineva trebuia să înscrie cererea la rubrica „Îndeletniciri de rahat".

– Nu ştiu multe despre ADN, zise Jarvis în cele din urmă, dar trebuie luat din celulele corpului, nu-i aşa?

– Orice celulă cu nucleu, răspunse Cooper. Aşa este.

– Ei bine, rahatul... Apoi Jarvis făcu o pauză, de parcă era uimit că trebuia să explice asta, chiar şi lui Cooper. Rahatul este un deşeu, mîncare nedigerată. Provine din porcăriile pe care le-ai mîncat. Dacă testaţi porcăria asta, probabil o să obţineţi profilul ADN al unui Big Mac şi al unei porţii mari de cartofi prăjiţi, cu McNuggets. Nu c-ar fi prea multe dintr-astea mergînd pe două picioare pe străzile din Edendale. Dar la ce v-ar fi de folos?

– Sperăm să obţinem unele celule care să se fi desprins de pe mucoasa intestinală, în timp ce materia trecea prin intestin, spuse Cooper răbdător.

– Aşa credeţi?

– Dar va trebui să luăm mostra destul de rapid. Nu sînt sigur sută la sută, dar cred că ADN-ul din excremente se va degrada în două săptămîni. În acest caz nu a fost expus la soare, ceea ce e un lucru bun. Razele ultraviolete degradează ADN-ul mai repede decît orice altceva.

– La naiba cu astea! exclamă Jarvis. Ce-aveţi de gînd să faceţi în legătură cu ticălosul care mi-a împuşcat cîinele?

Cooper privi înspre pădure.

– În după-amiaza asta facem o vizită la Alder Hall, ca să vedem ce se petrece acolo.

– Pe toţi dracii, faceţi ceva! Mi-a mai rămas nişte lemn – o să încep să ridic o spînzurătoare, nu-i aşa?

20

De data asta Vivien Gill nu era singură. Ceea ce îi sugerase la început lui Cooper faptul că femeia avea musafiri fusese numărul de mașini parcate pe stradă, lîngă casa ei, fără a mai menționa și motocicletele. Cooper își lăsă Toyota aproape de colțul străzii și o luă pe jos, întrebîndu-se dacă avea loc vreo nuntă, pe undeva. Sau o înmormîntare, bineînțeles.

Ușa fu deschisă de un bărbat masiv, de aproape patruzeci de ani, cu o burtă mare și umeri de fost boxer. Inevitabil, Cooper își aminti de Billy McGowan. Bărbatul dădea senzația că e total nepotrivit pentru îndeletnicirea pe care o avea; părea un om care ar fi trebuit să facă ceva ce presupunea mai mult efort fizic decît acela de a deschide ușa vizitatorilor. De preferat o slujbă care implica împărțirea de lovituri.

– Sînteți tipul de la poliție? îl întrebă bărbatul, cu o bănuială instinctivă.

Cooper se legitimă.

– Detectiv Cooper, domnule. Am venit să o văd pe doamna Gill.

– Vă așteaptă.

– Vă mulțumesc, domnule. Dumneavoastră sînteți...

– Din familie.

Cuvîntul fu abia mormăit, rostit ca și cum comunica mai multe informații decît dădea, în mod normal, poliției. Instinctul lui Cooper începu să se trezească. Simți că, fără îndoială, dacă bărbatul i-ar fi spus cum îl cheamă, l-ar fi recunoscut dintr-un cazier sau de pe o listă de procese.

Ținu ușa deschisă, și Cooper se strecură pe lîngă el, în hol. Poate că, în acel moment, moartea și funeraliile îi ocupau prea

mult mintea lui Cooper, dar celălalt mirosea de parcă deja murise. Probabil lunea trecută, cîndva. Poate că nu fuseseră în stare să-i programeze încă înmormîntarea și el se transforma în țărînă, puțin cîte puțin, ca și cum corpul i se descompunea.

– Vă cunosc de undeva? îl întrebă Cooper.

– Nu.

– Cred că trebuie să vă fi văzut prin jur. Unde lucrați?

Bărbatul închise ușa de la intrare și se uită fix la el. Era numai cu vreo cîțiva centimetri mai înalt decît Cooper, dar avea niște kilograme bune în plus, cele mai multe la burtă și la umeri.

– La serviciul de canalizare. Amestec rahatul[1].

Cooper se întoarse, auzind ușa de la sufragerie care se deschise în spatele lui. O femeie pe care nu o recunoscu îl studia. Avea părul vopsit în roșu-aprins și îl privea cu ochii mijiți printr-un nor subțire de fum de la țigara din colțul gurii.

– El e tipul de la poliție? îl întrebă ea pe bărbat.

– Așa zice.

Cooper își arătă din nou legitimația.

– Detectiv Cooper.

– În regulă, afirmă femeia. E înăuntru.

Cooper își dădea seama, după rumoarea din sufragerie, că încăperea era plină de oameni. Mobila fusese împinsă la perete, lăsînd un spațiu în mijlocul covorului, de parcă era pregătit pentru un spectacol. Cîteva clipe Cooper reuși cu greu să respire din cauza fumului, precum și a căldurii emanate de prea multe corpuri înghesuite într-o încăpere mică.

Cînd intră în cameră și i se făcu semn către un loc aflat în fața unui mănunchi de priviri ostile, își dădu exact seama de la cine se aștepta reprezentația.

Gavin Murfin îi oferi inspectorului un baton mic de ciocolată dintr-o cutie de Cadbury's Heroes, pe care o zornăi ispititor. Hitchens scutură categoric din cap.

---

[1] În original, *shit stirrer*. Joc de cuvinte intraductibil. La sensul figurat, expresia desemneaza un om care creează probleme celorlalți. (n.tr.)

– Domnule inspector, detectivul Murfin l-a verificat pe fostul partener de afaceri al lui Melvyn Hudson, adică pe Richard Slack, îl informă Fry.

– Ăsta-i fiul bătrînului Abraham, interveni Murfin. Şi tatăl lui Vernon. Richard era a doua generaţie din familie care reprezenta numele Slack în cadrul afacerii, ca să zic aşa.

– El şi Melvyn Hudson erau din aceeaşi generaţie? întrebă Hitchens.

– Dacă vreţi, se poate spune şi aşa. Taţii lor au pus bazele firmei, dar amîndoi s-au retras şi au lăsat afacerile pe mîinile fiilor. Bătrînul domn Hudson a murit, dar Abraham Slack încă se ţine bine – chiar dacă nu mai deţine un rol activ în cadrul firmei Hudson and Slack.

– Şi ce i s-a întîmplat lui Richard? se interesă Hitchens.

– A murit într-un accident de maşină, anul trecut.

– Da, îmi aduc aminte, spuse Hitchens, aplecîndu-se în scaun. S-au scris o mulţime de lucruri în ziar despre el. Dar nu era de competenţa noastră, nu-i aşa?

– Cazul a fost la Divizia C, zise Murfin. De fapt, a fost puţin ironia sorţii. Richard Slack primise un telefon tîrziu în noapte şi se ducea să ridice un cadavru de la o casă de lîngă Holymoorside. Conducea una dintre acele furgonete fără însemne şi cu geamuri negre.

– Asta s-a întîmplat înainte sau după funeraliile lui Audrey Steele?

– După, la aproape două luni.

– Ei bine, presupun că antreprenorii de pompe funebre îşi găsesc sfîrşitul la fel ca noi toţi, zise Hitchens.

Murfin ridică din umeri.

– De asemenea, Dad's Army m-a ajutat să fac unele investigaţii asupra situaţiei afacerilor la firma Hudson and Slack. Se pare că e aproape ultima afacere de familie în rîndul antreprenorilor de pompe funebre din această vale. Toţi ceilalţi independenţi au dispărut. Cei mai mulţi dintre ei aparţin acum unei corporaţii mari, deşi adesea îşi păstrează numele vechi, pentru a-i face pe oameni să creadă că încă sînt proprietari pe plan

local, cum s-ar spune. Cîteva dintre ele sînt conduse de companii americane.

– Asta afectează firma Hudson and Slack?

– Se zice că o duc cam greu de o vreme, răspunse Fry. Se pare că au pierdut o mulţime de afaceri în ultimii ani, în favoarea marilor rechini. Presupun că e o chestiune a avantajelor pe care le au companiile mari, ca în oricare domeniu de activitate.

– Jucătorii mai mari întotdeauna îi vor elimina pe cei mici, dacă li se permite, spuse Hitchens. Ăsta-i mersul lucrurilor.

– Din cîte-am auzit, aceştia sînt fără milă. Lansează zvonul că e posibil ca o firmă de pompe funebre mică să-şi facă apariţia la o înmormîntare cu vehicule nepotrivite sau cu personal îmbrăcat total aiurea, a cărui experienţă în ceea ce priveşte înmormîntările se reduce la prezenţa în barul de lîngă cimitir. Toată lumea vrea ca o înmormîntare să decurgă fără nici un incident şi, oricum, deciziile de genul ăsta se iau în condiţii de stres.

Hitchens se uită de la unul la altul.

– Hudson ne-a spus că afacerile merg bine, nu-i aşa?

Fry scutură din cap.

– Ce ne-a spus era că acum cererea e în creştere. Demografia în schimbare şi toate astea... Asta nu înseamnă că toate noile afaceri ajung la el, nu-i aşa? Depinde de reuşitele pe care concurenţa le are în zona asta. Mă întreb ce rol avea partenerul lui? Richard Slack a fost un modernist sau un tradiţionalist? Care dintre ei reprezenta adevărata forţă motrice din spatele afacerii? Ar fi interesant de ştiut care a fost relaţia dintre ei.

Pentru o clipă, Fry îşi lovi uşor dinţii cu un pix, apoi se opri brusc şi privi îngrozită capătul pixului.

Mai e un punct de interes, interveni Murfin, plin de sine.

Ai lăsat la urmă bomboana de pe colivă? îl întrebă Hitchens.

Murfin zîmbi.

Cu cîteva luni în urmă, Hudson şi Slack au reclamat o spargere la sediul lor de pe Manvers Street. Printre alte lucruri, hoţii au furat şi un bidon de plastic, care conţinea douăzeci şi cinci de litri de lichid de îmbălsămare – o substanţă numită Cromotech.

– Şi ce poate face cineva cu aşa ceva? întrebă Hitchens.

– Poate reprezenta o nouă experienţă în domeniul drogurilor, dacă eşti interesat de aşa ceva. Se pare că ultima găselniţă o reprezintă amestecul cu canabis al lichidului de îmbălsămare, pentru a obţine un efect deosebit. O altă idee importată din Statele Unite.

– Asta sună idiot de periculos.

– Ai dreptate.

Fry se apleca peste biroul inspectorului.

– Opinia medicului e că acest material are un efect extrem de coroziv în contact cu pielea sau dacă este ingerat. Amestecat cu canabis, conduce la violenţă şi la psihoză. Cauzează halucinaţii, euforie, creşterea toleranţei la durere şi produce senzaţii de furie, pierderea memoriei şi paranoia. În cazuri extreme, poate duce la orbire sau chiar la moarte.

Hitchens ridică o sprînceană.

– Interesant. Consumatorii de droguri au fost bănuiţi pentru această spargere? A fost careva acuzat?

– Nu au fost acuzaţii, răspunse Murfin. Dar teoria a fost că cineva a citit pe internet despre această idee şi a decis să o experimenteze. Au mai luat atunci şi alte lucruri, în valoare totală de aproape zece mii de lire. Orice era mic şi uşor de plasat pentru cîteva lire.

– Ce fel de lucruri?

Murfin se uită din nou pe raportul privind spargerea.

– O, ştiţi – bisturie, ace hipodermice, obiecte de uz medical. Orice semăna cu un produs farmaceutic, presupun. E o întreagă listă de obiecte. Inclusiv un set de trocare, ce-o mai fi şi asta?! Dar nu-mi spuneţi – nu cred că vreau să ştiu.

– Stai puţin, interveni Fry. Să aruncăm o privire pe lista aia.

Luă raportul şi îl răsfoi. Gavin avea dreptate, lista era lungă. Multe dintre obiecte erau lucruri de care nu auzise niciodată şi nu-şi putea imagina o întrebuinţare pentru acestea.

– Ce-i asta? întrebă Hitchens.

– A fost doar o spargere, Diane, zise Murfin. OK, nu a fost niciodată elucidată, dar pare evident că a fost vorba de nişte

dependenţi care căutau senzaţii tari şi să pună mîna rapid pe ceva bani ca să-şi plătească următoarea doză.

– Mi-a trecut o idee prin minte, spuse Fry. Mă întrebam dacă pe lista asta e suficient echipament furat pentru a putea cineva să realizeze de unul singur o îmbălsămare.

Cînd se întoarse la birou, Cooper găsi o urnă lăsată pe masa lui, pentru a fi înapoiată lui Susan Dankin. Conform raportului, rămăşiţele rezultate în urma incinerării fuseseră cîntărite în laborator şi aveau trei kilograme şi şapte sute cincizeci de grame. Era straniu să te gîndeşti că domnul Dankin, redus acum la o mînă de cenuşă, avea probabil cam aceeaşi greutate ca atunci cînd se născuse.

Dar urna trebuia să mai aştepte înainte de a se întoarce pe raftul ei. El şi Diane Fry aveau o întîlnire cu un agent imobiliar, după-amiază, la Alder Hall. Şi, mai tîrziu, spera să asiste la a doua înmormîntare a lui Audrey Steele.

– Spînzurătoare? întrebă Fry cînd Cooper îi raportă despre vizita la Tom Jarvis. Zici că e un loc numit Gibbet Rock, lîngă Wardlow şi Litton Foot?

– Da, răspunse Cooper.

Fry începea să se înroşească de emoţie.

– Asta-i, Ben. „Urmează semnele spînzurătorii şi ale stîncii şi-l poţi întîlni pe devoratorul meu de carne." Stînca asta este din calcar, corect?

– Da.

– Al doilea mesaj al lui începe să aibă sens, în sfîrşit. Să aruncăm o privire pe hartă.

– Unde e transcrierea?

– N-am nevoie de ea, zise Fry. Începe cu: „Tot ce ai de făcut e să găseşti sălaşul morţii. Eu sînt aici, în centrul lui – un cimitir de zece kilometri lăţime". Gibbet Rock... asta e la cinci kilometri de biserica din Wardlow, bănuiesc, nu?

– Cu siguranţă.

– „Uite, sînt participanţi îmbrăcaţi în negru, roind ca furnicile în jurul unui cadavru descompus." Nici o problemă aici – se afla la o înmormîntare atunci cînd a sunat. „întinde-le la soare,

atîrnă-le oasele într-o spînzurătoare." Asta-i Gibbet Rock a ta – Fry își înfipse un deget în hartă. La vest de Wardlow.

– OK.

– „Vor putrezi afară, pînă cînd carnea va dispărea."

– Audrey Steele? sugeră Cooper. Se potrivește.

– S-ar putea.

– Ăsta-i Litton Foot, aici.

Fry încuviință din cap.

– „Sau, desigur, într-un sarcofag."

Pentru moment, amîndoi rămaseră tăcuți.

– Nu știu, spuse Cooper.

Dar Fry continuă să citeze mesajul pînă la capăt, de parcă îi era programat în memorie.

– „E foarte simplu. Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții."

– Tot nu știu, Diane.

– În regulă. Apoi trebuie să urmăm semnele de la „spînzurătoare și de la stîncă". Lasă-mă să dau cîteva telefoane și pe urmă mergem.

– Ești sigură de asta? Ar putea exista și alte interpretări.

Fry îi aruncă o privire în timp ce ridică receptorul.

– Da, sînt sigură. Ben, încep să intru în mintea lui. Nu asta ai spus că ar trebui să facem? Uite, eu chiar o fac.

– Inspectorul a spus să nu mai alergăm după cai verzi prin țară...

Dar Fry începuse deja să vorbească la telefon. Cooper se uită la urna de pe birou și la dosarele cu persoane dispărute. Ei, bine. Măcar o dată nu putea fi acuzat că face lucrurile de capul lui. Era decizia lui Fry.

Și s-ar putea să aibă dreptate. El nu învățase pe dinafară mesajele, așa cum o făcuse ea, dar își amintea o frază din al doilea apel, pe care Fry nu o citase. „Da, poți să-l vezi cu ochii tăi. Poți fi martorul ultimelor clipe." S-ar putea să nu aibă prea mult timp la dispoziție.

O jumătate de oră mai tîrziu, Cooper se afla din nou pe drum spre Wardlow. Matt fusese cel care îi amintise că localnicii denumiseră drumul dintre Wardlow și Monsal Head, Scratter. *Scrat* însemna, în dialect, „a zgîria" sau „a se agăța", iar caii tre-

buiau să se „agaţe“ ca să se suie pe deal. Însă unii spuneau că numele vine de la *scratti*, termenul scandinav pentru demon. Diavolul însuşi era denumit Old Scratch în folclorul local.

Vikingii lăsaseră o moştenire bogată în aceste locuri. Derbyshire aparţinuse odată Danemarcei, armata invadatoare fiind staţionată în comitatul învecinat, în peşterile de sub Castelul Nottingham. Acei vikingi erau oameni superstiţioşi şi populaseră peisajul cu demoni şi monştri, nenumărate fiinţe fantastice bîntuind fiecare colţ întunecat şi fiecare loc nefamiliar de pe hartă.

De-a lungul secolelor, urmaşii lor nu doriseră să dea uitării cele mai sinistre poveşti, nici chiar în faţa raţionalismului sau a religiei la modă. Unele dintre acele legende luaseră în stăpînire cu atîta putere dealurile şi văile pline de umbre, încît nu vor putea fi niciodată îndepărtate. Demonii se ascundeau în fiecare toponim.

– Ben, acest profesor Robertson, începu Fry în timp ce treceau prin Wardlow. E ciudat de-a binelea, nu-i aşa?

– E OK. E doar puţin... Cooper ezită, încercînd să găsească cel mai potrivit cuvînt. Bine, poate e puţin obsedat. Înţelegi, el are acest interes special pentru un subiect în care se consideră cel mai mare expert din lume. Îi place să facă paradă cu ştiinţa lui. Asta îl face să pară cam...

– Ciudat?

– Doar pentru că e puţin excentric şi obsedat de ritualurile morţii nu înseamnă că se duce seara acasă şi îşi pune în practică fanteziile necrofile asupra trupurilor victimelor sale.

– Ţi-a vorbit de necrofilie?

– Nu.

– Aşadar, asta e rodul imaginaţiei tale, nu?

Cooper oftă.

– E clar că ţi-ai format o părere despre Freddy Robertson fără să ai vreo dovadă. Este vorba de vreo intuiţie de-a ta, Diane?

– Intuiţie, pe naiba! Este experienţă. Am întîlnit destui ciudaţi ca să-mi dau seama cînd văd unul!

– Corect.

– Profesorul e însurat?

– Nu ştiu. Nu a pomenit niciodată de o doamnă Robertson.

– Poţi să afli?

– Cred că da.

Cooper bănuia că Robertson era fie burlac, fie divorţat. Era greu să trăieşti cu un om cu obsesii. Dar nu se ştie niciodată – compromisurile pe care oamenii le fac pentru păstrarea unei relaţii pot fi uimitoare.

– A, am uitat să-ţi spun, zise Cooper. Am trecut prin momente foarte neplăcute la doamna Gill. Toată familia era strînsă acolo, pregătindu-se pentru înmormîntarea din această după-amiază. Adică de cea de-a doua înmormîntare a lui Audrey Steele. M-au supus efectiv unui interogatoriu în legătură cu evoluţia anchetei.

– Și ce le-ai spus?

– Nu prea am avut ce să le spun. Nu au fost prea fericiţi aflînd asta. Am avut noroc să plec înainte să mă linşeze.

– Unii trebuie să facă şi chestia asta.

Formaţiunea stîncoasă denumită Peter's Stone sau Gibbet Rock se afla în capătul de nord al rezervaţiei naturale Cressbrook Dale, o zonă de teren calcaros, cu păduri de frasin ceva mai departe în vale. De-a lungul rîului, era o cărare care intra în vale, la care se ajungea printr-o poartă micuţă, cu arc, şi printr-o deschidere în zid care permitea pătrunderea numai a unei persoane zvelte, fără prea multe haine. Cooper își zise că el probabil ar reuși să se strecoare, cu condiţia să o facă înainte de masă.

– Trebuie să mai existe şi altă cale, zise Fry, privind cîmpurile pline de oi.

Pe fundul văii, rîul năvalnic părea imposibil de traversat.

– Da, cred că există.

Chiar la intersecţia cu drumul spre Wardlow, descoperiră o poartă spre o fermă, doar atît de largă cît Toyota lui Cooper să pătrundă la limită înăuntru, pe lîngă un păducel plin de mucegai. Poarta stătea închisă doar cu ajutorul unei sfori portocalii folosite pentru legat baloţii, care fusese prinsă de unul din stîlpii de piatră ai porţii. Vehiculul cu tracţiune integrală se descurcă bine pe drumul neasfaltat, pînă cînd dădură de o porţiune unde rîul umflat ajunsese la zidul de pe cîmp şi inundase pămîntul de cealaltă parte. Cooper se opri şi îşi ridică privirea spre Peter's Stone, aflată la circa două sute de metri mai departe.

– Mi-e teamă că va trebui să o luăm pe jos.

Fry deschise portiera şi privi apa care clipocea lîngă roţi.

– Eu nu ies de aici.

– E adîncă, dar curată.

– Eu nu ies.

– Pot să-ţi împrumut nişte cizme de cauciuc. Sînt în portbagaj.

– Bine.

Poteca era plină de excrementele oilor care îi priveau cum trec, fără să clipească, mişcîndu-şi fălcile ritmic. Fuseseră tunse de curînd și însemnul roşu al proprietarului se vedea clar pe o parte. Unele mai aveau miei, acum în vîrstă de cîteva luni, dar fără să poarte însemne pe urechi.

– Ai grijă să nu te îndepărtezi de potecă, Diane, o sfătui Cooper, întrucît Fry începuse să rămînă în urmă.

– De ce, oile sînt periculoase?

– Nu, dar terenul este.

Cooper zîmbi pentru sine în timp ce sărea un pîrleaz. Fry îşi aminti că îi spusese lui Cooper cît de periculoase puteau fi vacile cînd aveau viţei. Dar acest lucru nu se aplica şi în cazul oilor.

– Indicatoarele ne avertizează de prezenţa unor puţuri de mină periculoase. Pe aici trebuie să fi existat exploatări miniere. În timp, puţurile au fost acoperite, și uneori nu le vezi decît atunci cînd te afli deasupra lor.

Cooper realiză că vorbea de unul singur. Se întoarse şi o văzu pe Fry, aflată încă lîngă ultimul pîrleaz, cu o expresie de dezgust pe chip.

– Ce s-a întîmplat?

Fry se uita îngrozită la mîna ei, ca şi cum capătul braţului i se preschimbase într-un obiect straniu. Se aplecă și începu să se şteargă cu putere pe un petic de iarbă udă.

– O, Dumnezeule, e rahat de oaie! exclamă ea. E rahat de oaie pe vîrful acestui zid și am pus mîna exact în el.

– Oaie? Ești sigură că nu e de pasăre? o întrebă Cooper.

Cooper o aşteptă, întrebîndu-se dacă nu ar trebui să-i ofere o batistă curată sau ceva, ca un gentleman dintr-un roman de Jane Austin. Dar nu avea la el aşa ceva. Putea să aibă cîteva șervețele mototolite prin buzunar. Începu să scotocească, dar Fry

își găsise deja unul și pășea cu grijă peste pîrleaz, fără să se folosească de mîini.

– Tocmai îți spuneam... începu el.

– Să rămîn pe potecă. Știu.

Cooper mergea atent printre oile care pășteau și printre vitele așezate și nu se uita la ele în timp ce trecea. Acestea îl priveau fix și continuau să rumege. Dar Fry se dădu la o parte speriată din calea primei oi care se apropie de ea, iar animalul făcu la fel, fugind și panicîndu-și vecinii.

– Diane, nu mai sîcîi animalele, o avertiză Cooper, întorcîndu-se să vadă ce se petrece.

– Nu eu – ele mă sîcîie pe mine.

Fry își îndreptă atenția spre zgomotul de pe panta din spatele ei. O oaie bătrînă se uita pe furiș la ea, peste marginea stîncii.

– Vezi, a aruncat cu o piatră în mine.

În cele din urmă, traversară o creastă mică și ajunseră la baza stîncii Peter's Stone – Gibbet Rock, după cum o numise Tom Jarvis. Cooper se întrebă dacă Anthony Lingard fusese spînzurat pe vîrful formațiunii sau chiar de marginea stîncii. Sau poate de versantul de sub aceasta? Nu era nimic care să indice ceva concret.

Pe partea aceasta a stîncii era o pantă cu grohotiș, o masă instabilă de pietricele mici. Se știe că pe grohotiș este dificil de escaladat, așa că o cărare ducea spre latura de răsărit, unde panta era mai abruptă, dar mai stabilă pentru mers. Cooper privi în sus, la formațiunea calcaroasă. Aceasta era plină de văgăuni și de crăpături.

Cînd ajunseră în vîrful stîncii, amîndoi respirau din greu. Cooper o ajută pe Fry să urce pe ultima porțiune și apoi se opri să-și recapete suflul. De aici se vedea numai o fermă, conturată la orizont, în josul văii. Versantul opus era alcătuit din terase de calcar și de grohotiș. Pietre dislocate de oi erau împrăștiate în jur, asemenea unor bucăți uriașe de grindină.

Cîteva minute mai tîrziu, Cooper era întins, pe jumătate ascuns între două stînci, cu capul într-o crevasă adîncă. Începu să se tîrască înapoi, și, cînd ieși, ținea ceva strîns într-o mînă.

– Ce-ai acolo? întrebă Fry.

Cooper respira greu și era roșu la față, de la sîngele care îi venise în cap, cît timp stătuse aplecat.

– Se pare că e o cutie Tupperware[1], zise el. Era ascunsă vederii în această fisură. Şi înăuntru e ceva, vezi...

– Hai să ne uităm.

Cutia avea cam douăzeci de centimetri lungime şi un capac galben bine prins. De fapt, nu era o cutie Tupperware, ci ceva asemănător, făcut dintr-un plastic transparent, tare. Capacul era fixat cu două mînere, nepermiţînd apei sau aerului să pătrundă înăuntru. Fusese adînc ascunsă în crevasă, ferită de privirile întîmplătoare cu ajutorul unei bucăţi de calcar. Fry o curăţă de pămînt și deschise capacul.

– Doamne, ce-s mizeriile astea? zise ea.

Cooper se aplecă peste umărul ei. Printre o mulţime de alte obiecte din cutie, observă un căţel de jucărie, o insignă englezească, un set de creioane colorate şi o pereche de ochelari de soare. Era chiar și un Land Rover Freelander de jucărie, care i-ar fi plăcut la nebunie în copilărie.

– Văd şi o agendă, spuse el, întinzîndu-se să dea creioanele la o parte.

Fry ridică o mînă.

– Să ne întoarcem la birou şi să-i lăsăm pe criminalişti să cerceteze cu atenţie. Dacă ne-a lăsat aici un indiciu, nu vrem să-l pierdem.

– Avem o întîlnire, îi reaminti Cooper.

– Da, ştiu.

Fry îşi privi mîna şi îşi mirosi degetele, să vadă dacă se mai simte izul excrementelor de oaie.

– Nu-ţi face griji, zise Cooper. Nu trebuie să te îmbraci de ocazie. Ducele și ducesa nu vor fi acasă.

Aruncă o ultimă privire în cutia de plastic, înainte să îngrămădească toate obiectele la loc. Mai erau autocolante, pixuri într-un penar de plastic, o ascuţitoare, săgeţi pentru jocul de darts, bomboane și ecusoane care făceau reclamă la ceva numit *Les Randonneurs Mondiaux*. Pe o etichetă aflată în penarul de plastic era scris: „Felicitări, l-aţi găsit!"

---

[1] Cutie de plastic

21

White Peak se putea lăuda cu foarte puţine celebrităţi, în afara cîtorva staruri pop trecute de a doua tinereţe şi a unor personalităţi TV. Dacă şi-ar fi bătut capul, Cooper şi-ar fi putut aminti de cîntăreţul Long John Baldry, care se născuse în Bakewell, de Tim Brooke-Taylor din Buxton, de la formaţia The Goodies, şi de DJ Dave Lee Travis. Mari scriitori trecuseră prin zonă şi se mutaseră. Charlotte Brontë scrisese *Jane Eyre* în timp ce stătea la o prietenă în Hathersage; Jane Austen scrisese o parte din romanul *Mîndrie şi prejudecată* la un hotel din Bakewell; şi D.H. Lawrence crease personajul pădurarului Mellors găsindu-şi inspiraţia în realitate, în timp ce locuia pe Via Gellia, lîngă Matlock. Aşadar, chiar şi legăturile literare erau destul de firave.

Ca rezultat al lipsei celebrităţilor, localnicii trebuiau să compenseze prin prezenţa aristocraţiei. Ducii de Devonshire şi de Rutland stăpîneau odinioară întregul teritoriu şi zone întinse încă mai purtau numele lor. Chatsworth House, reşedinţa ducilor de Devonshire, mai spectaculoasă şi mai opulentă decît Palatul Buckingham, constituia o atracţie turistică majoră şi adăpostea o parte substanţială din patrimoniul de artă naţională. Sau aşa i se păruse lui Cooper atunci cînd făcuse turul casei, pe cînd era copil.

Alder Hall fusese una dintre proprietăţile mai mici ale ducilor de Devonshire, atît de nesemnificativă, încît un duce de demult dăduse moşia drept cadou unui verişor mai puţin bogat. Prezentul castel avea numai cincisprezece dormitoare şi optzeci şi unu de hectare de teren, deci cu greu i s-ar fi putut simţi lipsa.

Zidurile din jurul moşiei erau înalte şi acoperite cu iederă. Ici şi colo, apa ţîşnea din piatră prin găuri de drenaj, proiectate pentru a elibera presiunea ce se acumula în spatele pereţilor atunci

cînd ploua puternic. Porţile principale erau deschise cînd sosiseră, aşadar, probabil, administratorul ajunsese acolo înaintea lor. Cooper intră pe poartă şi rulă uşor cu maşina pe aleea cu pietriş.

Probabil fusese pietriş, cîndva. Acum era ascuns de iarba şi de buruienile care năpădiseră drumul, ieşind din tufele aflate pe fiecare parte a acestuia. Dacă vreodată castelul avea să se mai afle în proprietatea cuiva, noii stăpîni urmau să aibă mult de lucru cu vegetaţia ca să o aducă sub control. Cooper auzi cum tulpinile buruienilor zgîriau podeaua Toyotei, în timp ce înainta spre prima cotitură a drumului. Nu ştia cît de departe era castelul faţă de drum, dar se aştepta ca la un moment dat să aibă o perspectivă amplă asupra lui. Ce observă în schimb fu o siluetă care stătea în mijlocul drumului, făcînd semne disperate.

– Ce naiba face?

– Nu ştiu. E agentul imobiliar? întrebă Fry.

– Aşa bănuiesc. Se pare că încearcă să ne spună ceva.

Bărbatul făcea semne ca şi cum voia să-i transmită lui Cooper să o ia la stînga. Nu exista vreun drumeag care să se desprindă din alee, nu erau decît tufişuri, aşa că Ben trase cît putu de aproape de margine.

– Poate că e vreo groapă sau ceva. Nu văd nimic de iarba asta mare.

Dar nu era o groapă. În timp ce se apropiau de bărbatul care gesticula, Cooper văzu în mijlocul drumului cadavrul în descompuncre al unei oi, coastele ciugulite de păsări zărindu-se clar printre smocurile zdrenţuite de lînă.

Cooper coborî geamul.

– Domnul Casey?

– Da. Scuze pentru asta. Nu voiam să faceţi ce-am făcut eu – mi-e teamă că am trecut peste capul animalului, înainte să-l fi observat.

– Nici o problemă. Nu o să vă acuzăm de nimic. Se vede că leziunile au fost pricinuite post-mortem.

Casey rîse nervos.

– Nu ştiu de cît timp zace acolo. E cam deranjant, într-adevăr. Ar trebui să avem grijă de locul ăsta şi să rezolvăm problemele care se ivesc, în caz că apare vreun prezumtiv cumpărător. Dar

avem cam puţini angajaţi, înţelegeţi, iar locul nu a fost verificat atît de des pe cît ar fi trebuit.

Cooper se uită din nou la oaie. Zări rămăşiţele craniului sfărîmat, peste care trecuse roata lui Casey. Dar din animal aproape că nu mai rămăsese decît scheletul, iar oasele maxilarelor lipsite de carne şi dinţii îi rînjeau subtil. Nimeni nu trecuse pe aici de luni de zile. Sau, dacă fusese, nu-şi bătuse capul să mute oaia moartă. Îşi dădea seama de ce locul nu era prea ademenitor pentru un cumpărător cu cîteva milioane de lire în buzunar, care căuta un refugiu elegant la ţară.

– Deci există oi care pasc pe terenurile castelului? întrebă el.

– E de presupus că nu, spuse Casey. Probabil că asta îi aparţinea unui fermier din vecini.

– Atunci gardurile ar merita mai multă atenţie din partea dumneavoastră.

– Proprietatea este delimitată, aproape în întregime, de ziduri de piatră. Dar sînt cam vechi. O să pun pe cineva să verifice zonele împădurite, ca să vadă dacă e vreo porţiune de zid prăbuşită pe acolo.

– Asta ar fi o idee bună, domnule.

– Mergeţi spre casă, oricum. Restul drumului e OK.

Cooper o luă încet cu Toyota pe ultimii cîţiva metri ai aleii de pietriş acoperite de buruieni şi parcă imediat lîngă Range Rover-ul negru, aflat în apropierea intrării din faţă a castelului. Casey urcă în spatele lor, alegînd un inel de chei din buzunar.

– Casa sper că e mai sigură decît restul moşiei, domnule Casey, zise Fry, după ce făcură cunoştinţă. Sau să ne aşteptăm să găsim vreo oaie care paşte în camerele de oaspeţi?

– Nu, nu. Vă asigur, sergent, castelul e perfect sigur.

Dar Casey nu păru foarte convins de asta. Şi nu era de mirare, dacă proprietatea nu fusese verificată de multă vreme. Oaia descompusă fusese o piază rea. Cooper îşi putu închipui cîteva scenarii care îi treceau prin minte lui Casey. Se imagina deschizînd uşa de la intrarea în castel şi trezindu-se în faţa unor semne de netăgăduit că avusese loc o spargere sau un vandalism.

Faţada castelului nu era deosebit de impresionantă. Era construită din blocuri de calcar, cu colţuri de gresie şi praguri în stilul

locului. Cercevelele din secolul al optsprezecelea erau elementele cele mai atrăgătoare, dar amestecul de frontoane nereuşite, imitaţii de creneluri şi modificările aduse în secolul al nouăsprezecelea distruseseră orice simetrie care ar fi putut exista odată. Cooper putu să îşi dea seama din ce cauză ducii nu se gîndiseră niciodată să abandoneze grandoarea de la Chatsworth pentru acest castel.

Pînă la uşă era o scară mică. Mare parte din mortarul treptelor dispăruse, lăsînd spărturi unde se adunase pămînt, iar muşchiul înnegrise piatra. Casey păru să ezite înainte să bage cheia în broască.

– Există o alarmă antiefracţie, spuse el. Tastele sînt chiar lîngă uşă.

– Probabil că ştiţi codul, zise Fry.

– Bineînţeles.

Cooper ridică privirea spre cutia galbenă, ascunsă într-un colţ al peretelui format de adăugarea unei aripi în stil georgian.

– Cine a setat ultima oară alarma? întrebă el.

– Oricine a avut sarcina de a verifica interiorul casei, răspunse Casey. Ne-am gîndit să inspectăm proprietatea cel puţin o dată pe lună, în afară de cazul în care vremea e deosebit de rea, situaţie în care venim să vedem dacă s-au produs stricăciuni.

Casey păru puţin jenat, de parcă se aştepta să fie întrebat de Cooper cînd avusese loc ultima inspecţie, avînd în vedere lipsa de personal a firmei. De fapt, Cooper nu trebui să spună nimic. În timp ce introducea cheia în broască, Casey răspunse singur la întrebarea nerostită.

– Ar trebui să mă uit la birou peste înregistrările din urmă, zise el, dacă aveţi nevoie de detalii referitoare la vizitele precedente.

– Vă vom anunţa, domnule.

Casey ţinu uşa deschisă şi păru uşurat cînd se auzi un sunet electronic. Cooper realiză că agentul se gîndise probabil la un scenariu chiar mai rău – posibilitatea ca un membru al personalului să fi uitat să reseteze alarma.

– Cîţi oameni au acces la codul alarmei? îl întrebă Fry.

Casey închise capacul tastaturii de la alarmă.

– Nu sîntem o firmă mare. Şase oameni, cel mult.

– S-ar putea să avem nevoie de numele lor.

– Da, orice doriţi.

Agentul apăsă un întrerupător şi aprinse lumina. Slavă Domnului că firma lui Casey îşi amintise cel puţin să plătească factura la curent.

Cooper se întoarse încet. Holul nu era mare pentru o casă de asemenea dimensiuni, dar podeaua din dale de piatră dădea o senzaţie de răceală. Asta explica, de asemenea, şi faptul că, din momentul în care păşiseră peste prag, începuse să se audă ecoul vocilor. Pereţii erau aproape goi, tencuiala deschisă la culoare fiind vizibilă în locurile de unde tablourile fuseseră îndepărtate pentru a fi depozitate. Dar mobila fusese lăsată pe loc – mai multe măsuţe, o vitrină goală, un scrin din lemn de stejar, acoperit cu o faţă de masă din dantelă. Exact în faţa uşii se aflau scările principale, cu balustrade pătrate, acoperite de un covor roşu, uzat. În ciuda becurilor aprinse, intrările păreau deosebit de întunecate, mai ales cele amplasate în spatele casei, în umbra scărilor.

– E cam frig aici, nu-i aşa?

– Vara ţinem încălzirea la minimum, răspunse Casey.

Cooper se întrebă dacă nu era vreo fantomă prin preajmă. Aproape cu siguranţă. Nu avea fiecare casă de vechimea asta cel puţin una? Probabil camerele erau bîntuite de vreo bucătăreasă tînără, care se înecase, dar care încă apărea să răspundă la sonerie, din cînd în cînd, la ore înaintate din noapte. Nu că mai era cineva care să sune la sonerie, acum că familia Saxton plecase.

Auzi în spate paşii lui Casey pe dale, deplasîndu-se la dreapta, spre una dintre uşi. Agentul era nerăbdător să înceapă cercetarea, pentru a se asigura că nici unul dintre propriile scenarii nu era adevărat. Se ruga să nu fi avut loc nici o spargere, vreun act de vandalism sau o pătrundere ilegală.

Dar atunci Fry îl opri şi-i puse o altă întrebare. Ea încă stătea lîngă tastatura pentru alarma antiefracţie, şi Cooper îşi dădu seama, după tonul vocii ei, că nu era mulţumită de Casey. Fusese neglijent, achitîndu-se nu foarte profesionist de responsabilităţile pe care le avea. Nu se ridica la standardele ei înalte. Foarte puţini o făceau.

– Domnule Casey, întrebă ea, de ce compania dumneavoastră se confruntă cu o lipsă de personal?

– O, avem vreo doi angajaţi care au plecat pe la începutul anului. Şi erau oameni cu experienţă. Ştiţi, sînt greu de înlocuit. Noi avem sarcini importante aici, aşa că trebuie să fim atenţi pe cine punem în locul lor.

– Şi acei angajaţi au avut acces la codul acestei alarme?

Cooper se uita în continuare fix la tavan, încercînd să-şi dea seama de modelul din ghips, atunci cînd auzi răspunsul lui Casey.

– Numai Maurice Goodwin, spuse Casey. El era omul care petrecea cel mai mult timp pe aici.

– Goodwin?

– Era unul dintre angajaţii noştri, care a plecat în urmă cu cîteva luni.

– De ce a plecat?

– O, ca de obicei. Nepotrivire de opinii.

Se plimba prin camere, şi ei trebuiau să se ţină după el. Fără un ghid, lui Cooper îi era teamă că s-ar pierde într-o clipă prin labirintul coridoarelor şi al uşilor.

– Bineînţeles că asta nu e casa originală, afirmă Casey. Aici era o moşie din timpul dinastiei Tudor. Conacul Alder Hall a trecut din proprietatea familiei Grey în cea a familiei Cavendish, care a dăruit-o familiei Saxton. Cel care a realizat prezenta construcţie a fost Jeremiah Saxton, în anul 1740. La poartă puteţi observa că el şi-a aşezat propriul blazon, cu două capre ridicate pe picioarele din spate, în locul cerbului familiei Cavendish. Cred că această casă e amintită în volumul unu al cărţii *Vechi castele, conace şi familii din Derbyshire.*

– Da? Şi asta înseamnă un punct în plus la vînzare?

– Înseamnă foarte mult.

– Locul ăsta nu a fost deschis niciodată pentru public? întrebă Cooper. O mulţime de alţi proprietari au făcut asta ca să strîngă bani pentru plata întreţinerii.

– Familiei Saxton nu i-a plăcut niciodată să încurajeze senzaţionalul. În cîteva ocazii, au deschis casa pentru public, dar

vizitatorilor nu li s-a arătat niciodată cripta, nici măcar nu li s-a spus de existenţa ei.

– Cripta?

– E unul dintre motivele pentru care această proprietate caută exact clientul potrivit. Nu s-ar potrivi oricui.

– Dar o criptă se găseşte, sigur, sub o biserică?

– Aripa nordică a casei a fost construită, la început, ca o capelă. Asta a fost cîndva, pe la sfîrşitul secolului al XVIII-lea. Sir Oswald Saxton era un om foarte religios şi şi-a angajat un capelan personal care să se roage pentru sufletul lui.

– Şi asta i-a servit la ceva?

– N-aş putea să spun.

– Dar n-a rămas capelă?

– Vremurile se schimbă, zise Casey. Succesorii lui Sir Oswald n-au fost atît de credincioşi. Sau poate nici nu-şi puteau permite să-şi angajeze propriul capelan. Indiferent de motiv, capela n-a mai fost folosită. Un proprietar ulterior al castelului a transformat-o într-o aripă pentru musafiri. În afară de una sau două ferestre cu vitralii, care au mai rezistat, niciodată nu v-aţi da seama de destinaţia originală a acestui loc.

– Şi cripta...?

– Cînd au fost făcute modificările, cripta a fost sigilată. Probabil că oaspeţii familiei Saxton n-aveau idee deasupra a ce dormeau. Dar un membru al acestei familii din perioada victoriană s-a decis să o redeschidă. Se presupune că a fost convins de către un grup de prieteni, care erau interesaţi de asemenea lucruri.

– Asemenea lucruri fiind...?

– Oase. Cranii, în special. Bănuiesc că aş putea să v-o arăt. Dar nu e pentru uz public, înţelegeţi. Dacă anumite segmente ale populaţiei ar şti de existenţa criptei...

– Nu vă faceţi griji, ştiţi că noi nu sîntem ziarişti.

– Bineînţeles.

La toate ferestrele erau obloane de oţel şi doar raze subţiri de lumină care pătrundeau prin crăpături minuscule străbăteau camerele prin care mergeau. Unele piese de mobilier fuseseră acoperite cu cearşafuri de protecţie împotriva prafului, astfel încît

forme misterioase se aflau peste tot în jurul lor, în întuneric, reflectate pe pereţi şi înfăşurate precum cadavrele.

– Casa o vindeţi mobilată? întrebă Cooper, împiedicîndu-se de un colţ care părea să aparţină unei mese de sufragerie.

– E o mică diferenţă faţă de vînzarea unei case obişnuite, răspunse Casey. Unele dintre aceste obiecte au o mare valoare istorică în contextul potrivit.

– Vreţi să spuneţi că sînt de aici şi nu îşi găsesc locul în altă parte?

– Cred că se poate pune problema şi aşa. Vînzătorii erau interesaţi ca unele camere să rămînă neatinse, pe cît posibil. Desigur, asta va ridica puţin preţul.

– Celor mai mulţi oameni le place să-şi imprime propria personalitate în locul în care se mută, spuse Cooper. Vor să schimbe totul.

– Nu şi aici.

John Casey se opri în faţa unei uşi. Aceasta ar fi putut să dea spre camera centralei termice sau spre un depozit de mobilă – unele aspecte ale activităţilor ce nu sînt la vedere, dar care se desfăşoară într-o casă mare. Nici un indiciu exterior nu sugera existenţa treptelor de piatră care se iviră după ce agentul alese o cheie de pe inel şi deschise uşa. Pe mijloc treptele erau extrem de tocite, ca şi cum, de-a lungul secolelor, mulţi paşi le urcaseră şi le coborîseră.

Casey intră primul, după ce găsi întrerupătorul pentru lumină. Un aer rece îl întîmpină la coborîre – răcoarea caracteristică unei pivniţe, frigul cauzat de apropierea solului umed, aflat dincolo de pereţi.

Cooper era bucuros că lumina funcţiona. Nu i-ar fi plăcut deloc să intre pe întuneric în această cameră, chiar dacă ar fi ştiut la ce să se aştepte. Problema o reprezentau craniile. Sute rînjeau de pe rafturi şi din nişe tăiate în pereţii de piatră. Unele nu mai erau întregi – maxilarele se desprinseseră şi stăteau în unghiuri ciudate, avînd dinţi lipsă care căzuseră în praf. Altele nu mai rînjeau – se deterioraseră, şi gura le era căscată într-un rîs maniac.

Dedesubtul craniilor, sute de oase fuseseră aşezate în mormane neregulate. Printre amestecul de tibii, peronee şi femururi,

Cooper remarcă forma unui pelvis şi a cîtorva coaste. Fuseseră îngrămădite împreună, fără a se ţine seama cui aparţinuseră la origine. Doar dacă mormanul de oase aflat cel mai aproape de Cooper nu aparţinuse cumva unui bărbat cu trei picioare şi fără şolduri.

– Absolut impresionante, nu-i aşa? întrebă Casey. Nu-s însă pe gustul oricui, desigur.

Întinse mîna şi mîngîie ţeasta unui craniu mare, care ocupa o nişă proprie, aflată la baza treptelor. Oasele de deasupra orbitelor erau netede şi lucioase, strălucind în lumină cu o irizaţie de mărgăritar.

– Se crede că acesta aduce noroc, dacă puneţi mîna pe el, zise Casey. I se spune Generalul.

Chiar cu lumina aprinsă, era imposibil de estimat cîte cranii erau acolo. Rafturile lungi erau încărcate pe două rînduri, iar din cauza umbrelor din nişe era dificil să vadă pînă în spate. O sută? Două sute? Cooper nu avea chef să ghicească.

– De unde sînt toate astea? întrebă Fry. Toţi aceştia sînt strămoşii familiei Saxton?

– Doamne Sfinte, nu, răspunse Casey. Cei aparţinînd dinastiei Saxton sînt fie înmormîntaţi sub naosul bisericii din sat, fie într-un cavou special al familiei, aflat în cimitir. Cred că în biserică sînt mai multe efigii deosebite, dacă sînteţi interesaţi de asemenea lucruri.

Fry arătă către şirurile de cranii.

– Aşadar, *ei* cine sînt?

– Se zice că aceştia erau soldaţi regalişti, prinşi într-o ambuscadă şi ucişi de miliţia parlamentară, pe cînd încercau să contribuie la ridicarea asediului asupra conacului Wingfield.

– În timpul Războiului Civil? întrebă Cooper, aplecîndu-se pentru a privi mai de aproape craniile. Aşadar, în secolul al XVII-lea.

– Corect.

– Dar asta e dinainte de a fi construit castelul, ca să nu mai vorbim de capelă.

– Rămăşiţele nu au fost găsite chiar aici, ci undeva pe moşie, atunci cînd a fost executată activitatea de împădurire. Aşa cum

spuneam, pe acest loc a existat iniţial o casă, şi cei din dinastia Saxton erau cunoscuţi ca simpatizanţi ai regalităţii, aşa că, probabil, soldaţii au fost încartiruiţi aici. Cu siguranţă, casa originală a fost grav avariată de către trupele miliţiei parlamentare şi a trebuit demolată. O pedeapsă pentru că s-a aflat de partea cealaltă a baricadei, bănuiesc.

Cooper nu auzise niciodată această poveste, deşi multe altele ca aceasta circulau în Derbyshire, unde Războiul Civil din Anglia îi împărţise pe localnici în tabere. La Chapel-en-le-Frith, biserica devenise cunoscută drept „Gaura Neagră din Derbyshire", după ce fusese folosită pentru încarcerarea a o mie cinci sute de soldaţi scoţieni, capturaţi în bătălia de la Ribbleton Moor. Armata parlamentară îi lăsase îngrămădiţi în biserică timp de două săptămîni, iar patruzeci şi patru dintre aceştia fuseseră găsiţi morţi atunci cînd se deschiseseră uşile.

– A autentificat cineva vreodată oasele? Să confirme, vreau să spun, că acestea sînt, de fapt, din perioada Războiului Civil?

– Mi s-a spus că s-a făcut aşa ceva cu vreo cîţiva ani în urmă, răspunse Casey. Dar concluziile nu au fost niciodată făcute publice.

– Aşadar, trebuie să existe un raport referitor la cîte cranii şi oase sînt în colecţie?

– Da, fireşte. Dar, repet...

– Nu a fost făcut public. Înţeleg.

Cooper găsi o lanternă în buzunar şi îndreptă raza spre colţurile prăfuite. Păianjeni mari şi negri o luară la fugă din calea luminii. Pînzele lor se întindeau de la craniu la craniu şi umpleau orbitele, ca nişte cataracte albe. Praful pietrelor din pereţi acoperea rafturile. În liniştea stranie, tipică pivniţelor, lui Cooper i se păru că aude un vag sunet de mişcare grăbită. Dar era doar Fry, care se strecura înapoi spre trepte, nerăbdătoare să plece.

Urcară înapoi pe scări, ca să cerceteze dormitoarele cu paturi cu baldachin prăfuite şi băile cu instalaţii vechi şi căzi din ceramică pătată. Acoperişul trebuie să fi fost spart în unele locuri, deoarece cîteva dintre ornamentele de ghips de pe tavan se fărîmiţau şi stăteau să cadă. Lui Cooper i se păru trist să vadă cum se distrugea istoria. El ar transforma acest loc, mai degrabă,

într-un hotel sau într-un centru pentru conferinţe şi l-ar restaura, instalînd băi moderne şi un centru de fitness.

Multe armate mărşăluiseră, de-a lungul secolelor, prin Derbyshire, şi nu numai în timpul Războiului Civil. Lui Cooper îi trecu prin minte că Alder Hall era de-abia construit atunci cînd Bonnie Prince Charlie îşi condusese rebelii iacobini pînă la sud de Derby, în iarna anului 1745. Oare nu regimentul ducelui de Devonshire – supranumit Derby Blues – fusese cel care abandonase oraşul în faţa înaintării scoţienilor? Dar, în loc să exercite presiuni asupra Londrei şi să-l răstoarne de la putere pe regele George al II-lea, Tînărul Pretendent[1] începuse să se retragă spre Scoţia. Un important punct de cotitură din istorie, care se petrecuse chiar aici.

Cooper se întrebă dacă, în acele zile, cei din familia Saxton fuseseră iacobini sau loiali regelui. Catolici sau protestanţi, regalişti sau adepţi ai parlamentarismului. Erau vremuri cînd era de aşteptat ca fiecare să se afle de-o parte sau de alta a baricadei.

Dintr-unul dintre dormitoare, Cooper auzi sunetul unui motor şi se uită pe fereastră. Jos, o mică maşină albastră întorcea pe alee, printr-o manevră lentă din trei mişcări, care abia făcu pietrişul să scîrţîie sub roţi. De la înălţimea celor două etaje, Cooper putu să-şi dea seama că şoferul era o femeie îmbrăcată cu o fustă scurtă. Îi vedea picioarele şi o mînă pe volan, dar asta era tot. Nu era sigur nici de marca maşinii – multe modele din clasa compactă arătau la fel. Şi el nu era poziţionat în unghiul potrivit ca să vadă plăcuţa cu numărul maşinii. Vehiculul ieşise din raza lui vizuală, deplasîndu-se spre stînga, înainte de a putea întrezări măcar o singură literă.

– Doriţi să inspectaţi şi terenurile? îi întrebă Casey, fără prea multe speranţe de a scăpa aşa uşor de ei.

– Ne-ar plăcea să vedem pădurea de lîngă limita de est a proprietăţii.

– A, da. Ei bine, în acest caz, am putea face o vizită la Fair Flora.

---

[1] În limba engleză, Young Pretender – altă poreclă (alături de Bonnie Prince Charlie) dată lui Charles Edward Stuart (n.tr.)

Se afla pe un piedestal dintr-o poiană înaltă, printre rododendroni. Primise numele după zeiţa romană a florilor şi avea în mîna stîngă o ghirlandă, pe care o ţinea strîns la piept.

– Se spune că statuia provine din Chatsworth House, îi informă Casey. Dar a fost dăruită proprietarului moşiei Alder Hall, cu mult timp în urmă, de către unul dintre duci.

– Ciudat loc de a amplasa un cadou de la duce, zise Cooper. Nu ar trebui să stea în casă?

– La început, aşa s-a întîmplat. Dar sosirea lui Fair Flora a coincis cu o perioadă de ghinioane pentru familia de la Alder Hall. Şi, după cum spun ei, casa era bîntuită. În orice caz, au decis că Flora era de vină, aşa că a fost exilată în pădure.

Cooper zîmbi.

– Asta-i istoria oficială sau face parte din folclorul local?

– O, folclorul local e diferit, răspunse Casey. După cum vă puteţi da seama. Locuitorii mai bătrîni vă vor spune că statuia e un monument închinat fiicei unuia dintre Saxtoni, care a deţinut Alder Hall. A fost o femeie tînără, care fie a murit de mîna unui iubit gelos, fie s-a înecat în rîu, în timp ce fugea cu iubitul – depinde pe care dintre versiuni vreţi să o credeţi.

– Folclorul are o înclinaţie foarte evidentă spre tragediile romantice.

– Da. Ei bine, în ambele cazuri, legendele sînt de acord cu un lucru – Flora exercită o atracţie asupra spiritelor morţii. Datorită frumuseţii şi inocenţei ei, acestea sînt atrase indiferent de locul în care ea se află. Aşadar, atîta timp cît Flora stă aici afară, în pădure, spiritele acelor soldaţi morţi în Războiul Civil nu se vor întoarce la oasele lor.

Cooper fu străbătut de un mic frison, gîndindu-se la craniile din cripta umedă, acoperite de pînze de păianjen.

– Oricum, această parte a moşiei e acum în proprietatea companiei Alderhall Quarries, spuse Casey. Ei au lucrat la cariera care se află chiar mai sus de şosea, încă de la începutul secolului trecut. Pe vremuri, gresia de Alderhall era foarte apreciată pentru unele scopuri, însă acum situaţia s-a schimbat. Totuşi, compania permite ca Flora să fie vizitată.

– Nu mulţi o fac, judecînd după starea potecii, aprecie Cooper.

– E adevărat, nu e prea folosită, nu-i aşa?

Terenurile de la Alder Hall fuseseră aranjate în pajişti cu pante blînde. Dar, dincolo de parc, generaţii succesive ale dinastiei Saxton plantaseră copaci. Cooper vedea copaci şi iar copaci, aşezaţi ordonat în plantaţii, care erau, aşa cum îi spusese Casey, denumite după bătăliile importante din epoca respectivă – Corunna Wood, Ladysmith Piece, Sebastopol Carr. Întreţinerea lor era tratată cu indiferenţă de ani întregi, iar acum şirurile ordonate aveau marginile neregulate, ca nişte covoare destrămate.

Acolo unde pajiştile în pantă fuseseră lăsate în paragină, valuri de ferigi le năpădiseră dinspre coasta dealului. Jeremiah Saxton ar fi fost supărat să vadă cît de departe era acum proprietatea lui de grandoroarea moşiei ducelui, care se afla imediat mai jos, pe Wye Valley.

Cooper se uită în jur după Fry. Vorbea la telefonul mobil şi stătea la cîţiva metri mai încolo, aşa că nu putea să o audă. Acum ea îi observă privirea şi începu să-i facă semn că va termina de vorbit.

– Cineva a lăsat flori aici, zise Cooper. Şi asta recent.

John Casey privi florile împrăştiate în iarba de la picioarele statuii.

– Ei bine, după cum spuneam, Flora are ocazional vizitatori.

– De ce ar lăsa cineva flori?

– N-am nici o idee.

– Şi sînt crizanteme albe.

– Da? Asta are vreo semnificaţie?

– Întrebaţi orice vînzător de flori, domnule Casey. Crizantemele albe semnifică moartea.

– O, într-adevăr?

– E şi o carte de vizită, în ambalajul de celofan.

Cooper şterse picăturile de ploaie, ca să poată citi mesajul. Apoi se ridică, în vreme ce Fry traversa poiana, punîndu-şi telefonul la loc.

– Ne-aţi putea duce înapoi la castel, domnule? îl întrebă ea.

– Desigur.

Înainte de a intra în maşină, Cooper îi arătă lui Diane cartea de vizită.

– Ce crezi că înseamnă asta? întrebă ea. „Ai grijă de oase. Trebuie să uite."

– N-am idee, Diane.

Ea se uită în jurul poienii, privind fix statuia şi plantaţiile dese de copaci.

– Ben, crezi că a fost aici? Apelantul nostru misterios?

– Cineva în mod sigur a fost.

– Ei bine, asta mai trebuie să aştepte. Totul este aranjat pentru efectuarea percheziţiei la Hudson and Slack.

– Şi cînd o să o facem?

– Inspectorul face demersurile necesare chiar acum.

– În după-amiaza asta? întrebă Cooper.

– Imediat ce ajungem acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, Casey îi lăsă pe aleea cu pietriş din faţa casei. Se vedea că nu-i pare deloc rău că scapă de ei.

– Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre Alder Hall şi despre familia Saxton, ar trebui să o întrebaţi chiar pe Fair Flora, zise el.

Cooper se încruntă.

– Tocmai am văzut-o, domnule. Dar nu sînt sigur că o discuţie cu ea ne-ar fi de folos.

Agentul imobiliar izbucni în rîs.

– Nu mă refeream la statuie.

– Nu?

– Nu, bineînţeles că nu. Mă refeream la persoana în carne şi oase.

22

Melvyn Hudson se uită la Diane Fry cu o furie abia stăpînită. Pentru un antreprenor de pompe funebre, avea un temperament coleric în spatele fațadei demne.

– N-am nici cea mai mică idee ce înseamnă acest nonsens, spuse el. Dar nu ne puteți opri din activitate. Avem o înmormîntare peste zece minute.

– Tot ce vă interesează se găsește în mandatul de percheziție, domnule, zise Fry cu răceală. Și, pentru moment, nu avem nici o intenție de a vă întrerupe activitatea. Vă rugăm să continuați lucrul obișnuit. Oamenii noștri vor încerca să deranjeze cît mai puțin.

– Cît mai puțin? Cînd poliția mișună peste tot prin clădirile noastre? Cum credeți că le par toate astea clienților noștri? În după-amiaza asta vine aici o familie, pentru a îngropa pe cineva care le era drag.

– Să sperăm, domnule, spuse Fry.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

Hudson începea să ridice glasul. Fry se uită la echipa care se aduna afară.

– Dacă le veți arăta acestor polițiști unde sînt ținute datele referitoare la funeraliile de care v-ați ocupat, ne vom face treaba cît mai discret cu putință, îl lămuri Fry. Cu cît începem mai curînd, cu atît vom termina mai repede. Și apoi ne putem da la o parte din calea dumneavoastră, domnule.

– Asta-i revoltător, răbufni Hudson, începînd să se înroșească în jurul urechilor. La naiba, e revoltător! Nu-i genul de scenă pe care o familie îndurerată se așteaptă să o vadă atunci cînd are de-a face cu Hudson and Slack.

Fry ştia că diferiţi membri ai personalului ar fi putut să le audă conversaţia, căci se aflau în mijlocul biroului administrativ şi uşile erau deschise. Într-o parte, Fry văzu ceea ce părea a fi camera personalului, cu o masă, scaune de bucătărie şi o chiuvetă. În spatele biroului întrezări o cameră a documentelor, cu un şir de dulapuri din metal şi din lemn.

– Cu tot respectul, domnule, interveni ea, dar singura persoană care face în acest moment o scenă sînteţi dumneavoastră. Vreau să spun că s-ar putea să nu fiţi ceea ce o familie îndurerată se aşteaptă să vadă la antreprenorul de pompe funebre.

– Foarte bine, răspunse el. Dar insist să fiu prezent în timp ce faceţi orice vreţi să faceţi.

– E dreptul dumneavoastră, domnule. Dar cum rămîne cu funeraliile?

– Soţia mea se află în capelă. O voi ruga pe ea să se ocupe.

– Excelent.

Fry privi în jur şi văzu o femeie care se uita din pragul unei uşi. Era îmbrăcată într-un costum negru, elegant – un fel de echivalent feminin a lui Hudson, deşi părul îi era negru şi strîns îngrijit la spate. Barbara Hudson, probabil. Nu avea o expresie prea prietenoasă.

În loc să o înfrunte, Fry se întoarse spre atelier. Dinspre camerele din spate veneau tot felul de mirosuri, care nu ajungeau în zonele publice. Se întrebă cum reuşiseră acest lucru. I-ar fi plăcut să poată folosi această tehnică şi-n apartamentul ei, pentru a ţine la distanţă mirosul studenţilor.

– Mandatul dumneavoastră e valabil şi pentru atelier, sergent? o întrebă Hudson peste umăr.

– Vă deranjează dacă arunc o privire, domnule?

– De fapt, da.

– Sigur nu aveţi nimic de ascuns?

– Bineînţeles că nu.

– Ce e la capătul coridorului?

– Camera de pregătire.

– Şi ce faceţi acolo?

– Facem miracole, asta facem, replică Hudson. Oamenii habar n-au ce se întîmplă în camera de pregătire. Şi nici nu *vor* să ştie.

– Dar eu vreau, domnule Hudson, spuse Fry politicoasă. Şi *ea* continua să fie politicoasă, atît cît era în stare. Am putea să aruncăm o privire?

– Îmi pare rău, dar în acest moment e un caz în clădire.

– Ce anume e?

Hudson îşi aplecă puţin capul înspre ea, ca şi cum recunoştea că greşise.

– O persoană decedată e în proces de pregătire. Fără permisiunea expresă a familiei, mi-e teamă că...

– Înţeleg.

Brusc, Hudson se întoarse şi strigă peste umărul lui Diane:

– Vernon, acum lasă maşina în pace. Mergi înăuntru şi dă-i o mînă de ajutor lui Billy, la florile alea. Apoi du-te şi schimbă-te şi tu. Conduci.

Se pare că Vernon nu reacţionă destul de rapid, deoarece Hudson începu din nou să se înroşească.

– Şi mişcă-te, puturosule!

Fry se întoarse la timp să-l vadă pe Vernon cum trînteşte capota uneia dintre limuzine şi îşi şterge mîinile cu o cîrpă. Avea o figură morocănoasă, ca un adolescent căruia i se spusese să-şi facă ordine în cameră.

– Flăcăul ăsta! exclamă Hudson, după ce Vernon se îndepărtase. Mă scoate din sărite. Dar nu pot să scap de el.

– Din cauza bunicului lui?

– Bătrînul Abraham, da. El spune să-i dăm flăcăului o şansă. Dar Vernon e cu mintea în altă parte, în majoritatea timpului. Uitaţi-vă la el. Roata încă se învîrte, dar hamsterul e mort.

– De cît timp lucrează cu dumneavoastră?

– De vreo doi ani. Pare a fi o viaţă de om.

– Bătrînul domn Slack nu mai joacă nici un rol în cadrul firmei?

– Are peste şaptezeci de ani acum. Eu şi Abraham încă deţinem cote egale din afacere, dar eu iau în plus şi un salariu de director general.

– Înţeleg. Aşadar, dumneavoastră deţineţi practic controlul companiei.

– Pentru activităţile zilnice, de bază, presupun că da.

– Şi partenerul dumneavoastră care a murit? Tatăl lui Vernon?

– Richard a fost ucis anul trecut, într-un accident de maşină. Cred că ştiţi asta, sergent.

– Şi acesta este domnul McGowan, dacă îmi amintesc corect.

Auzindu-şi numele, McGowan ridică privirea spre Fry. Apoi se strecură pe lîngă ea şi ieşi pe uşă. Revenind în birou, Fry se uită la şirul de dulapuri cu documente.

– Păreţi a fi ocupaţi, domnule Hudson, constată ea.

– Avem aproape o sută cincizeci de solicitări într-un an.

– O sută cincizeci de incinerări?

– Da.

– Şi sarcina dumneavoastră e să faceţi toate pregătirile?

– Noi satisfacem doleanţele familiei, răspunse Hudson. Aşa ne place să spunem.

– Domnule Hudson, în acest moment sîntem interesaţi de o singură familie. E vorba de familia lui Audrey Steele de ale cărei pregătiri de incinerare s-a ocupat firma Hudson and Slack, în urmă cu optsprezece luni. Mai exact, pe data de opt martie, anul trecut.

– Mi-e imposibil să-mi amintesc o incinerare dintre atît de multe altele, se scuză Hudson.

– În afară de cazul în care a fost ceva neobişnuit cu aceasta, bănuiesc.

– Aşa e.

– Vă aduceţi aminte de funeraliile lui Audrey Steele?

– Nu. Uitaţi ce e, lăsaţi-mă să verific jurnalul de zi. S-ar putea să-mi sară ceva în ochi. Înregistrăm acolo detaliile principale.

– În regulă.

– Anul trecut? Martie, spuneaţi.

– Da, în opt.

Hudson răsfoi paginile unei agende mari de birou, fiecare zi avînd alocată o pagină.

– Ah, da. Steele. Da, ne-am ocupat de treaba asta. Nu-mi aduc aminte, dar detaliile sînt trecute aici.

– Aţi văzut cadavrul lui Audrey Steele înainte de incinerare, domnule?

– Nu personal. Funeraliile ei au avut loc dimineaţa. Decedata ar fi trebuit să fie deja pregătită şi aşezată în sicriu cînd am venit eu.

– Vreţi să spuneţi că trupul era în sicriu?

– Da. Altcineva a făcut pregătirea. Adică au îmbrăcat corpul şi l-au aranjat. Uneori cosmetizăm şi aranjăm corpul, punînd flori, pentru a fi expus în faţa participanţilor la funeralii.

– Familia a vrut să vadă cadavrul cu această ocazie?

– Nu. Sicriul a rămas închis. E mult mai bine în felul ăsta. Indiferent cît de reuşită e pregătirea, tot mai pot să apară mici scurgeri.

– Scurgeri, domnule?

– Da, ale fluidelor din corp.

– Aha. Nu e o privelişte prea plăcută, nu?

– Nu, într-adevăr. E destul de neplăcut pentru participanţi. După ce persoana dragă lor a fost îngropată sau incinerată, ne place ca ei să plece cu sentimentul că totul s-a desfăşurat cum se cuvine.

– Ar fi fost posibil ca sicriul lui Audrey Steele să fi ajuns gol la incinerare? îl întrebă Fry.

– Nu, nu, absolut imposibil.

– Şi dacă trupul a fost mutat şi coşciugul umplut cu ceva, pentru a ascunde faptul că era gol?

– Nu înţelegeţi, replică Hudson. Trucul ăsta ar putea merge la o înmormîntare. Dar Audrey Steele a fost incinerată. Dacă nu ar fi existat un cadavru în coşciug, operatorii din crematoriu ar fi observat imediat.

– Înţeleg. Fry se uită prin birou. Cum e paza pe aici?

– Ne-am îmbunătăţit sistemul de securitate la începutul acestui an, zise Hudson.

– După spargere?

– Da. Uitaţi ce e, sergent, îmi spuneţi şi mie despre ce este vorba?

– În timp ce adunăm dosarele, poate vreţi să ne furnizaţi şi restul informaţiilor de care avem nevoie, spuse Fry. Dorim o listă

cu toţi angajaţii dumneavoastră, incluzînd pe oricine a lucrat aici cu optsprezece luni în urmă, dar între timp a plecat.

– Asta va lua ceva timp, replică Hudson.

– Datele despre personalul dumneavoastră nu sînt actualizate, domnule?

– Bineînţeles că sînt.

– Atunci nu va fi nici o problemă.

Hudson oftă din greu, dar se duse să vorbească cu secretara.

Fry se întoarse spre uşă şi constată că Ben Cooper era lîngă ea.

– De ce nu putem lua pur şi simplu şi dosarele angajaţilor, Diane? o întrebă el.

– Asta nu e trecut în mandatul de percheziţie.

– De ce nu?

Fry se uită la el.

– Uşurel, uşurel, îţi aduci aminte? Cineva a decis să facă un compromis.

Înainte de plecare, Cooper aruncă o privire în atelier. Trei bărbaţi lucrau înăuntru. Unul dintre ei era Vernon Slack, altul era Billy McGowan, cel cu gîtul gros, pe care-l văzuse ajutînd la căratul coşciugului la crematoriu. În dimineaţa asta, McGowan îşi scosese haina şi avea mînecile suflecate, în timp ce căptuşea un sicriu cu un material asemenea satinului şi prindea pe capac o plăcuţă cu un nume. Avea atît de multe tatuaje pe braţe, încît pielea îi arăta ca brînza cu mucegai. Putea, la fel de bine, să aibă două calupuri de Gorgonzola[1] atîrnîndu-i din mîneci.

Un şir de cărucioare cu sicrie se afla pe una dintre laturile atelierului. De-a lungul pereţilor, în dulapuri şi pe rafturi, se aflau tuburi de cauciuc şi vase cu lichid roşu, mînere, căptuşeli şi plăcuţe pentru nume. Dincolo de cărucioare, Cooper văzu mai multe dulăpioare. Presupunea că angajaţii aveau probabil nevoie de cîteva rînduri de haine – protocolare, de purtat la funeralii, ceva elegant de îmbrăcat cînd se duceau să ridice cadavrele şi haine obişnuite pentru lucrul în atelier sau la morgă. Unul dintre dulăpioare rămăsese deschis; o jachetă neagră din piele atîrna pe uşă.

[1] Brînză cu mucegai italienească (n.tr.)

Cooper se gîndi că ar trebui să se poarte atent cu Melvin Hudson şi cu angajaţii lui. Hudson and Slack reprezenta genul de firmă care rezistase bazîndu-se pe reputaţie şi care ar fi avut mult de suferit din cauza bîrfelor şi a zvonurilor nefondate. În plus, aceşti oameni ştiau să-şi controleze emoţiile, avînd experienţă în a afişa o expresie de faţadă. Era dificil de spus dacă Hudson o făcea din obişnuinţă sau încerca să ascundă unele emoţii care nu ar fi trebuit să fie văzute pe faţa unui antreprenor de pompe funebre.

McGowan ridică privirea şi-l observă pe Cooper. Zîmbi şi-şi încordă muşchii. Unul dintre tatuaje se mişcă, în timp ce pielea se întinse. Un dragon îşi desfăşura aripile, deschidea gura şi sufla flăcări albastre.

În timp ce părăsea clădirea, Cooper îl văzu pe Vernon Slack alergînd către locul în care erau parcate dricurile şi limuzinele. Încheieturile osoase ale lui Vernon ieşeau din manşete în timp ce încerca să-şi aranjeze nodul de la cravată. Dar, făcînd asta în timp ce alerga, nu reuşi decît să înrăutăţească lucrurile. Felul în care se mişca îi amintea lui Cooper de Graceless, cîinele lui Tom Jarvis. Părea genul inocentului stîngaci, care avea să se rănească în cele din urmă, pur şi simplu fiindcă atît îl ducea capul.

Copacul care fusese aşezat deasupra cadavrului nu avea mai mult de un metru optzeci – un puiet de salcie plîngătoare cu ramuri subţiri, mlădioase şi cu scoarţa care părea aproape galbenă în soarele după-amiezii. Dedesubt, solul era foarte puţin răscolit. Curînd zona avea să fie acoperită cu iarbă şi avea să se confunde cu mediul înconjurător, devenind un element firesc al tinerei păduri. Numai o mică plachetă, legată de trunchiul copacului, indica faptul că acolo se afla un mormînt.

Cincisprezece metri mai departe, Fry se întoarse de la gard şi o luă înapoi peste iarbă. Ca de obicei, părea ciudat de nepotrivită printre copaci. Îşi îndoia instinctiv umerii pentru a-i evita, ca şi cum frunzele lor ar fi putut-o muşca. Cooper bănuia că Fry şi natura existau în două lumi diferite, fără nici un punct de contact.

– Nu există nici un fel de pază în acest loc? întrebă Fry.

Femeia în costum negru era unul dintre directorii cimitirului ecologic. Ridică sprîncenele înspre Fry.

– Pază? Aici nu avem nevoie de pază.

– O, într-adevăr? Probabil ar trebui să vă mai gîndiţi la asta. Vom trimite pe cineva să vă consilieze.

Femeia se încruntă şi se îndreptă spre Vivien Gill, care stătea în mijlocul unui mic grup de rude şi prieteni.

– E ciudat, nu-i aşa? întrebă Fry, cînd rămase singură cu Cooper.

– De ce?

– Ei bine, după ce s-a întîmplat cu cadavrul fiicei ei, să o abandoneze aşa, la ţară? De ce a vrut doamna Gill să o îngroape aici pe Audrey? Ar fi putut la fel de bine să o lase acolo unde se afla.

– Pentru mine are sens.

Cooper începea să găsească atrăgătoare ideea unui cimitir ecologic. Întrucît ceea ce se întîmpla cu trupul după moarte era inevitabil, de ce să nu transformăm totul în ceva pozitiv? Aici, un cadavru va dărui viaţă.

După spusele directoarei cimitirului, acum obţineau comenzi pentru morminte ecologice de la o serie de celebrităţi din toată ţara. Doamna Barbara Cartland fusese înmormîntată într-un sicriu de carton lîngă un stejar din propria grădină. De asemenea, era o nouă alternativă pentru fermieri. Tot ce aveau nevoie era un petic de pămînt care nu era utilizat pentru nimic altceva şi o autorizaţie din partea consiliului local.

Cooper spera că Matt nu va ajunge să audă despre ideea asta. Avea deja destule critici în legătură cu diversificarea actuală. Terenuri de golf, case de vacanţă, lacuri de pescuit – şi acum, terenuri de înmormîntare.

– Foarte nesănătos, nu-i aşa? întrebă Fry.

– Nu înţelegi?

Cooper arătă locul cu un gest al mîinii. În mijloc, salcia plîngătoare îşi mişca ramurile zvelte care coborau protector peste mormîntul aflat la rădăcinile ei.

– Copacul lui Audrey Steele nu este doar ceva care să amintească de ea. Într-un fel, este chiar ea. Este o continuare a vieţii

ei, într-o formă diferită. Oamenii îngropaţi aici nu vor fi niciodată morţi. Nu cu *adevărat.*

– Presupun că şi ăsta poate fi un punct de vedere.

Începură să se îndrepte către maşina lor, parcată într-un loc ascuns vederii, dincolo de copaci. Apoi Fry se opri, zărind una dintre siluetele îmbrăcate în negru.

– Ben, acela e rudă cu Audrey Steele?

Cooper îi urmări privirea. Costumul nu i se potrivea deloc bărbatului – îi era prea strîmt la umeri şi la mijloc. Însă era cu siguranţă bărbatul care îl lăsase să intre în casa lui Vivien Gill, în acea dimineaţă.

– Da. De ce?

– L-am recunoscut de la tribunal.

– Şi mie mi s-a părut că îl cunosc. Tu trebuie să ai o memorie mai bună decît a mea în ceea ce priveşte numele.

– Ei bine, asta a fost miercuri, zise Fry. Stătea în galeria vizitatorilor, împreună cu familia acuzatului, la procesul de crimă la care am depus mărturie. Sînt destul de sigură că e fratele lui Micky Ellis.

23

Pînă ca ei să se întoarcă pe West Street, criminaliştii deja inventariaseră conţinutul cutiei de plastic. Pe lîngă creioanele, ochelarii de soare, căţelul de jucărie şi Land Rover-ul miniatural, mai găsiseră un odorizant Magic Tree, o carte de Beatrix Potter, un tigru Digimon, o învelitoare Nike pentru abonament la schi, o radieră London Zoo, un breloc de chei cu un schelet fosforescent, trei săgeţi din tungsten pentru darts, o lupă şi un set de şurubelniţe miniaturale.

– O, şi o lăcustă roşie din plastic, avînd ataşată o plăcuţă metalică, spuse Liz Petty. Aici e. Cred că aţi dori să vedeţi în mod special lucrul ăsta.

Cooper ridică punga transparentă cu probe. O ţinu ridicată în lumină şi o răsuci încet. Văzu că plăcuţa de care vorbea Petty purta pe una dintre feţe un număr de cod format din şase cifre şi denumirea – care putea să se refere la lăcusta din plastic ce îi era ataşată – „The Travel Bug“[1].

– Ce scrie pe cealaltă parte? întrebă Fry.

Cooper roti punga.

– Scrie: „Merg din loc în loc, adunînd poveşti de pe drum“.

Fry scutură cu frustrare din cap.

– Ce e cu agenda care era în cutie cu toate lucrurile astea?

– E doar o agendă obişnuită, spuse Petty. Puteţi cumpăra de oriunde tipul ăsta. Din cîte ne dăm seama, pare a fi un fel de jurnal. Prima pagină are titlul „Petrus Two“ şi diferiţi indivizi au făcut notări în anumite date.

– Cum ar fi?

---

[1] „Insecta călătoare“

– Cum ar fi „Maggie Călătoarea“. Ea scrie: „Grozavă locație – alt loc pe care nu l-aș fi vizitat niciodată, dacă nu era ascunzătoarea – mii de mulțumiri“.

– Nu-mi spune nimic.

– Nici mie.

– Sună ca un fel de vînătoare de comori, nu-i așa? interveni Cooper.

– Așa sună? întrebă Fry. O vînătoare de comori? Se uită la obiectele din pungă, care fuseseră luate din cutie. Asta *nu* e o comoară, Ben. După nici un standard. Parcă ar fi niște obiecte uitate în fundul unui sertar de bucătărie.

– Vreau să spun comoară în sensul cel mai larg, Diane. Distractiv la o vînătoare de comori nu e valoarea a ceea ce ai putea găsi, ci febra urmăririi. E o căutare. Întotdeauna oamenii își imaginează modalități de a lua parte la diverse căutări.

– Într-adevăr? zise Fry.

– Dacă asta vă ajută la ceva, spuse Petty, pe plăcuța Travel Bug e adresa unui site de pe internet.

– Uite – e www.groundspeak.com. A auzit cineva de ea?

Cei aflați în jurul mesei ridicară din umeri. Fry îl privi pe Cooper.

– Ben, tu te descurci destul de bine pe internet, nu-i așa? Vezi tot ce poți să afli despre asta. Ridică punga cu brelocul cu schelet și îl roti gînditoare. Vrem să știm cine s-a învîrtit în jurul acelei stînci, cînd a fost acolo și de ce. Dacă oamenii implicați nu au nici o legătură cu investigația noastră, atunci trebuie să-i eliminăm de pe listă.

– OK.

Fry puse brelocul pe cartea de Beatrix Potter, acoperind ilustrația ciudată reprezentînd o vulpe care purta o haină și o eșarfă.

– Oricum, am aflat mai multe lucruri în după-amiaza asta. Legistul antropolog a efectuat o analiză toxicologică pe o mostră din primul set de oase.

Cooper se uită la ea.

– Oase? o întrebă. Vrei să spui rămășițele lui Audrey Steele?

– Da, Ben. Vechile oase pe care le-au găsit trecătorii.

În mod normal, Cooper n-ar fi reacţionat la un lucru atît de neînsemnat. Auzise lucruri mult mai grave din partea lui Fry. De fapt, suporta tot timpul grosolănia şi lipsa ei de sensibilitate, deoarece credea sincer că avea alte calităţi. Dar felul în care vorbi cu atîta nepăsare despre rămăşiţele unei fiinţe umane îl făcu să reacţioneze şi să treacă de pragul toleranţei obişnuite. Probabil că era vorba de implicarea personală pe care Cooper o simţea faţă de cazul Audrey Steele, de cînd îi văzuse chipul reconstituit în laboratorul din Sheffield. Sau poate că totul se datora faptului că era pe punctul de a lua totul de la început cu altă victimă neidentificată, ale cărei rămăşiţe tocmai erau recuperate de pe coasta unui deal din Ravensdale. Dar, de data asta, nu putu să mai suporte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diane, a fost o persoană cu un nume, ştii şi tu. O fiinţă umană. Nu vreun morman de oase vechi, azvîrlite unui cîine.

Fry ridică ochii cu uimire.

– Ce?

– Audrey Steele. Aşa se numea, îţi aduci aminte? Merită să se vorbească despre ea cu puţin mai mult respect.

– O, aşa crezi, nu?

Cooper se străduia să-şi calmeze respiraţia sacadată şi tendinţa ca mîinile să-i tremure cînd se înfuria.

– Da, aşa cred.

– Ei bine, îţi mulţumesc, detectiv Cooper. Sînt sigură că vom ţine minte asta.

Fry se înroşise puţin în jurul urechilor, enervată că i se vorbise în felul acesta în faţa criminaliştilor, şi Cooper ştia că va avea de suferit mai tîrziu din cauza asta.

– Oricum, spuse ea, cineva de la laborator s-a îndurat şi ne-a făcut un raport, cu toate că azi e sîmbătă. Au descoperit urme de glicerină, fenol şi aldehidă formică.

– Ce înseamnă asta? întrebă Cooper, încercînd să-şi recapete respiraţia regulată şi să pară calm. Audrey Steele lucra cu produse chimice? Sau le-au folosit în tratamentul ei din spital, înainte să moară?

– Nici una, nici alta. Se pare că acele substanţe sînt constituenţi obişnuiţi ai lichidului folosit la îmbălsămare, de tipul celui utilizat în camera de pregătire a unei firme de pompe funebre. Cum ar fi cea de la Hudson and Slack.

– Cine se ocupă acolo de îmbălsămare?

– Nu ştiu.

Cooper se ridică şi se duse la calculatorul lui, unde verifică datele referitoare la Melvyn Hudson.

– OK, domnul Hudson e acreditat de către Institutul Britanic al îmbălsămătorilor, îi informă el.

– Aşadar, probabil că Hudson se ocupă de îmbălsămare, cînd e nevoie, spuse Fry.

– Şi în spargerea care s-a dat la ei – chestia aia care a fost furată... Chromotech? Era lichid de îmbălsămare.

– Ben, furtul a avut loc prea tîrziu, pentru a avea vreo legătură cu Audrey Steele.

– Totuşi, asta înseamnă că, probabil, ei au acces în mod curent la acel gen de material, în cadrul firmei Hudson and Slack.

– Bineînţeles.

– Şi ce se mai ştie despre al doilea set de rămăşiţe, descoperite la Litton Foot? întrebă Cooper. Ceva noutăţi?

– Am sunat în după-amiaza asta, ceva mai devreme. Tocmai a sosit furgoneta la laboratorul din Sheffield.

– Aşadar, cînd putem aştepta ceva rezultate? Mîine, poate?

Fry oftă.

– Am avut o lungă conversaţie cu antropologul. Dar acum avem de-a face cu lumea academică – şi mîine e duminică.

– La naiba!

– Nu avem altceva de făcut decît să încercăm să avem răbdare. Mai sînt o mulţime de alte lucruri de făcut.

– Cum ar fi să-l studiem cu ceva mai multă atenţie pe Melvyn Hudson?

– Nu am o părere prea grozavă despre domnul Hudson, admise Fry. Dacă nu din altă cauză, numai fiindcă îl tratează pe Vernon Slack ca pe un căcat. Nu te-ai fi gîndit niciodată că acesta din urmă e nepotul unuia dintre proprietari.

– Cum îl tratează pe Vernon?

– Ca pe un căcat. Ben, ştii ce e un căcat.

– Da, zise Cooper gînditor. Vrei să spui rahat.

– Ce naiba mai vrei să spui acum?

– Am uitat să dau un telefon. Era ceva ce mi-a spus Tom Jarvis, cînd am fost acolo ultima oară.

– Omul cu cîinele care a fost împuşcat? Ce mai ştii de treaba aia?

– Nu sînt alte noutăţi, răspunse Cooper cu vinovăţie.

Desigur, nu avusese timp să facă nimic pentru descoperirea persoanei care o împuşcase pe Graceless, dar asta nu-l împiedica să se simtă vinovat.

– „Nu sînt alte noutăţi" e termenul pe care-l folosim cînd ne adresăm opiniei publice, afirmă Fry. Asta nu merge cu mine. Ben, mă gîndeam că o să fii mai preocupat de treaba asta, tu fiind un iubitor de animale şi aşa mai departe.

– Cazul a fost pus, oarecum, pe linie moartă, spuse Cooper.

– Ei bine, ia-l şi mişcă-l din cînd în cînd, bine? Asta o să facă o impresie mai bună. Apropo, te-ai ocupat să stabileşti o întîlnire cu... cum o cheamă?

Cooper se uită la ceas.

– O să mă ocup acum.

– Bine.

– Apropo, zise Cooper, profesorul Robertson e văduv.

– Da?

– Nu te entuziasma – nu au fost circumstanţe suspecte. Soţia lui a murit de cancer.

De îndată ce Fry plecă, Ben dădu telefonul de care uitase.

– Ne pierdeam timpul, spuse legistul, după ce se opri din rîs. În regulă, s-ar putea să nu fi fost expus la soare, dar un lucru veţi găsi, în mod categoric, într-un morman de compost – activitate bacteriană. Orice ADN prezent în celulele din peretele intestinal se degradează şi dispare, precum, ei bine, precum rahatul de pe o lopată.

În fundal, colegii lui începură să rîdă din nou.

– Era doar o idee, se scuză Cooper.

– Să vă zic ceva, detectiv Cooper, anunţaţi-ne şi pe noi cînd suspectul dumneavoastră a produs o probă proaspătă.

Cu o gingăşie atentă, Madeleine Chadwick întinse mîna spre trandafir şi îl cuprinse în palmă. Petalele erau încă umede de rouă şi străluceau în contrast cu degetele ei – un roşu-sîngeriu pe pielea ei albă.

– Fair Flora, zise ea. Da, aşa obişnuia să-mi spună bunicul meu, cînd eram copil. Ştiţi, Flora e al doilea prenume al meu. E un vechi nume din familie, dar niciodată nu mi-a plăcut foarte mult, aşa că nu-l folosesc. În plus, în ziua de azi, nimeni nu înţelege referinţele clasice. E numele unui soi de margarină, nu-i aşa? Sînt sigură că părinţii mei nu au ştiut asta, atunci cînd m-au botezat.

Doamna Chadwick era înaltă şi avea o ţinută dreaptă, fiind îmbrăcată în nişte blugi vechi şi cu un pulover lăbărţat, care ar fi făcut pe oricine altcineva să pară neglijent. Dar avea o atitudine atît de mîndră, încît nici nu se observa. Cooper bănuia că putea să aibă în jur de patruzeci de ani, deşi era dificil de apreciat. Avea o structură osoasă frumoasă şi pielea arăta faptul că fusese îngrijită cu produse scumpe.

– Bunicul dumneavoastră a fost Sir Arnold Saxton, nu-i aşa? întrebă el.

– Da. Şi tatăl meu a fost James Saxton. A murit de curînd, şi din cauza asta proprietatea a fost scoasă la vînzare.

– Aşadar, tatăl dumneavoastră nu a moştenit şi titlul, după cum a moştenit proprietatea? Nu a fost fiul cel mai mare?

– Nu a moştenit titlul pentru că bunicul meu a fost cavaler, nu baronet. E o diferenţă.

– Aha.

Cooper încercă să nu arate că e pus în încurcătură, şi doamna Chadwick se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute. Cooper îşi imagină că de obicei purta o pălărie pentru a-i proteja pielea împotriva razelor soarelui. Ceva cu boruri largi, care să-i acopere ochii. Dar astăzi fusese înnorat, aşa că nu era nici un pericol din partea razelor ultraviolete.

– Trebuie să vă pară foarte rău că părăsiţi Alder Hall, afirmă Cooper.

– Sînt distrusă. Cînd ai crescut într-o asemenea casă, e foarte greu să pleci. Din fericire, căsuţa asta e a mea. Vechiul grajd a

fost transformat în două locuinţe de vacanţă, aşa că proprietatea aduce ceva venit.

Cooper se uită la clădirea pe care ea o denumise căsuţă. Priveliştea era – cum ar fi descris-o un agent imobiliar – panoramică. Grădinile erau vaste şi padocul se întindea pe cîteva pogoane, în jurul unui staul modern.

– Aveţi cai?

– Da, dar, pentru moment, nu sînt ţinuţi aici. Sînt la grajdul închiriat.

Printr-o fereastră, Cooper întrezări nişte grinzi de stejar şi o scară în spirală, din piatră, abajururi cu franjuri şi un cal sculptat, montat pe un piedestal din lemn de trandafir. Cărările şerpuiau printre pajişti şi răzoare de flori, din loc în loc existînd bănci. O alee ducea la un garaj dublu. Una din uşile garajului era deschisă, şi Cooper văzu un WC. Cine avea o toaletă în garaj?

Un Mercedes auriu se afla pe aleea de lîngă casă. Lui Cooper i se păru că vede în garaj un mic Peugeot albastru. Se întrebă dacă motorul încă mai era cald, dar se gîndi că nu avea nici un motiv să verifice.

– Am vizitat Alder Hall azi-dimineaţă, îi spuse Cooper. Ştiţi statuia, bănuiesc?

– Obişnuiam să o vizitez regulat, atunci cînd locuiam la castel. Cînd eram foarte mică, bunicul m-a luat să mi-o arate. Îmi amintesc că, la început, am fost cam speriată de ea. Bunicul mi-a spus că, atunci cînd o să cresc, voi fi o femeie frumoasă, exact ca ea. Dar eu nu voiam să fiu o statuie şi să stau singură în pădure toată ziua. Mă gîndeam că părea mai degrabă nefericită. Dar aveam să o cunosc mai bine de-a lungul anilor.

– V-aţi mai întors, de cînd familia dumneavoastră a plecat de la castel?

– Să o văd pe Fair Flora? Nu, nu m-am întors.

– Deloc?

Îl privi cu ochii ei cenuşii şi reci, cu un reproş tăcut.

– Exact cum am spus. De ce mă întrebaţi?

– Îmi pare rău, doamnă Chadwick. Dar cineva a lăsat nişte flori la statuie. Mă întrebam dacă se putea să fiţi dumneavoastră.

– De ce aş fi făcut asta?

Dar Cooper nu-i răspunse. Se uita la grădina ei. Era prea mare pentru a reuşi să vadă totul dintr-un singur loc. Erau mai multe straturi de flori dincolo de copaci şi de-a lungul marginilor peluzelor.

– Cultivaţi crizanteme? o întrebă el.

Doamna Chadwick îi aruncă un zîmbet vag.

– Unele albe, nu-i aşa?

– Da. De unde ştiaţi că o să vă întreb asta?

– Veniţi pe aici.

Ea începu să meargă înspre pajişte. Pentru moment, Cooper se opri să-i admire felul elegant în care se mişca, în ciuda faptului că purta pantofi comozi fără toc şi pantaloni de catifea, tociţi în genunchi. Apoi o urmă, coborînd cîteva trepte de piatră pînă la un foişor, unde creşteau din belşug crizanteme albe şi galbene.

– Doamnă Chadwick, de unde aţi ştiut că era vorba de crizanteme albe?

Madeleine Chadwick mîngîie cu un deget petalele dese şi arcuite ale unei crizanteme, fără a le atinge în acelaşi fel cum făcuse cu trandafirul. Culoarea florii aproape că se potrivea cu aceea a degetelor ei. Dar petalele erau rigide şi fragile, ca nişte grămezi de oase casante.

– Albul e pentru moarte, răspunse ea. Ştiu asta. Crizantemele albe sînt florile pe care le comanzi pentru o înmormîntare.

Ea îi zîmbi din nou, de data asta parcă în expectativă. Cooper simţi o furnicătură caldă în ceafă. Soarele era fierbinte în acest foişor acoperit, şi Cooper nu era îmbrăcat adecvat. În plus, începea să se simtă în dezavantaj, şi nu era sigur de ce. Era obişnuit să aibă de-a face cu oameni din toate mediile sociale, dar atitudinea lui Madeleine Chadwick, de parcă se afla în posesia unor cunoştinţe secrete, îl deconcerta. Superioritatea pe care o afişa părea naturală. Nu avea nimic din îngîmfarea lui Freddy Robertson, care încerca din răsputeri să aibă un aer superior.

– Nu cred că v-am explicat vreodată la ce anchetă lucrez, spuse Cooper.

– Nu cred că aţi făcut-o.

– Atunci cum...?

Dar începu să se încurce, nesigur în legătură cu ce întrebare ar fi putut să-i pună. Din fericire, ei i se făcu milă de el şi se întoarse pentru a urca din nou treptele, înapoi la briza răcoritoare.

– Mi-a telefonat John Casey, zise ea. El mă ţine la curent cu orice are legătură cu castelul. Aşadar, ştiu despre vizita dumneavoastră acolo.

– A! Înţeleg.

Era o uşurare că avea explicaţia misterului. Trebuia să-şi dea seama că John Casey avea să discute cu ea. Dar doamna Chadwick îl manipulase atît de bine, încît nu se gîndise la ceea ce era evident.

– Dar vă pot asigura că, dacă a lăsat cineva crizanteme albe pentru Fair Flora, n-am fost eu, afirmă ea. Asta aţi venit să mă întrebaţi, nu-i aşa?

– Da.

– Nu m-am întors să vizitez castelul de cînd am plecat, în urmă cu doi ani. Nu vreau să-l văd gol şi abandonat, cu mobila acoperită, ca un mausoleu. Sînt bucuroasă că am lăsat totul în mîinile domnului Casey. Ştiţi, locul nu-mi mai aparţine. După moartea tatălui meu a revenit în patrimoniul de la Devonshire Trust.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Aşadar, n-am nici o pretenţie asupra lui, decît una emoţională.

Madeleine Chadwick se opri iarăşi la tufa de trandafiri. Părea că nu se poate abţine să nu pună mîna pe florile de un roşu-aprins. Petalele lor erau mai puţin umede acum, în timp ce se legănau uşor în briza de afară, dar aveau o culoare atît de închisă, încît păreau aproape negre în timp ce se fereau de razele soarelui.

– John Casey mi-a spus că dumneavoastră, împreună cu colega, aţi fost interesaţi în mod deosebit de criptă, zise ea. De osuar.

– Da.

– Ei bine, oasele de la Alder Hall sînt vechi de secole. Cu siguranţă, ele nu prezintă nici un interes pentru forţele de poliţie atît de ocupate din ziua de azi. Aşadar, presupun că trebuie să existe mai degrabă pe undeva nişte oase mai recente pe care le căutaţi. Rămăşiţe umane, victima unei violenţe?

– E posibil, răspunse Cooper. Nu pot spune mai mult de-atît.

Ea mîngîie petalele trandafirului, făcîndu-le să răspîndească un miros puternic, precum al vinului de Porto.

– Prinţul Negru, zise ea. Ştiţi ceva despre trandafiri?

– Mi-e teamă că nu.

– Trandafirii sînt nişte lucruri remarcabile. Nu-i de mirare că au fost veneraţi atît de mult de-a lungul mileniilor. Oamenii i-au privit cu admiraţie şi respect – şi pe drept cuvînt. Planta în sine nu este foarte atrăgătoare, nu-i aşa? E mai degrabă urîtă, de fapt. Şi are aceşti spini ascuţiţi şi nemiloşi, care pot înţepa pînă la sînge într-o clipă. Cu toate astea, pe neaşteptate, la momentul potrivit din an, planta asta înfloreşte şi dă la iveală cele mai desăvîrşite flori, iar aerul e umplut de un parfum încîntător. E magic şi mistic. E un simbol al triumfului binelui asupra răului. Ideea ar trebui să vă intereseze, ca ofiţer de poliţie.

Cooper încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Se simţea ruşinat de gîndurile cinice care îi treceau prin minte.

– Cu vreo cîteva săptămîni în urmă, a venit aici un bărbat, spuse ea. Mi-a cerut permisiunea de-a vizita cripta şi de a se uita la osuar.

– Cine era?

– Nu i-am cerut numele. L-am trimis de unde a venit. A fost de-o obrăznicie... A apărut pur şi simplu fără înştiinţare şi nu a venit pînă la căsuţă ca să bată la uşă. L-am văzut chiar acolo, în zona de relaxare.

Cooper se uită să vadă locul indicat de doamna Chadwick.

– A, în curtea interioară?

O auzi oftînd adînc. Se pare că o curte interioară înceta a mai fi o curte interioară, atunci cînd era destul de mare. Cooper se întrebă dacă ar trebui să-i ceară permisiunea doamnei Shelley de a-şi face şi el o curte interioară. Atunci şi-ar putea invita în vara următoare prietenii la un grătar. Dacă îi mai rămîneau prieteni pînă atunci.

– L-aţi putea descrie pe acel bărbat, doamnă Chadwick?

– Adevărul e că nu l-am observat prea bine.

– Dar cu siguranţă trebuie să fi remarcat ceva la el. Vîrsta, înălţimea, statura, culoarea părului? Cu ce era îmbrăcat?

Cooper fu surprins să o vadă pe Madeleine Chadwick părînd oarecum pusă în încurcătură. Era prima dată cînd în comportarea ei plină de siguranţă de pînă atunci apărea o ezitare.

– Tot ce pot să vă spun, îi răspunse ea, e că nu era genul de persoană pe care aş invita-o în casa mea. Aceste lucruri se ştiu adesea instinctiv, fără a fi nevoie de a observa detalii. Sper că înţelegeţi ce vreau să spun.

Părea să evite să-l privească, în timp ce smulgea petalele unei flori ofilite. După o clipă, Cooper simţi că-i iau foc obrajii. Cu o delicateţe fără cusur, tocmai i se spusese că şi el făcea parte din categoria persoanelor pe care Madeleine Chadwick le dădea uitării, imediat ce-i părăseau proprietatea.

Apoi, dintr-odată, ea păru să se răzgîndească.

– Era totuşi un lucru... zise ea.

– Da?

– Răspîndea un miros straniu. Nu m-am apropiat de el, bineînţeles, dar l-am remarcat după ce-a plecat. Trebuie să fi fost persistent, iar eu sînt foarte obişnuită cu aromele florilor mele, cu care nu se potrivea.

– Ce fel de parfum?

Ea îşi trecu uşor limba printre buze, aşa cum făceau unii oameni atunci cînd se gîndeau. Madeleine Chadwick părea că gustă aerul, căutînd un anume parfum. Pentru o secundă, Cooper îşi aduse aminte de cameleonul din acvariul său.

– Nu era un miros în mod special neplăcut, dar nu părea foarte potrivit pentru un astfel de om.

– L-aţi putea descrie?

– O, ştiţi cum un miros îţi dispare din memorie, odată ce nu-l mai simţi. În orice caz, nu l-am putut identifica la momentul respectiv. N-am putut, deşi aveam senzaţia că ar fi trebuit să ştiu ce e.

– Şi bărbatul acela v-a mai deranjat de atunci?

– Nu, slavă Domnului.

Cooper scoase din buzunar cartea de vizită aflată în învelitoarea de plastic.

– Doamnă Chadwick, aceste cuvinte reprezintă ceva pentru dumneavoastră?

Ea îşi îngustă privirea în încercarea de a citi ce scrie pe cartea de vizită. Probabil că era unul dintre oamenii care ar trebui să poarte ochelari, dar nu o făcea din diferite motive.

– „Ai grijă de oase. Trebuie să uite." Asta a fost găsită împreună cu florile?

– Da.

– Presupun că ar putea să aibă vreo legătură cu oasele din criptă. Asta e concluzia dumneavoastră?

– E posibil. Bănuiesc că nu recunoaşteţi scrisul?

Ea îi zîmbi cu regret.

– Nu.

La poartă, Cooper îşi luă rămas-bun de la doamna Chadwick şi traversă drumul pînă la maşină. Mai aruncă o privire în spate, spre grădină, şi o văzu deja concentrată asupra unei flori, cu părul strălucind în razele soarelui şi cu degetele elegante mirosind cu siguranţă a vin de Porto.

Îşi scutură capul, încercînd să-şi limpezească gîndurile. S-ar putea ca Madeleine Chadwick să aibă dreptate în legătură cu triumful binelui asupra răului. Dar petalele unui trandafir abia dacă ţineau cîteva zile, pînă să se ofilească şi să cadă. Triumful lor avea o viaţă scurtă. Spinii trandafirului erau diferiţi. Cruzimea lor dura o veşnicie.

24

Cooper încercă să nu-l privească pe profesorul Robertson altfel decît o făcuse ultima dată cînd îl întîlnise. Se străduia să nu se gîndească la comentariile pe care le făcuse Fry şi mai ales la propria aluzie referitoare la necrofilie. Ăsta era categoric un gînd pe care trebuia să-l îngroape în străfundurile din care venise.

Cînd sosi la casa din Totley, profesorul se afla în grădină, pulverizînd praf contra furnicilor pe cărarea acoperită cu dale şi pe peretele din spate. În seara aceea purta nişte cizme de cauciuc, dar pantalonii costumului cu dungi subţiri îi fluturau peste cizme, așa că purtarea acestora nu avea nici un sens.

– Intraţi, intraţi, îl pofti Robertson. Afurisitele de insecte s-au săturat de mine. Sînt sigur că, de acum, mi-au înţeles intenţiile.

Intrară în casă pe ușa din spate, într-o cameră cu rol de magazie. Acţiunea de recondiţionare a casei pusese în valoare dușumelele din lemn de pin aflate în majoritatea camerelor şi chiar și corpurile de bucătărie erau încastrate în stil eduardian, cu blaturi de lucru din granit şi din lemn de fag.

Cînd profesorul se apropie de el, Cooper simţi un iz uşor care venea de la hainele lui. Era sigur că provenea de la haine, deși nu putea să precizeze cu exactitate despre ce era vorba. Îl făcea să se gîndească la haine vechi, atîrnate pe umeraşe de lemn, într-un dulap de mahon – în special la hainele ţinute în fundul dulapului, cele care nu aveau să mai fie purtate vreodată.

Robertson stătea cu mîinile împreunate, ascultîndu-l pe Cooper, care îi dădea informaţiile în măsura în care îi era permis s-o facă.

– Glicerină, fenol şi aldehidă formică? întrebă profesorul, după ce Cooper termină de prezentat datele. O treime păcătoasă – aşa cum n-am mai întîlnit.

– Astea cred că sînt folosite pentru lichidele de îmbălsămare.

– Exact. Aldehida formică încetineşte ritmul de degradare a proteinelor, astfel încît ţesuturile musculare se întăresc. Din cauza asta e atît de dificil să mişti membrele unui cadavru îmbălsămat. Acestea nu mai au flexibilitatea muşchilor vii.

– Da?

Cooper nu se aşteptase să i se înfăţişeze atît de rapid imaginea profesorului mînuind un cadavru.

– Glicerina înmoaie ţesuturile şi reduce pierderea de fluide. O substanţă antibacteriană, cum e fenolul, previne descompunerea cauzată de microorganisme.

– Adică întîrzie descompunerea, cu alte cuvinte.

– Într-adevăr. Ceea ce face de fapt îmbălsămarea este să coaguleze proteinele cadavrului, întărindu-l şi conservîndu-l temporar. Munca îmbălsămătorului reprezintă arta negării, crearea unei iluzii. Cadavrul e drenat, împăiat şi vopsit pentru reprezentaţia finală.

„Drenat, împăiat şi vopsit." Cooper băgă la cap expresia asta.

– Mă întreb dacă ştiţi un loc denumit Alder Hall, domnule? Se află în Wye Valley, nu departe de Edendale.

– Cred că ştiu numele. Dar în legătură cu ce anume să fi auzit de Alder Hall?

– Acolo e un osuar. Sub castel, într-o criptă.

– Alder Hall. Relicve din Războiul Civil?

– Da, domnule. L-aţi vizitat vreodată?

– Nu, nu cred. Care e numele familiei?

– Saxton. Ce ştiţi despre o doamnă pe nume Madeleine Chadwick? Ea e ultimul reprezentant al familiei Saxton.

Robertson scutură din cap.

– Nu prea înţeleg...

– Ce-mi puteţi spune despre osuare? îl mai întrebă Cooper. Asta-i denumirea corectă pentru locurile în care sînt păstrate oasele?

– Da, dar cripta de la Alder Hall nu e un osuar, nu-i așa? După cîte îmi amintesc, oasele au fost găsite în altă parte.

– Da, domnule.

Robertson așteptă să i se explice, dar Cooper rămase tăcut. Bănuia că profesorul nu va fi în stare să suporte tăcerea şi că se va simți obligat să o întrerupă cu sunetul propriei voci.

– O mulțime de osuare au apărut prin locurile care se confruntau cu lipsa terenului potrivit pentru înmormîntări, spuse Robertson, lăsîndu-se pe speteaza scaunului. Cînd mureai, se putea întîmpla să fii lăsat să ocupi mormîntul numai pentru un an sau doi, apoi să fii scos, pentru ca altcineva să primească locul tău. Rămășițele se puteau aduna în număr mare. Uneori familiile obișnuiau să viziteze oasele rudelor moarte în fiecare an și să le pună haine noi, cu condiția să fi rămas ceva carne pe ele. Bineînțeles, descompunerea are loc de patru ori mai repede în aer liber. Mormîntul pur şi simplu încetinește procesul.

Cooper se gîndi la primul dintre mesajele primite de la apelantul lor misterios. Se referise de mai multe ori la procesul de descompunere. „Grădinile parfumate, carnale, ale descompunerii." Ştia totul despre procesul de putrefacție.

Și acum, Robertson se uita la el. Nu era pentru prima dată cînd Cooper simțea că profesorul putea să-i citească gîndurile.

– Dar mirosul? îl întrebă Cooper.

Robertson păru încîntat. Pentru moment, Cooper se gîndi că profesorul îl va înghionti în coaste, ca un comediant de bar.

– E tranziția de la putrefacția neagră la fermentația butirică, aceasta reprezentînd sursa principală a mirosului. Dacă apuci să îl simți o dată, nu o să mai ai chef, un timp, să mănînci brînză cu mucegai. În acel moment corpul se usucă și suprafețele expuse mucegăiesc puțin din cauza fermentației. Exact cum se întîmplă cu brînza, dacă o lași în frigider prea mult timp.

Cooper își aminti că avea acasă, în frigider, niște brînză Blue Stilton. Trebuia să o arunce, fiindcă nu credea că avea s-o mai mănînce, după toate astea. S-ar fi gîndit la o combinație între brațele tatuate ale lui Billy McGowan și fermentația butirică.

Distrat, Cooper ridică o carte, care îi atrăsese atenția.

– Colecționați cărți de anticariat, domnule?

– A, asta nu e o asemenea carte. Nu are o valoare intrinsecă. Are legătură doar cu domeniul meu de interes.

– Înțeleg.

Cooper deschise cartea la pagina de titlu. Care era mai exact domeniul de interes? Cunoștea numele autorului – toată lumea îl știa, chiar dacă numai din auzite. Dar nu întîlnise niciodată pe cineva care să recunoască faptul că îi citește cărțile, darămite că are una în casă. Răsfoi paginile precaut. Se simțea de parcă ar fi putut fi corupt dacă citea cuvintele. Cumva se aștepta să găsească între capitole ilustrații – desene în peniță, șocante, întunecate. Însă nu exista așa ceva.

– Da, marchizul de Sade, zise Robertson, privindu-l iarăși cu un zîmbet pe chip. Dar mi-e teamă că nu este unul dintre, ăăă... titlurile lui celebre. Nu este foarte ușor de găsit.

– N-am auzit niciodată de ea, recunoscu Ben Cooper, închizînd cartea.

Titlul era *La Marquise de Gange.*

– Este una dintre ultimele lui lucrări, afirmă Robertson. A fost publicată cu un an înainte de moartea lui Sade. Marchizul avea atunci 73 de ani, și ultimii zece ani și-i petrecuse într-un azil de nebuni.

Cooper puse cartea înapoi pe raft.

– Nu vreți să știți ce legătură are *La Marquise de Gange* cu domeniul meu de interes? întrebă Robertson.

– Trebuie să mai întreb? Sînt sigur că o să-mi spuneți.

Robertson rîse și îi puse o mînă pe umăr.

– Disecție, zise el.

Cooper simți apăsarea degetelor profesorului pe mușchii care îi acopereau oasele brațului. Degetele se mișcau ușor, de parcă îi despărțeau tendoanele și vasele de sînge, ca să ajungă în străfundurile trupului său. Avu o clipă de revelație – că profesorul putea să vadă cu adevărat înlăuntrul lui și știa cum îi arată corpul, văzut din interior.

– Disecția devenise o adevărată modă în rîndul nobilimii din Europa secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea. Unii dintre aceia care își ziceau oameni de știință își înființaseră acasă propriile laboratoare de disecție, așa cum noi am avea o masă de biliard.

Le făcea mare plăcere să-şi invite prietenii să asiste, în serile în care hoţii de morminte aduceau un cadavru proaspăt. Vă puteţi imagina una ca asta?

– Nu, răspunse Cooper.

Dar, pe de altă parte, nu-şi putea imagina nici să aibă o masă de biliard în apartamentul lui din Welbeck Street. Probabil că reşedinţa unui gentleman eduardian avea propria cameră pentru biliard, dacă nu şi un laborator de disecţie.

– Şi de ce a scris Sade despre asta? întrebă el, dîndu-se puţin înapoi, ca să scape de mîna profesorului.

– Da, în *La Marquise de Gange*, zise Robertson. Ce preocupare pentru mintea unui bărbat de 73 de ani, nu-i aşa? Era evident că nu se temea de moarte.

Cooper îl urmări cu privirea pe Robertson, care se plimba prin birou, trecînd înainte şi înapoi prin faţa ferestrei, corpul lui creînd lumini şi umbre în timp ce vorbea.

– La începutul acestei săptămîni am vizitat un loc numit Cimitirul Infidelilor, zise Cooper.

– Da, serios?

– N-aţi auzit de el?

– Nu.

Cooper era surprins, dat fiind domeniul de interes al lui Robertson. Dar, probabil, mormintele erau prea vechi pentru el.

– Se află în apropiere de Monsal Head, continuă Cooper. E doar un cimitir vechi. Însă pe una dintre pietrele de mormînt se afla o inscripţie, pe care nu am mai văzut-o vreodată. Cred că era în latină. Mă întreb dacă ştiţi ce înseamnă.

– Puneţi-mă la încercare, zise Robertson, aproape radiind de plăcere la gîndul că i se oferă o altă şansă să se dea mare. E vorba despre o inscripţie memorială?

– Da. Şi *cred* că era în latină: *Caro data vermibus*.

– A, da, foarte interesant, zise Robertson.

– Mă gîndeam eu.

– Cadaver.

– Poftiţi?

– E un exemplu de derivare acronimică. Se crede că acest cuvînt, „cadaver“, a derivat din primele litere ale expresiei

latinești *Caro data vermibus.* Literal, asta înseamnă „carne dată viermilor". O expresie foarte potrivită – cel puțin în cazul înmormîntării.

Cooper începea să se simtă oarecum desprins de realitate, în timp ce-l asculta pe profesor. Ajunsese să considere o slăbiciune faptul că putea să pătrundă cu atîta ușurință în universul altcuiva și să-i împărtășească obsesiile. Majoritatea obsesiilor pe care le întîlnea erau de genul celor pe care ar fi preferat să nu le aibă și se părea că acelea ale lui Robertson se numărau printre ele. Va trebui să se uite, diseară, la o emisiune TV inofensivă, ca să-și scoată astea din minte.

– E soția dumneavoastră, domnule? întrebă Cooper, găsind fotografia pe care o căuta.

Era ascunsă pe un raft mai de jos al vitrinei, între două platouri cu model chinezesc. Sticla vitrinei era pătată, de parcă cineva o atinsese cu degetele murdare și nu o mai curățase.

În fotografie putea fi văzut și profesorul, cu zece sau cincisprezece ani mai tînăr și îmbrăcat în costum de gală, cu papion roșu și o batistă asortată în buzunarul de la piept. Doamna care îl însoțea era înaltă și elegantă, la fel de bine îmbrăcată, cu o rochie roșie, care îi lăsa la iveală umerii albi și fini. Cuplul stătea apropiat, pozînd pentru fotograf. Atitudinea lor nu părea artificială – păreau cu adevărat fericiți și afectuoși.

Robertson se apropie de vitrină și veni să privească fotografia, de parcă nu o mai văzuse vreodată.

– Da, e Lena. Participam la o sindrofie academică, pe undeva.

Cooper nu era prea sigur cum să pună următoarea întrebare.

– Este...?

Profesorul îl privi o clipă, părînd să fie amuzat de stînjeneala lui.

– Lena a murit acum cinci ani, la scurt timp după ce-am ieșit la pensie.

– Îmi pare rău.

– De cancer, desigur.

– Desigur?

– Cancerul e ca un marinar bătrîn, nu-i așa? Vă amintiți poezia lui Samuel Coleridge? „Este un Marinar bătrîn / Care

oprește din drum pe unul din trei."

– Îmi pare rău, zise Cooper. Nu ştiu...

– Unul din trei oameni din această ţară suferă de cancer, la un moment dat în viaţă.

– O!

Robertson se întoarse cu spatele la vitrină şi se îndreptă spre fereastră, privind noile case, aflate mai jos. Cooper simţi din nou acel miros slab, care îl făcea să se gîndească şi la naftalină. Dar nu ştia cum miroase naftalina sau dacă mai era folosită. Asocia acest miros cu bătrînețea şi cu husele de mobilă. Va trebui să treacă pe la Boots the Chemists[1] să ceară aşa ceva, să vadă dacă poate asocia mirosul cu un produs. Altfel, nu-l va putea memora niciodată.

În cele din urmă, profesorul se opri şi se întoarse spre Cooper.

– Societatea modernă procedează greşit în ceea ce priveşte moartea, nu-i aşa? Majoritatea oamenilor ar spune că preferă o moarte liniştită, demnă. Totuşi, majoritatea dintre noi mor în spitale, înconjuraţi de aparate pentru respirat, pentru dializă, cu tuburi nasogastrice, suportînd şedinţe nesfîrşite de chimioterapie şi proceduri de resuscitare cardio-pulmonară. Moartea este transformată într-un spectacol mecanic, iar toate armele tehnologiei sînt folosite împotriva proceselor naturale – un Armagedon în miniatură, care se desfăşoară în venele noastre.

– Trebuie să fi fost o perioadă foarte dificilă, zise Cooper.

Era o frază pe care o auzise spusă în astfel de circumstanţe. Nu considerase niciodată că are o mare semnificaţie. Şi nici acum nu avea, cînd o rosti chiar el.

– Soţia mea m-a învăţat că există două etape ale morţii, prin care trebuie să treci, spuse Robertson. Mai întîi, îţi este teamă că o să mori. Apoi, îţi este teamă că nu o să mori. Există un moment cînd moartea devine ceva bine-venit, un eveniment pe care îl doreşti mai mult decît orice altceva pe lume. Unii dintre noi ajung în acel punct înaintea altora.

---

[1] Importantă firmă de retail din Marea Britanie (n.tr.)

Cooper începu să-şi încheie haina. Ştia cînd era timpul să plece.

– Unul din trei, zise Robertson. De ce să ne mirăm cînd ne afectează pe noi sau pe cei pe care-i iubim? Totuşi, ne punem întrebarea.

– Ce întrebare, domnule?

– „Cu barba lungă şi ochi strălucitori / Acum de ce m-ai oprit pe mine?" Robertson zîmbi trist. Nu ne aşteptăm niciodată să fie vorba de noi, nu-i aşa?

Cooper nu ştia ce să zică. Începea să se simtă foarte neplăcut şi chiar avea o uşoară senzaţie de greaţă. Nu era sigur dacă era din cauza ceaiului sau a acestei discuţii despre descompunere.

– Mulţumesc pentru ajutor, domnule profesor, spuse Cooper. Acum trebuie să plec.

– Păcat. Nu mi-aţi explicat de ce vă interesează sarcofagul. Are legătură cu ancheta privind rămăşiţele umane găsite la Litton Foot?

– Nu, era ceva aflat într-unul dintre mesaje.

Robertson era în acel moment cu spatele la el, turnîndu-şi încă un pahar. Dar Cooper îi văzu umerii încordîndu-i-se şi fruntea i se înălţă, dovedind un interes subit. Pentru o secundă, ochii li se întîlniră în oglinda aflată deasupra televizorului. Cooper se simţi iarăşi cercetat, de parcă profesorul găsise în el mai multe profunzimi decît se aşteptase.

– Mesaje? întrebă el.

Robertson se întoarse ridicînd paharul de whisky, dar nu bău – un vechi truc pentru a-şi ascunde expresia sau pentru a abate atenţia de la ochi.

– Probabil n-ar fi trebuit să amintesc de ele, zise Cooper.

– Pare ceva interesant, continuaţi.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu pot. Nu este ceva relevant pentru ancheta actuală.

– A, e o anchetă cu totul diferită? Ceva la care pot să vă ajut?

– Nu cred, domnule profesor. Mulţumesc.

Pentru prima oară Robertson îşi pierdu afabilitatea. Nu putea să mai ţină paharul la buze fără să bea, căci ar fi părut ciudat. Înghiţi un deget de whisky şi puse paharul jos. Cooper surprinse

o umbră de iritare în ochii lui şi o strîmbătură a gurii, de parcă malţul se acrise în sticlă.

– Ei bine, trebuie să plec, spuse Cooper.

Robertson era tot gînditor, în timp ce îl însoţea la uşă şi pe aleea de pietriş.

– Spuneţi-mi, acele întrebări despre Alder Hall aveau legătură cu mesajele? Şi descompunerea? De ce m-aţi întrebat despre descompunere?

– Domnule profesor, îmi pare rău...

– Nu aţi fost cu totul cinstit cu mine, nu-i aşa?

– Aş vrea să pot să vă spun totul, domnule profesor, dar munca îmi impune anumite limite.

– Limite, da, zise Robertson. Tuturor munca ne impune limite, nu-i aşa?

25

În drum spre casă, Cooper se opri la vechiul cimitir din Edendale. Ploaia se oprise, însă bătea un vînt rece, care se strecura pe aleile dintre monumentele de piatră. Porțile se încuiau noaptea, dar în zonele întunecate ale cimitirului barele de fier ale gardului fuseseră depărtate de cineva care voia să intre, mai degrabă decît de cineva care dorea să iasă. Sau cel puțin așa spera el.

Era 18.45 și mai era o jumătate de oră pînă cînd cimitirul se închidea. Dar Cooper nu văzu pe nimeni în zonă, cu excepția unei femei, care plimba în lesă un cocker spaniel. Urechile cîinelui fluturau în vînt, asemenea capetelor zdrențuite ale unui fular de lînă. În timp ce Cooper îl privea, cîinele începu să sară dintr-o parte în alta, cu nasul la pămînt, adulmecînd după mirosuri interesante, printre șirurile de pietre mortuare.

Asta îl făcu pe Cooper să se gîndească la una dintre credințele populare care încă se păstrau în legătură cu cimitirele de la țară, legate de miasma fatală a mormintelor. Se spunea că trupurile îngropate, aflate în descompunere, emanau un gaz toxic ce se strecura prin pămînt și forma o ceață invizibilă. Aceasta plutea deasupra cimitirului și vicia aerul, otrăvindu-i pe cei aflați în apropiere. Dar, în mod sigur, asta era doar o altă superstiție folosită de oameni ca să se țină departe de cimitire și să evite prezența morții.

Cooper scutură din cap, ca să-și alunge gîndurile morbide. În aceste momente de liniște ocazională, de la sfîrșitul programului de muncă, evenimentele zilei i se derulau continuu prin minte. Toate clipele neplăcute se repetau, făcîndu-l să se întrebe dacă ar fi putut acționa mai bine. În ziua aceea fuseseră mai multe astfel de momente. Considera că îl înțelegea destul de bine pe Tom

Jarvis, dar nu putu să nu se întrebe dacă Fry s-ar fi descurcat mai bine cu Madeleine Chadwick sau dacă ea ar fi fost în stare să facă faţă tăvălugului cuvintelor lui Freddy Robertson.

Își amintea clar prima oară cînd o întîlnise pe Diane Fry. Parcă atunci o vedea intrînd pe biroul CID de pe West Street. La început, nu se uitase în ochii lui, ci privise dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat dovezi ale greşelilor lui, urme ale vreunei slăbiciuni, pe care putea să le exploateze. Deși fizic era mai subţire decît se aştepta Cooper să fie o femeie, fusese clar de la început că Fry nu era o fiinţă slabă.

Își dorea totuși ca ea să zîmbească uneori. Un zîmbet i-ar relaxa chipul și i-ar șterge acele umbre întunecate care întotdeauna i se ascundeau în priviri. Chiar şi în viaţă, oamenii îşi puteau transforma expresia chipului.

Ceva mai devreme în acea zi, Melvyn Hudson pomenise despre realizarea de miracole într-o firmă de pompe funebre. Şi, într-o oarecare măsură, asta era adevărat. Luau un cadavru, cu faţa suptă şi degetele zbîrcite, şi introduceau în el un lichid roz care se combina cu restul fluidelor corpului, ca şampania într-un cocktail. Şi, treptat, transformau un cadavru descărnat într-o bunicuţă. Un miracol.

Şi într-o morgă, medicul legist poate reconstitui amprentele cadavrelor, injectînd în ţesuturi o substanţă care permitea amprentarea celor morţi. Puteai chiar să cumperi o trusă completă pentru așa ceva, care conţinea seringi, ace și soluţia pentru ţesuturi. Cine spunea că morţii nu pot vorbi de dincolo de mormînt?

Apoi Cooper se gîndi la Audrey Steele. În mod clar, Audrey încercase să vorbească din mormînt. Undeva, ea avea să înceapă să se enerveze că el tot nu o asculta.

Ne întoarcem şi închidem ochii, în timp ce porţile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale, ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescenţele bogate ale putrefacţiei. Aceasta este adevărata natură a morţii. Ar trebui să deschidem ochii şi să învăţăm.

Diane Fry ridică privirea, auzind zgomotul brusc. Practic, nu asculta înregistrarea, mintea fiindu-i în altă parte, purtată de propriile amintiri, departe de Edendale și de Derbyshire. Își dădu seama că în încăpere se lăsase întunericul. Doar o lampă de birou era aprinsă, în timp ce banda se derula încontinuu. „Crima este impulsul nostru natural." Fry apăsă pe butonul de pauză și vocea încetă.

– Totul e în regulă, Diane?

Era Liz Petty, care trecea pe lîngă biroul CID, dinspre Departamentul criminalistic, îndreptîndu-se spre ieșirea din clădire. Era un traseu ciudat. Însă noaptea și Fry proceda la fel uneori, alegînd drumul care părea mai sigur, în locul celui care era firesc.

– Mă duc acasă, spuse Petty.

– Ai avut mult de lucru?

– Nu puteam să las probele pînă dimineață. Acum însă totul este înregistrat și depozitat în siguranță.

– Bine.

Petty privi singura lampă aprinsă și casetofonul.

– Și tu lucrezi pînă tîrziu, nu-i așa?

– La fel ca tine, am mai avut cîteva lucruri de rezolvat.

Spera ca Petty să plece, în schimb aceasta se apropie și-și lăsă geanta pe podea.

– Ascultai iarăși înregistrările apelurilor telefonice, nu-i așa? Am recunoscut sunetul modulatorului de voce.

– Și?

Petty nu păru să bage de seamă tonul vocii ei și se apropie. Fry se simți observată. Era prea aproape. Prea aproape.

– Diane, de ce te supără apelurile astea atît de mult? o întrebă Petty.

– Mă supără? Nu mă supără. Ce vrei să spui?

– Ei bine... te deranjează, atunci. Te deranjează, nu-i așa? Mai mult decît pe ceilalți.

Fry nu putu să o privească în ochi. Lupta cu dorința de a i se confesa lui Petty. Nu vorbise niciodată cu cineva despre asta, nu găsise pe nimeni cu care să creadă că poate vorbi sau care ar putea să înțeleagă.

– Este ceea ce spune în apeluri. Mă face să mă gîndesc la un copil, zise ea.

Petty se încruntă.

– Nu pomeneşte de-un copil, nu-i aşa?

– Nu, nu cu adevărat.

– Copiii sînt întotdeauna cel mai rău...

Dar Fry îşi dădu seama din vocea ei că nu înţelesese.

– Nu copii – un copil, spuse ea. A fost primul meu caz de crimă, pe vremea cînd lucram în Birmingham. Încă purtam uniformă. Aveam doar 23 de ani. Dar asta nu te protejează.

– Nu.

– Avea opt ani şi se reclamase dispariţia ei. Era în timpul verii, în vacanţă. Ni s-a spus că se juca afară şi că dispăruse. Am fost trimisă la domiciliul ei, împreună cu cei de la CID şi alţi cîţiva poliţişti. Părinţii erau absolut distruşi. Dar inspectorul a insistat să cercetăm proprietatea. Eu mă tot gîndeam: „De ce-i tratează pe părinţi în felul ăsta, ştiind că tocmai le-a fost răpit copilul?"

Petty îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă ea. Se afla prea aproape, dar lui Fry nu-i mai păsa.

– Aţi găsit fetiţa?

Fry aprobă din cap.

– Era într-un şopron, acoperită cu nişte saci vechi şi legată cu nişte sfoară pentru grădinărit. Pielea deja i se înnegrise şi faţa îi era invadată de viermi. Medicul legist a zis că era moartă de cel puţin trei săptămîni. Părinţii îşi uciseseră copilul şi îl lăsaseră să putrezească. Apoi intraseră în panică, atunci cînd cineva de la asistenţa socială sunase, ca să le spună că-i va vizita, pentru a vedea ce face copilul. Micuţa era înregistrată ca avînd probleme în familie.

– Doamne, ce îngrozitor!

– Şi mai ştii ceva? Medicii legişti au zis că se umblase la cadavru de cîteva ori.

– Se umblase?

– Cineva se întorsese cu regularitate să se uite la el. Şi-au dat seama de asta după forma petelor lăsate de fluidele corpului pe sac şi din faptul că sfoara fusese legată din nou, de cîteva ori. Nu am putut folosi lucrul ăsta la tribunal, pentru că nu am avut cum să ne dăm seama care membru al familiei a făcut-o. Ar fi putut fi tatăl sau mama – sau poate chiar fiul de doisprezece ani.

– Şi ăsta a fost primul tău caz? întrebă Petty.

– De aceea mi-l amintesc atît de bine. Îmi aduc aminte de sunetul pe care viermii îl făceau cînd se mişcau pe faţa ei. Şi-mi amintesc de mirosul din acel şopron. Apă stătută şi oţet. Dulce, dar nu ca mirosul florilor. Dulce precum carnea în putrefacţie.

– Aşadar, cînd tipul ăsta vorbeşte despre descompunere...?

– Da, pentru mine asta reprezintă: un copil de opt ani, care se descompune într-un şopron din grădina părinţilor, din Balsall Heath, iar cineva se bucură de priveliştea cadavrului în fiecare zi, de parcă ar fi vreun joc sordid. Şi nici nu ştii cît de mult mă face asta să vreau să-l ucid.

Cooper se trezi în miez de noapte, convins că aude sunet de oase zdrobite – un craniu care se sfărîmă sub apăsare. Trezit brusc din somn, cu inima zbătîndu-i-se, se rostogoli pe-o parte şi deschise ochii. Două luminiţe verzi străluceau în întunericul dormitorului.

– O, Doamne, Randy, e dezgustător! Du-ţi şoarecele în altă parte, dacă vrei să-l mănînci.

Motanul clipi impasibil către el şi înghiţi dintr-odată rămăşiţele picioarelor din spate ale rozătorului. Pe covor avea să rămînă o mică pată de sînge şi minusculele organe interne ale şoarecelui, verzi şi lucioase, eviscerate de dinţii pisicii.

Toată viaţa, Cooper fusese obişnuit ca pisicile să-şi aducă prada în casă. Asta se întîmplase şi la fermă – iepuri şi mici rozătoare, unele chiar fără să fie rănite, care erau lăsate libere în casă. Presupunea că era ceva firesc. Dar uneori dura zile întregi să scoată natura din casă, odată ce apucase să intre. Uneori, singurul indiciu că pătrunsese ceva în casă era numai mirosul emanat cînd animalul murea.

Clipi, aducîndu-şi aminte de cîteva întîmplări din copilăria petrecută în Bridge End – o bufniţă care şi-a rupt gîtul intrînd pe fereastra salonului într-o noapte, un şoarece de cîmp care căzuse pe horn, în timp ce focul era aprins, şi care murise în cîteva secunde, contorsionîndu-se tăcut în flăcări.

Şi mai era problema şobolanilor.

Dormitorul lui Cooper păru brusc să se umple de duhoare, în timp ce amănuntele incidentului năvăliră asupra lui, vii şi copleşitoare. Fusese un an deosebit de prost, cînd, la fermă, armele şi cîinii nu reuşiseră să controleze înmulţirea şobolanilor şi bunicul lui decisese să pună otravă în anexele casei. Matt şi Ben primiseră sarcina să verifice capcanele în fiecare dimineaţă şi să arunce leşurile.

Dar, într-o dimineaţă, întîrziaseră şi erau foarte grăbiţi. Matt pusese doi şobolani morţi în găleata de plastic etanşă în care fusese otrava, intenţionînd să-i arunce mai tîrziu. Trecuseră însă două săptămîni înainte să observe găleata şi să-şi amintească ce se afla înăuntru. Ţinîndu-şi respiraţia, băieţii ridicaseră capacul. Înăuntru, cele două corpuri erau negre şi lucioase, stafidite ca două jucării gonflabile dezumflate. Pe fundul găleţii se găsea un lichid negru, urît mirositor, care nu se aflase acolo înainte. De unde apăruse? Matt dorise să-l privească mai îndeaproape, dar mirosul era insuportabil, şi lui Ben i se făcuse rău, aşa că puseseră capacul la loc.

După aceea, duhoarea persistase în şopron, timp de săptămîni întregi. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă uşă, Ben îşi aducea aminte de şobolanii pe care îi omorîseră, dar pe care uitaseră să-i arunce. Urmele lor încă bîntuiau locul, groase şi greţoase ca lichidul vîscos scurs din trupurile lor.

Chiar şi acum, lui Cooper i se făcea rău simţind în nări amintirea mirosului. Îşi închise ochii, dar îşi dădu seama că nu va mai putea dormi în acea noapte. Oftă, se dădu jos din pat şi aduse o cîrpă din bucătărie ca să şteargă sîngele.

JURNALUL MORŢII, PARTEA A PATRA

Dar nu trebuie să fie aşa. Aztecii cred că viaţa este un vis din care ne trezeşte moartea. Mexicanii îşi celebrează şi îşi onorează morţii de Ziua Tuturor Sfinţilor. Tibetanii cred că un mort nu trebuie îngropat, căci sufletul ajunge în iad. Aşa că ei duc cadavrele pe un munte şi le dau ca hrană păsărilor. Totul trebuie să dispară, inclusiv oasele. Uneori preoţii trebuie să mutileze leşul ca să uşureze şi să grăbească misiunea vulturilor.

Evreii aşteptau să înceapă putrefacţia înainte să scape de cadavre. Cel puţin, în felul ăsta erau siguri de instalarea morţii. Ţineau cadavrele în morminte nesigilate şi mergeau să le verifice în fiecare zi. Asta făceau ucenicii lui Isus cînd l-au găsit în viaţă. Urmăreau progresul descompunerii. Ei ştiau că nu era mort cu adevărat pînă cînd carnea nu dispărea cu totul.

Oasele trebuiau să fie perfect curate, purificate de toate urmele murdăriei pămînteşti. Şi oasele au ceva pur, nu-i aşa? Totuşi, noi tresărim dezgustaţi la gîndul celei mai mici bucăţele de carne în descompunere. Gîndiţi-vă la craniul aflat sub piele – simbolul suprem al perfecţiunii interioare.

26

– Pe site-ul Groundspeak se organizează un joc, numit *geocaching*[1], spuse Cooper a doua zi dimineață. Pare a fi o formă high-tech de vînătoare de comori.

– Nota zece, Ben. Asta-i ceea ce ai prevăzut, nu-i așa?

Cooper o privi surprins pe Fry.

– Da. Jocul se desfășoară în felul următor: cineva pune o cutie cu obiecte într-o ascunzătoare și ceilalți participanți pornesc în căutarea ei, folosind aparate GPS portabile și ajutîndu-se de coordonatele locației respective, care se găsesc pe site-ul web. De asemenea, mai primesc și cîteva indicii, dacă au nevoie de ele.

– OK.

– Oamenii pun tot felul de lucruri în aceste cutii – hărți, cărți, software, CD-uri, casete video, poze, bani, bijuterii, bilete, unelte, jocuri...

Se uitară peste inventarul întocmit de criminaliști. Multe dintre obiectele de la Peter's Stone fuseseră puse în pungi de plastic sau în plicuri de plastic transparent, de felul celor folosite la birou. Cooper o privi pe Fry cum urmărește pe listă cu creionul, căutînd un înțeles în selecția de obiecte. Creioane, ochelari de soare și o carte de Beatrix Potter, *The Tale of Mr. Tod*[2]. Creionul i se opri în dreptul brelocului cu schelet.

– Există zeci de alte ascunzători, spuse Cooper. Unele dintre ele destul de aproape de Petrus Two.

---

[1] Sport în aer liber care implică folosirea unui sistem GPS pentru găsirea unui *geocache* (sau *cache*) ascuns oriunde în lume. Un *cache* este un recipient închis ermetic în care jucătorul ascunde diverse obiecte – comoara. (n.tr.)

[2] *Povestea domnului Tod*

– Nu sînt interesată de ceilalţi, Ben. Ci doar de cel care ar fi putut să ajungă la asta.

– OK.

– Totuși, stai puţin. Ai zis că există un site cu coordonatele GPS ale tuturor acestor ascunzători? Se dau indicaţii cum să le găsești?

– Așa e.

– Şi aceste locaţii au un nume?

– Da. Persoana care înfiinţează o ascunzătoare îi dă şi un nume, răspunse Cooper. Arătă spre conţinutul cutiei de la Peter's Stone. Aceasta se numeşte Petrus Two – „Petrus" este termenul latinesc pentru Peter, presupun.

– Iarăși latină?

– S-ar putea să nu aibă nici o semnificaţie. În apropiere sînt locaţii care poartă nume precum Tunnel's Mouth, Tidza Treat, Magic of Monsal, Jonah's Journey. Am numărat douăzeci de ascunzători, pe o rază de opt kilometri, în jurul lui Peter's Stone.

– Numele sînt cele care mă interesează, zise Fry.

– Numele, de ce?

– Uite ce e, oamenii aleg ce nume vor pentru o locaţie, apoi oferă indicii cum să ajungi acolo. Totul este doar un joc. Le place să își arunce unii altora o provocare. Am dreptate?

– Asta am spus şi eu, Diane.

– Încă nu pricepi, nu-i așa? Fry se apropie atunci de el și cită o expresie pe care nu avea nevoie să o citească din notiţe. Şi tot ce trebuie să facem, continuă ea, este să căutăm „sălaşul morţii".

Cooper se foi agitat. În trecut fusese acuzat că devenea obsedat de anumite lucruri. Şi trebuia să admită că era adevărat. Uneori, îi intra cîte o idee în cap și nu putea să scape de ea, fiindu-i totuși greu să explice altcuiva logica acestui fapt. Era conştient de pericolul implicat. Dar, în acest caz, se părea că Fry era aceea care devenea obsedată, nu el.

– Ce planuri ai pentru noi, în dimineaţa asta? întrebă el, temîndu-se că o să-și piardă iar vremea pe la ţară, uitîndu-se prin cimitire.

– O să facem cîteva vizite. Dacă persoanele la care mergem sînt implicaţi în ceea ce i s-a întîmplat lui Audrey Steele, o să-i facem să se simtă şi mai neliniştiţi.

Fry văzu imediat că locuinţa lui Christopher Lloyd era o casă modernă, deşi proprietarii nu doreau să pară astfel. Cooper coti printre două lampadare vechi, într-o parcare pietruită, oprindu-se în apropierea unei imitaţii de cişmea. Doamna Lloyd fu cea care le deschise uşa şi-i conduse prin casă.

– Evident, toate sînt reproduceri, spuse ea. Dar sînt foarte bine realizate, nu credeţi?

– Da, sînt foarte convingătoare, doamnă.

– E foarte avantajos să ai ceva care pare vechi, dar, în realitate, e nou. Nu ai aceleaşi probleme cu întreţinerea, rîse ea. Ca să nu mai vorbim de primele de asigurare.

– Desigur.

– Şi dacă o piesă se strică, pur şi simplu o înlocuieşti cu o nouă reproducere, care arată la fel de veche precum originalul. Doamna Lloyd îi privi radioasă. Însăşi casa este în stilul perioadei, aşa că este foarte potrivită.

„Stilul perioadei?“ Fry se întrebă în treacăt ce înseamnă asta. Probabil orice voiai să însemne. În pofida măsuţei de cafea şi a televizorului aflat într-un colţ, era ceva în aspectul poliţei de deasupra căminului, în stil fals victorian, în şemineul placat cu ceramică, în tablourile înrămate, cu scene de vînătoare, şi în pereţii de culoarea muştarului, de sub lambriurile decorative, care o făcea să se simtă ca într-o cîrciumă.

Christopher Lloyd stătea afară, aşezat pe o lespede de piatră care mărginea un bazin ornamental. În fundal, apa ţîşnea din gura unei uriaşe broaşte de ceramică. Fry îşi amintea vag de familia adoptivă din Hales Owen, care avea peşti şi care, pentru un timp, îi dăduse ei sarcina să-i hrănească. În acest bazin, recunoscu cîţiva crapi Koi cu pete roşii şi nişte peştişori sanitari, pe fundul apei. Mai era şi un singur peşte, de culoare deschisă, de vreo şaizeci de centimetri lungime, care, în opinia ei, era un sturion albinos.

– Sper că datele pe care vi le-am trimis prin fax v-au fost de folos, începu Lloyd.

– Foarte folositoare, domnule.

– Așadar, înțelegeți că procedeele pe care le aplicăm la crematoriul din Eden Valley sînt fără cusur. În sistemul nostru nu se petrece nici un lucru greșit. Nimic nu s-a petrecut nici în acest caz.

Cooper și Fry rămaseră la marginea bazinului, atrași de propria reflexie în apă și de imaginea peștelui albinos, care se mișca prin apă ca o stafie. Cîțiva metri mai încolo, acesta ieși la suprafață, iar Fry îi zări botul lung și ochii inexpresivi.

– Vă interesează peștii? îi întrebă Lloyd.

– Nu chiar, răspunse ea. Fiind polițist, mă întrebam cît de mult pot să valoreze. Avem cîteva furturi de crapi Koi, reclamate de curînd, și am fost surprinsă de valoarea pretinsă de către proprietarii lor.

Lloyd mormăi.

– Adevărații entuziaști plătesc mii și mii de lire pentru crapii Koi. Unii dintre proprietari zboară pînă în Japonia, ca să-i cumpere de la crescători. Eu personal nu înțeleg chestia asta. Peștii ăștia nu au costat nici pe departe atît. Probabil că nisetrul valorează vreo două sute.

– Este albinos, nu-i așa?

– Da, spuse Lloyd. Dar, din nefericire, celui albinos nu-i place lumina solară directă. Sînt creaturi nocturne și preferă mai mult întunericul.

Fry îi aruncă o privire.

– Cunosc destul de mulți oameni de genul ăsta.

– Sînt sigur de asta. Într-un fel, un polițist e puțin pescar, presupun. Știți unde se află peștele, dar puteți să-l prindeți numai atunci cînd iese la suprafață.

– E un comentariu interesant, domnule.

Lloyd rîse.

– Cred că am citit asta odată într-un roman.

Fry se înfioră involuntar.

– Poate e cam frig afară, zise Lloyd. Intrați în casă. Doriți un ceai, ceva?

– Nu, mulțumim, îi răspunse Fry.

Nu intenţiona să fie prea prietenoasă cu Christopher Lloyd, ci dorea să-l facă să se simtă cît mai incomod cu putinţă. Şi Lloyd păru să-şi dea seama de asta.

– Vreţi să vă spun că sînt implicat în vreun fel în chestia asta, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu vrem să ne spuneţi nimic altceva decît adevărul, domnule.

Fry se întoarse dinspre bazinul cu peşti şi se aplecă spre Lloyd, pînă cînd ajunse destul de aproape încît să poată mirosi izul de umezeală şi de putreziciune emanat de buruienile pe care el le scosese din apă.

Lloyd scutură din cap.

– Cred că ăsta s-ar putea să fie momentul în care insist să nu mai declar nimic decît în prezenţa unui avocat.

– Sigur, domnule. În acest caz, vă solicităm să veniţi cu noi la secţia de poliţie şi vom aştepta acolo să sosească avocatul dumneavoastră. Trebuie să urmăm procedurile de rigoare, nu-i aşa? Indiferent cît de stînjenitor şi de jenant poate fi pentru unii dintre noi.

Îl văzu pe Lloyd înghiţind nervos şi uitîndu-se înspre casă.

– Eu nu... eu nu am fost implicat cu nimic. Nu cu adevărat.

– Atunci, ce *aţi făcut?* Cu adevărat?

Lloyd înghiţi din nou cu noduri.

– Am spus o minciună. Mi-a cerut un prieten să zic o minciună, pentru a-l scoate dintr-o încurcătură, şi am făcut-o. Asta-i tot.

– *Tot?* întrebă Fry. Aici e mult mai mult decît atît, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Eu doar am făcut ce mi s-a cerut. Atît şi nimic mai mult.

Fry îi aruncă o privire lui Cooper. El nu-şi luase ochii de la Lloyd, în timp ce ea îi vorbea acestuia. Dacă Ben urmărise şirul gîndurilor ei, putea fi pregătit să pună următoarea întrebare, una care să-l tulbure şi mai mult pe Lloyd.

– Acest prieten, pentru care aţi minţit, domnule, spuse Cooper, mă aştept să fi fost Melvyn Hudson, nu?

Ochii lui Lloyd clipiră nervos spre Cooper, apoi, din nou, înspre Fry. Acum nu era sigur din pricina căruia să-şi facă griji.

– Domnule, dacă vă gîndiți să mințiți din nou, spuse Fry, v-aş sfătui să nu o faceți.

El se uită pentru cîteva clipe la apa din bazin, apoi la casă. Indiferent la ce se gîndea, părea stingherit. Apoi în ochi i se ivi o privire şircată. Își întoarse capul spre apă, încercînd să-l împiedice pe Cooper să-i zărească fața. Dar Fry, aflată de cealaltă parte a lui, îi văzu expresia.

– De fapt, nu a fost Melvyn, ci Richard Slack, spuse el.

– Într-adevăr?

– Dorea să semnez nişte hîrtii. Zicea că s-a produs o încurcătură administrativă la firmă și s-a gîndit că aş putea fi dispus să-l ajut.

– Și l-ați ajutat?

Lloyd scutură din cap.

– În mod normal, l-aş fi scos din încurcătură. Richard îmi era prieten și ar trebui să simțim că putem apela unii la alții. Dar în cazul ăsta ar fi fost ceva ilegal. Regulile sînt foarte stricte cînd vine vorba despre documente. M-a pus într-o situație stînjenitoare și n-am avut altă alternativă decît să-l refuz. Mi-aş fi putut pierde slujba.

– Ce voia să faceți, mai exact?

– Voia să închei o lucrare fără certificat de incinerare.

– Ăsta-i certificatul emis de ofițerul stării civile?

– Da. Nu putem efectua o incinerare fără autorizarea oficială. Cade în sarcina antreprenorului de pompe funebre să se asigure că aceasta există. Richard spunea că s-a pierdut. A încercat să-l învinovățească pe Melvyn, de fapt, dar nu eram sigur de asta.

– Și ați refuzat?

– Bineînțeles.

– Așadar, incinerarea nu a mai avut loc?

– Evident.

– Atunci, ce s-a întîmplat cu funeraliile?

– Nu au mai avut loc. Ei bine, nu în ceea ce ținea de responsabilitățile mele. Nu ştiu cum s-a rezolvat și nici nu am întrebat. În orice caz, am înțeles că serviciul funerar nu urma să se țină în capela noastră, ci numai incinerarea.

– Nu înțeleg. Fără serviciu funerar?

– Nu e întru totul neobişnuit. Uneori, familia nu dorește să vină la crematoriu. Slujba se ţine în altă parte, apoi antreprenorul de pompe funebre transportă sicriul la incinerare.

– Şi în cazul ăsta nu ar exista nici un martor care să asiste la sosirea sicriului?

– Doar șoferul carului mortuar și, poate, un coleg care să-l ajute la transportul coşciugului. În acest caz, sicriul e adus direct în clădirea crematoriului. Dar avem totuşi nevoie de documente, evident.

– Da.

– Din cînd în cînd, se întîmplă să avem cîte o incinerare, fără nici un fel de serviciu funerar. Nici familie, nici participanţi. Aceia sînt oameni fără căpătîi, cazuri regretabile, în care cineva a murit și identitatea nu i-a putut fi stabilită sau nu i s-au putut găsi rude. Autorităţile locale suportă costul acelor incinerări. Fiecare e îndreptăţit să aibă parte de o incinerare corespunzătoare.

Fry se uită la Cooper. Era rîndul lui.

– Domnule Lloyd, vă aduceţi aminte numele persoanei pentru care Richard Slack dorea să semnaţi documentele?

– Nu, niciodată nu mi-a spus asta. Și nici eu nu l-am întrebat.

– Nu aţi întrebat o mulţime de lucruri.

– Cîteodată așa e cel mai bine.

– Nu ar fi trebuit să informaţi pe cineva despre acest incident, dacă eraţi întru totul corect?

Lloyd oftă.

– Era foarte greu. Richard mi-era prieten, după cum am spus. Presupun că m-am gîndit că, dacă nu intram în jocul lui, atunci era nevoit să procedeze corect şi să-şi asume responsabilitatea. Ştiu că e o problemă ca un antreprenor de pompe funebre să aibă o reputaţie proastă, dar trebuia să accepte și să recunoască.

– Cînd s-a întîmplat asta, mai exact? întrebă Cooper.

– Ei bine, nu sînt sigur, dar nu putea să fie cu multe săptămîni înainte de moartea lui Richard.

Fry își închise agenda.

– Vă mulţumim, domnule. Ne-aţi fost cît se poate de util.

Înainte să plece, ea se uită în bazin pentru a arunca o ultimă privire peştelui decolorat, dar era prea greu de observat.

– Aş dori să-mi pot permite să înmulţesc nisetrul ăsta, spuse Lloyd. Cineva îmi spunea că din icrele lor provine caviarul imperial iranian. Acela e caviarul de culoare aurie, nu neagră, ca a celui rusesc.

– Nu ştiam asta.

Lloyd se aplecă deasupra apei şi întinse o mînă. Fry se gîndi la început că se întindea pentru a scoate unul dintre peşti. Dar, în schimb, el adună o mînă de frunze moarte de pe suprafaţa apei şi le aruncă pe pavajul de piatră.

– În curînd trebuie să protejez bazinul cu o plasă. Nu trebuie să laşi frunzele să zacă toamna în apă. Atunci cînd se descompun, acestea fac să scadă nivelul de oxigen din apă, iar peştii îţi mor. În timp ce se ridică, Lloyd se uită la Fry. Ar fi un mod stupid să-ţi pierzi peştii, nu-i aşa?

– Ce crezi, Diane? o întrebă Cooper, pe drumul spre casa lui Hudson. Christopher Lloyd spune adevărul?

– Cred că e foarte convenabil pentru el faptul că Richard Slack e mort. Poate da vina pe el, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, dacă domnul Lloyd ne-a spus o parte de adevăr, dar nu chiar tot? Şi dacă Melvyn Hudson a fost cel care l-a abordat, nu Richard Slack? Spunîndu-ne povestea aia, poate spera să nu-l chestionăm prea îndeaproape pe Hudson referitor la chestiunea respectivă.

– Dar Richard Slack a fost cel care îi era prieten, nu Hudson.

– Oare aşa a fost? Asta-i ceea ce ne-a spus Lloyd.

– Şi dacă a fost Melvyn, atunci...

– Atunci Lloyd ar fi putut, de fapt, să fie de acord cu ceea ce i s-a cerut. Acum poate speră să ne deruteze, abătîndu-ne atenţia către Richard Slack.

Cooper încuviinţă din cap.

– Ştii ce altceva mă mai îngrijorează referitor la ce spunea Lloyd?

– Incinerările care au loc fără efectuarea slujbei în capela crematoriului? ghici Fry.

– Corect. Trebuie să fie un interval de timp în care coşciugul se află doar în responsabilitatea a doi dintre oamenii antreprenorului, pe drumul dintre biserică şi crematoriu.

– Dîndu-le ocazia să schimbe cadavrul?

– Exact.

– Dar funeraliile lui Audrey Steele? S-au ţinut la capela crematoriului?

Cooper se gîndi la întrevederea cu Vivien Gill.

– Ştii, nu cred că mama ei mi-a spus vreodată asta. Şi niciodată nu m-am gîndit s-o întreb.

– Atunci, ar fi mai bine s-o întrebi.

– Un detaliu ca ăsta nu s-ar putea găsi în înregistrările pe care le-am luat de la Hudson and Slack?

Fry se uită la el.

– Mai bine ai întreba-o, totuşi.

Familia Hudson avea un şemineu de marmură, dar focul nu era aprins. Sfeşnicele de alamă nu aveau luminări. Şi mai erau rafturi de cărţi, din lemn de pin, dar numai cîteva cărţi adevărate se cuibăreau printre prespapieruri din fildeş şi vase chinezeşti.

Casa îi aducea aminte lui Cooper de un apartament pe care îl vizitase odată în nordul Londrei. Locul aparţinuse prietenului unui prieten, care lucra în afaceri hoteliere. De îndată ce intrase, rămăsese cu gura căscată de uimire, cînd văzuse dimensiunile bucătăriei. Era minusculă – chiar mai mică decît baia. Suficient de mare ca să faci o cafea şi nişte pîine prăjită, poate, sau să încălzeşti ceva în cuptorul cu microunde. Dar mult prea mică pentru a pregăti o masă cum se cuvine. În opinia lui Cooper, nu era deloc o bucătărie, ci doar altă încăpere pentru care nimeni nu găsise încă o denumire.

Barbara Hudson era îmbrăcată în blugi şi într-o bluză de trening, cu părul despletit, şi nu arăta deloc a antreprenor de pompe funebre.

– Aveţi nevoie de mine? întrebă ea. Dacă nu, am altceva de făcut.

– O să vă anunţăm dacă avem nevoie, doamnă Hudson.

Ea dispăru şi îi lăsă să aştepte în hol. Cooper observă o oglindă mare, ornamentată, agăţată la baza scărilor. Era într-o poziţie ciudată, nu acolo unde te-ai putea vedea cu uşurinţă în ea. Se aplecă să se uite la muchiile sticlei. Nu existau amprente, nici măcar o singură pată sau urmă de murdărie. Fie fusese temeinic lustruită, pe fiecare centimetru al ei, fie nu fusese vreodată folosită. Se întrebă dacă aceasta era genul de oglindă care îşi reflecta doar sieşi viaţa, în tăcere, precum o cameră video fără subiect.

Cooper se îndreptă şi îl găsi pe Melvyn Hudson stînd în uşă. Îi invită înăuntru fără cuvinte, cu un gest exersat al mîinii drepte, de parcă îi poftea să vadă persoana decedată. În orice caz, hainele obişnuite nu păreau să facă vreo diferenţă.

– Domnule Hudson, începu Fry, am stat de vorbă cu Christopher Lloyd, directorul crematoriului din Eden Valley. Îl cunoaşteţi?

– Bineînţeles. În probleme legate de afaceri, ştiţi.

– Ne-a spus că partenerul dumneavoastră, Richard Slack, i-a cerut să facă ceva ilegal, dar el a refuzat. Ştiţi ceva despre asta?

– Nu. Habar n-am la ce s-a referit Lloyd. Dar Richard îl cunoştea mai bine decît mine. Erau amîndoi membri ai Clubului Rotary.

– Asta ar fi avut loc cu puţin timp înainte ca domnul Slack să fie ucis în accidentul de maşină.

– Da, asta s-a petrecut în luna mai a anului trecut.

– Cum s-a întîmplat, mai exact, accidentul?

– A derapat şi a ieşit de pe şosea într-o noapte, tîrziu, cînd se îndrepta spre locul de unde trebuia să ridice un cadavru. A fost o anchetă, aşadar, puteţi citi totul despre asta, dacă doriţi.

– Era singur atunci?

– Aşa se pare.

În aparenţă, Hudson era calm şi relaxat. Dar privirea lui nu se potrivea nici cu vocea, nici cu atitudinea sa. Expresia ochilor era mai dificil de controlat. Ben se întrebă dacă şi Fry o remarcase.

– Dumneavoastră unde eraţi la momentul respectiv, domnule? îl întrebă Fry.

– Aici, acasă, cu familia. De ce mă întrebaţi?

Undeva, în casă, se închise o uşă, şi Hudson profită de ocazie.

– Mă scuzaţi, spuse el. Asta e fiica mea. Trebuie să discut ceva cu ea.

– Ne va minţi, zise Fry, după ce Hudson părăsi încăperea. Exact cum a făcut-o şi Christopher Lloyd. Dar trage un pic de timp, pentru a se decide asupra poveştii pe care să ne-o spună.

– Da, ştiu.

– Testează-l. Dar uşurel.

– Vrei s-o fac, Diane?

– O va încasa mai bine de la tine.

– OK.

Dar nu era Melvyn Hudson cel care intră pe uşă, ci o femeie brunetă, la vreo treizeci de ani, care rămase în prag.

– Bună. Tata m-a rugat să vă spun că are un telefon urgent. Se va întoarce în cîteva minute. Pot să vă aduc ceva, în timp ce aşteptaţi?

– Nu, dar puteţi sta de vorbă cu noi, spuse Fry.

– O... nu sînt sigură că tatălui meu i-ar plăcea asta.

– Mă scuzaţi, numele dumneavoastră e...

– Natalie.

– Lucraţi cu tatăl dumneavoastră?

– Nu, sînt instructor de aerobic.

– Nu vă interesează afacerea familiei, domnişoară Hudson?

Natalie se înfioră.

– Cu siguranţă nu! Numai cînd mă gîndesc...

– Şi nu există nici un fiu care să calce pe urmele tatălui dumneavoastră?

Femeia ezită. Scoase un pachet de ţigări şi aprinse una, fără să se sinchisească să-i întrebe dacă îi deranjează sau să le ofere şi lor una. Era casa ei, în definitiv. Putea să facă ce-i plăcea. Dar Cooper observă că degetele îi tremurau uşor, în timp ce folosea bricheta şi trăgea primul fum de nicotină în plămîni.

– *A fost* un fiu, răspunse ea.

– Da?

– David. Fratele meu mai mic. *El* ar fi călcat pe urmele tatălui meu, aşa e. Exact pentru asta s-a născut. Aşa a fost planificat totul.

– Ce s-a întîmplat?

– A murit.

– Vreţi să spuneţi că a fost ucis sau a murit în vreun alt fel?

– Era în străinătate, călătorea în Indonezia, continuă Natalie. Se crede că a fost vorba de nişte bandiţi. Un jaf care s-a terminat prost – aşa l-aţi numi, nu? Dar nu cred că este valabil în cazul morţii lui David. Cred că au intenţionat să-l ucidă. Avea numai 22 de ani.

– Îmi pare rău.

– Cel mai rău era că lui David îi plăcea să trimită vederi de unde călătorea. El gîndea în imagini şi întotdeauna alegea cu grijă vederea pe care o trimitea. Dura mult timp pînă cînd acestea soseau din ţările pe care le vizita. Au continuat să ne parvină săptămîni întregi după ce a murit. Erau vederi de la un mort. La început, a fost minunat şi am plîns, gîndindu-mă că îmi vorbea. Era ca şi cum s-ar mai fi aflat acolo, undeva, şi se gîndea la mine. Dar apoi am început să mă rog să nu mai vină. Cred că toţi am făcut asta. Aveam nevoie de un sfîrşit.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum zece ani şi patru luni. Tata a fost distrus cînd s-a întîmplat. Mult timp am crezut că pierderea îl va ucide. Asta era expresia pe care toată lumea o folosea: „Pierderea îl va ucide“. Ironic, într-adevăr, pentru un om care îşi petrece viaţa avînd de-a face cu durerea altora. Profesionistul pînă în măduva oaselor. Persoana la care apelezi cînd ai mare nevoie.

Tonul lui Natalie căpătase o notă amară. Cînd suflă un nor de fum, gura ei avea un zîmbet sardonic.

– Adevărul iese la iveală în astfel de momente, nu-i aşa? Tata nu a făcut nici un secret din faptul că, după părerea lui, murise copilul care nu trebuia.

Natalie mai scoase un nor de fum şi îl privi cum dispare în briza care intra pe geamul deschis.

– Nu mai aveţi alţi fraţi sau surori?

– Nu.

– Atunci veţi moşteni probabil într-o zi partea tatălui dumneavoastră din afacere.

Natalie izbucni în rîs.

– Oare? Mă cam îndoiesc. Nu știu dacă tatăl meu şi-a întocmit testamentul ori nu sau cui are de gînd să-și lase jumătatea din Hudson and Slack, atunci cînd va muri. Probabil că mama va prelua afacerea. Femeile antreprenor de pompe funebre încep să fie la modă în ziua de azi. Nu ştiu nici ce se va întîmpla cînd va muri bătrînul.

– Abraham Slack?

– Da. Apoi mai este și Vernon, desigur. Dar tata nu are o părere prea bună despre Vernon, aşa cum probabil aţi observat.

– Mie mi-a făcut impresia că nu-l privește pe Vernon ca pe un posibil partener de afaceri, zise Cooper.

Natalie rîse.

– Aveți un mod interesant de a spune adevărul doar pe jumătate. E chiar drăguţ.

Cooper simţi că i se înroşesc obrajii. Era sigur că Fry nu va scăpa ocazia să-i zică ceva în legătură cu afirmaţia asta.

– Trebuie să încerc să prind ocazia să discut la un moment dat cu Vernon, spuse el, punîndu-și carneţelul deoparte.

– Mult succes! Nu este foarte comunicativ.

– Dar se descurcă destul de bine la firmă, nu-i așa?

Natalie ridică din umeri.

– În felul lui. Nimeni nu se străduieşte să-l facă pe Vernon să simtă că locul lui e acolo. Mai ales tata. Dacă Vernon şi-a imaginat vreodată că ar putea deveni pentru tata un fel de substitut al fiului său, curînd a aflat că s-a înşelat amarnic. Tata nu a văzut lucrurile în felul ăsta. Odată ce David a murit, mort a rămas, și nimeni altcineva nu a mai contat pentru tata. Totuși, ar trebui să-l auziţi cînd vorbeşte cu familiile îndurerate. Toate lucrurile pe care le declamă – că oamenii ar trebui să apeleze la familie pentru a găsi susţinere în momentele de durere. Da, atunci e plin de sfaturi bune! Ţi se face rău cînd îl auzi!

Ca la un semnal, ușa se deschise și Melvyn Hudson intră în cameră. Păru surprins să o vadă pe fiica lui încă acolo. Surprinderea

lăsă apoi loc furiei, care fu însă rapid controlată şi dispăru de pe chipul lui.

– Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, spuse el. Moartea apare în cele mai nepotrivite momente, după cum bine ştiţi. V-a ţinut de urît fiica mea?

– Da, am avut o discuţie foarte interesantă, zise Fry.

– Da? Ei bine, probabil că Natalie are altele de făcut. Aşa că, dacă vă mai pot ajuta cu ceva, am la dispoziţie cîteva minute.

Fry se ridică.

– De fapt, cred că avem tot ce ne trebuie deocamdată, domnule Hudson, afirmă ea.

Cooper fu luat pe nepregătite şi se ridică mai greu în picioare.

– Sînteţi siguri? întrebă Hudson.

– Vom lua legătura din nou cu dumneavoastră, dacă este nevoie. Dar mai avem destule cercetări de făcut.

Hudson îi însoţi pînă la uşă. Cooper simţi brusc nevoia să treacă împreună cu Hudson prin dreptul uriaşei oglinzi ornamentate din hol, ca să vadă dacă imaginea acestuia se reflecta în ea.

– Încă un lucru, domnule Hudson. Aţi fost vreodată la Alder Hall?

– Nu, nu cred.

– Sau aţi vizitat proprietatea, dintr-un motiv sau altul?

– Nu-mi aduc aminte.

Cînd ajunseră la maşină, Cooper se întoarse spre Fry.

– De ce ai făcut asta? o întrebă el. Hudson nu ne-a spus nimic. Nici măcar nu am ajuns să-i punem întrebările importante.

– Crezi că ne-ar fi spus adevărul?

– Nu, nu cred.

– Aşadar, ce rost avea? Acum l-am lăsat pe domnul Hudson cu impresia că fiica lui ne-a spus deja ceea ce doream să aflăm. Este evident că nu au încredere unul în celălalt. Am de gînd să-l las să fiarbă un timp şi poate va fi mai binevoitor cînd îl vom aborda data viitoare.

– Foarte vicleană mişcare.

Cooper porni maşina şi se îndreptară înapoi spre West Street.

– Ce spune legea în privinţa moştenirilor? Dacă Hudson nu şi-a făcut testamentul, cine va fi, de fapt, moştenitor?

– Cred că va trebui să se ajungă în instanţă, răspunse Fry. Există o formulă complicată prin care tribunalul împarte moştenirea care nu este încredinţată prin testament unui anume individ. Probabil există şi alţi beneficiari, care au dreptul la o parte.

– Dar Natalie Hudson ar fi moştenitoarea principală, nu-i aşa?

– Da, sînt convinsă. Dar ea nu-şi doreşte afacerea. Nu o interesează.

– S-ar putea să vrea banii, spuse Cooper. Dacă una dintre corporaţiile americane pîndeşte ocazia să pună mîna pe Hudson and Slack, Natalie s-ar putea să se trezească brusc foarte bogată.

– Hm. Mai ales dacă şi Abraham Slack poate fi momit să se despartă de partea lui.

– Da, moştenitorul lui ar fi Vernon, nu? Mie nu mi-ar plăcea să ştiu că Vernon Slack îmi conduce afacerea, dar ţie?

– Nici mie. Fry păru gînditoare. Mă întreb dacă asta e scris în testamentul lui Abraham.

– Afacerile astea de familie provoacă o mulţime de probleme. În felul ăsta pornesc conflictele. E destul de dificil cînd totul se desfăşoară în cadrul aceleiaşi familii, dar trebuie să fie mult mai rău cînd e vorba de două familii. Poate că fondatorii s-au înţeles perfect, ceea ce nu înseamnă că lucrul ăsta e valabil şi pentru generaţiile următoare.

Telefonul lui Ben Cooper suna cînd acesta intră în birou. Ridică receptorul brusc, cu mintea plină de imaginile unor antreprenori de pompe funebre vicleni şi ale unor sicrie neidentificate care alunecau în flăcări.

– În sfîrşit! făcu o voce. Nu credeam că o să mai răspundă cineva. Mă gîndeam că sînteţi cu toţii plecaţi să combateţi criminalitatea.

– Cu cine vorbesc? întrebă Cooper.

– Mă numesc Mead. David Mead.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Mead?

– Credeam că voi, oameni buni, aveţi nevoie de ajutorul meu.

– Serios?

Cooper se încruntă. O mulţime de nume se strînseseră deja în cadrul anchetei, dar era sigur că pe acesta nu-l mai auzise. Îl notă pe un carneţel, dar nu i se păru mai familiar.

– David Mead aţi spus?

– Aşa e. Dar aţi putea să mă cunoaşteţi mai bine drept Dangerous Dave[1].

[1] Periculosul Dave

27

– Petrus Two nu este, de fapt, ascunzătoarea mea, începu David Mead. Dar o știu bine. Am şi eu cîteva în zonă. Unele dintre cele mai bune, dacă pot spune chiar eu asta.

Dangerous Dave nu era cum s-ar fi aşteptat Cooper. Era un bărbat înalt, atletic, la vreo treizeci de ani, cu părul tuns foarte scurt. Ar fi putut fi luat drept polițist, dar le explicase că este pompier și că unitatea sa se află la marginea orașului Sheffield. Îi plăcea să-şi petreacă timpul liber plimbîndu-se prin comitatul Peak și fusese fascinat cînd auzise de la un prieten că există un sport în care îşi putea folosi şi aparatul GPS.

– Dar îl cunoașteți pe cel care a lăsat cutia asta, nu-i așa, domnule Mead? îl întrebă Fry.

– A, da. E OK. Este jucător de ani de zile. L-am întîlnit de cîteva ori, dar cred că acum se află în vacanță.

– Bine. Şi ce ne puteți spune despre persoanele astea?

Îi dădu lui Mead lista cu numele transcrise din jurnalul găsit în cutie. Mead le citi, dînd uneori din cap.

– Toate îmi sînt familiare. Pe cîțiva chiar i-am întîlnit. Pe restul i-am văzut postîndu-şi rapoartele pe internet sau semnînd în celelalte jurnale.

– Ați spune că toți sînt jucători... adevărați?

– Da. Este o comunitate destul de restrînsă în acest sport. Ajungem să ne cunoaștem unii pe ceilalți.

– Dar articolele pe care oamenii le pun în cutie? Care este protocolul?

– Avem cîteva reguli. De bun-simț, de fapt. Fără explozibili, muniție, cuțite, droguri sau alcool. Nimic ilegal. A, şi mîncarea este o idee proastă – animalele rod cutia şi o distrug. Așa că

majoritatea oamenilor lasă mici jucării, lucruri interesante, poate un CD sau o carte – lucruri de felul ăsta.

– Şi asta ce reprezintă? îl întrebă Fry, ridicînd punga cu lăcusta mov şi plăcuţa metalică.

– Un „autostopist".

– Poftim?

– Sau, dacă e vorba de o expresie de pe Groundspeak, un Travel Bug.

– Da, asta este.

– Ei bine, un „autostopist" este un articol pe care poţi să-l muţi dintr-o ascunzătoare în alta, spuse Mead. Există o lumînare care a călătorit din Australia în Arizona şi un Mr Potato Head[1] care se plimbă din cutie în cutie prin toată lumea. Cu un Travel Bug poţi urmări pe internet călătoriile „autostopistului" tău.

– Şi toate astea se fac cu ajutorul GPS-ului?

– Un aparat GPS bun poate să-ţi dea locaţia aproximativă pe o rază de 2-6 metri, cu condiţia să nu fie amplasată într-un loc cu totul inaccesibil, unde ai avea nevoie de un echipament specializat. Dar nu trebuie să cunoaşteţi tot jargonul tehnic. Tot ce trebuie să faceţi este să introduceţi un punct de referinţă.

– Şi, după ce ajungeţi la coordonatele indicate şi localizaţi ascunzătoarea, deschideţi cutia şi notaţi ceva în jurnal?

– Uneori trebuie să aştepţi ca încuiaţii să plece din zonă.

– Încuiaţii?

– Ceilalţi oameni. Cei care nu participă la joc – de obicei alpinişti sau biciclişti montani, aflaţi în trecere pe o cărare din zonă. Dar, din cînd în cînd, pot să facă ceva enervant, cum ar fi să se aşeze lîngă o ascunzătoare, ca să ia masa. Nu poţi deschide ascunzătoarea în timp ce ei sînt acolo, fiindcă ai trăda amplasamentul locaţiei de faţă cu încuiaţii. În acest caz, fie stai şi aştepţi ca ei să plece, fie te duci la altă locaţie.

– Încuiaţii nu sînt cei care nu posedă puteri vrăjitoreşti, din cărţile cu Harry Potter?

– E cam acelaşi lucru, într-adevăr.

---

[1] „Domnul Cap-de-Cartof", jucărie patentată în 1952 de George Lerner (n.tr.)

– Oameni care nu posedă cunoaşterea şi nu trebuie să afle secretul?

– Exact.

Fry oftă.

– Şi, în afară de a nota ceva în jurnal, înțeleg că, în mod normal, se obişnuieşte să se ia un articol din cutie?

– Numai dacă pui altceva în schimb, zise Mead. Asta este regula. Altfel este NPNNIN.

– Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să-mi explicați ce înseamnă asta.

– NPNNIN: Nu pui nimic, nu iei nimic.

NPNNIN. Lui Cooper îi plăcea ideea. Era un motto bun pentru oricine vizita parcul național, unde numărul de flori sălbatice, culese ilegal, era depăşit doar de cantitatea de gunoaie lăsate în urmă. Vizitatorii erau permanent îndemnați să ia cu sine numai amintiri și să nu lase decît urme de pași. Păcat că lucrurile nu erau atît de simple.

– Ați putea să descoperiți cine a lăsat aceste obiecte? întrebă Fry.

Mead se strîmbă.

– Unele dintre ele. Poate nu toate.

– Ați putea încerca...?

– OK.

– Mai ales acesta, domnule, zise ea, ridicînd una dintre pungi.

– Un inel de chei, cu schelet. Străluceşte în întuneric, nu-i aşa?

– Cred că da.

– Altceva?

– Da, am vrea o listă cu ascunzătorile din zonă. Mai ales denumirea lor.

– A, asta-i uşor. Dar din ce zonă? Trebuie să fie vreo şaizeci de ascunzători, pe o rază de şaisprezece kilometri de Petrus Two.

– Pe cinci kilometri, spuse Fry, este suficient.

– Ştii, m-am gîndit la scenariul ăsta cu înlocuirea cadavrelor, zise Cooper, după plecarea lui David Mead. Nu prea are sens, din punct de vedere practic, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Păi, gîndeşte-te puţin. Pune-te în situaţia unui individ care s-a pricopsit cu un cadavru, dintr-un motiv sau altul.

– În urma unei crime, vrei să spui?

– Nu neapărat. Ar fi putut fi un accident.

– Nu, zău.

– Ei, orice-ar fi. Dar să presupunem că ai un cadavru. Trebuie să găseşti o modalitate să scapi de el.

– Şi prietenul tău, directorul crematoriului, nu vrea să te ajute? continuă Fry. Dacă dăm crezare poveştii pe care ne-a zis-o Christopher Lloyd, acea conversaţie cu Richard Slack ar fi putut reprezenta prima încercare de a scăpa de cadavru. Dar cînd Lloyd a refuzat, a trebuit să găsească alte mijloace.

– Exact. Şi eşti cineva care are acces în capela de la firma de pompe funebre, unde ştii că se află un alt cadavru deja băgat în sicriu, gata să fie incinerat a doua zi dimineaţă.

– OK.

– Aşa că duci cadavrul pe care îl ai şi faci schimbul. Singur, asta ar fi cam greu de realizat, dar poate că nu imposibil. Bănuiesc că au acolo cărucioare şi aşa mai departe. Totuşi, asta ar lua timp şi ar presupune un efort fizic însemnat. Ar trebui să faci ordine, ca totul să pară în regulă, pentru funeraliile de a doua zi. Apoi trebuie să pui cadavrul „legitim" în maşina ta, nu-i aşa?

Fry se încruntă.

– Da.

– Ei bine, ce ai realizat, după toată munca şi efortul ăsta? Ca să nu mai vorbim de riscuri. Fapt este că tot ai un cadavru de care trebuie să scapi. Practic vorbind, ai ajuns de unde ai plecat.

– Crezi că a trecut prin toată bătaia asta de cap degeaba?

– Aşa se pare, nu-i aşa?

– Cred că e mult prea deştept să fi făcut una ca asta, fără un motiv întemeiat.

– S-a ales cu un alt cadavru, asta-i tot. De ce nu a scăpat, pur şi simplu, de victima lui, ascunzînd-o în pădure, în locul bietei Audrey Steele.

– Un motiv serios – era ceva ce voia să ascundă în legătură cu celălalt cadavru. Probabil vreo dovadă a modului cum a murit victima, un indiciu care ar fi condus direct la el. Prin incinerare

a distrus, pentru totdeauna, acea dovadă. Pe de altă parte, cadavrul lui Audrey Steele nu conţinea nici o probă care ar fi putut să-l incrimineze.

– Dar, în mod sigur, trebuie să-şi fi dat seama că, odată ce identificam rămăşiţele lui Audrey, asta ne-ar fi condus drept la uşa lui Hudson and Slack.

Fry aprobă din cap.

– Cred că se baza pe două lucruri. În primul rînd, că s-ar fi putut să nu fim în stare să o identificăm vreodată, chiar dacă era descoperită. Cu cît o găseam mai tîrziu, cu atît şansele noastre erau mai mici. Dacă n-ar fi fost reconstrucţia facială atît de exactă...

– Şi un pic de perseverenţă, interveni Cooper.

– Bine, bine – şi perseverenţa ta.

– Care e cel de-al doilea lucru?

– OK. Poate că am fi fost conduşi la uşa lui Hudson and Slack, dar, după atîta vreme, cum am fi putut spera să demonstrăm care dintre membrii personalului a fost responsabil de înlocuirea cadavrelor? Orice probă a dispărut de mult sau a fost contaminată, astfel că nu mai poate fi recunoscută. Şi, cu cît trece mai mult timp, cu atît amintirile potenţialilor martori devin mai neclare.

– Iar unii dintre ei s-ar putea să fi plecat, între timp. Va trebui să dăm de urma tuturor, spuse Cooper.

– Va fi dificil să justificăm timpul şi resursele pentru o astfel de acţiune, Ben. Atîta vreme cît există cazuri mai presante care trebuie rezolvate.

– Mi-era teamă că ai să spui asta.

– Dacă am avea o pistă mai uşoară şi mai rapidă pe care să o urmăm, ar fi altceva. Probabil că singura noastră speranţă este ca vreun membru al personalului să fi remarcat ceva în neregulă, la momentul respectiv. Sau măcar să fi bănuit ceva.

– Şi să dorească să ne mărturisească şi nouă ce ştie, ceea ce nu este tocmai sigur.

– Nu. Dar fără asta, ar putea chiar să scape basma curată. Bănuielile nu au nici o valoare, fără probe. Şi, în acest caz, noi nu avem nici o probă. Ştii, uneori auzi de o anchetă de crimă în

care nu există cadavru. Ăsta e primul caz pe care l-am întîlnit, unde avem un cadavru – dar nu este cel care trebuie.

– Așa trebuie să fi fost, nu? Prea mulţi oameni ar observa faptul că în sicriul trimis la incinerare nu s-ar afla un trup.

– Da.

– Așadar, cineva a luat trupul lui Audrey Steele și a pus altul în loc. Dangerous Dave ar fi de acord cu așa ceva.

Fry îl privi fix.

– Poftim?

– Dacă iei o piesă dintr-o ascunzătoare, trebuie să pui ceva în loc. Astea sînt regulile jocului.

– Regulile jocului. Mda.

Cooper se gîndi la oamenii care, cu o zi înainte, stătuseră în jurul mormîntului ecologic pentru a-și lua rămas-bun de la rămășiţele lui Audrey Steele. Mulţi dintre ei păreau derutaţi că participau la o altă înmormîntare, pentru aceeași persoană, de parcă tocmai descoperiseră că o ființă poate muri de două ori și că totul poate fi mai rău, a doua oară.

– Da, ce mai joc, conchise Cooper.

Familia Slack locuia în Miller's Dale, printre meandrele rîului Wye. Cooper știa că aceste zone de pe cursul lui Wye se puteau afla surprinzător de departe. De la Lees Bottom, traseul șoselei 6 se îndepărta de rîu, pentru cîţiva kilometri, înainte ca drumurile să se întîlnească din nou, lîngă Topley Pike. Între ele, văile de calcar erau accesibile numai prin drumuri secundare înguste sau pe cărările din pădurile de pe malul rîului.

O șină de cale ferată urmase odinioară marginile văii, pe vremea cînd funcţionau filaturile. Acum, în afară de cîteva tuneluri neutilizate, tot ce mai rămăsese din calea ferată din Miller's Dale era un viaduct dublu aflat cu mult deasupra șoselei. De fiecare dată cînd îl vedea, Cooper rămînea surprins. Podul și pilonii masivi de fier păreau să sară brusc dintre copacii care acopereau valea îngustă.

În faţa bisericii, drumul făcu o curbă strînsă care îl duse în spate la Angler's Rest, apoi la o alee întunecată de-a lungul rîului. Cooper conduse pe sub stîncile de calcar și străbătu o porţiune de

drum inundată, ajungînd la cătunul Litton Mill, unde găsi Greenshaw Lodge. Odată, aici fusese sala motoarelor, parte a complexului filaturii. Dar demolarea progresivă a clădirilor vechi ale filaturii lăsase casa izolată la poalele dealului, printre copaci.

Cînd Cooper opri în a faţa locuinţei familiei Slack, văzu un bărbat stînd pe trepte. Avea, probabil, peste şaptezeci de ani, era înalt și slab, cu aceeași înfăţişare ușor stîngace ca a lui Vernon. Bătrînul nu părea să aștepte pe cineva, ci doar stătea acolo, fără să privească la ceva anume. Cînd auzi motorul, se întoarse și se uită la mașina lui Cooper, cu o expresie surprinsă.

– Domnul Abraham Slack?

– Intraţi, zise bătrînul, fără măcar să-l întrebe cine este.

Cooper se gîndi să-i dea cîteva sfaturi referitoare la siguranţa lui, privind identificarea vizitatorilor înainte să-i invite în casă, dar își zise că nu era momentul potrivit.

Unul dintre pereţii salonului era din piatră netencuită. Două arcade duceau spre un loc de luat masa şi spre o bucătărie cu mobilă tradiţională. Afară, trei trepte dădeau spre o alee cu pietriș, care străbătea grădina. Pe pajiștea proaspăt cosită se aflau tufișuri tunse recent.

– Mi-am vîndut casa şi m-am mutat aici, pentru a fi alături de Vernon, spuse Abraham, punînd ceainicul pe foc cu gesturi automate, caracteristice oamenilor locului. Acum el are grijă de mine.

– Nu v-au mai rămas alte rude, domnule?

– O, am două fiice. Amîndouă sînt căsătorite şi au propriile familii. Una locuièşte la Londra, iar cealaltă, în Canada. Fiecare mi-a sugerat că aş putea să merg și să locuiesc cu ele, dar nu m-am putut obişnui cu ideea de a mă muta de aici, la vîrsta mea. Aici am stat întotdeauna şi voi rămîne aici pînă cînd voi muri. Am deja și peticul de pămînt cumpărat, bineînţeles.

– Desigur – luînd în consideraţie profesia dumneavoastră.

Abraham zîmbi.

– De fapt, nici una din fiicele mele nu s-ar bucura nespus de mult să locuiesc cu ele, sînt sigur. Fiecare are viaţa ei. A avea grijă de copii e o slujbă în sine, şi nimeni nu vrea să-și asume responsabilitatea de a mai avea pe cap și o persoană în vîrstă, nu-i așa?

Cooper își feri privirea. Dar se întrebă dacă, într-adevăr, bătrînul era îngrijit de Vernon sau dacă nu era exact invers. Abraham părea sănătos și destul de puternic, fără a avea nevoie, deocamdată, de vreo îngrijire.

– Ziceți că v-ați vîndut casa pentru a veni aici, domnule? Așadar, asta era casa în care a locuit fiul dumneavoastră?

– Da, exact. Richard și Alison au locuit aici, de cînd s-au căsătorit. Dar acum e casa lui Vernon.

– A făcut o treabă bună aici.

Cooper aruncă o privire prin cameră. Locul era foarte curat. De fapt, absența decorațiunilor îi dădea un aer mai degrabă minimalist. Dar, într-un final, găsi ceea ce, în mod inconștient, căutase. Toată lumea are amintiri de familie în casă, chiar și Freddy Robertson. Aici, pe un raft dintr-o nișă, se afla o fotografie înrămată.

– E a dumneavoastră, domnule?

– Da, e familia mea. Eu și soția mea, cu cei trei copii. Vernon tot bombăne în legătură cu asta, dar știe cît de mult înseamnă pentru mine. Richard avea pe atunci vreo doisprezece ani.

– Pare foarte solemn, spuse Cooper.

– Dintre ei trei, el era cel mai mare și avea sarcina să aibă grijă de surorile lui. Richard și-a luat în serios responsabilitatea.

– Ce vîrstă avea cînd a murit în accident?

– Patruzeci și șase.

Cooper făcu un calcul rapid în minte. Fotografia trebuie să fi fost făcută prin 1970: era anul în care dispărea curentul flower-power, iar vara dragostei era deja o amintire îndepărtată. Privind acest grup, n-ai fi zis că existase vreodată curentul anilor șaizeci. Doar adolescentului Richard îi stătea puțin rebel bretonul părului blond, dar nu mai mult de atît. Întreaga familie părea respectabilă și bine îmbrăcată, ca și cum toți își puseseră hainele de duminică în mod special pentru fotograf. Erau aranjați precum un grup victorian – patriarhul impunător, cu soția și copiii adunați în jurul lui.

– Cu siguranță ați fost mîndru de el, domnule.

– O, da. Știți, a fost un foarte bun antreprenor de pompe funebre. Cu Richard aici, firma era pe mîini bune.

Cooper ridică privirea. Oare i se păruse sau detectase o aluzie de critică la adresa lui Melvyn Hudson? Ar fi de înţeles, în aceste circumstanţe. Bătrînul trebuie să regrete cumplit faptul că fiul lui nu se mai afla aici, pentru a-şi îndeplini rolul în cadrul firmei Hudson and Slack. Abraham îşi amintea, cu siguranţă, de moartea fiului, de fiecare dată cînd auzea numele companiei sau cînd îl vedea pe antetul vreunei scrisori.

– Cărţile sînt ale dumneavoastră?

– Nu, acelea sînt ale lui Vernon. Eu am adus cîteva cărţi şi bibelouri cu mine, dar pe majoritatea le ţin sus, în camera mea. E casa lui Vernon, totuşi.

Într-adevăr, Cooper se gîndi că în cameră s-ar mai fi putut pune cîteva bibelouri, iar pe rafturi, cîteva cărţi. De fapt, încăperea părea goală, pustie. Poate că aşa îi plăcea lui Vernon. Era totuşi o casă gospodărită de un bărbat.

– Deşi acela din colţ e scaunul meu, completă bătrînul. Am adus cu mine cîteva dintre cele mai bune piese de mobilă. De asemenea, tot ale mele mai sînt vitrina şi pendula.

În timp ce Abraham îşi indica lucrurile proprii, Cooper se întrebă cum arătase camera fără ele. Probabil nu fusese mai nimic înăuntru. Nici o femeie nu ar fi tolerat o asemenea lipsă de decoraţiuni interioare.

– Cînd v-aţi retras de la Hudson and Slack, domnule? îl întrebă Cooper.

– La drept vorbind, nu m-am retras, răspunse Abraham. Încă deţin jumătate din companie, aşadar, ocazional, mai asist la şedinţe. Dar nu mai particip activ la treburile firmei de mai mult de şapte ani. Am fost destul de norocos să mă pot retrage la şaizeci şi cinci de ani.

– Pentru că l-aţi avut pe fiul dumneavoastră, căruia să-i predaţi ştafeta?

– Da. Numai că Richard... a murit, ştiţi.

– Trebuie să fi fost o grea lovitură.

– Ajungem să ne obişnuim cu aceste lucruri, după o vreme. Dar, din cauza asta, acum am rămas doar eu şi Vernon.

– Ce s-a întîmplat cu mama lui Vernon?

– Ea și Richard erau deja divorțați, atunci cînd a murit el. Ea s-a recăsătorit, și acum locuiește în Shropshire. Vernon o sună și i-a vizitat de vreo două ori, la Oswestry, dar lui nu-i place noul ei soț, așa că nu-și vede mama atît de mult cît și-ar dori.

– Așadar, domnule Slack, nu erați implicat activ în activitatea firmei, pe vremea cînd a murit fiul dumneavoastră?

– Nu.

– Sau în perioada imediat premergătoare?

– Cu șapte ani în urmă, i-am predat lui Richard activitatea de zi cu zi a firmei. Și lui Melvyn, firește. E ceva în neregulă?

– Investigăm un incident care s-ar putea să se fi întîmplat cu puțin timp înainte să moară fiul dumneavoastră.

– S-ar putea să se fi întîmplat?

– Mă scuzați, ar fi trebuit să spun că *s-a* întîmplat. Și cineva de la firma Hudson and Slack s-ar putea să fi fost implicat.

– Noi avem o reputație foarte bună, spuse Abraham țîfnos. Nu ne permitem nici o neregulă. Nici una. Activitatea noastră e una foarte sensibilă.

– Cu toate astea, a existat un cadavru care nu a fost incinerat, așa cum ar fi trebuit să se întîmple.

– Nu știu nimic despre asta. Nici Richard și nici Melvyn n-au pomenit vreodată despre așa ceva. Sînt sigur că vă înșelați.

– Nu, domnule.

Abraham scutură vehement din cap.

– Nu, ar fi trebuit să știu despre asta. Sînt prea multe reguli și verificări duble. Așa ceva n-ar putea fi ascuns. Și de ce, oricum?

– Poftiți?

– De ce naiba ar face cineva un asemenea lucru?

Bătrînul se uită pe fereastră, și Cooper îi urmări privirea fixă. Văzu o mașină oprind în curte, un vechi Ford Escort, cu toba mult prea zgomotoasă. Vernon Slack coborî, se uită la Toyota lui Cooper și își zornăi nervos cheile, de parcă ar fi vrut să se întoarcă în Escort și să plece înapoi.

– La fix, zise Cooper. La ieșire, o să schimb o vorbă și cu nepotul dumneavoastră, domnule.

– Nu-l terorizați, îi ceru brusc Abraham.

– Păi, de ce aş face aşa ceva?

Vernon îl văzuse venind. Părea nervos, dar el întotdeauna părea astfel. Rămase aşteptînd în curte, în timp ce Cooper ieşi pe uşa din faţă. Ochii îi clipiră înspre fereastră; aşadar, bunicul lui îi transmitea, probabil, vreun semnal, spunîndu-i cum să se comporte sau ce să zică. Probabil doar un deget pe buze, destul pentru ca Vernon să înţeleagă: „Nu spune nimic".

– Sosiţi de la muncă, domnule? îl întrebă Cooper.

– Da, am terminat puţin mai devreme. A fost linişte astăzi.

– Presupun că asta e rău pentru afaceri, dar într-un fel e bine.

– Ce?

– Înseamnă că mor mai puţini oameni, îl lămuri Cooper.

– O, da.

Uitîndu-se dincolo de Vernon, Cooper observă un spaţiu de acces spre o fosă septică, ascunsă sub pavaj, între tufişuri. Era bine proiectat, aproape invizibil. Mai exista şi un atelier lipit de casă, dotat cu neoane şi cu prize. De cealaltă parte se afla un garaj ce conţinea o rampă îngropată, rafturi pline de scule şi un spaţiu mare în pod folosit pentru depozitare. Singurul lucru în paragină era un veceu vechi din piatră, aflat într-un colţ al grădinii.

– Vă place munca la Hudson and Slack? îl întrebă Cooper.

Vernon ridică din umeri.

– E OK. Nu fac nimic prea dificil.

Se uită din nou spre fereastră, dar bătrînul dispăruse. Vernon începu să pară neliniştit.

– Despre ce aţi discutat cu bunicul?

– Domnule Slack, mă întreb dacă vă aduceţi aminte de o înmormîntare de care v-aţi ocupat cu aproximativ optsprezece luni în urmă, a unei doamne pe nume Audrey Steele.

– Nu-mi amintesc nimic despre asta. Va trebui să discutaţi cu şeful, răspunse Vernon.

– Slujba s-a ţinut la biserica parohială St Mark din Edendale şi a fost urmată de incinerare. Aţi condus carul mortuar în acea zi?

– Habar n-am. Domnul Hudson deţine datele. El face toate pregătirile.

Cooper se uită la el.

Niciodată nu ştiţi la ale cui funeralii asistaţi?

– De ce ar trebui să știu? Eu doar conduc și ajut la transportul sicriului.

– Dar cînd mergeți să ridicați un cadavru?

– Uneori se poate să mi se spună numele. Dar nu știu altceva decît atît. Nu e nevoie de așa ceva, înțelegeți. Ne facem treaba și avem grijă de participanți, iar apoi plecăm acasă. Șeful se ocupă de toate celelalte treburi și ne spune cînd are nevoie de noi.

– Nu sînteți deloc curios?

Vernon ridică din umeri.

– Uneori, nici măcar nu știi detaliile unei solicitări, pînă cînd nu ajungi la locuința de unde ai de făcut un transport.

Începu să se strecoare pe după Cooper, înspre casă. Chiar și cînd se deplasa ușor, mișcările lui erau un pic neîndemînatice. Cooper își aduse aminte de Freddy Robertson. Dar profesorul trebuie să fie cu aproape patruzeci de ani mai în vîrstă decît Vernon, și era de înțeles dacă își arăta anii. Vernon era tînăr. Arăta de parcă fusese bătut de curînd.

– Așadar, nu vă amintiți de incinerarea lui Audrey Steele, domnule? întrebă Cooper, încercînd să-l împiedice pe Vernon să plece.

– Ne ocupăm de o mulțime de funeralii. Le facem în fiecare zi. Cum aș putea să-mi aduc aminte?

– Spuneți-mi, lucrați adesea cu Billy McGowan?

– Evident.

– Vă înțelegeți bine cu el?

– Sigur că da.

Cooper era tentat să-l preseze în continuare în legătură cu funeraliile lui Audrey Steele, cînd văzu nervozitatea lui Vernon și își aminti cum Diane Fry îl lăsase pe Melvyn Hudson să fiarbă pentru o vreme. În orice caz, era nerăbdător să se reîntoarcă la birou, pentru a afla noutățile aduse de jucătorul de *geocaching.*

Apoi atenția îi fu atrasă de zornăitul cheilor de la mașină și remarcă mîinile lui Vernon.

– Cum v-ați ales cu arsurile astea pe mîini, domnule? îl întrebă el.

– Nu sînt arsuri, e doar o eczemă.

– O eczemă destul de urîtă, domnule Slack.

– Lucram în grădină şi trebuie să fi intrat în contact cu ceva la carc sînt alergic.

– Poate ar trebui să mergeţi la un doctor.

– Nu, îmi va trece într-o zi sau două.

– Din cauza asta purtaţi mănuşi?

– Da, arată mai bine de faţă cu participanţii la funeralii.

Cooper îşi ridică privirea şi se uită direct la Vernon Slack. Dar Vernon îşi feri ochii. Nu exista nici un dubiu că era înspăimîntat de ceva sau de cineva. Şi acela nu era Ben Cooper.

28

Cînd Cooper se întoarse pe West Street, în după-amiaza acelei zile, în birou era o liniște mormîntală. În biroul CID se afla numai Diane Fry, care studia un teanc de rapoarte pe care le neglijase. Unul dintre documente îl aștepta pe Cooper pe biroul lui. Era un raport inițial întocmit de legist, referitor la cinci seturi de reziduuri umane rezultate în urma incinerării. Nu existau puncte de comparație.

– Mă întreb dacă Vernon i-a spus vreodată bătrînului cît de rău îl tratează Melvyn Hudson, spuse Cooper, atunci cînd Fry îl băgă în seamă.

– De ce?

– Cîteodată, oamenii care sînt terorizați în mod regulat se simt rușinați și nu spun nimănui despre asta. Reprezintă o problemă deosebită, de exemplu pentru copii, la școală. Și Vernon încă pare a fi un copil, în unele privințe. S-ar putea să-i fie teamă să-i mărturisească bunicului că e prea înspăimîntat să se apere singur.

– Mai ales că acum e în poziția celui care trebuie să aibă grijă de cineva? întrebă Fry.

– Exact. Vernon știe că Abraham vrea să vadă în el un bărbat puternic. În afară de asta, ce-ar putea să facă bătrînul decît să se certe cu Hudson?

– Mă întreb, oare Vernon și-ar putea permite să renunțe la slujba de la firmă?

– Depinde cîți bani i-au rămas de la tatăl lui. Are casa, dar asta nu valorează nimic, dacă nu o vinde. S-ar putea să nu mai aibă nici un alt venit.

– Bătrînul probabil valorează destul de mult, avînd în vedere că deține jumătate din firmă.

– Crezi că asta-i ceea ce speră Vernon, să-l moştenească şi pe bătrîn?

Cooper se uită la ea.

– Tu ce crezi?

– Cu siguranţă par o pereche ciudată. Vreo obligaţie îi ţine împreună.

– Fac parte din aceeaşi familie. Pentru cei mai mulţi oameni asta-i suficient.

Dar Cooper se gîndea la ultima vizită pe care o făcuse acasă la Vivien Gill şi la familia adunată în sufragerie. Oamenii uniţi de acel tip de obligaţie puteau reprezenta uneori o problemă pentru ceilalţi.

– O, bineînţeles, spuse Fry. Familia.

Un telefon suna într-o încăpere, mai jos pe coridor, dar nimeni nu răspundea. Cooper simţi un straniu sentiment de izolare, ca și cum întreaga clădire fusese evacuată, ei fiind singurii rămași în urmă.

– Diane, ultima dată cînd l-am văzut pe Vernon Slack, avea niște urme roșii pe mîini. Păreau să urce chiar şi pe braţe. Arătau atît de rău, încît am crezut la început că erau arsuri, dar el mi-a spus că era vorba de o eczemă alergică.

– Şi?

– Mă întreb dacă ar putea fi arsuri cauzate de aldehida formică.

– Un accident la locul de muncă? întrebă Fry.

– Posibil. Dar de ce n-a spus aşa? De ce minte în legătură cu asta? Şi de ce pare atît de înspăimîntat? Şi se mişca greoi, de parcă era rănit.

– Crezi că l-a bătut cineva şi i-a băgat forţat mîinile în aldehidă formică – de ce, ca un avertisment? „Vezi, Vernon, asta ţi se va întîmpla, dacă nu taci?"

– Cam așa ceva.

– Dar cine ar face asta?

– Doi oameni îmi vin în minte. În primul rînd, nu cred că Melvyn Hudson ar putea fi total în necunoştinţă de cauză şi să nu ştie ce se petrece. Dar nu pare nici genul care să recurgă la intimidări directe. E o brută, așa e, dar brutalitatea lui e psihică,

nu fizică. E destul de capabil să-l sperie pe Vernon fără să arunce aldehidă formică pe el.

– De acord.

– Dar mai e și Billy McGowan.

Fry răsfoi ușor fișele angajaților de la Hudson and Slack.

– Da, îmi aduc aminte de el. Un individ cu o înfățișare neplăcută, așa e – n-aș vrea să se ocupe de rudele *mele* decedate. Dar n-ar trebui să facem presupuneri după modul în care arată o anumită persoană, nu-i așa? Domnul McGowan ar putea fi doctor în fizică nucleară, pierzîndu-și vremea doar între două Premii Nobel.

– Așa cred.

– Hmm. Are o serie de condamnări pentru atac și scandal, după cum scrie în cazier. Sentințe cu suspendare și eliberare condiționată, așa că, de fapt, nu a stat niciodată în închisoare. Conform datelor obținute de poliție, are legătură cu furtul organizat din zone industriale, dar numai ca participant ocazional, la activități ce presupuneau munca fizică. E un om cu munca brută. Toate sînt infracțiuni minore, Ben.

– Ei bine, nu am presupus că el era creierul din spatele operațiunii.

– Crezi că face treburile murdare ale lui Hudson?

– Ei bine, în fond, pentru așa ceva e plătit la Hudson and Slack, nu-i așa? Cît de mare e pasul între ce face cu un cadavru și ce ar putea fi în stare să facă unui corp în viață?

Fry păru că nu-l aude, în timp ce întorcea o pagină.

– Și nici o pregătire școlară, de care să se amintească. Așadar, bănuiesc că totuși nu a cîștigat vreun Premiu Nobel.

– Aș vrea să mă ocup un pic mai îndeaproape de McGowan, Diane.

– OK, ocupă-te.

Ea rămase tăcută o clipă, adîncită în gînduri.

– Apropo de Premii Nobel, spuse ea într-un final, profesorul ăsta al tău, Robertson – cum a ajuns să fie implicat în acest caz, mai exact?

– Îl cunoaște pe un membru al comitetului polițienesc. Nu asta l-a recomandat? Sînt sigur că domnul Hitchens așa a spus.

– Da, dar i s-a *solicitat* lui Robertson să ne scoată din încurcătură? Sau s-a oferit el voluntar?

– Asta însemnînd ce, Diane?

– Uite, toţi ştim că există genul de ticălos care ar comite o crimă, apoi ar face tot posibilul să participe la investigaţie. Astfel poate urmări ce se întîmplă şi poate rîde de noi cînd tragem concluzii greşite. De obicei, ticălosul crede că e mai deştept decît noi, ceilalţi.

Cooper scutură din cap.

– Tu nu poţi să-l suferi pe Freddy Robertson, pentru că te-a enervat de prima dată cînd v-aţi întîlnit.

– Nu poţi nega faptul că se potriveşte profilului, Ben, afirmă Fry. Hai să recunoaştem, dintre toţi ticăloşii plini de sine şi aroganţi, el e cel mai plin de sine.

– E doar felul lui de-a fi.

– OK. Aşadar, crezi că e o coincidenţă că ştie totul despre aceleaşi subiecte care-l interesează pe criminalul nostru?

– Profesorul Robertson e expert în tanatalogie. Asta-i explicaţia. Datorită acestui fapt e implicat.

– L-am sunat pe antropologul de la Universitatea Sheffield, continuă Fry.

– Pentru ce anume?

– Pentru toate chestiile astea legate de sarcofage. Spunea că arheologii nu au stabilit clar dovada ritualurilor de înmormîntare din acea vreme. „Excarnarea“ pare să fie una dintre variante. În unele situri, au fost găsite schelete avînd oasele mici separate. Dar, după cum ştim, cel mai probabil acelea sînt bucăţi desprinse, în cazul în care cadavrul a fost mişcat după ce s-a transformat în schelet. Restul sînt doar ipoteze.

– Ei bine, uneori experţii nu se pun de acord, afirmă Cooper. Oricum, profesorul Robertson părea să ştie toate detaliile.

– Tu ştii cum sînt aceşti entuziaşti – îşi dezvoltă propria teorie din probe selective şi apoi nu mai ai nici o speranţă să-i convingi că se înşală. Apoi persistă în pasiunea lor, indiferent de cîte ori dau rateuri.

– L-ai descrie pe Freddy Robertson ca fiind un entuziast?

– Probabil. Dar numai pentru a evita o acuzaţie de calomnie.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, există aici o linie de demarcaţie foarte subţire, nu-i aşa? O linie de demarcaţie între entuziasm şi obsesie.

– Şi tu crezi că Robertson ar fi putut să treacă de linia aia?

Fry ridică din umeri.

– Nu e întotdeauna uşor de spus. Ar fi putut doar să facă o glumă cu noi.

– O *glumă?*

– Mai e un lucru la care mă gîndeam, în legătură cu apelantul nostru. Asta presupune un anumit grad de educaţie.

– N-ai nevoie de nici o educaţie ca să fii tehnician la crematoriu. N-ai nevoie de diplomă de bacalaureat nici pentru a căra un coşciug, nici pentru a conduce un dric.

– Corect. Dar noi căutăm pe cineva cu o bună educaţie, nu-i aşa?

– Chiar aşa?

– Ai ascultat înregistrările. Eros şi Thanatos. Instinctul vieţii şi instinctul morţii. Chiar şi fără a face referire la Freud, vorbeşte ca un om educat. De fapt, e cineva care doreşte să-şi scoată în evidenţă nivelul de educaţie. Cred că ăsta e un om căruia îi place să se simtă superior tuturor celorlalţi.

– Aşadar, cine se încadrează, după definiţia ta, în această categorie? întrebă Cooper în silă.

Fry aruncă un dosar pe birou.

– Melvyn Hudson e licenţiat. A studiat la Hallam University din Sheffield.

– Ce profil a terminat?

– Studii mass-media.

– Poftim? Alt prezentator TV frustrat? Oricum, nu-l văd în pielea gazdei unui talk-show.

– Nici eu. Fry ridică privirea. Crezi că îl studiază pe Sigmund Freud la Mass-media?

– Habar n-am, Diane. Dar cu siguranţă tonul mesajelor sună suficient de pretenţios pentru a se potrivi unora dintre studenţii la Mass-media pe care i-am întîlnit.

– Totul face parte dintr-un plan întocmit cu minuţiozitate, nu-i aşa? Apelantul a pus în scenă un adevărat spectacol – şi noi sîntem spectatorii.

– S-ar putea spune asta. Şi, la prima vedere, Hudson e persoana plasată ideal pentru a face aşa ceva.

Fry se cocoţă pe marginea biroului lui Gavin Murfin. Părea să fie unul dintre locurile ei favorite, deoarece se putea uita în jos la Cooper, care stătea pe scaun. Era aproape de el, fără a fi exagerat de aproape. Trebuia să ştie că el considera poziţia aceea ca fiind neplăcută.

Ea aşeză un al doilea dosar deasupra primului.

– Dar Christopher Lloyd? Are o diplomă în literatură engleză la o universitate de învăţămînt la distanţă.

– Glumeşti.

– Vorbesc foarte serios.

– Oamenii sînt plini de surprize.

Cooper îşi aminti de ceva, de o voce care îi recita din Shakespeare într-un cimitir, în urmă cu cîteva zile. „Ah! Carnea asta mult, mult prea vîrtoasă / De s-ar muia, topi..." *Hamlet,* bineînţeles. Dar nu Christopher Lloyd fusese cel care îi recitase.

– Unele lucruri i se pot aplica şi lui Lloyd, zise el. Presupun că el cunoaşte familia Hudson.

– Cu siguranţă. Trebuie să se fi întîlnit, profesional, de mai multe ori. Mă întreb dacă au vreo relaţie pe plan social. Ei bine, asta-i o posibilitate demnă de urmărit, spuse Fry. Acoperi cele două dosare de pe birou cu al treilea. Şi, apoi, mai e Barbara Hudson.

Cooper scutură din cap.

– Cel care a sunat era bărbat. Nu-i nici o îndoială în legătură cu asta.

– Ben, cînd Liz Petty ne-a demonstrat existenţa dispozitivului de modificare a vocii, mi-a dovedit, spre satisfacţia mea şi a inspectorului, că vocea ar putea fi, tot atît de bine, şi a unei femei.

– În regulă, dar pare puţin probabil. Şi Barbara Hudson...

– ... Are un doctorat în sociologie. Subiectul tezei de doctorat a fost studiul influenţelor sociale asupra stilurilor raţionamentelor morale.

– Chiar? De unde ştii asta, Diane? Ai întrebat-o?

– Nu, m-am interesat la fosta ei universitate din Nottingham.

– Doctorat? se miră Cooper. Aşadar, de fapt e doamna doctor Hudson. Ea nu-şi foloseşte titlul.

– Foarte puţini o fac. Cel puţin în ţara asta. Ei ştiu că, altfel, oamenii îţi atribuie titlul de medic şi vor să-ţi povestească, la fiecare ocazie, despre hemoroizii lor cronici.

– OK. Şi mai e altcineva?

Cooper nu trebuia neapărat să întrebe. Ştia foarte bine că mai era încă unul. Văzu ultimul dosar, ţinut strîns în mînă de către Fry. Fără să scoată nici un cuvînt, ea îl puse pe birou cu numele deasupra, în aşa fel încît Cooper să-l poată citi şi singur.

– Ce surpriză! spuse el. Profesorul Freddy Robertson.

– Ai făcut cercetări chiar tu în legătură cu el, sublinie Fry.

– Eram curios. Cooper întoarse paginile agendei. Uite, are o activitate intensă la Clubul Rotary, la azilul Eden Valley, la Institutul de Cercetare a Cancerului.

– Şi? Generozitate publică şi nelegiuire particulară?

Cooper îşi ridică privirea din agendă. Nu era sigur dacă Fry dădea un citat sau nu. Dar începuse să devină obişnuit cu aşa ceva, de cînd petrecuse cîtva timp cu Robertson, aşa că nu-şi mai bătu capul să întrebe.

– De cînd s-a pensionat, şi-a manifestat interesul pentru tanatologie.

– Da, dar...

– O să sun, bine? făcu Fry.

Cooper îşi dădu seama că Freddy Robertson răspunse la telefon aproape imediat. Probabil că îşi petrecuse timpul aşteptînd nerăbdător lîngă telefon, dorind să sune cineva care să-i solicite un sfat. Tot ce voia era să i se acorde ocazia de a-şi împărtăşi cunoştinţele.

– O, sergent... începu Robertson, cînd deschise uşa puţin mai tîrziu. Îmi pare rău, deja v-am uitat numele.

– Sergent Fry, domnule.

Profesorul zîmbi.

– Sergent Fry, da.

Fry stătea în hol şi se uita la cuier, ascultînd sporovăiala lui Robertson despre domiciliul lui de gentleman eduardian, fără să audă cu adevărat vreun cuvînt. Ceea ce o interesa cu adevărat era chiar Robertson însuşi. Şi vocea lui. În mod deosebit, dorea să-i asculte vocea.

– Tanatologia, spuse ea, după ce terminase profesorul de vorbit. Ce reprezintă, mai exact?

– A fost denumită aşa după Thanatos, personificarea morţii. În mitologia greacă, el e fiul lui Nyx, zeiţa nopţii. Omologul lui la romani e Mors.

– Da? Ăsta-i inspectorul Mors?

– Nu. Latinul Mors, zeiţa romană a morţii, de la care provin termenii muritor şi mortuar.

– Glumeam, zise Fry.

Robertson îşi înclină capul.

– Îmi cer scuze, sergent. Nu apreciez întotdeauna umorul celorlalţi oameni. Făceaţi probabil referire la un bine-cunoscut program de televiziune, nu-i aşa?

– Da.

– Mi-e teamă că genul ăsta de referiri întotdeauna îmi trec pe lîngă ureche. Nu prea sînt în contact cu divertismentul la modă.

Robertson intră primul în casă. Fry se uită la Cooper.

– Îşi cerea scuze în momentul ăla?

– Aşa cred, Diane.

– Atunci de ce mă simt de parcă am fost insultată?

În biroul profesorului atmosfera era rece. Nu se oferiră băuturi, nu se schimbară amabilităţi, nu se făcură invitaţii de a ocupa cel mai confortabil loc. Fry îşi trase un scaun aproape de biroul lui Robertson şi îşi odihni coatele pe el, forţîndu-l pe profesor să se lase pe spătar, pentru a nu părea că există o stare conflictuală.

– Prin discuţiile dumneavoastră cu detectivul Cooper, de-a lungul ultimelor cîtorva zile, ne-aţi fost de foarte mare ajutor, domnule, afirmă ea.

– Mă bucur să aud asta. Fac şi eu ce pot.

El se uită înspre Cooper, începînd să schiţeze un zîmbet. Dar Fry nu avea de gînd să lase ca atenţia lui să-i fie distrasă ori ca atmosfera să se relaxeze.

– Ați putea să ne ajutați chiar mai mult, domnule.

– Da?

– Analizînd faptele pe care le-am adunat pînă acum din investigațiile noastre, pare mai degrabă ciudat că dumneavoastră ați fost în stare să faceți lumină în aproape fiecare aspect.

– Ciudat? De ce ar fi ciudat? Asta-i aria mea de competență, sergent. Rolul meu e să fac lumină acolo unde e nevoie.

Încercă să-și păstreze tonul jovial, dar Fry știa că îl încolțise.

– Da, domnule. Dar, în mod deosebit, găsesc interesant faptul că dumneavoastră, de cîteva ori, ați reușit să faceți lumină *înainte* să vi se fi pus întrebarea cu pricina.

– Habar n-am ce vreți să spuneți.

– Sarcofagul, de exemplu. „Devoratorul de carne." Ați fost foarte nerăbdător să ne spuneți totul despre acest lucru. Atît de nerăbdător, de fapt, încît dumneavoastră i-ați menționat acest aspect detectivului Cooper înainte ca el să facă vreo legătură.

Robertson încercă să-i arunce un alt zîmbet conspirativ lui Cooper, dar manevra nu mai ținu. Măcar o dată, Cooper se supunea indicațiilor pe care Fry i le dăduse și rămînea detașat.

– Același lucru e valabil și pentru alte informații conținute în mesaje, continuă Fry.

– A, mesajele...

Fry fu surprinsă și simți un val de emoție.

– Recunoașteți că știți de mesaje?

– Nu știu nimic despre nici un mesaj, răspunse Robertson. Cu excepția celor pe care mi le-a menționat colegul dumneavoastră ieri.

Acum profesorul zîmbi. Fry auzi un scîrțîit de piele și își dădu seama că Ben se foia neliniștit în scaun. Așadar, era adevărat. Dar trebuia să insiste.

– Profesore Robertson, îmi închipui că știați deja despre apelurile telefonice care ni s-au dat în timpul ultimei săptămîni. Cred că vă e familiar conținutul lor exact. Dețineți cumva un dispozitiv de modificare a vocii?

– Sergent, asta e de-a dreptul intolerabil. Cînd am fost de acord să-mi pun timpul și cunoștințele la dispoziția poliției, nu m-am așteptat să fiu tratat în acest fel.

– Aş putea să vă văd cheile de la maşină, domnule?

De data asta atinsese punctul sensibil. Fry văzu cum ochii profesorului se deschid larg şi nările îi freamătă, în timp ce expresia feţei i se încordă. Sări ca ars din scaun, de parcă îl împunsese cu un ac ascuţit.

Luptîndu-se să-şi stăpînească furia, Robertson deschise un sertar şi aruncă o legătură de chei pe biroul dintre ei. Fry nu le atinse, ci separă cheile una cîte una, cu capătul de la pix. Faţa lui Robertson era roşie ca racul, de parcă ea proferase cea mai gravă insultă.

Nu era nici un dispozitiv de tipul celui pe care i-l arătase Liz Petty, nimic care să semene cu o telecomandă de uşă de garaj, cu un microfon minuscul încorporat şi care ar putea masca vocea. Dar Fry nu era cu totul dezamăgită. Împinse cheile într-o parte şi-n alta, lăsînd brelocul izolat pe birou. Era o piesă din fildeş, de vreo cinci centimetri lungime, frumos sculptată în forma unui schelet uman, avînd craniul şi coastele netede şi lucioase, în locurile unde fuseseră frecate de degetele cuiva. Nu lumina în întuneric, dar pentru Fry strălucea cu o anumită semnificaţie.

– Acum, asta *e* ciudat, afirmă Fry. Să porţi cu tine un memento al morţii, oriunde de deplasezi. Cu ce vă alegeţi din asta, domnule profesor? Vă face cumva să simţiţi moartea mai aproape? Vă dă senzaţia că o înţelegeţi mai bine?

– Eu cunosc deja moartea, răbufni Robertson. Ştiu *totul* despre moarte.

– Da, sînt sigură că ştiţi, domnule.

Mîna profesorului tremura în timp ce se uită la sticla de whisky de pe poliţă. Dar înainte să se întindă după ea, îi aruncă o privire furioasă lui Fry.

– În concluzie, sergent, sînt exact ca oricine altcineva – viaţa e cea pe care nu o înţeleg.

După ce Melvyn Hudson îşi pusese costumul de protecţie, Vernon îl ajută să aşeze cadavrul pe masa din oţel inoxidabil. Îl dezbrăcară de cămaşă, de blugi, de lenjeria intimă şi de pantofi, iar Vernon îndesă totul într-un container. Îi scoaseră ceasul şi ochelarii, iar apoi verigheta. Vernon îi dădu lui Hudson un spray dezinfectant, iar acesta frecă trupul cu un burete, uitîndu-se după

semne de infestare în zona inghinală și în jurul feței. Dezinfectă gura și nasul cu tampoane de vată, apoi observă niște lichid în fundul gurii.

– Ajută-mă să întorc cadavrul, Vernon, spuse el.

– Ce s-a întîmplat?

– Niște lichid din stomac. Poate ar trebui să-i leg traheea și esofagul, cînd o să-i deschid gîtul.

Hudson îi masă membrele, apoi i le întinse, lăsîndu-i antebrațele să-i atîrne peste marginile mesei, în așa fel încît sîngele să i se scurgă în ele și să dilate venele. Întinse o peliculă subțire de superglue pe partea interioară a fiecărui deget și le adună împreună. După care ridică puțin capul și puse un butuc dedesubt, pentru a-l ține deasupra nivelului corpului. Dacă sîngele se scurgea în cap, s-ar fi putut decolora țesuturile.

După aceea, Vernon adusese găleata cu soluție de înălbire, iar Hudson spălă din nou cadavrul, curățînd sub unghiile de la mîini și căutînd urme de pete pe mîini și pe față. Se gîndi să folosească superglue și la ochi, dar, în schimb, amplasă două căpăcele speciale peste ei și coborî pleoapele, care erau ținute închise de micile butoane de pe respectivele dispozitive.

Ridică privirea spre Vernon.

– A stat de vorbă poliția cu tine astăzi?

– A venit cineva acasă. Detectivul Cooper.

– A discutat cu Abraham?

– Da.

– Despre ce anume, Vernon?

– Nu știu. Era deja în casă atunci cînd am sosit eu.

Fața lui arăta cam încordată. Hudson masă fruntea și zona din jurul ochilor, pentru a relaxa mușchii morți, apoi se dădu înapoi și examină rezultatul. Pleoapele de sus ale ochilor trebuiau să se întîlnească cu cele de jos, cam la două treimi din distanță, pentru a da chipului un aer liniștit. Dacă erau prea sus ori prea jos, făceau ca decedatul să pară că suferă sau că are strabism.

– Vernon, știu că vei fi atent, spuse Hudson. Dar crezi că bunicul tău înțelege?

– Ce să înțeleagă?

– Importanța aparențelor.

Hudson îi umplu gîtul cu tifon, puse proteza dentară la loc şi aşeză un dispozitiv peste aceasta, în aşa fel încît muchiile de plastic să ţină buzele apropiate. Îi închise definitiv gura, cosîndu-i buzele cu un ac şi aţă, verificînd ca linia gurii să nu fie prea strînsă, înainte de a înnoda aţa. Apoi îi înclină uşor capul spre dreapta, ca să se afle cu faţa îndreptată spre participanţii la funeralii, cînd aceştia intrau în capelă.

– Arată OK? întrebă el.

– Excelent.

– Cred că pare cu zece ani mai tînăr, zise Hudson şi rîse.

Era exact ceea ce spuneau întotdeauna rudele.

În final, îi înfundă anusul cu vată îmbibată în lichid de îmbălsămare şi îi fricţionă faţa, gîtul şi mîinile cu un strat subţire de cremă.

– OK, spuse el. Acum începe distracţia.

Hudson curăţă cu lichid de albire vreo două zone înnegrite, închise nişte răni superficiale cu superglue şi înlocui ţesutul lipsă cu chit şi cu un compus de întărire. Îşi aduse aminte de o situaţie cînd i se dăduse un cadavru care fusese decapitat. Trebuise să introducă atele pentru a împiedica ţeasta să se lase într-o parte, apoi potrivise marginile pielii şi cususe capul la loc cu aţă dentară. Atunci cînd venise momentul prezentării pentru public, linia de sutură fusese ascunsă cu un guler înalt şi o cravată.

În spatele măştii, Hudson făcea tot posibilul să nu inspire vaporii lichidelor din cavitatea cadavrului şi cei de aldehidă formică. Camera de pregătire dădea un sentiment de claustrofobie şi era antifonată, pentru a împiedica zgomotul pompei sau al stropirii cu lichid să ajungă în camerele destinate publicului.

– Am remarcat mai devreme arsurile alea pe mîinile tale, zise Hudson.

– Nu-i nimic.

Hudson îl privi pe Vernon pe deasupra măştii.

– Cu condiţia să nu fie un accident de muncă. N-am dori aşa ceva.

– Ştiu, spuse Vernon. N-ar fi bine pentru imagine.

Apoi Hudson făcu prima incizie. În acest caz, se decisese să folosească îmbălsămarea arterială. Dar decizia nu fusese greu de

luat. Îmbălsămarea corpului presupunea atît de puţină îndemînare, încît aceasta nu-i dădea nici o satisfacţie. Perforatoare de burţi şi tăietoare de gîturi – erau întotdeauna termeni peiorativi pentru orice specialitate.

Lui Hudson bisturiul îi păru rece şi familiar în mîna acoperită de mănuşă, în timp ce tăie pielea deasupra arterei carotide stîngi şi ridică o porţiune din ţesutul care o înconjura. Cu atenţie, introduse canula în arteră, apoi ataşă un tub de drenaj în vena femurală şi lăsă tubul să atîrne peste marginea mesei, într-un canal de scurgere. Pentru un corp de această dimensiune, va trebui să pompeze circa patru litri de soluţie de aldehidă formică, aşa că se va scurge o cantitate mare de lichid. Pe măsură ce lichidul circula, muşchii se întăreau. În aproximativ zece ore, aceştia vor fi atît de fermi, încît el n-ar mai fi în stare să schimbe poziţia cadavrului.

– Adu-ţi aminte, Vernon, îl avertiză el, sînt o mulţime de lucruri în jur, care pot fi periculoase, dacă nu te uiţi pe unde calci.

– Da, Melvyn.

Hudson puse mîna pe un trocar şi înfipse vîrful ascuţit prin piele, în burtă, cu o lovitură puternică. Era încîntat de abilitatea lui în a face asta. Atît de mulţi îmbălsămători înjunghiau şi izbeau, de parcă pescuiau cu ostia. Nu era nevoie decît de încredere pentru a face o puncţie fermă în peretele abdominal şi de siguranţa de a lăsa trocarul pe poziţie, pe măsură ce acesta începea să elibereze gazele şi lichidele care se acumulaseră în cavităţile corpului.

Cu ajutorul trocarului introduse aproximativ jumătate de litru de fluid conservant în abdomen şi cam tot aceeaşi cantitate în piept. Examină organele genitale, în caz că şi acolo era necesară o puncţie cu trocarul, dar decise că aldehida formică fusese suficientă pentru a pătrunde în toate vasele mici de sînge.

În continuare se concentră asupra capului. Cît de mult gaz şi lichid s-ar fi putut strînge în craniu? Era posibil să introducă trocarul în nas şi apoi în craniu, prin osul subţire aflat la capătul nărilor. Putea instila fluid, apoi să umple nasul cu vată, ca să prevină scurgerea lichidului. Dar se uită la ceas şi decise că nu era necesar. În schimb, închise găurile pe care deja le făcuse cu

trocarul, folosind o serie de obturatoare.

Apoi Hudson îşi dădu seama că Vernon, aflat de cealaltă parte a cadavrului, îl privea cu ochii mari şi neliniştiţi, vizibili deasupra măştii.

– OK, Vernon, spuse el, am făcut o treabă bună. Hai să-l punem înapoi, în dulapul frigorific. Cadavrul ăsta nu se va descompune prea curînd.

29

– Nu uitați să ne trimiteți factura pentru serviciile dumneavoastră, domnule, spuse Fry, cînd ajunse la capătul aleii cu pietriș a profesorului Robertson.

Fusese o întrevedere lungă, cu multă vorbărie și puține informații. Foarte nesatisfăcătoare, din punctul de vedere al lui Fry. Și mai rău fusese că, de îndată ce își revenise din furia de moment provocată de inelul de chei, profesorul nu păruse deloc tulburat de vizita ei.

– A, înseamnă că nu știți, zise Robertson. Timpul pe care vi l-am acordat este cu totul gratuit și fără nici o plată, ca o favoare făcută prietenului meu, consilierul Edwards. Și în interesul public, desigur.

– Foarte lăudabil din partea dumneavoastră, domnule.

Fry îl privi pe profesor urcînd aleea către casă. Chiar și din spate, părea încrezut. „Dar cu totul gratuit și fără nici o plată." Fry oftă. Deci asta era. Cine putea rezista în fața serviciilor unui expert, cînd acestea erau oferite fără bani?

În timp ce o aștepta pe Fry lîngă mașină, Cooper își aminti dezgustul profesorului față de ceea ce el numea spectacolul mecanic al morții, intruziunea mașinăriilor în procesul natural al morții. Părea sincer. Dar jucase oare teatru?

– Cel puțin ție nu ți-a citat din Biblie, spuse el, în timp ce Fry se apropia de mașină.

Spera că ea avea să uite să-l întrebe de ce îi vorbise lui Robertson despre mesajele telefonice.

– De ce spui asta, Ben?

– Pentru că asta a făcut ultima dată cînd am fost aici.

– Robertson a citat din Biblie? Mie nu mi s-a părut un om religios. În orice caz, nu un creştin. Ba chiar dimpotrivă.

– Da, era un pasaj din Vechiul Testament. Toată lumea foloseşte Vechiul Testament pentru propriile scopuri.

– Din ce parte a Vechiului Testament a citat? întrebă Fry.

– De ce?

– S-ar putea să fie relevant. Ce încerca să-ţi spună?

Cooper îşi aminti conversaţia cu Robertson.

– Ceva despre moarte.

– Evident. Dar ce anume?

– Din Ecclesiastul, spuse el. Da, asta era. Ecclesiastul, capitolul 3.

Fry păru interesată.

– Partea aceea faimoasă?

– Faimoasă? Cred că da. Era partea cu „ţărînă în ţărînă“, dar nu cu aceleaşi cuvinte ca în citatul respectiv.

– Aha.

– Nu la asta te gîndeai?

– Nu. La ceva care apare mai înainte în Ecclesiastul.

– Diane, nu ştiam că eşti familiarizată cu Biblia.

– Probabil că e o dovadă a copilăriei mele petrecute aşa cum nu trebuie.

– Serios?

– Se datorează uneia dintre perechile de părinţi vitregi pe care i-am ávut. Fiecare are propria obsesie, şi a lor era cea mai deprimantă şi mai pesimistă carte din întregul Vechi Testament. Dar toată lumea cunoaşte versetul la care mă gîndesc. Chiar şi tu, Ben.

– Ce vrei să spui cu „chiar şi tu“? Am frecventat şcoala de duminică.

– „Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer“, spuse Fry.

– Aha. Cîntecul lui Pete Seeger, *Turn, Turn, Turn.* O formaţie hippy din anii şaizeci a avut mare succes cu el, nu-i aşa?

– Habar n-am de asta. Cuvintele sînt din Ecclesiastul. Nu-ţi aminteşti cum continuă? „Vreme este să te naşti...“

Cooper își aduse aminte. Din lecțiile de la școala de duminică sau din vechea melodie pop, nu era prea sigur. Dar cuvintele îi veniră fără ezitare în minte. „Vreme este să te naști..."

– „... Și vreme să mori", continuă el.

Fry se opri lîngă portiera din dreapta și îl studie pe Cooper peste tavanul mașinii.

– Profesorul Robertson se distrează cam prea bine, nu crezi? Pentru el reprezintă o formă de amuzament.

– Cred că nu-i nimic rău în a-ți face plăcere propria muncă. Unora dintre noi chiar le face.

Cooper se urcă în mașină și porni motorul. Fry își puse centura și se întoarse spre el.

– O să te transformi într-un Freddy Robertson cînd o să ieși la pensie, Ben? Pot să mi te imaginez pierzîndu-ți timpul pe la ușa sediului din West Street, oferindu-ți permanent serviciile gratuit și fără nici o plată, în interesul public.

– Probabil pînă atunci abia voi aștepta să scap de locul acela. Tu nu?

– Poți să fii sigur, replică Fry. În plus, ce cunoștințe speciale am eu de oferit?

Ben Cooper nu avea o Biblie. Cel puțin, nu își adusese una cu el cînd se mutase de la ferma Bridge End. Exista un exemplar pe care îl cîștigase ca premiu pentru participarea cu regularitate la școala de duminică pe vremea cînd avea zece ani. Dar aceea era o ediție pentru copii, cu ilustrații reprezentînd un Isus frumos, cu părul auriu, care pășea pe apă și hrănea cinci mii de oameni. Cooper nu era convins că era inclus și Vechiul Testament. Probabil că nu. Era prea multă procreare și Sodoma și Gomora pentru parohul care îi avea atunci în responsabilitate.

Singurul exemplar de care își amintea era vechea Biblie a familiei Cooper, făcută cadou străbunicului și străbunicii lui cînd aceștia se căsătoriseră, în 1921. Pe primele pagini, chiar înaintea Facerii, se aflau înscrise toate zilele de naștere, de căsătorie și de deces ale membrilor ulteriori ai familiei. Însă volumul se afla într-un dulap la Bridge End, învelit în hîrtie de mătase și păstrat ca pe sfintele moaște.

Cooper ieşi din apartament pe Welbeck Street şi ciocăni la numărul şase, unde locuia proprietăreasa. Da, doamna Shelley avea o Biblie pe care putea să i-o împrumute. Era, desigur, versiunea regelui Iacob. Pentru ea nu aveau valoare prostiile de la Good News.

Îl invită pe Cooper înăuntru, cît timp ea se ducea să aducă volumul, iar el rămase în hol, încercînd să nu facă prea mult zgomot. Auzi terrierul Jack Russel al proprietăresei chelălăind şi sărind în spatele casei. Dacă animalul ar fi simţit că era cineva înăuntru, probabil că ar fi făcut o gălăgie îngrozitoare, aşa că era mai bine ca Ben să nu facă mişcări necugetate. În plus, nici nu-şi permitea să se lase atras într-o discuţie cu doamna Shelley. Conversaţiile cu ea aveau tendinţa de a deveni complicate şi derutante, şi el nu avea timp pentru aşa ceva în această seară. În sfîrşit se ducea la întîlnire – o masă pentru două persoane fusese rezervată la ora 19.45 la Taj Mahal. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care nu dorise să cineze acolo cu Gavin Murfin.

Însă doamna Shelley se întoarse repede, ştergînd de praf un volum greu, negru, înainte de a i-l oferi.

– Sper să-ţi fie de folos, Ben, spuse ea.

Spre stînjeneala lui Cooper, părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi, în pofida zîmbetului pe care îl afişa. Îl bătu uşor pe braţ. OK. Deci doamna Shelley credea că tocmai jucase un rol în salvarea sufletului său. Oare ce îi dăduse impresia asta?

– Apropo, ce face mama ta, Ben? îl întrebă ea.

Aha, asta era. Ar fi trebuit să ştie că proprietăreasa era la curent cu bîrfele. Doamna Shelley nu îi salva sufletul, ci îi oferea consolare într-un moment dificil.

– Am sunat la spital în seara asta şi mi-au spus că starea ei este stabilă. Mulţumesc de întrebare.

– Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Nu, totul este în regulă. Mulţumesc, doamnă Shelley.

Cooper ridicase cartea la piept, nefiind sigur dacă o folosea ca să o ţină la distanţă pe proprietăreasă sau să arate că avea deja ceea ce îi era necesar.

Întors în apartament, îşi luă o bere şi se întinse pe canapeaua veche, cu Biblia în mînă. Apoi îşi dădu seama că nu ar fi tocmai

potrivit să bea bere în timp ce citea Vechiul Testament. Ezită o clipă. Nu va şti nimeni asta, nu? Dar cu ochii minţii, Cooper se văzu vărsînd Corona chiar pe Ecclesiastul. Cu norocul lui, pata va lua forma unui ţap cu coarne sărind pe pagini şi doamna Shelley îl va evacua din apartament acuzîndu-l că e adeptul lui Satana.

Oftă şi puse berea la o parte. Randy se aşeză pe covor, intrigat de comportamentul neobişnuit al lui Cooper.

– E Biblia, spuse Cooper. Ar trebui s-o citeşti – ai putea învăţa cîte ceva. Să nu ucizi, pentru început.

Pisica clipi sceptică şi începu să-şi spele mustăţile cu o plăcere concentrată. Probabil că încă mai aveau urme de sînge de la ultima victimă.

„Iată – Ecclesiastul 3:1." Cooper citi primele rînduri cu glas scăzut, în timp ce Randy îşi ciuli o ureche să vadă dacă nu cumva se pomenea ceva despre mîncare.

> Pentru orice lucru este o clipă prielnică
> Şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer;
> Vreme este să te naşti şi vreme să mori;
> Vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit.
> Vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti;
> Vreme este să dărîmi şi vreme să zideşti.
> Vreme este să plîngi şi vreme să rîzi;
> Vreme este să jeleşti şi vreme să dănţuieşti.

Era foarte potrivit, desigur. Dar oare profesorul Freddy Robertson încercase cu adevărat să-i atragă atenţia asupra acestui verset cu referinţa făcută la Ecclesiastul sau era pur şi simplu părerea preconcepută şi nejustificată a lui Diane Fry împotriva lui? Dacă aceasta fusese într-adevăr intenţia lui Robertson, se dovedise a fi puţin cam prea subtilă. Însemna că profesorul presupusese că Ben Cooper avea mai multe cunoştinţe despre Biblie decît în realitate. Apoi mai era şi acea discuţie despre furtul de cadavre pe care o avuseseră la cimitir. Robertson considerase că afirmaţiile lui despre superstiţii îl jigniseră pe Cooper, deşi asta nu se întîmplase. Profesorul ştia foarte multe despre

nenumărate lucruri, dar nu prea se pricepea să judece oamenii, nu-i aşa?

Cooper se uită din nou la versetul din Ecclesiastul. O clipă prielnică pentru orice lucru. Acum pentru ce era vremea? Vreme să răneşti? Vreme să mori?

Bănuia că nu era vorba de nici una din variante. Nu încă. Apelantul misterios se gîndea la altă parte a versetului în timp ce stătea încrezut şi satisfăcut, ascuns în bîrlogul lui pe undeva. Lua în calcul posibilitatea transmiterii unui alt mesaj, ceva care să-i ţină pe poliţişti în tensiune, să-i ghideze subtil în direcţia bună sau într-o direcţie cu totul greşită. Sau poate se decidea să păstreze tăcerea un timp şi să-i lase să fiarbă în suc propriu.

Acum Cooper aproape că putea să-i citească gîndurile. Era o vreme potrivită pentru toate lucrurile – aşa gîndea. Aşa cum se spunea mai departe, în acelaşi verset din Ecclesiastul 3:1. *Vreme este să taci şi vreme să grăieşti.*

Diane Fry o privea pe Angie în timp ce aceasta se îmbrăca. Apartamentul era prea mic pentru ca acest lucru să poată fi evitat şi, oricum, sora ei nu fusese niciodată o persoană modestă.

Se purtaseră aşa una cu cealaltă, încă din adolescenţă, aşa că Diane ştia că ea trebuie să fi fost cea care se schimbase în ultimii cincisprezece ani. Se întrebă oare ce o schimbase în cea mai mare măsură. Ce anume din viaţa ei o făcuse incapabilă să se apropie din nou de sora ei, dorinţă pe care se zbătuse atît de mult timp să o materializeze? Ştia ce apărea în cele mai multe dintre coşmarurile ei şi îi alunga somnul, chiar şi acum. Plecarea din Birmingham nu putuse să şteargă durerea; aceasta o urmărise în vise.

– Unde te duci, surioară?

– În oraş.

– Dar unde anume?

– Doar în oraş.

Diane era conştientă că se comporta ca un părinte posesiv, dar nu reuşea să se abţină. Şi ştia că răspunsurile surorii ei erau date în aşa fel încît să o facă să pară astfel. Angie se pricepuse întotdeauna la asta. Cînd era copil, reuşea să-şi manipuleze părinţii adoptivi, ştiind exact cum să procedeze ca să-i scoată din sărite.

– Cu cine te întîlneşti? o întrebă Diane, încercînd să nu pară prea disperată.

Angie îşi puse un tricou curat.

– Cu o persoană drăguţă, probabil.

– Şi o să mai fie drăguţ după ce o să te cunoască?

Sora ei izbucni în rîs.

– Cine a spus că e vorba de un bărbat? Nu poţi să mă prinzi, domnişoară detectiv.

Diane începu să-şi piardă răbdarea.

– Haide, Angie, ce-i cu tot secretul ăsta?

Dar Angie se îndreptă spre uşă.

– Dacă o să-mi vorbeşti ceva mai frumos, s-ar putea să-ţi povestesc tot mîine-dimineaţă.

Aruncîndu-se pe canapea şi îndoindu-şi picioarele sub ea, Diane se pregăti pentru o altă seară petrecută de una singură. După atîţia ani de abţineri, nu-i venea să creadă cît de des se trezea spunînd lucruri pe care le regreta. Dar erau gînduri care i se strecurau în minte şi în inimă cu atîta forţă, încît nu le putea stăpîni. Chiar şi Liz Petty pusese instinctiv mîna pe robinetul confesiunilor care aştepta să fie deschis, chiar din momentul cînd Diane citise transcrierea convorbirilor telefonice şi îl vizitase pe Melvyn Hudson la pompele funebre.

Ceea ce nu-i spusese lui Petty despre cazul Balsall Heath era cel mai şocant fapt dintre toate, în felul lui. Părinţii acelui copil mort găsit în descompunere participaseră la înmormîntare şi aduseră cea mai mare coroană. Făcuseră un adevărat spectacol deplîngîndu-şi propria victimă. Ce însemnaseră toate acestea? Fry nu va afla niciodată. Niciodată.

Restaurantul Raj Mahal din Hollowgate era liniştit duminica seara, ceea ce îi convenea lui Ben Cooper. El ajunse primul – puţin mai devreme, de fapt. Dar un chelner se apropie rapid.

– Domnul Cooper? Da, o masă pentru două persoane, nu-i aşa?

– Mulţumesc.

Primul lucru pe care îl făcu după ce se aşeză la masă fu să se uite cine mai era prezent. Oriunde în Edendale, exista o

probabilitate periculos de ridicată să dea peste cineva pe care îl cunoştea sau care îl cunoştea. Dacă s-ar afla la cîţiva paşi de un infractor pe care îl arestase odată, asta ar putea deteriora serios atmosfera. La fel de stînjenitor ar fi şi în cazul unor admiratori ai tatălui său sau ai unor prieteni ai lui Matt.

Dar în seara asta avea noroc. Erau doar cîţiva clienţi, nici unul cunoscut, şi toţi păreau prea atraşi de însoţitorii lor ca să îi acorde lui vreo atenţie. Cooper se asigură că telefonul mobil era pornit și pus pe vibraţii. „Stare stabilă" suna bine, dar nu-și putea permite să fie de negăsit, în caz că îl sunau de la spital.

Apoi își făcu de lucru o vreme cu meniul, ştiind că îi va fi dificil să se decidă ce să aleagă. Era unul dintre acele meniuri din care putea comanda bucuros orice, şi voia să fie sigur că făcuse alegerea corectă, iar la prima întîlnire exista întotdeauna acea străduinţă penibilă de a întreţine conversaţia și de a sparge gheaţa, concentrarea în acelaşi timp asupra meniului fiind imposibilă.

Se uită pe fereastră, dar nu se vedeau prea multe pe stradă. Luminile de la Hollowgate şi de la ferestrele localurilor din Market Square se reflectau pe pavajul ud și se răsfrîngeau prin burniţa care începuse să cadă chiar înainte de lăsarea nopţii. La ora opt seara, centrul oraşului Edendale părea pustiu. Parcarea de lîngă primărie era aproape goală.

Cooper cunoștea toate avertismentele privind începerea unei relaţii cu un coleg poliţist. Cînd era vorba de cineva cu un rang diferit cu care colaborai îndeaproape, era cu adevărat o problemă. Dar acum nu era vorba de o colegă poliţist. Deși, într-un fel, nu era o mare diferenţă.

În cele din urmă, uşa se deschise și chelnerul intră grăbit. Ea se uită prin restaurant, îl văzu imediat și zîmbi. Cooper îi făcu semn cu mîna. Puse meniul deoparte şi se ridică, în timp ce chelnerul o conducea la masă. Se sărutară cast pe obraz. Pielea ei era rece și ușor umedă de la ploaie.

– Nu am întîrziat, nu?

– Nu.

Purta pantaloni crem, dar Cooper era obişnuit să o vadă în pantaloni. Arăta mult mai bine decît încotoşmănată într-unul dintre puloverele albastre groase pe care le purtau criminaliştii sau

în costumul alb folosit la scena crimei, care ascundeau orice formă.

– Arăţi grozav, Liz, o complimentă el.

Peretele din fundul curţii pentru vehicule de la Hudson and Slack se învecina cu o cale ferată, acolo unde aceasta străbătea un debleu între Fargate şi Castleton Road. Tîrziu în acea noapte, după ce ultimul tren trecuse prin Edendale, trei siluete cu hanorace cu glugă traversară debleul. Oamenii se deplasau fără ezitare, de parcă erau siguri că nu era nimeni care să-i observe în spaţiile industriale aflate de cealaltă parte a căii ferate.

Odată ajunşi în curte, cel mai masiv dintre bărbaţi tăie cu un cleşte uriaş o porţiune din plasa de sîrmă a gardului, apoi se suiră pe zid. După cîteva minute, deschiseră o uşă din spate la firma de pompe funebre, spărgînd lemnul şi scoţînd cîte un icnet din cauza efortului. Noul sistem de securitate al clădirii se activă şi alarma contra hoţilor începu să ţiuie. Dar cei trei nu erau interesaţi să comită vreun jaf.

Nimeni nu scoase vreun cuvînt cînd intrară în camera de depozitare. Doi dintre ei deschiseră cu un şut uşile interioare, în timp ce al treilea aruncă benzină dintr-o canistră de plastic, pe podea şi pe mobilă, pe un morman de scaune şi pe un birou de rezervă, împrăştiind combustibilul cît mai mult şi în camerele alăturate. Apoi aprinse o cîrpă înmuiată în benzină şi o azvîrli din cadrul uşii în timp ce tovarăşii lui fugeau spre ieşire.

Cu un muget adînc, flăcările se înălţară instantaneu, înghiţind camera de depozitare şi izbucnind prin uşa deschisă, lingînd piatra zidului exterior. Ferestrele trosniră în timp ce aerul era absorbit înăuntru, ducînd focul mai adînc în clădire. Vopseaua se scoroji, iar clădirea se umplu de nori groşi, negri. Alarma de incendiu se porni şi îşi adăugă vaietul celui al alarmei antiefracţie. Cei trei bărbaţi deveniră mai grăbiţi şi începură să străbată în fugă curtea, către zidul din spate.

Dar una dintre siluete se opri cînd trecu printre şirurile de vehicule negre. Ceilalţi doi se întoarseră, făcîndu-i semn nerăbdători. Cu un avînt sălbatic al braţului, cel mai masiv dintre bărbaţi sparse cu cleştele parbrizul dricului. Geamul securit se crăpă

şi bărbatul îl lovi pînă se sparse în mii de bucăţele, apoi azvîrli containerul de plastic şi benzina rămasă pe scaunul şoferului, aruncînd şi un chibrit aprins. Şocul exploziei şi căldura îl făcură să rîdă în timp ce alerga să-i ajungă din urmă pe cei doi la spărtura din gardul de sîrmă. Apoi se căţărară pe zid şi plecară în fugă pe drumul pe care veniseră, pe lîngă calea ferată. O maşină îi aştepta pe o străduţă lăturalnică lîngă Chesterfield Road.

Pînă cînd prima maşină de pompieri coti pe Fargate, cei trei plecaseră de mult. Oamenii care ieşiseră pe stradă ca să privească flăcările trebuiră să-şi acopere gura cînd vîntul îşi schimbă direcţia, suflîndu-le în faţă fumul acru şi cenuşa. Ceva ardea cu putere la Hudson and Slack.

În ciuda eforturilor, era inevitabil ca discuţia să nu ajungă la serviciu. Actualul punct de contact dintre ei era apelantul misterios.

– Diane Fry ia foarte în serios aceste apeluri, spuse Cooper. *Foarte* în serios.

Mielul cu sos curry la care se oprise era bun şi nu părea foarte condimentat. Cu acele cîteva garnituri alese, masa se ridica la înălţimea aşteptărilor.

– Înregistrările au afectat-o cu adevărat, să ştii, confirmă Petty.

– Sînt groaznice. Nimănui nu-i place să le asculte.

– În cazul lui Diane este vorba de mai mult de atît.

– Da? De ce?

Petty ezită.

– Nu pot să-ţi spun. Mi-a încredinţat un secret.

– Da?

Cooper fu surprins de sentimentul de gelozie care îl cuprinse. Fuseseră ocazii cînd Fry i se confesase, dar foarte puţine. Cu ceva vreme în urmă îi spusese despre copilăria ei în familiile adoptive din Black Country, despre sora ei mai mare, care fusese dependentă de heroină cînd fugise de acasă şi dispăruse din viaţa lui Diane. De curînd îi vorbise iarăşi de Angie, dar numai fiindcă fusese nevoită. Cumva, Cooper fusese implicat în evenimente cu care nu avea nimic de-a face.

Dar cam asta era tot ceea ce ştia despre viaţa lui Fry. În majoritatea timpului ea părea închisă într-un glob propriu, o micuţă capsulă izolatoare în care nimeni nu putea pătrunde. Reuşise oare Liz să treacă dincolo de glob?

Cooper o privi pe Liz peste masă în timp ce aceasta luă nişte curry cu o bucată de lipie.

– Te înţelegi bine cu Diane? întrebă el. De cînd sînteţi prietene?

– Ben...

– Nu credeam că are prieteni în West Street. Despre ce ţi-a vorbit?

Petty puse jos furculiţa şi îi zîmbi ironic.

– Ben, am putea discuta şi despre altceva în afară de Diane Fry?

Cooper simţi că se înroşeşte. Poate că, la urma urmei, curry-ul era prea condimentat pentru el.

JURNALUL MORŢII, PARTEA A CINCEA

În scara asta m-am întors pentru ultima oară. Lumina lunii era filtrată de crengile copacilor, scînteind pe oţel cînd m-am lăsat în jos şi am scos scalpelul din buzunar. Mi-am aplecat capul ca să mă rog. Doamne, dă-mi ceea ce am nevoie. Ştiu că nu este bine, dar, te rog, ia la Tine acest suflet.

Cînd mi-am pus mîinile pe iarba udă, am simţit sub degete asprimea pămîntului şi nodurile rădăcinilor. Am putut să savurez apropierea de pămînt şi să inspir puterea pe care o simţeam dincolo de scoarţă.

Dar apoi mi-am ridicat privirea spre cer. Eram cu faţa spre nord, şi nu eram sigur că asta este bine. Tălpile unui trup trebuie să fie îndreptate spre est, iar capul spre vest. Dar în ce direcţie trebuie să mă rog? Unde este Dumnezeu? Nord, sud, est sau vest? Unde se îndreaptă sufletul cînd este eliberat? Oare pîlpîie în sus, spre soare, ca un fuior de ceaţă care se topeşte în zori? Sau este absorbit de atmosferă, atras în aurora boreală, unde dansează la nesfîrşit în flăcările nordului?

Mi-am lăsat faţa mai jos, pînă cînd am atins oasele. Am mirosit, înclinîndu-mi capul ca să prind jocul umbrelor şi al luminii. Scheletul este un lucru remarcabil. Văzut de aproape,

poate fi considerat o structură arhitectonică care se înalţă spre cer – un peisaj citadin sau o catedrală. Am văzut coastele arcuindu-se graţios, iar craniul – un dom misterios cu adîncuri întunecate, unde lumina lunii sclipea pe ceva rece şi umed.

Încet, mi-am permis să urmez granulaţia învelişului omoplatului, să mă bucur de unghiuri şi de spaţii. Am zîmbit de plăcere simţind fineţea pură, albă, a unei încheieturi, acolo unde odată existase cartilagiul şi funiile negre ale tendonului. Eram atît de aproape de oase că puteam să-mi văd respiraţia condensîndu-se pe suprafaţa lor. Am inhalat mirosul vag – mirosul unei morţi perfecte, pure, şi curate, şi irezistibile.

Apoi am deschis lama. Am început să-mi croiesc drum centimetru cu centimetru, îndepărtînd o fărîmă de pămînt cu o cîrpă, desprinzînd o pînză de păianjen. Cu lama scalpelului, am răzuit o pată neagră de pe pelvis pînă cînd suprafaţa pală a osului a ieşit la suprafaţă. A rămas uşor pătat, dar, în timp, se va albi la fel ca restul. În seara asta nu am purtat mănuşi, dar mi-am ţinut mîinile îndoite din încheietură, ca să nu ating suprafaţa oaselor cu degetele. Mă simţeam ca un muzician care mînuieşte un instrument delicat.

Gîndul mă face să zîmbesc din nou. Într-un fel, sînt asemenea unui muzician, deoarece muzica cere o anumită îndemînare care vine din practică şi din dedicare. Trebuie să ai un unic scop, dacă eşti în căutarea perfecţiunii.

În seara asta nu am fost deranjat. Aşadar, în seara asta nu a trebuit să mă opresc. Cînd am terminat, am pus scalpelul jos cu un sentiment de satisfacţie. Am vrut să fac tot posibilul ca să ajung la un punct cît mai apropiat de perfecţiune. S-ar putea să nu mai am ocazia să mă întorc. Probabil asta a fost ultima mea vizită. Ultima mea oră în sălaşul morţii.

30

Fry nu aşteptase cu nerăbdare ca Ben Cooper să vină la lucru în dimineaţa asta. În timpul nopţii fusese adus un prizonier, iar Fry se consultase cu sergentul de serviciu în legătură cu desfăşurarea interogatoriului.

După ce ieşi pe uşa de siguranţă a celulelor de la preventiv, ca să se întoarcă în clădirea principală, se opri şi îşi ridică gulerul, pentru a se apăra de ploaie. Apoi aruncă o privire în parcarea personalului. Atenţia îi fu atrasă de o lumină ce venea de la un parbrizul unei maşini care tocmai parca. Recunoscu Toyota roşie a lui Cooper şi rămase o clipă pe loc, intenţionînd să-l aştepte, ca să meargă împreună la biroul CID. Îl văzu pe Cooper ieşind din maşină, dar acesta nu se întoarse.

Apoi se deschise portiera din dreapta şi Fry îşi dădu seama că Ben adusese pe cineva la serviciu. Era un adevărat bun samaritean. Probabil maşina lui Gavin Murfin rămăsese în pană şi Cooper îi dăduse o mînă de ajutor.

Tocmai se pregătea să se apropie, cînd observă părul blond şi un pulover bleumarin. Pasagerul matinal al lui Cooper nu semăna deloc cu Gavin Murfin. Absolut deloc. Imaginea unei maşini rămase în pană i se şterse rapid din minte, fiind înlocuită de un scenariu total diferit.

Lui Fry îi era prea dificil să se concentreze, în timp ce urca iarăşi scările. Încerca să-şi amintească ce treburi urgente îi mai rămăseseră de făcut, înainte să fi ieşit. Cu siguranţă mai era ceva. Probabil chiar mai multe lucruri. Dar principala problemă pe care o dorea rezolvată era verificarea acelor schelete din cripta de la Alder Hall. John Casey spusese că se mai făcuse un inventar al oaselor, care s-ar fi dovedit de mare ajutor.

– Alder Hall? Da, cred că te pot ajuta, zise doctorul Jamieson, cînd Fry îi telefonă. Studiul despre care vorbeşti a fost realizat de unul dintre predecesorii mei. Înregistrările trebuie aici, în arhive.

– Ar fi excelent. Dar sînteţi sigur?

– Pot verifica. Şi te anunţ cît de curînd.

Imediat ce intră în încăpere, Cooper simţi că era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, o nelinişte vagă, dificil de identificat. Se uită la Fry şi o văzu punînd receptorul în furcă. Expresia încordată de pe chipul ei îi confirmă bănuielile.

– În timpul nopţii a avut loc un incident la pompele funebre, zise ea, fără să se obosească să spună „bună dimineaţa".

Uimit, Cooper se uită la ceas. Doar nu întîrziase la serviciu sau altceva. De fapt, sosise chiar mai devreme. Simţi că-l cuprinde un val de iritare la impoliteţea ei.

– Un incident? La Hudson and Slack, vrei să spui?

– Unde în altă parte?

– Ei bine, nu ştiu, replică el. Mai sînt destule alte firme de pompe funebre în zona asta.

Fry îl privi cu răceală.

– Da, la Hudson and Slack. O persoană necunoscută sau mai multe au incendiat locul, la primele ore ale dimineţii. Pompierii au raportat că pagubele sînt importante. Încă n-am ajuns acolo. M-am gîndit că poate vrei să vii şi tu – asta dacă nu eşti ocupat cu altceva.

– Cu ce altceva să fiu ocupat?

– Nu ştiu. Sînt o mulţime de alte cazuri sub anchetă, în unitatea asta.

Cooper oftă.

– OK, Diane. Despre asta era vorba în convorbirea pe care-ai avut-o?

– Nu. Poţi să mă crezi sau nu, dar am vorbit cu un antropolog care mi-a fost de ajutor. Cu puţin noroc, ar putea să facă rost de datele privind colecţia de oase de la Alder Hall.

– Asta chiar ar fi un noroc.

– Primul, pînă acum.

– Trebuie să-ți spun că oasele acelea mi s-au părut destul de vechi, zise Cooper. Dacă ar fi existat un craniu uman recent printre acele rămășițe de la Ravensdale, ar fi ieșit în evidență, nu crezi?

– Acum ești și expert, nu-i așa? Ai învățat ceva mai mult decît am crezut de la prietenul nostru profesorul.

Cooper clătină din cap, încercînd să-și alunge iritarea.

– Asta ar putea însemna că nu trebuie să aducem echipa doctorului Jamieson ca să studieze oasele, dacă datele corespund. Așa că am face și economii la buget.

– Și, rapid, toată lumea-i fericită, conchise Fry.

Dar Cooper o privi gînditor. Numai fericită nu părea să fie.

– Conform spuselor lui John Casey, acele oase au fost descoperite undeva pe terenurile castelului, zise ea. Crezi că doamna Chadwick ar putea să știe unde anume?

– S-ar putea.

– Atunci întreab-o.

– Sigur.

Cooper se uită la biroul lui. Lucrările îl așteptau. Dacă era ceva cu adevărat urgent – ei bine, ghinion, doar dacă nu-și putea găsi cîteva minute disponibile. Dar Fry încă nu terminase.

– Ben, tu nu crezi că acea criptă de la Alder Hall este ceea ce el vrea să spună prin „sălașul morții", nu-i așa? îl întrebă ea.

– E doar o bănuială. S-ar putea să nu-nțelegi.

– Pune-mă la încercare.

– Am simțit... Cînd eram acolo jos, am simțit că parcă locul era mort de prea mult timp. Înțelegi ce vreau să spun?

Fry îl privi lung, de parcă încerca cu adevărat să-l înțeleagă.

– Asta-i tot?

– Îmi pare rău.

Cooper își îmbrăcă iarăși haina și se îndreptară spre ieșire. Nu dorea să recunoască în fața lui Fry ceea ce gîndea cu adevărat. Era ceva ce-i spusese Freddy Robertson, cînd îi explicase scopul unui sarcofag și al unui osuar, precum și al ritualurilor care le însoțeau.

Amintirea îi venise în minte în timp ce se afla în cripta de la Alder Hall. Pentru o clipă, Cooper întrezărise ceea ce strămoșii lui credeau în mod instinctiv. Oasele adunate în acea

criptă fuseseră curățate perfect și uscate, iar ultimele resturi de carne care mai rămăsese pe ele fuseseră îndepărtate. Dacă sufletul era reținut în trup de fragmente ale structurii fizice, atunci spiritele care pluteau deasupra acelor oase dispăruseră de multă vreme.

– Apropo, zise Fry după ce se urcară în mașină. Am început să fac unele cercetări privind trecutul lui John Casey.

– Agentul imobiliar? De ce?

– Ei bine, cele două seturi de rămășițe au fost găsite pe moșia Alder Hall. E adevărat că se găseau mult mai aproape de proprietatea domnului Jarvis decît de castel, dar asta se explică prin întinderea moșiei. Casey este al doilea om în ierarhia celor care au în răspundere locul și are acces nelimitat. Imediat ce treci de porțile acelea, nimeni nu poate vedea ce faci. Asta nu este valabil în cazul celor care se apropie din zona Ravensdale, unde există locuitori în acele căsuțe și trecători pe potecă.

– Ca să nu mai vorbim de cei din familia Jarvis și de cîinii lor.

– Exact.

– Ei bine, poate că John Casey nu este cel mai eficient agent imobiliar din lume. Mi s-a părut cam incompetent, dar nu un criminal.

– Nu crezi că s-a cam grăbit să ne atragă atenția asupra lui Maurice Goodwin și a rolului său la Alder Hall? Mie mi s-a părut un lucru cam prea convenabil.

– Serios?

– Uite, Goodwin a părăsit compania acum trei luni. Și pur și simplu a fost o întîmplare că John Casey nu a făcut aranjamentele necesare ca altcineva să verifice din cînd în cînd castelul? Și doar întîmplător el nu a găsit un înlocuitor pentru Goodwin? De ce nu? Ce are atît de special slujba asta încît nu a fost mulțumit de nici unul dintre candidați?

– Nu știu. Diane, ce vrei să sugerezi?

– Mă întreb dacă John Casey nu a aranjat ca Maurice Goodwin să fie țapul ispășitor asupra căruia să cadă vina dacă lucrurile ieșeau prost. În orice caz, aș vrea să știu de ce a plecat Goodwin.

– Domnul Casey vorbea de nepotrivire de opinii.

– Asta înseamnă de obicei un conflict deschis cu şeful. Dar dacă John Casey l-a pus în mod deliberat pe Goodwin în situaţia de a-şi spune că s-a săturat şi să plece?

– Şi să-l lase pe Casey liber să se ocupe singur de proprietate?

– Da.

– Dar liber să facă ce, Diane? Să arunce cadavre în tufişuri?

– Sau să-i ofere altcuiva ocazia să facă asta.

– E puţin cam riscant, spuse Cooper. Dacă venea vreun cumpărător să viziteze proprietatea? Se putea trezi pe cap cu topografi şi constructori care să mişune peste tot.

– Nu fără să ştie în prealabil lucrul ăsta. Casey este omul cu cheile, nu uita. În plus, castelul a fost scos la vînzare acum doi ani. Sînt sigură că a epuizat stocul de potenţiali cumpărători cu mult timp în urmă.

– Doi ani, aşa e... Cooper făcu mental nişte calcule. Pun pariu că acela care a aruncat cadavrul lui Audrey Steele spera că proprietatea nu-şi va găsi niciodată un cumpărător şi că va rămîne în paragină. A neglijat însă faptul că Legea dreptului la liberă circulaţie le va da acces neîngrădit trecătorilor.

– Mă întreb dacă John Casey a sugerat vreodată posibilitatea reducerii preţului de vînzare a proprietăţii.

– De ce?

– Păi asta este ceea ce ar face în mod normal un agent dacă nu poate găsi un cumpărător. Îl sfătuieşte pe vînzător să lase un pic din preţ. Dacă refuzi să faci asta, pari că nu eşti serios în privinţa dorinţei de a vinde.

– Se pare că, brusc, ştii foarte multe despre piaţa imobiliară, Diane. Credeam că nu ai avut niciodată o casă proprie. Ai închiriat un apartament, la fel ca mine.

– Nu am locuit întotdeauna în Derbyshire. Am trăit în civilizaţie înainte de a veni aici.

Fry se întoarse şi privi pe geamul maşinii, de parcă era deja cu gîndurile în altă parte.

– Dacă Alder Hall este „sălaşul morţii“, spuse Cooper, atunci John Casey a avut dreptate măcar într-o privinţă.

– Care anume?

– E puţin mai diferit decît vînzarea unei case obişnuite.

Cooper rîse şi o privi pe Fry. Dar pe chipul ei nu văzu nici o schimbare. Era cu gîndurile departe, într-un loc unde nu existau prea multe motive de veselie.

Parcarea de la Hudson and Slack era goală, cu excepţia camionetei investigatorului din partea pompierilor şi a două vehicule ale poliţiei. La prima vedere, cît timp Cooper şi Fry parcurseră strada, clădirea nu le păru afectată. Firma de la intrare era intactă şi anunţa că Hudson and Slack era o afacere de familie demnă de încredere. Abia cînd parcară lîngă o maşină de patrulare, observară pereţii înnegriţi şi geamurile sparte. Parcarea era plină de apă, dar era greu de spus cîtă se datora ploii şi cîtă provenea de la furtunurile pompierilor.

– Pagubele sînt serioase, dar au fost afectate numai birourile şi o cameră de depozitare, spuse investigatorul, scuturîndu-şi cenuşa de pe haina fluorescentă. Din fericire, uşile interioare sînt destul de solide şi sînt dotate cu mecanisme de închidere automată. Au rezistat la foc suficient timp ca primul dispozitiv de la faţa locului să aducă focul sub control, în aproape jumătate de oră.

– Nu există nici o îndoială că focul a fost pus deliberat? întrebă Fry.

– Nici una. Uşa din spate a fost forţată şi există urme ale unei substanţe inflamabile peste tot în camera de depozitare. Focul a fost pornit la 1,50-1,80 metri de uşă. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu maşina.

– Cu maşina?

Bărbatul făcu un semn către zona din spatele clădirii.

– Acolo este un dric ars complet. Piromanii voştri au spart parbrizul, au aruncat substanţa inflamabilă înăuntru şi i-au dat foc. Am găsit resturile unei canistre de plastic pe scaunul din faţă.

– Asta ne-ar putea fi de folos.

Investigatorul zîmbi.

– Plasticul nu se comportă prea bine la foc, aşa că nu a mai rămas decît un morman topit. Dar sînteţi bine-veniţi să-l studiaţi. Mă îndoiesc că legiştii vă vor spune prea multe, în afară de faptul că este verde.

– Verde? Ce înseamnă asta?

– Adică, dacă au respectat legea, benzina a fost fără plumb.

Poliția întinsese două benzi ca să marcheze locul, între clădire și gard, și un polițist în uniformă, cu o haină impermeabilă, stătea în apropiere, cu un clipboard în mînă, păzind perimetrul. Se auzi cineva tușind și pietrișul scîrțîind, după care un criminalist ieși pe ușa distrusă. Cooper văzu cu plăcere că era Liz Petty. Dar, avînd în vedere gradul actual de ocupare a posturilor, erau șanse de cincizeci la sută ca ea să fie chemată la locul faptei.

Petty zîmbi, apoi o privi pe Fry și își înclină capul, ca să-și șteargă cu mîna acoperită de mănușă o urmă de cenușă de pe frunte.

– Nu-i nici un secret ce s-a întîmplat aici, spuse ea.

– Așa se pare, răspunse Fry. Dar, fără îndoială, ne poți ajuta cu ceva.

Criminalista clipi ușor, dar evită cu grijă să se uite direct în ochii celorlalți. Arătă spre gard.

– Pe acolo au intrat făptașii pe proprietate. Au tăiat gardul și au sărit zidul dinspre linia ferată.

Cooper se îndreptă spre zid și se uită prin spărtură.

– De partea cealaltă a șinei sînt cîteva unități industriale.

– Camere de supraveghere? întrebă Fry.

– Cîteva, dar acoperă numai proprietatea. Nu exista nici un motiv să pună o cameră în direcția asta.

– Va trebui să vedem dacă vreuna a funcționat în timpul nopții.

Petty își plimbă o mînă de-a lungul tocului ușii.

– Am prelevat cîteva urme de unelte de pe ușă. Dar probabil au folosit un drug sau o rangă obișnuită.

– De ce ușa asta se deschide în afară? se interesă Fry.

– În mod ironic, fiindcă este o ieșire de incendiu.

– Și în camera de depozitare a fost folosit lichid inflamabil?

– Da, și două uși interioare au fost forțate. Apropo, aș vrea ca ușile să fie scoase și duse la laborator.

– De ce?

– Făptaşii se grăbeau, aşa că nu s-au obosit să folosească un şperaclu la uşile interioare – le-au deschis cu un şut. Sînt destul de sigură că există urme de gheată pe panourile uşilor. Dar, avînd în vedere distrugerile produse de foc, o să am nevoie de facilităţile de la laborator ca să obţin ceva util de pe ele.

– Te referi mereu la „ei", spuse Cooper. Ce te face să crezi că au fost mai multe persoane?

Petty ridică din umeri.

– Nu există probe directe, decît dacă obţinem de pe uşi două urme plantare diferite. Dar nu şi-au pierdut vremea aici. Pompierii au spus că un echipaj a ajuns la faţa locului la zece minute de la declanşarea alarmei. Eu aş spune că au fost două persoane, posibil trei. Doi au deschis uşile, al treilea a împrăştiat benzina. Au ieşit rapid din clădire, au aruncat înăuntru un chibrit sau o cîrpă aprinsă şi au plecat. În afară de cel care nu a fost mulţumit cu ceea ce a obţinut...

– Te referi la dric.

– Da. Nu a fost un gest cu adevărat necesar. Pare să fie o răzbunare. Probabil că le-a întîrziat plecarea cu vreo două minute.

Fără să treacă dincolo de bandă, Cooper se duse într-un loc unde putea vedea curtea şi dricul cu vopseaua scorojită. În mod curios, numai partea din faţă fusese arsă, compartimentul din spate rămînînd aproape intact, deşi era înnegrit de fum pe dinăuntru.

– Ce s-a întîmplat cu celelalte vehicule? întrebă Fry. Aici erau cîteva limuzine şi un alt drio.

– Personalul a fost lăsat să le ducă de aici, spuse Perry. Aveau o înmormîntare programată la prima oră, aşa că poliţiştii i-au lăsat să se ocupe de asta. Era chiar şi un cadavru în camera frigorifică. Partea aceea a clădirii nu a fost afectată, dar curentul a fost întrerupt, aşa că nu-l puteau lăsa pe bietul amărît acolo.

– Cred că a fost o decizie corectă, mormăi Fry nemulţumită. Putem intra, sau încă ţineţi locul numai pentru voi?

– Păşiţi pe plăcile puse pe jos şi nu vă îndepărtaţi de perete.

Cooper rămase în urmă, în timp ce Fry intră în clădire. Se uită la Petty.

– Îmi pare rău pentru comportamentul lui Diane. A fost așa de cînd am ajuns la serviciu. Nu știu ce a apucat-o.

Criminalista începu să-și scoată mănușile. Fața îi era îmbujorată și strălucea de la ploaie.

– Cred că eu știu.

– Serios? A vorbit ceva cu tine?

– Nu pot să-ți spun, Ben. Se uită la fereastra camerei de depozitare, apărată de bare de oțel, dar ale cărei geamuri se spărseseră de la dogoarea focului. Mai bine du-te, altfel o să ai necazuri.

Cooper începu să se îndrepte spre ușă, apoi ezită.

– Ne vedem mai tîrziu?

Petty aprobă cu un gest al capului.

– Da.

Diane Fry stătea în clădirea incendiată, duhoarea fumului și a mobilei arse umplîndu-i nările. Apa vărsată de furtunurile pompierilor încă băltea pe podea, neagră și plină de cenușă. Era conștientă că Ben vorbea afară cu Liz Petty, dar nu putea să audă ce spuneau și nici nu dorea asta. Se îndepărtă de fereastră, ca nu cumva să-și audă numele. În adîncul sufletului, își stăpînea un val de furie. Era prea puternic ca să-l mai poată stăpîni multă vreme și simțea că barajul va ceda. Trebuia să-l canalizeze în altă direcție.

Privi în jur în depozit. O ușă aflată drept în față ducea spre ceea ce ea își aducea aminte că era camera personalului, folosită de dricari și de personalul administrativ în pauza de masă. Erau cîteva mese și niște scaune din bare cilindrice de oțel, o chiuvetă, un aragaz, un frigider. Tapetul se desprinsese de pe pereți și atîrna în fîșii, ca pielea arsă. Linoleumul se topise și se umflase luînd forme contorsionate – contururi selenare care înghițeau umbrele reflectoarelor aduse de criminaliști.

În dreapta, o a doua ușă era deschisă. Fry traversă cu grijă încăperea, călcînd pe plăcile de aluminiu. Simțea o frică irațională la gîndul de a atinge ceva – nu că ar putea lăsa amprente, ci de teama că suprafețele carbonizate i-ar putea lăsa urme negre pe piele sau pe haine. Avea impresia că acestea ar putea cumva

să o contamineze, să scoată la iveală petele negre pe care le simţea crescînd în mintea ei, încă de cînd ascultase acele apeluri telefonice.

Oriunde se dusese în ultimele zile se întrebase dacă nu se afla în sălaşul morţii. Se aştepta în orice clipă să găsească un cadavru, de parcă o grămadă putrezită de saci însîngeraţi se ascundea în spatele fiecărei uşi, de parcă foşnetul viermilor colcăind în carne aştepta undeva la limita audibilului. Dar acum nimeni nu o punea să caute, să urmărească.

Fără să realizeze prea bine că încă înainta, Fry intră în cealaltă cameră. Ce era aici? La început, nu putu să-şi dea seama ce reprezenta terciul negru de la picioarele ei şi grămezile ude care se ridicau la cîţiva centimetri din apă. Mai multe forme murdare de cenuşă erau înşirate de-a lungul unui perete, cu sertare de metal pătat larg deschise. Dulapurile pentru acte. Se afla în camera din spatele biroului principal, unde erau ţinute documentele.

– O, Doamne!

Fry se întoarse şi îl văzu pe Cooper în spatele ei, în pragul uşii. El întinse o mînă spre unul dintre dulapuri şi şterse cenuşa de pe o etichetă laminată.

– Fişele de personal, spuse el. Au dat foc fişelor de personal.

31

Puţin mai tîrziu în acea dimineaţă, Cooper avu în sfîrşit ocazia să se ocupe de dosarele care i se adunară pe birou, împrospătîndu-şi memoria în caz că în ele era ceva important ce uitase. Nu se alese cu prea mult. Dar răsfoirea dosarelor îl făcu să se simtă un pic mai bine, ca şi cum atingerea lor ar fi putut menţine în viaţă o anchetă.

Ridică privirea să se asigure că îi putea capta atenţia lui Diane Fry.

– Cred că cineva din familia lui Audrey Steele a fost responsabil pentru incendiere, spuse el. O răzbunare în numele lui Audrey.

– Răzbunare pentru ce? Încă nu ştim ce s-a întîmplat cu ea.

– Ar putea reprezenta o reacţie emoţională, nu una logică. Dar erau supăraţi pe bună dreptate şi trebuiau să găsească pe cineva pe care să dea vina. Cred că au auzit ceea ce doreau cu adevărat să audă, ultima oară cînd i-am făcut o vizită doamnei Gill.

– I-am văzut pe cîţiva dintre membrii familiei la înmormîntarea ecologică a lui Audrey, zise Fry. Pun pariu că unii ne sînt cunoscuţi. Pentru început, unul dintre ei era fratele lui Micky Ellis. Să vedem dacă putem găsi vreo agresiune violentă prin dosarele lor.

– Aici vorbim de Devonshire Estate, afirmă Cooper. Dacă nu au realizat chiar ei acţiunea de incendiere, atunci nu se poate să nu cunoască oameni care ar face-o pentru cîteva lire.

– Ai dreptate. Dar e necesar să depunem nişte eforturi în acest sens. Aş vrea să fiu sigură că familia lui Audrey Steele a fost responsabilă de acel incident. În caz contrar, aş putea începe să suspectez că a făcut-o cineva de la firma Hudson and Slack.

Cooper încuviinţă din cap.

– S-ar putea dovedi foarte convenabil pentru cineva faptul că fişele de personal au fost arse.

– Exact. Le-am cerut legiştilor să reconstituie cît de mult pot. Dar focul şi furtunurile pompierilor au făcut o treabă destul de „bună“, din cîte am văzut.

– De fapt, ăsta-i un lucru bizar, spuse Cooper. Acele dulapuri cu documente erau din oţel. Au fost proiectate să fie rezistente la foc, atîta timp cît ţii sertarele închise.

– Acele sertare arătau ca şi cum erau deschise cînd a început focul.

– Da, cred că aşa trebuie să fi fost, după cum a ars conţinutul lor.

Fry se uită la el.

– Nu, nu înseamnă nimic. Incendiatorii probabil că au deschis sertarele şi au azvîrlit dosarele pe podea, ca totul să ardă mai bine, asta-i tot.

– Dosare confidenţiale? Dulapurile n-ar fi trebuit să fie încuiate?

– Trebuie să întrebăm personalul de la birou.

Cooper se uită la ceas şi începu să-şi pună haina.

– Ei bine, să-mi spui dacă vrei să mai fac ceva, Diane.

– Unde pleci?

– Vreau să stau din nou de vorbă cu Vernon Slack. E înspăimîntat de ceva, şi o să descopăr de ce anume. Şi apoi s-ar putea să-l abordez pe Billy McGowan.

– McGowan? Nu de unul singur! M-ai înţeles?

– OK.

– Şi, Ben, ce-i cu cîinele?

– Am discutat cu unul dintre poliţiştii care colaborează cu Serviciul Antibraconaj. După informaţiile culese de pe plan local, braconierii operează adesea în diferite zone ale domeniului Alder Hall, dar niciodată nu au existat reclamaţii din partea proprietarilor.

Fry zîmbi.

– Ce ciudat! Pe ce pui pariu că domnul Casey face şi el un ban, facilitîndu-le accesul?

– Luîndu-şi partea de la bandele de braconieri? E posibil.

– Asta ar explica de ce dorește să păstreze locul pentru sine.

– Poate că fostul angajat ar avea ceva de spus.

– Maurice Goodwin, da.

– Problema e că eu consider că braconierii au fost, probabil, cei care i-au împușcat cîinele lui Tom Jarvis. L-ar fi putut confunda cu o vulpe sau cu o căprioară mică. Dar Jarvis nu pare să creadă așa ceva. El bănuiește că a făcut-o cineva în mod deliberat. De fapt, presupun că ar putea avea un nume sau două în minte, dar nu spune despre cine e vorba.

– Va trebui să găsești o cale de a-l face să-și dea drumul la gură, Ben.

– Voi încerca.

– Apropo, zise Fry, a sunat David Mead. Ți-l amintești pe pompierul hoinar?

– Bineînțeles.

– Ei bine, domnul Mead a făcut o treabă bună pentru noi. I-a depistat pe cei care au lăsat obiecte în ascunzătoarea Petrus Two – pe toți, cu excepția unuia. Există doar un singur obiect aflat pe listă al cărui proprietar nu a fost găsit.

Cooper îi studie figura, detectînd sentimentul de frustrare pe care încerca să și-l stăpînească.

– Numai unul? întrebă el. Lasă-mă să ghicesc – brelocul de chei cu schelet fosforescent? Simbolul clasic al morții, un memento inteligent din partea apelantului nostru.

– De fapt, spuse Fry, brelocul a fost lăsat de către o fetiță în vîrstă de doisprezece ani, din Hathersage, care iese la plimbare cu bunica ei, în fiecare duminică. A cumpărat obiectul din Whitby, ca suvenir.

– Experiența Dracula?

– Probabil. Fry oftă. De fapt, singurul obiect neidentificat din ascunzătoarea Petrus Two e afurisita de carte scrisă de Beatrix Potter.

Cooper stătea și se uita la ștergătoarele de parbriz, în timp ce aștepta trecerea cortegiului funerar. Apoi își întoarse Toyota. Intră ușor pe șosea, tăind calea unei furgonete de transport și ridicînd mîna într-un gest conciliant, atunci cînd șoferul îi aruncă

o privire fioroasă. În curînd ajunse din urmă ultima maşină a participanţilor la înmormîntare şi rămase aproape, în spatele ei, în timp ce cortegiul îşi continua drumul pe străzile ude. Limuzinele erau atît de caracteristice, încît le remarcase venind înspre el cu trei sute de metri înainte de a ajunge la firma Hudson and Slack. Nu erau prea multe şanse de a rămîne neobservat într-un Daimler cu numere personalizate, chiar fără coşciugul cu furnir de stejar, aflat în spate.

Cînd Cooper sosi la crematoriu, Melvyn Hudson aştepta deja sub terasă, stînd de vorbă cu Christopher Lloyd. Hudson păru să recunoască Toyota. Îşi pierdu interesul pentru ceea ce-i spunea Lloyd, în timp ce-l privea pe Cooper parcînd în spatele maşinilor participanţilor la înmormîntare.

Dar Cooper nu se apropie imediat de Hudson, ci îl lăsă să se impacienteze pentru cîteva minute. Era o tactică bună, şi el intenţiona să se folosească de ea la maximum. Aşadar, se plimbă prin parcare, pe lîngă coroanele de flori şi suporţii de metal pe care erau aşezate cartonaşele cu numele celor programaţi pentru ziua respectivă. Mulţi dintre cei incineraţi aici erau comemoraţi prin plantarea unor tufe de trandafiri în grădina amintirilor. Erau straturi mari, circulare, de trandafiri, separate de iarbă tunsă îngrijit. Cooper îşi reaminti de pasiunea pentru trandafiri a doamnei Madeleine Chadwick. Triumful binelui asupra răului. Floarea parfumată şi spinii veşnici.

Grădina nu era atît de liniştită pe cît se aştepta. Traficul de pe şoseaua de centură reprezenta un zgomot de fond constant care acoperea ciripitul păsărilor. Urmele de mercur emanate de coşul crematoriului se confruntau cu fumul ce ieşea din ţevile de eşapament.

După ce grupul de participanţi intră în capelă, Cooper îi căută în jur pe cioclii de la Hudson and Slack. După ce duseseră sicriul înăuntru, ei părăsiseră capela şi profitau de ocazia de a lua o pauză pînă cînd se termina slujba. Stăteau în costumele lor negre, la umbra unui perete, lîngă maşini, fumînd şi discutînd.

– Domnul McGowan? Am putea schimba o vorbă?

– Lui Melvyn nu i-ar plăcea să apăreţi în felul ăsta la funeralii, spuse McGowan, privindu-l pe Cooper cu un zîmbet vag. Ar putea dăuna afacerilor.

În timp ce vorbea, clătina îngîmfat din cap. Cooper mai văzuse acest gest, de obicei la oamenii care avuseseră de-a face cu poliţia şi credeau că îşi cunosc drepturile.

– Unde e Vernon astăzi? întrebă el.

– A sunat că e bolnav.

– Ce-a păţit?

– Habar n-am.

– A pomenit că nu se simte bine?

– Mie nu mi-a spus. Dacă stau să mă gîndesc, el nu e genul care să fie bolnav sau care să chiulească. Din punctul ăsta de vedere, Vernon e cel mai de încredere tip pe care l-am cunoscut.

– Poate a avut o noapte grea, spuse Cooper. Nu cred că e cea mai bună idee să apari mahmur la o înmormîntare.

– Păi, nu ştiu, răspunse McGowan. Probabil o faţă palidă şi nişte ochi înfundaţi în orbite s-ar potrivi cu ocazia. Un tuşeu al vieţii în tabloul morţii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Atîta vreme cît nu vomiţi în dric, totul e în regulă.

Cooper zîmbi politicos. Auzise comentarii şi mai dure la scena unor crime violente – umorul sinistru al oamenilor care trebuiau să rîdă în faţa morţii, fiindcă o întîlneau în fiecare zi.

– În orice caz, continuă McGowan, Vernon nu bea.

În mod ciudat, pe Cooper îl preocupa ceva din cele spuse de Vernon Slack. Şi îl nedumerea. La urma urmei, nu era ca şi cum acesta îi spusese cu adevărat ceva – în mod sigur nu ceva pe care Cooper să nu-l ştie deja. Dar Vernon îi văzuse pe Melvyn Hudson, pe Christopher Lloyd şi pe ceilalţi zi de zi, cînd nu erau cu garda ridicată. Poate nu fuseseră destul de atenţi la ce vorbeau, cînd tînărul era în apropiere, cu capul sub capotă. Într-un fel, Vernon ar putea fi persoana care să vadă dincolo de aparenţe şi să cunoască adevărul.

Cooper se gîndi la discuţiile pe care le avusese cu Vernon. Fuseseră limitate şi concise, stîngace şi nefolositoare, de fapt. Clătină din cap. Nu-i sărea nimic în ochi. Aşa că, poate, nu era ceva ce spusese Vernon, ci felul în care spusese. Dacă la momentul

respectiv nu observase ceva deosebit, era puţin probabil ca acum să-şi aducă aminte.

„Nu e nevoie de aşa ceva, înţelegeţi, spusese Vernon. Ne facem treaba şi avem grijă de participanţi, iar apoi plecăm acasă. Uneori, nici măcar nu ştii detaliile unei solicitări, pînă cînd nu ajungi la locuinţa de unde ai de făcut un transport. Şeful se ocupă de toate celelalte treburi şi ne spune cînd are nevoie de noi."

Cooper încetini puţin pasul, pe măsură ce îşi amintea. Îl putea auzi pe Vernon rostind asta, cuvînt cu cuvînt, şi totuşi atunci nu observase. Desigur, poate că nu era nimic. Dar era ceva demn de menţionat, la momentul potrivit.

Gavin Murfin se prăbuşi pe scaun cu un oftat, aruncă o pungă de hîrtie în coşul de gunoi şi rupse plasticul care învelea un sendviş.

– Să obţii numele astea e ca şi cum ai scoate dinţii cuiva, spuse el.

Fry ridică privirea. Oare Gavin îşi lua prînzul mai devreme sau micul dejun mai tîrziu? Cu el nu puteai fi niciodată sigur.

– Ce nume? întrebă ea.

– Ale celor care au lucrat la Hudson and Slack cu optsprezece luni în urmă.

– *Poftim?*

Uimit de tonul ei, Murfin se opri cu sendvişul la jumătatea drumului spre gură.

– Ce s-a întîmplat?

– Vrei să spui că ai o listă cu personalul care a lucrat la Hudson and Slack?

– Mda. Mi-ai cerut să aflu date despre trecutul lui Richard Slack. Ei bine, la momentul respectiv, unui tip isteţ i s-a părut cam ciudat că Slack s-a dus să ridice un cadavru de unul singur. Asta, împreună cu faptul că femeia a spus că i s-a părut că vede pe cineva fugind, l-a făcut pe acel detectiv să-i verifice pe cei de la firmă, în caz că Slack îl contactase pe vreunul dintre ei înainte de accident. O pierdere de vreme, după cum s-a dovedit, dar trebuie să recunosc că a fost făcută cu mare atenţie.

– Gavin, eşti minunat.

Murfin muşcă din sendviş cu satisfacţie.

– Ura! Nu vrei s-o suni şi pe nevasta mea ca să-i spui asta? Ar aprecia gestul foarte mult.

– Am pierdut dosarele de personal de la Hudson and Slack în incendiul de noaptea trecută, îl informă Fry. Foarte convenabil pentru domnul Hudson, după cîte se pare. A încercat să ne convingă că dosarele nu erau complete, fiindcă unii dintre angajaţii lui erau angajaţi temporar.

– Probabil că trebuia să ştie despre cine era vorba. La urma urmei, el îi plătea.

– Ei bine, presupun că asta era problema. Plătea cu bani gheaţă şi nu se puneau întrebări.

– Şi la omul cu impozitele nu ajungea nimic, nu?

– Oricum, bună treabă, Gavin. Pe listă e cineva cunoscut?

– Nu mi-a sărit nimic în ochi. Dar o să dau lista să fie verificată în baza naţională de date a poliţiei.

– Dă-mi să văd!

Murfin îi întinse lista. Fry era bucuroasă să o ţină în mînă înainte ca pe ea să ajungă şi mai multe firimituri. O cercetă repede cu privirea, observînd cîteva nume familiare, dar cîteva îi erau complet necunoscute. Cu optsprezece luni în urmă nu era un moment atît de îndepărtat, dar se părea că se produsese o schimbare semnificativă, mai ales în rîndul cioclilor şi al şoferilor.

– Ia te uită! exclamă ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Este un nume la care nu m-am aşteptat. Thomas Edward Jarvis, Litton Foot. Ăsta e omul cu cîinii, nu-i aşa, Gavin?

– Ai dreptate, aprobă Murfin. Unul dintre ei a fost împuşcat, nu?

Fry puse lista jos.

– Cine ar fi crezut că domnul Jarvis a lucrat la un moment dat pentru Hudson and Slack? Pun pariu că nu prietenul lui, Ben Cooper.

– Ai de gînd să-i spui, domnişoară sergent?

Dar Fry îl privi fără cuvinte în timp ce Gavin îşi termina sendvişul.

– Gavin, ce-ai vrut să spui cu „femeia a spus că i s-a părut că vede pe cineva fugind"?

***

În acea dimineaţă, participanţii la înmormîntare optaseră pentru muzică tradiţională. Cooper auzea sunetul unei orgi electronice cîntînd primele note triste. Privea cum cei prezenţi la înmormîntarea anterioară treceau pe lîngă flori, prin ploaie, cînd îi sună telefonul mobil. Recunoscu numărul lui Fry.

– Da, Diane?!

– Thomas Jarvis. Ştiai că a lucrat la Hudson and Slack, cu optsprezece luni în urmă?

– Nu, habar n-aveam, răspunse Cooper.

– Nu a pomenit de aşa ceva cînd ai vorbit cu el?

– Nu. Dar nici n-ar fi avut vreun motiv s-o facă – subiectul Hudson and Slack nu a fost menţionat vreodată. Dar eşti sigură că a lucrat acolo? Cu optsprezece luni în urmă?

– Apare pe lista angajaţilor, în timpul anchetei făcute cu ocazia accidentului lui Richard Slack.

– E o coincidenţă cam ciudată, nu crezi?

– Coincidenţă? Ben, ţie chiar îţi place să acorzi omului prezumţia de nevinovăţie, nu?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ne-am întrebat de ce nici unul dintre cîinii lui Jarvis nu a detectat prezenţa unui cadavru în descompunere care zăcea în pădurile din apropierea proprietăţii lui, spuse ea. Îţi aminteşti?

– Da, dar exista o posibilă explicaţie pentru asta. Cineva s-ar fi putut întoarce destul de recent la locul respectiv ca să expună rămăşiţele, după ce nu mai rămăsese decît scheletul şi mirosul se risipise.

– Dar nu există nici o dovadă care să susţină această teorie, nu?

– Ei bine, nu.

– Aşa că ar trebui să luăm în consideraţie un scenariu alternativ.

Lui Cooper nu-i plăcu ce auzi. În limbajul lui Fry, un scenariu alternativ însemna întotdeauna veşti proaste pentru cineva.

– Ai un astfel de scenariu în minte, Diane?

– Desigur. Ce e mai probabil decît că animalele lui Jarvis au detectat cadavrul în descompunere? Poate toţi cîinii lui ştiau că un cadavru se află acolo şi au început să se agite – au lătrat sau au indicat într-acolo cu nasul, sau ce-or mai face cîinii în astfel de situaţii.

Cooper izbucni în rîs.

– Şi nu crezi că Jarvis şi-ar fi dat seama?

– Ba da.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea în timp ce Fry aştepta răbdătoare. Cooper ştia că trebuia să ajungă la aceeaşi concluzie ca ea, fără să fie îndemnat. În acest caz, era o concluzie la care nu dorea să ajungă. Dar ea îşi pierdea răbdarea dacă trebuia să aştepte prea mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, spuse ea. Dar dacă Jarvis nu a observat comportamentul cîinilor dintr-un motiv foarte simplu – ştia foarte bine că trupul se afla acolo?

Cooper începu să se plimbe încoace şi încolo, conştient că unii dintre participanţii la următoarea înmormîntare îl priveau.

– Da, înţeleg ce vrei să spui, Diane.

– Trebuie să-l faci pe Jarvis să vorbească. Ştiu cum te comporţi în prezenţa unuia dintre sufletele tale pereche de la ţară, Ben. Comunicaţi prin mormăieli masculine şi prin tăceri pline de înţeles. Dar ai grijă să-i pui unele întrebări dure.

– O să mă ocup astăzi de asta. Dar mai întîi mai am o vizită de făcut.

– OK. Şi mai trebuie să ştii ceva...

Cooper începuse deja să se îndrepte spre maşină. Mută telefonul în cealaltă mînă, ca să ajungă la buzunarul în care se aflau cheile.

– Ce anume?

– Îţi aminteşti că domnul Slack era singur cînd a murit în accidentul de maşină?

– Da, şi?

– Ei bine, am stat şi m-am gîndit. Cît de probabil este ca un antreprenor de pompe funebre să meargă singur să ridice un cadavru? Este imposibil ca o singură persoană să mute cu uşurinţă un cadavru, dacă nu este vorba de al unui copil.

– Poate că urma să se întîlnească acolo cu altcineva?

– Este posibil. Dar Gavin a cercetat raportul anchetei făcute ulterior.

– Şi?

– Au existat unele neclarităţi privind mărturia unei martore – o şoferiţă care a ajuns prima la locul accidentului şi a sunat la 999. Ea le-a spus poliţiştilor de la circulaţie că văzuse pe cineva cu aproape un kilometru în urmă, înainte să ajungă la locul accidentului, care era chiar după o curbă. A văzut un bărbat alergînd pe marginea drumului. Era o beznă totală, desigur. Din păcate, nu avea nici un motiv să-i acorde atenţie la momentul respectiv – era înainte să ştie că avusese loc un *accident*. A fost frapată de faptul că persoana respectivă alerga. Şi, mai important, că nu alerga de-a lungul drumului, ci în sus pe pantă, de parcă se îndrepta spre cîmpuri, ca să se îndepărteze de drum. Ea a avut impresia că omul a făcut asta fiindcă auzise maşina apropiindu-se.

– Era sigur un bărbat?

– Era destul de convinsă de asta.

– E cam vag, Diane.

– Aşa a crezut şi cel care a anchetat cazul. Nu exista nici o dovadă convingătoare că mai fusese cineva în maşină cu Richard Slack. Personalul de la firmă a fost interogat, dar toţi au spus acelaşi lucru – Richard nu le-a cerut să-l însoţească în acea seară.

– Ce vrei să spui?

Cooper se afla încă lîngă maşină, cînd orga începu să cînte în capela crematoriului. Nu *Abide With Me*, ci un imn pe care nu-l recunoscu la început. Vocile enoriaşilor alăturate în versurile de început mai degrabă mascau melodia, în loc s-o facă mai clară.

– A fost chemat destul de tîrziu, spuse Fry. La trei dimineaţa. Cred că Richard Slack nu a dorit să-l sune pe unul dintre angajaţii obişnuiţi. Făcînd parte dintr-o firmă de familie de felul acesteia, cred că ar fi apelat la partenerul său ca să rezolve problema.

– Melvyn Hudson.

– Desigur.

– Diane, chiar dacă teoria ta este corectă, un pasager care pleacă de la locul unui accident nu comite o infracţiune gravă.

Dacă Hudson se afla în maşină, se poate să fi fost şi el rănit. Ar fi putut fi şocat sau ceva de genul ăsta.

– După cum am mai spus, a fost chemat foarte devreme. În primele ore ale dimineţii, de fapt. Nu era trafic deloc pe drumul acela la trei dimineaţa. Femeia care a descoperit accidentul se afla pe drum fiindcă trebuia să prindă o cursă de dimineaţă de pe aeroportul East Midlands şi drumul reprezenta o scurtătură dinspre casa ei spre Autostrada 1. După cum a spus anchetatorul, a fost un ghinion că nu exista trafic, fiindcă Richard Slack nu a murit imediat. Cauza morţii a fost pierderea de sînge şi faptul că s-a înecat cu propria vomă, ca urmare a poziţiei în care a rămas după accident.

– O, Doamne!

– Exact. Rapoartele medicale au tras concluzia că probabil ar fi supravieţuit dacă ar fi fost cineva prin preajmă ca să-l aşeze într-o poziţie adecvată şi să sune după o ambulanţă. Dar n-a fost nimeni acolo, aşa că Richard Slack a murit.

În cele din urmă, Cooper recunoscu imnul care se auzea din capelă: *The Lord's My Shepherd*. Două versuri pluteau mai clar decît celelalte prin grădina amintirilor: „Da, deşi umblu prin grădina întunecată a morţii / De nimic nu mă tem".

Cîteva minute mai tîrziu, Cooper se îndreptă spre Devonshire Estate. Trecu de casa lui Vivien Gill cu vreo cîţiva metri, verificînd numărul maşinilor de pe stradă, înainte să parcheze lîngă trotuar şi să se întoarcă la uşa casei.

– Credeam că aţi terminat cu mine, spuse doamna Gill. Acum totul s-a încheiat, din punctul meu de vedere.

– Nu vă interesează să aflaţi cine a furat trupul fiicei dumneavoastră?

– Asta depinde de dumneavoastră. Părerea generală este că nu o să ajungeţi nicăieri.

– Părerea generală? Adică în rîndul familiei dumneavoastră?

– Am vorbit despre asta după înmormîntarea de sîmbătă, evident.

– Sînt sigur că aţi făcut-o, spuse Cooper. Îmi imaginez că după cîteva pahare la cîrciumă discuţia s-a încins destul de tare, nu?

– Unii membri ai familiei erau supăraţi. Şi eu am fost supărată. Nu ne vine să credem ce s-a întîmplat, iar voi nu aveţi de gînd să faceţi nimic în privinţa asta, nu-i aşa?

– Înţeleg. Aşa că aţi hotărît să luaţi problema în propriile mîini.

– Eu?

– A, nu dumneavoastră, doamnă Gill. Dar le-am cunoscut pe cîteva dintre rudele dumneavoastră, vă amintiţi?

– Nu vreau să vă aud vorbind în felul acesta despre familia mea.

– Sînteţi rudă cu Micky Ellis?

– Da, dar numai prin alianţă, prin fiica mea cea mare. Şi ce dacă?

Cooper oftă exasperat.

– Doamnă Gill...

– Cred că ar fi bine să plecaţi acum, spuse ea.

– Trebuie să ştiu...

– Vă pierdeţi timpul. Nu am de gînd să vă spun nimic despre ei. Nici măcar numele lor sau unde locuiesc.

– Ştiţi că putem să aflăm asta.

– Atunci, faceţi-o! Arestaţi-mă şi băgaţi-mă în puşcărie. Tot nu o să vă spun nimic. Şi nici altcineva nu o va face.

Cooper aproape că înjură de exasperare. Femeia îl privea sfidătoare, cu bărbia ridicată, cu colţurile gurii lăsate în jos într-o expresie de încăpăţînare, aproape de dispreţ.

– Şi dacă nu aveţi de gînd să faceţi asta, vreau să plecaţi, continuă ea. Dacă vă cer să părăsiţi casa aceasta, trebuie s-o faceţi, nu-i aşa?

Cooper se ridică şi se întoarse furios pe călcîie.

– Doamnă Gill, nu vă daţi seama ce au făcut? Au distrus dosarele care ne-ar fi putut ajuta să descoperim cine a furat trupul lui Audrey.

Expresia ei se schimbă pentru o clipă, dînd la iveală o urmă de îndoială. Dar imediat chipul i se închise iarăşi şi ea se îndreptă spre uşă.

– Vă spun la revedere, zise ea. Şi asta-i tot ce am de zis.

Inspectorul Hitchens o chemă pe Fry în biroul lui şi ceru să fie pus la curent cu unele informaţii. Ascultă cu interes în timp ce ea îi expunea posibilele scenarii.

– Mass-media a arătat pînă acum vreun interes pentru anchetă? întrebă el.

– Au folosit imaginile cu reconstrucţia facială pe care le-am dat noi şi au publicat cîte ceva despre Sandra Birley. Dar se pare că nu a existat o scurgere de informaţii.

– Bine.

– E totuşi cam ciudat.

– De ce?

– Ei bine, aş fi crezut că omul nostru este genul care vrea publicitate cu orice preţ. Care chiar are nevoie de ea. Trebuie să-şi fi dat seama pînă acum că nu avem de gînd să împărtăşim presei ceea ce ştim. Nu v-aţi fi aşteptat să întreprindă ceva ca să atragă atenţia presei? Să sune un ziarist sau ceva de genul ăsta?

– Nu ar fi fost un pic cam riscant?

– Nu la fel de riscant ca telefoanele pe care ni le dă nouă. Este evident că nu îl deranjează să-şi asume anumite riscuri.

– Ai dreptate, Diane. Haide să ne gîndim puţin la asta. S-ar putea să ne ofere nişte indicii despre el. Ce fel de om şi-ar asuma riscul să comunice direct cu poliţia, dar să evite presa?

– Domnule, nu ştim dacă a evitat presa, spuse Fry. Dacă a telefonat unui ziar sau unui post local de radio şi acestea n-au făcut nimic sau nu l-au luat în serios?

– N-ar fi foarte fericit în acest caz.

– Nu.

– Există vreo modalitate să ne interesăm discret la contactele pe care le avem în presă dacă au primit vreun telefon?

– Discret? Nu, nu există. Indiferent cum abordăm problema, vor mirosi un articol. Ne-am contrazice propriul scop, doar dacă nu am putea să exercităm presiuni asupra lor ca să păstreze tăcerea.

– OK. Atunci poate că nu merită. Dar ai grijă ca biroul de presă să fie informat cum să abordeze problema, dacă se primeşte vreun apel din partea lui.

– Cu discreţie?

– Exact.

– Din punctul nostru de vedere, este posibil ca lipsa de reacţie din partea presei să fie cel mai bun lucru care se putea întîmpla. Dacă este avid de publicitate, îl va înfuria că nu este luat în serios. Apoi este posibil să facă eforturi mai mari ca să atragă atenţia. Atunci va face o greşeală.

– Să sperăm.

Hitchens dădu aprobator din cap.

– Slavă Domnului că avem de-a face numai cu presa locală. Ultimul lucru pe care l-am dori ar fi să ne cadă pe cap şi presa de la nivel central.

– Amin!

Telefonul lui Diane Fry sună.

– Pat Jamieson la telefon.

– A, doctore Jamieson. Mulţumesc că m-aţi sunat înapoi.

– Nici o problemă. Am scos informaţiile care te interesau – osuarul de la Alder Hall.

– Excelent.

– Dar cred că pot face mai mult de-atît. Am întrebat în stînga şi-n dreapta şi am aflat că predecesorul meu, cel care a făcut inventarul, se află încă în zonă, deși a ieșit de mult la pensie. Am obţinut chiar şi un număr de telefon. Poţi să discuţi direct cu el despre asta.

– Este grozav, spuse Fry, deși senzaţia din stomac o împiedică să pună în cuvinte entuziasmul adecvat.

Doctorul Jamieson păru dezamăgit de reţinerea ei.

– O, bine, iată numărul, dacă îţi este de folos la ceva, spuse el.

Fry notă numărul de telefon pe care i-l dictă doctorul. Apoi îl dezamăgi şi mai tare pe Jamieson, cînd nu se obosi să întrebe de numele colegului său ieșit la pensie. Deja ştia despre cine este vorba.

– Şi ce se aude cu rămăşiţele de la Litton Foot? se interesă ea în schimb.

Jamieson tuşi şi murmură ceva pentru cîteva clipe, şi Fry se gîndi că îl jignise. Apoi începu să divagheze, ca un acuzat în boxă cînd este întrebat despre o chestiune deosebit de delicată.

– Nu vrem să facem vreo greşeală cu ăsta, sergent, aşa că nu vom trage nici o concluzie pripită. După cum ştiţi, craniul nu a

fost găsit. Şi, în absenţa craniului, este mult mai dificil să oferi o identificare clară a rămăşiţelor umane. Unele dintre aceste rămăşiţe sînt fragmentare, aşa că... Ei bine, eu propun să facem nişte teste cu anticorpi.

– Teste cu anticorpi?

– Este singura modalitate de a stabili specia.

Fry îşi auzi tonul ridicîndu-se, pe măsură ce îşi pierdea răbdarea.

– Ce vrei să spui mai exact, doctore?

– Vreau să spun că nu pot să-ţi zic nimic, pînă cînd nu sîntem absolut siguri, se răsti Jamieson la rîndul lui.

Nu fu foarte clar care din ei trînti telefonul primul. Cînd uşa biroului se deschise, Fry ridică privirea furioasă, gata să-şi verse nervii pe prima persoană pe care îi cădeau ochii.

Dar era inspectorul Hitchens. Intră încet în încăpere, ca un om care trăia un coşmar adevărat.

– Diane, spuse el, am găsit un alt cadavru. Şi de data asta nu este vechi.

32

Pădurea din Ravensdale era tăcută. Frunzişul umed înăbuşea orice sunet, cu excepţia zgomotului rîului care curgea undeva mai jos. Plouase toată dimineaţa, iar Cooper, odată ce trecu de Ravensdale Cottages, găsi cărarea noroioasă acoperită cu pietre, frunze, crengi rupte şi cu tot felul de alte resturi aduse de ploaie.

La Litton Foot, Cooper trecu încet prin iarba înaltă din padoc şi se opri lîngă maşina abandonată. Tom Jarvis stătea în uşa casei, uitîndu-se la el, dar fără să spună nimic. Încerca să analizeze în minte motivul pentru care Cooper se afla din nou acolo, dar nu se grăbea deloc să ajungă la o concluzie.

– Bună dimineaţa, domnule Jarvis, îl salută Cooper.

Ştergînd un strat de mucegai de pe parbrizul maşinii, se uită înăuntru. Apoi se îndreptă spre portbagaj.

– E în regulă dacă arunc o privire, domnule? continuă el.

– Poftiţi, spuse Jarvis. Nu mă băgaţi în seamă.

Cîinii îl remarcaseră pe Cooper şi veniră să se gudure la picioarele lui, în timp ce acesta deschise portbagajul. Ploaia se infiltrase prin garnituri şi roata de rezervă zăcea în cîţiva centimetri de apă. Cooper trînti la loc portbagajul şi se îndreptă spre lada frigorifică. Uşa se deschise cu un sunet de cauciuc lipit, şi Cooper îşi dădu seama că nu avea să găsească nimic înăuntru, cu excepţia mucegaiului care tapeta pereţii de aluminiu.

Fără un cuvînt, Jarvis se duse spre remorca veche şi rabată partea din spate. Podeaua de lemn putrezise şi arcul roţii era corodat, avînd mai multe găuri decît o batistă de dantelă.

– Vedeţi ceva interesant? îl întrebă Jarvis. Sau e o chestie de rutină?

Cooper îşi întinse mîna şi cîinii i-o adulmecară, dînd apoi din coadă.

– Domnule Jarvis, am înţeles că aţi lucrat odată pentru firma de pompe funebre Hudson and Slack.

– Mda. Să ne înţelegem bine – am muncit cîte ceva pentru ei.

– Adică nu aţi fost, practic, niciodată angajat?

– Nu. Vedeţi, eu sînt de meserie tîmplar. Asta era principala mea treabă. Dar îi mai ajutam şi la altele, cînd aveau nevoie.

– Înseamnă că făceaţi coşciugele, nu? Şi că, uneori, ajutaţi şi la transportul lor?

– Dacă aveau nevoie de mine. Pentru ce-s toate întrebările astea?

– Trebuie să-l cunoaşteţi pe Melvyn Hudson, nu?

– Da, aşa este. Deşi nu l-am mai văzut de multă vreme. Probabil ne vom întîlni din nou, cînd o să se ocupe de înmormîntarea mea.

– V-aţi înţeles bine cu el?

– Mda. Încet, Jarvis se îndreptă spre poartă şi privi către pădure. Cu mult mai bine decît am făcut-o cu nenorocitul care-i era partener.

Cooper fu luat prin surprindere de vehemenţa din vocea lui Jarvis.

– Richard Slack? Sînteţi prima persoană pe care-o aud că are ceva rău de spus despre el.

Jarvis se întoarse şi-l privi.

– Păi, cei mai mulţi oameni nu vor să-i vorbească de rău pe morţi. Nici eu n-aş face-o în mod obişnuit. Dar o să fac o excepţie, în cazul ticălosului de Richard Slack.

Apelul la 999 fusese primit la dispecerat cu o jumătate de oră în urmă. Pînă cînd Diane Fry ajunse la locul faptei, mecanismul anchetei se pusese deja în mişcare. Criminaliştii, cu echipamentele lor albe de unică folosinţă, se agitau şi mişunau în jurul casei, la uşa de la intrare fusese instalată o bandă galbenă şi un traseu de siguranţă fusese marcat prin grădină şi dincolo seră. Maşinile poliţiei umpleau drumul şi blocaseră strada, în timp ce poliţiştii îi ţineau la distanţă pe curioşi.

Şi, chiar mai rău decît atît, un echipaj de televiziune sosise şi se instalase de-a latul străzii. Aceştia trebuie să se fi aflat în oraş cu altă însărcinare, de vreme ce apăruseră atît de repede la scena crimei. Fry simţi o undă de iritare, pentru că ajunsese după cei din mass-media. Locul se transformase deja într-un circ.

Inspectorul Hitchens stătea lîngă furgoneta de la Criminalistică. I se interzisese accesul în casă, pînă cînd şeful criminaliştilor nu îi permitea să intre.

– Ei bine, ţi s-a îndeplinit dorinţa, Diane, spuse el, încovoindu-şi umerii din cauza burniţei. Acum avem de-a face cu anchetarea unei crime. Domnul Kessen a fost desemnat ofiţer coordonator al investigaţiilor. Va sosi în scurt timp – nu că am avea nevoie de el în cazul ăsta. Dar, cel puţin, o să obţinem resursele de care avem nevoie. Asta-ţi doreai, nu-i aşa?

– Totul arată de parcă cele mai multe resurse disponibile se află deja aici, zise Fry, în timp ce o furgonetă cu materiale tehnice sosi la poartă şi începu să descarce echipamentele.

– E o uşurare, spuse Hitchens. Dacă-i lăsăm pe băieţii ăştia să-şi facă puţin treaba, ne putem face bagajele şi putem pleca mai repede acasă.

– Nu se poate, domnule.

Inspectorul înclină din cap înspre casă.

– Uită de apelurile tale telefonice. Asta n-are nimic de-a face cu ele.

Wayne Abbott îşi scoase capul pe uşă şi le făcu un semn că pot intra. Se îmbrăcară şi ei în nişte costume pe care le primiră din furgonetă şi intrară în casă.

Cadavrul Sandrei Birley zăcea în seră, cu faţa în sus. Părea să fi căzut pe rogojina de rafie aflată chiar lîngă uşile glisante. Sîngele provenit dintr-o rană serioasă la cap se infiltrase în rogojină. Exista cel puţin o rană. Bineînţeles, cantitatea de sînge scurs din scalp ar fi putut să fie cu totul exagerată faţă de gravitatea rănii. Dar sursa principală a sîngerării părea să fie o zonă aflată chiar deasupra tîmplei stîngi, ce făcuse ca părul Sandrei să ajungă aproape la fel de compact şi de mătuit precum rogojina pe care zăcea.

– Era în camera de servit masa, atunci cînd a încasat lovitura, spuse Abbott. Vedeţi sîngele împrăştiat pe panourile de sticlă ale

uşii? Stropii sînt pe interior. Aşadar, arată de parcă victima stătea în picioare pe covor, cam pe-aici. Cînd a fost lovită, sîngele a ţîşnit în direcţia asta, pe sticlă. Ea s-a clătinat cîţiva paşi înapoi, probabil s-a împiedicat de carpetă, apoi a căzut pe spate. Vedeţi, e mai mult sînge pe peretele serei. Dar e jos, lîngă podea. Asta-i o pată secundară – de la sîngele care a ţîşnit la impactul capului cu rogojina.

– Avem o armă a crimei? întrebă Fry.

– Avem, cu siguranţă. Un delfin sculptat în lemn. Aici – e făcut dintr-un lemn de provenienţă tropicală. De esenţă foarte tare și foarte greu. Şi foarte adecvat pentru o lovitură zdravănă. Se pare că delfinul se afla pe masa asta, chiar aici, lîngă şemineu.

– Corect, așa a fost.

Abbott se uită surprins la ea.

– O, ai mai fost în casă, înainte? Atunci, presupun că poţi să ne spui dacă lipseşte ceva.

Fry se uită în jur, prin casa familiei Birley.

– Da, lipseşte ceva, zise ea. Soţul.

Cînd îi sună telefonul, soneria acestuia scoase un zgomot stînjenitor de strident.

– Cum merge pe acolo? întrebă Gavin Murfin.

– Nu-ntreba, Gavin. Ce doreşti?

– Am ceva noutăţi. Cred că i-aţi putea înjura din nou pe experţi.

– Da? De data asta pe cine?

– Pe antropologul căruia i-am trimis pentru analiză rămăşiţele incinerate.

– Doar nu a putut întocmi deja un raport, Gavin?

– Nu, doar o constatare iniţială, despre care credea că am dori să aflăm.

Fry simţi că i se strînge inima.

– Ce?

– Ei bine, se pare că a examinat cenuşa şi a găsit cîţiva dinţi.

– Dar asta-i ceea ce speram. Ne dă posibilitatea unei identificări cu ajutorul fişelor dentare, ca aceea pe care am obţinut-o pentru Audrey Steele.

– Da, dar de asta a fost atît de nerăbdător să ne spună. Cam prea nerăbdător, de fapt, după părerea mea. Era chiar binedispus. Ca şi cum voia să ne scoată ochii cu asta.

– Vorbeşte, Gavin! Nu sînt destui dinţi rămaşi intacţi pentru a ne fi de folos, bănuiesc, nu?

– Sînt destui. Necazul e că aceşti dinţi nu aparţin unui om.

Cooper îşi reaminti că, de fapt, nu intrase niciodată în casa lui Tom Jarvis. Se întrebă dacă va fi invitat de această dată, ca să nu rămînă în ploaie. Dar ajunse numai pe verandă, unde două scaune vechi, sculptate în lemn de fag, se găseau lîngă fereastră. De la înălţimea aceasta, văzu alături de casă o moviliţă de pămînt proaspăt, negru de la ploaia care nu mai contenea.

– Hudson and Slack avea probleme încă de atunci, zise Jarvis.

– Probleme financiare?

– Îhî. N-ar fi putut face faţă concurenţei, odată ce americanii au început cumpărarea firmelor de pompe funebre din Derbyshire.

– Din cauza asta s-au certat Melvyn Hudson şi Richard Slack? S-au certat, nu-i aşa?

Jarvis încuviinţă din cap.

– Hudson voia să intre în competiţie într-un mod diferit, prezentînd firma ca avînd un profil local şi tradiţional. Lucrase în Statele Unite şi ştia care va fi abordarea americană.

– Dar domnul Slack?

– El a fost întotdeauna creierul financiar, aşa spuneau. Conducea afacerile, în timp ce Hudson se ocupa cu organizarea funeraliilor. Dar, imediat ce lucrurile au început să nu mai fie în regulă, Slack a avut numai o singură soluţie – intenţiona să vîndă.

– Să vîndă totul unuia dintre grupurile americane?

– Deja fusese abordat, bănuiesc. Fără îndoială că i-ar fi ieşit şi lui bani frumoşi dacă afacerea ar fi fost finalizată.

– Cred însă că partenerul lui nu ar fi fost de acord.

– Puţin probabil să fi fost. Hudson ţinea la această firmă, la fel cum făcuse şi tatăl lui. Şi, dacă tot veni vorba, cum făcuse şi

bătrînul Abraham Slack. Melvyn a spus că nu-şi imagina astfel sfîrşitul firmei Hudson and Slack.

– Personalul cunoştea aceste lucruri?

– A, da. Într-o firmă mică nu poţi să ţii secrete astfel de lucruri. De aceea unii dintre noi au plecat, cît încă nu se dusese totul de rîpă.

– Înţeleg.

– Hudson susţinea mereu că tatăl lui şi bătrînul Slack construiseră firma de la zero şi că el nu avea de gînd să arunce totul pe apa sîmbetei. Era o firmă de familie şi trebuia să reziste timp de generaţii întregi. Dar Richard Slack considera că firma nu mai avea şanse de supravieţuire. Era ca un copac putrezit, aşa spunea. Toţi ştiam ce voia să spună cu asta.

– Şi ce voia să spună?

– Păi cum ar fi putut afacerea să reziste timp de generaţii? Hudson îşi pierduse fiul, şi singurul Slack care rămăsese era Vernon. Evident că toată lumea înţelegea ce voia să spună prin copacul putrezit. Fructele pieriseră.

– Cred că domnului Hudson nu i-a picat prea bine.

– Nu. Pierderea lui David reprezentase o lovitură dureroasă pentru el. Însă, cu toate acestea, ştia că spusele lui Slack erau adevărate. După asta a fost o ceartă cumplită între ei.

– Se înţelegeau bine în mod obişnuit?

– Nu se observa nimic ieşit din comun.

Cîinii lui Jarvis apărură din ploaie şi tropăiră în sus spre verandă. Se scuturară cu putere, unul după altul, aruncînd stropi de apă pe podea. Cooper tocmai se felicita că se afla destul de departe ca să nu fie udat, cînd doi dintre cîini i se frecară de pantaloni şi i se aşezară pe picioare.

– Dintr-un motiv oarecare, au prins drag de dumneata, spuse Jarvis.

Cooper dădu din cap. Simţea cum apa din blana cîinilor i se strecura prin ţesătura pantalonilor, de parcă era absorbită de un burete.

– Bănuiesc că nu îl plăceaţi pe Richard Slack mai mult decît o făcea domnul Hudson, nu-i aşa? spuse el.

– Niciodată nu am putut să mă înţeleg cu el. Era un individ afurisit. Nemilos[1].

Pentru o clipă, Cooper rămase nedumerit. Se întrebă de ce Jarvis se adresase dintr-odată unuia dintre cîini. Poate că, la urma urmei, fuseseră cinci: Graceless, Feckless, Aimless, Pointless şi Ruthless. Dar nu. Se referise la Richard Slack.

– Şi bătrînul avusese mereu în el o urmă de cruzime, fără îndoială, spuse Jarvis.

– Abraham?

– Da. Richard era bucăţică ruptă din bătrîn, ca să spun aşa. Nu-i păsa de altceva decît de bani. Considera că putea să-i ţină pe oameni angajaţi pe nimica toată, dar cu mine nu i-a mers. Eu eram un adevărat meseriaş.

– Domnule Jarvis, aţi spus că Richard Slack era creierul afacerii. Însă îşi făcea şi partea lui din activitatea propriu-zisă?

– A, doar dacă era nevoit.

– Cînd a murit, se ducea să ridice un cadavru, nu-i aşa?

– Da. Eu am plecat de la Hudson and Slack la scurtă vreme după aceea.

– Aţi auzit vreodată vreun zvon că nu era singur în furgonetă atunci cînd a avut loc accidentul?

– A fost o femeie care a apărut cu o poveste de genul ăsta. Dar nu s-a ajuns nicăieri.

– Ar fi fost ceva normal să ridice un cadavru de unul singur?

Jarvis ridică din umeri.

– Nu era un aspect al muncii în care să fi fost implicat prea mult. Dar nu cred că ar fi fost ieşit din comun dacă era vorba de un transport uşor. Aveau o targă pe care o foloseau. Şi poate că se aştepta să găsească acolo pe cineva care să-i dea o mînă de ajutor. Poliţia sau ceva de genul ăsta.

Cooper se uită la cîinii de la picioarele lui. Începeau să adoarmă treptat, pe măsură ce apa de pe blană li se usca.

– De fapt, a fost un pic cam ciudat, nu-i aşa? întrebă el.

– Ce anume?

---

[1] În engleză, *ruthless*

– De ce v-aţi decis să plecaţi de la Hudson and Slack tocmai cînd omul pe care îl displăceaţi atît de mult a murit?

Jarvis ridică din nou din umeri.

– După cum am spus, afacerea era deja pe ducă la vremea aceea. Sînt uimit că a rezistat şi atîta vreme. Slack nu era grozav ca om, dar măcar se pricepea la finanţe. Întotdeauna căuta modalităţi să facă bani.

– Modalităţi mai puţin ortodoxe, poate?

– Eu nu ştiu nimic despre asta. Dar cred că, spre sfîrşitul vieţii, Richard Slack ar fi făcut orice ca să-şi umple buzunarele. Orice.

Cooper uită de cîini şi îl privi pe Tom Jarvis cu mai multă atenţie. O încercare atît de evidentă de a arunca bănuiala asupra lui Richard Slack părea să nu-i fie caracteristică. Jarvis părea să nu se simtă în largul lui, de parcă era preocupat de ceea ce spunea. Îşi tot tîrşîia picioarele şi se deplasa încet-încet pe verandă.

Apoi Cooper simţi un fir de apă pe ceafă şi îşi dădu seama că fusese împins încet-încet spre trepte. Acum se afla sub streaşină, iar cîinii începură să se întindă şi să se ridice în picioare, de parcă se aşteptau să-l vadă plecînd.

– Deci... începu Jarvis, potrivindu-şi şapca.

Cooper se uită spre casă. Ferestrele erau goale şi întunecate în umbra verandei. Prin minte îi trecu un gînd îngrozitor privind posibila identitate a cadavrului care îi luase locul lui Audrey Steele în drum spre crematoriu.

– Doamna Jarvis este acasă? Nu am avut ocazia să vorbesc cu dînsa pînă acum. Dacă acum e aici, m-ar scuti să fac drumul încă o dată.

Jarvis îl privi în tăcere, încruntîndu-se concentrat, de parcă încerca să-l împingă pe Cooper pe alee prin forţa privirii. În schimb, Cooper îi susţinu privirea o clipă, apoi făcu o jumătate de pas înspre el. Cîinii oftară exasperaţi şi căzură la loc pe duşumea.

– La naiba, sigur că e acasă, spuse Jarvis.

– Atunci aş putea să...?

Jarvis mormăi şi se răsuci pe călcîie spre uşa casei. Cooper interpretă gestul ca pe o invitaţie să-l urmeze. Unul dintre cîini

veni în urma lui, adulmecîndu-i curios călcîiele, de parcă găsise un miros interesant.

În urma unei căutări extinse, Geoff Birley fusese găsit în Audi-ul său, într-un refugiu la trei kilometri depărtare, la marginea localităţii Edendale. Acesta păru aproape uşurat cînd o maşină de poliţie opri lîngă el şi doi poliţişti îi verificară identitatea înainte să îl pună pe locul din spate.

Cînd auzise veştile, Diane Fry se afla încă în casa familiei Birley, privind cum corpul Sandrei era pregătit să fie ridicat. Se întrebă dacă să-i spună domnului Birley că alesese cea de-a treia opţiune pe care o avea cineva din Devonshire Estate – îşi lăsase nevasta exact pe locul unde aceasta murise.

La sediul de pe West Street, Fry rămase cîteva minute la masa ei din biroul CID, încercînd să-şi adune gîndurile. Era nerăbdătoare să-l interogheze pe Geoff Birley în legătură cu apelurile telefonice, dar îşi dădea seama că avea să treacă ceva timp pînă să fie întocmite hîrtiile înainte de începerea interogatoriului. Probabil vor trebui să aştepte pînă cînd erau strînse toate probele din casă şi le erau luate declaraţii vecinilor. Dacă se putea demonstra că Birley se afla în locurile respective la orele cînd fuseseră primite apelurile, asta ar reprezenta o dovadă de premeditare şi cazul ar fi cît se poate de concludent, înainte ca ei să facă vreo mişcare.

Între timp existau multe alte lucruri care îi solicitau atenţia. Ca întotdeauna, se punea problema priorităţilor. În mintea lui Fry era proaspăt atacul piroman de la Hudson and Slack. Un lucrător din tura de noapte de la una dintre unităţile industriale încărca un camion cînd focul începuse şi raportase că văzuse trei persoane alergînd spre vest, de-a lungul debleului. Fusese un noroc, fiindcă majoritatea oamenilor s-ar fi uitat la flăcări şi n-ar fi văzut nimic altceva, mai ales în timpul nopţii. Oricine e atras de privelıştea unui incendiu. Poliţiştii în uniformă urmau această pistă şi încercau să afle dacă fusese văzut vreun vehicul pe străzile dinspre vest. Şi asta va lua timp.

Ben Cooper îi lăsase un mesaj în care-i spusese că se lovise de un adevărat zid cînd o întrebase pe mama lui Audrey

Steele despre incendiu. Dar verişoara Ellen Walker fusese mult mai cooperantă. Cooper îi dăduse un telefon şi obţinuse detalii despre funeraliile lui Audrey, petrecute cu optsprezece luni în urmă. Slujba fusese ţinută la biserica St Mark din Edendale, dar după aceea coşciugul fusese dus cu dricul pînă la crematoriu. Doamna Walker îşi amintise chiar şi cine erau cei doi şoferi – Vernon Slack şi Billy McGowan. Deci Cooper obţinuse ceea ce dorea. Era exact ceea ce îşi închipuise că se întîmplase.

Un mesaj anterior o informa că Ben Cooper discutase deja cu McGowan, dar nu şi cu Vernon Slack, care anunţase că e bolnav. Fry se încruntă citind asta. Cooper recomanda ca McGowan să fie adus la secţie, pentru un interogatoriu oficial. Fry bifă biletul cu un semn mare şi scrise OK, uitîndu-se apoi prin birou.

– Gavin, zise ea, ocupă-te tu de asta, bine?

Apoi mai era profesorul Freddy Robertson. Acesta avusese în sarcină întocmirea unui inventar al oaselor din cripta de la Alder Hall. Probabil că asta nu însemna nimic, dar Fry încă avea dubii în privinţa lui. Poate că era vorba doar de fler şi nimic mai mult. N-ar trebui să lase acest lucru să-i influenţeze judecata.

– Apropo, spuse Murfin. E aici o doamnă care spune că vrea să stea de vorbă cu cineva. O doamnă Somerville.

– N-am auzit niciodată de ea. Ce vrea? Nu te poţi ocupa tu de ea, Gavin?

– Ei bine, am crezut că s-ar putea să te intereseze să stai chiar tu de vorbă cu ea. Spune că este fiica profesorului Robertson.

Anne Jarvis stătea întinsă pe canapeaua din salon. Numai capul şi braţele i se vedeau de sub cuvertura cu care era învelită şi o mînă îi atîrna moale spre podea. În cameră era foarte cald şi undeva o muscă bîzîia, izbindu-se de geam.

Cooper se opri în pragul uşii, observînd încăperea. Primul lucru pe care îl remarcă fu modelul cuverturii cu flori roz – era cea mai nepotrivită culoare, pe care se observa tot părul de cîine. Atmosfera era înăbuşitoare şi mirosul îi amintea de vizitele lui la spital. În locurile unde pielea doamnei Jarvis se vedea, aceasta

era albă şi aproape translucidă, iar lumina răspîndită de lampa de deasupra canapelei îi scotea la iveală venele, de parcă trupul ei era ţinut laolaltă de o hîrtie subţire.

Cu un efort, ea îşi întoarse capul pe pernă şi îl privi.

– Ce drăguţ, spuse ea. Un alt vizitator. Sînt onorată.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, zise Cooper. Nu mi-am dat seama...

– Că e camera unui bolnav? Da, mi-e teamă că aşa este. Vocea ei era slăbită, dar încă plină de viaţă. Făcu un gest cu mîna dreaptă, dar nu-şi duse la bun sfîrşit mişcarea intenţionată. Nu vă ruşinaţi, oricine aţi fi – luaţi loc şi serviţi o ceaşcă de ceai.

– Chiar nu pot să rămîn, doamnă Jarvis. Am venit doar să vă salut.

– Acesta este poliţistul despre care ţi-am vorbit, Annie, spuse Jarvis, aplecîndu-se peste ea, ca să-i ridice mîna căzută înapoi pe cuvertură. Detectivul.

– Aha, şi are un nume?

– Sînt detectivul Cooper, doamnă Jarvis.

– Cooper? Cred că am cunoscut odată un poliţist cu numele ăsta, dar am uitat ce-a făcut. Uit o mulţime de lucruri.

Cooper se foi nesigur pe sine. Nu avea idee ce păţise doamna Jarvis şi nu exista nici un mod în care să întrebe direct. Pur şi simplu nu se făcea să întrebe aşa ceva. Cîinele care îl urmase în cameră o luă sfios înspre canapea şi se instală pe marginea plăpumii. Feckless, Pointless sau Aimless – nu putea spune cu exactitate care dintre aceştia era. Dar animalul rămase destul de liniştit, în timp ce mîna doamnei Jarvis alunecă uşor şi se odihni pe capul lui mare.

– Plouă iarăşi afară, continuă ea.

– Da, Annie, aşa e, zise Jarvis.

– Sînt norocoasă, în cazul ăsta, dacă îi fac pe aceşti vizitatori să iasă în ploaie ca să mă vadă.

Cooper se uită prin cameră. Şi numai atunci îl văzu pe celălalt bărbat care stătea foarte tăcut într-un fotoliu, parţial mascat de uşa deschisă. Era cam de aceeaşi vîrstă cu Tom Jarvis, dar era mai scund şi părea mai îngrijorat, avînd o jachetă legată în

jurul mijlocului şi ţinînd strîns în poală o pălărie de tweed. Îi aruncă lui Cooper un zîmbet firav şi umil, dar nu spuse nimic.

– Acesta-i fratele meu, Maurice, îl lămuri doamna Jarvis, fără a-şi întoarce complet capul.

Efortul păru să-i consume toată energia şi închise ochii. Soţul ei se agită nesigur în jurul ei, şi cîinele păru neliniştit. Cooper îşi muşcă buza. Fiecare moment în care stătea aici îi reamintea tot mai mult de mama lui şi de patul ei de spital.

Fratele se ridică şi atinse uşor braţul lui Cooper.

– E timpul să plecăm, cred. Annie e obosită.

– Da, bineînţeles.

Cooper simţi că îşi recapătă vioiciunea, în timp ce ieşeau din camera supraîncălzită a bolnavei. Se uită la fratele doamnei Jarvis.

– Îmi pare rău, nu v-am reţinut numele, domnule.

Bărbatul încuviinţă din cap.

– Goodwin, zise acesta, întinzînd o mînă. Maurice Goodwin. Încîntat de cunoştinţă, presupun.

Lucy Somerville avea aerul cuiva care nu mai fusese niciodată într-o secţie de poliţie şi se temea că va fi contaminată dacă atingea ceva. Stătea cu genunchii lipiţi şi cu haina strîns adunată la piept, scuturînd din cap cînd i se oferi un ceai sau o cafea.

– Problema e că, de la o vreme, sînt îngrijorată din cauza tatălui meu, spuse ea. El şi mama au fost foarte dependenţi unul de celălalt. Cînd a murit mama, el nu părea să mai fie în contact cu realitatea. Lucrurile de care se interesa au început să devină tot mai ciudate. Numai puţin cîte puţin – bănuiesc că nu a fost vreodată vorba de o decizie clară din partea lui.

Fry se gîndi că doamna Somerville avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Arăta modern şi elegant – haina din lînă de bună calitate, eşarfa de mătase, deşi asta era tot ce se putea vedea din hainele ei.

– La ce fel de lucruri vă referiţi, doamnă Somerville?

– Ei bine, pînă în acel moment activitatea lui de cercetare fusese concretă. Era o ramură specializată a antropologiei, atît şi nimic mai mult. Tatăl meu a studiat atitudinile culturale faţă de

moarte, tradiţiile şi ritualurile de înmormîntare, şi aşa mai departe. Cam morbid, bănuiesc, dar cel puţin prezenta un interes academic. După moartea mamei, a început să se îndrepte către zone care erau mai... ezoterice. Internetul i-a facilitat acest lucru. A descoperit tot felul de lucruri despre care niciodată nu aş fi bănuit că pot exista.

Fry încuviinţă din cap. Putea crede orice despre internet. Cele mai ilegale şi mai neplăcute lucruri din viaţă păreau să se dezvolte acolo.

– Există ceva deosebit de care să vă aduceţi aminte?

– O, am văzut odată pe calculatorul lui o referinţă legată de ceva numit „cadavrul săptămînii".

– Ce naiba e asta?

Doamna Somerville se înfioră puţin amintindu-şi asta.

– Nu m-am uitat. Denumirea a fost suficientă pentru a mă nelinişti.

– Credeţi că era vorba despre un site web?

– Da.

Fry îşi notă această denumire.

– Altceva?

– Ei bine, tata mi-a povestit odată despre un fel de religie, numită Santeria. Spunea că aceia care o practicau dobîndeau forţă prin dezgroparea unui cadavru, căruia îi luau capul şi degetele de la mîini şi de la picioare. Cred că mai erau şi alte oase. Am uitat care. Cu altă ocazie mi-a relatat despre necromanţie. Am crezut că era doar o cale de prezicere a viitorului, sau cam aşa ceva, precum citirea în frunzele de ceai. Dar tatăl meu zicea că era o modalitate de comunicare cu morţii. Se efectua un întreg ritual. Dar trebuia să se desfăşoare într-un interval de cel mult un an de la decesul acelei persoane, pentru că depindea de cît timp rămînea spiritul în jurul corpului.

– A intrat în mai multe detalii?

– Nu.

Doamna Somerville îşi încovoie umerii şi îşi încrucişă braţele, ca şi cum i se făcuse dintr-odată frig.

– I-am spus atunci ce gîndeam şi i-am sugerat că ar fi cazul să-şi revină. I-am reproşat că a devenit obsedat şi că ar

trebui să se trateze. A tăcut şi nu a mai adus niciodată vorba despre asta.

– Presupun că nu a solicitat vreodată ajutorul cuiva...

– Mă îndoiesc. S-a izolat în casă, cu biblioteca şi cu calculatorul lui.

– Doamnă Somerville, aveţi vreun motiv să credeţi că tatăl dumneavoastră şi-a îndreptat activităţile şi dincolo de cercetările teoretice?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Credeţi că a încercat vreodată să pună în practică acele ritualuri?

Ea înghiţi, dar scutură energic din cap.

– Nu, nu, nu ar fi mers niciodată atît de departe. Vedeţi, tata nu e deloc un om practic. Detaliile l-ar fi depăşit.

– Dar dacă se folosea mult de internet, ar fi putut intra în contact cu oameni mai practici – indivizi pasionaţi în a-i exploata interesul în acest domeniu. A menţionat vreodată pe cineva de genul ăsta?

– Nu, nu a adus vorba despre nimeni altcineva. Vreţi să spuneţi, oameni care ar putea... să-l aprovizioneze?

– Există indivizi care îţi pot furniza orice serviciu, pentru o anumită sumă de bani, spuse Fry. Bănuiesc că domnul profesor Robertson e destul de înstărit.

– Da, are o mulţime de bani puşi deoparte.

– Sînteţi sigură că nu a făcut niciodată referire la altcineva? Dacă vă amintiţi orice altceva, chiar cea mai mică aluzie, vă rog să-mi spuneţi.

– Nu. Nu cred că avea contact direct cu prea multă lume, după încheierea cursurilor.

Fry se afla pe punctul de a se ridica să plece, dar se opri.

– Cursuri?

– Avea un mic grup de studenţi care, la un moment dat, au venit la el să-i înveţe despre tanatologie. Cred că erau un fel de adepţi ai activităţii lui la universitate. Dar au încetat să mai vină atunci cînd mama s-a îmbolnăvit foarte rău. Atunci tata nu mai voia pe nimeni în casă.

– Aceştia obişnuiau să vină acasă la el?

– Da, le dădea lecţii particulare. Nu cred că erau mai mult de şase studenţi.

– Ştiţi vreun nume?

– Nu, nu m-am întîlnit niciodată cu vreunul dintre ei. Dar, vă rog – încă nu v-am explicat de ce am vrut să vin şi să vă întîlnesc în seara asta. Vedeţi, am stat de vorbă cu tatăl meu, azi-dimineaţă, şi avea un aer ciudat, nu era deloc el însuşi. Am avut impresia că nu se simţea bine, dar mi-a spus să nu fiu îngrijorată. Nu l-am crezut, aşa că am stabilit să merg şi să-l vizitez astă-seară, în Totley. Voiam să-l văd, pentru liniştea mea, şi să ştiu... în ce stare se află.

– Şi ce s-a întîmplat?

Lucy Somerville oftă şi lăsă capul în jos. Fry îşi dădu seama ce anume o adusese la secţia de poliţie. Se simţea vinovată.

– Nu m-am dus, pînă la urmă. Am avut de făcut nişte cumpărături în după-amiaza asta, şi cînd am sosit acasă, am găsit pe robotul telefonic un mesaj de la tatăl meu. Spunea să nu mă obosesc să-l vizitez, deoarece va fi plecat.

– A spus unde pleca? o întrebă Fry.

– Da. Asta e ceea ce m-a neliniştit cel mai mult. Era un lucru atît de bizar ce a spus.

– Ce, doamnă Somerville?

– Zicea că merge să găsească „sălaşul morţii".

Cooper trebuia să conducă înapoi prin Litton, pentru a putea ajunge la drumul din Tideswell Dale. În pădure fusese creată o potecă mărginită de sculpturi. Gîndindu-se la aceasta, realiză că distanţa pînă în Ravensdale trebuia să fie doar cu puţin peste un kilometru şi jumătate, peste deal, între văi aflîndu-se numai o fermă şi terenurile din Alder Hall.

Dintr-un impuls, Cooper opri în zona de parcare. Sub copaci se aflau două maşini ale unor vizitatori, dar nu văzu pe nimeni. Ploaia ţinea oamenii acasă. Îşi luă impermeabilul de pe bancheta din spate şi încuie Toyota.

Din loc în loc, de-a lungul potecii, se aflau nişte sculpturi mari, cioplite agresiv, realizate dintr-un soi de lemn brun-roşiatic – o bufniţă ce arăta sinistru şi o oaie tolănită. În vîrful pantei, acolo

unde o carieră abandonată fusese transformată într-o zonă de picnic, dădu peste o sculptură imensă reprezentînd un miner cu cizme, fular și cu o bască pe cap, care dormea. Ochii minerului erau închiși, brațul drept i se odihnea pe baros și în mînă ținea strîns o halbă de bere.

Sculptura se afla mai sus decît drumul. Dar atunci cînd Cooper urcă puțin pe pantă, reuși să vadă peste cîmpuri, spre est – o pășune împrejmuită, cu oile împrăștiate răzleț în peisaj, ca niște bulgări de zăpadă. Cîteva dintre zidurile de piatră păreau mult prea apropiate. Ca și terenul din Wardlow, aceste cîmpuri își păstrau forma din perioada medievală, fîșiile lungi și înguste fiind total nepractice pentru aplicarea unor metode moderne de agricultură. Dincolo de drumul spre Litton, nici domeniul Alder Hall nu era vizibil. Dar limitele acestuia erau clar demarcate de pădure – acele plantații create de generații întregi ale familiei Saxton.

Cooper își aduse aminte de o treabă pe care încă nu o făcuse și căută în telefonul mobil numărul doamnei Madeleine Chadwick.

– Sînt detectivul Cooper, doamnă Chadwick. V-am făcut o vizită sîmbătă, ca să stăm de vorbă despre...

– Da, îmi amintesc de dumneavoastră.

– O, vă amintiți? Mulțumesc. Ei bine, îmi cer scuze că vă deranjez, dar mai e un singur lucru despre care vreau să vă întreb – în legătură cu oasele din criptă...

– Da?

– Îmi dau seama că s-a întîmplat mai demult, dar mă întreb dacă știți cu exactitate unde anume pe proprietate au fost găsite oasele.

– O, a fost la ceva distanță de castel, dincolo de parc. Cred că una dintre fermele arendate a devenit vacantă și s-a decis plantarea de copaci pe teren. Presupun că unul dintre strămoșii mei a dorit să profite de cererea crescută de cherestea.

– Se poate să fi fost pădurea Corunna?

– Da, așa cred.

– Vă mulțumesc, doamnă Chadwick. Și bănuiesc că nu vă mai amintiți nimic despre bărbatul care a venit să vă întrebe

despre criptă? Nu? Ei bine, nu contează. Mulţumesc pentru ajutorul acordat.

Cooper încheie convorbirea. Geografia locului şi lipsa drumurilor directe în această zonă erau foarte înşelătoare. Toate erau într-adevăr atît de apropiate, cînd puteai să le vezi – Ravensdale şi proprietatea lui Tom Jarvis de la Litton Foot; Alder Hall şi pădurea deasă de pe partea aceasta a rîului; şi casa austeră în care locuiau Vernon şi Abraham Slack, în aval pe rîu, în Miller's Dale. Nu era deloc o distanţă mare între ele.

Pe drumul de întoarcere înspre locul de parcare zări un semn în josul potecii. „Apa nu este potabilă; scăldatul interzis." Curios, coborî pînă la marginea apei. Găsi plante uriaşe care creşteau din pămîntul mlăştinos, aproape acoperind rîul. Unele dintre acestea păreau a fi un soi de rubarbă gigantică, dar altele erau aceiaşi monştri cu tulpina mov pe care îi văzuse crescînd la Litton Foot, chestiile acelea ca pătrunjelul vacii, de vreo trei metri înălţime. Se gîndi să-şi aducă aminte să afle la un moment dat ce erau acestea.

Cooper îşi luă harta topografică din maşină. Nu avea marcată pe ea zona de zece kilometri a lui Fry, dar îşi putu aminti destul de bine pe unde se afla. Oare reprezentau într-adevăr ceva indiciile din apelurile telefonice? De ce îi condusese individul către Peter's Stone? Încercase să-i inducă în eroare, doar bătîndu-şi joc de ei? Sau înţeleseseră ei complet greşit ceea ce voia el să spună?

Interpretarea pe care o dădea Fry celui de-al doilea mesaj sugera faptul că Wardlow era punctul de pornire, apoi se îndrepta spre vest, către Gibbet Rock şi Litton Foot, acolo unde fuseseră găsite rămăşiţele lui Audrey Steele. Dar rămînea neexplicată povestea cu „devoratorul de carne".

Se îndrepta spre vest? Cooper îşi reaminti de prima vizită făcută la casa lui Freddy Robertson. Profesorul descrisese procesiunea înmormîntării tradiţionale, care se desfăşura intrînd în cimitir prin poarta estică şi urmînd direcţia de deplasare a soarelui, pînă la mormînt.

Formă numărul de telefon al lui Fry, sperînd că va da de ea.

– Diane, cartea aia de Beatrix Potter, spuse el cînd aceasta îi răspunse. Au verificat cei de la Criminalistică amprentele?

– Da, dar nici un rezultat.

– Păcat.

– Totuşi, am descoperit un lucru, deşi absolut întîmplător. Unul dintre criminalişti vorbeşte puţin limba germană.

– Limba germană? Au absolvit *toţi* cursuri de învăţămînt la distanţă sau ce?

– Habar n-am. Dar ştii că denumirea cărţii lui Beatrix Potter este *The Tale of Mr. Tod?*

– Da.

– Criminalistul nostru educat ne-a atras atenţia că „Tod" reprezintă cuvîntul german pentru moarte.

Cooper privi fix bufniţa sculptată de la intrarea în parcare.

– Uimitor! exclamă el. Se potriveşte, totuşi.

– Din păcate, nu ne duce nicăieri. Ca indiciu, e un punct mort. Ca să spunem aşa.

– Apropo, am dat de urma lui Maurice Goodwin, spuse Cooper. Ţi-l aminteşti, Diane? E omul care se presupune că a avut grijă de proprietatea Alder Hall, pînă cînd s-a certat cu John Casey. S-a dovedit că este cumnatul lui Tom Jarvis. Are sens – locuieşte în apropiere, aşa că era disponibil în caz că apăreau ceva probleme.

– Şi au fost probleme?

– Ei bine, domnul Goodwin ştie despre braconieri. Zice că i-a observat de vreo două ori pe domeniu. A intenţionat să reclame asta, dar Casey nu a vrut să-l lase.

– Din cauza asta s-au certat?

– Cred că de aici a pornit. În mod normal, un ATV era păstrat într-una dintre clădirile anexe, la dispoziţia domnului Goodwin, ca să poată patrula pe întreaga proprietate. Dar Casey i l-a luat, aşa că, după aceea, i-a fost destul de mult îngreunată sarcina de a supraveghea proprietatea.

– Interesant.

– Cred că domnul Goodwin are suspiciunile lui în privinţa lui Casey, spuse Cooper. Şi dacă e precum cumnatul lui, atunci

nu a ezitat să spună ce gîndeşte. Nu cred că lui Casey i-a plăcut chestia asta.

– Vechiul conflict de opinii.

– Hmm. Mă întreb dacă nu cumva John Casey e implicat în ceva mai grav decît facilitarea accesului unei bande de braconieri profesionişti.

– Ben, unde te afli, cu exactitate? îl întrebă dintr-odată Fry.

– Lîngă Tideswell.

– Nu-i aproape de locuinţa familiei Slack? Ce faci în zona aia?

– Mă gîndeam să le fac din nou o vizită. Uite, cred că Vernon e foarte înspăimîntat. Bănuiesc că Hudson şi McGowan l-au terorizat sistematic, pînă într-atît încît e îngrozit să mai stea de vorbă cu cineva. Asta ne sugerează faptul că Vernon ştie ceva, nu-i aşa? Ceva de interes pentru noi.

– Sînt de acord, cel puţin cu ultima parte.

– Mă întreb dacă el crede că îl vor omorî. S-ar putea ca Vernon să fie cel care a dat telefoanele.

– Nu prea se potriveşte, nu-i aşa? Dacă voia ca noi să ştim că se află în pericol, de ce nu a venit pur şi simplu să ne spună? Ce sens are să faci un mister din asta? În plus, cel care a sunat părea să ne sugereze că el e ucigaşul, nu victima.

Cooper îşi muşcă buza de frustrare.

– Ştii, Vernon nu a fost la serviciu astăzi. McGowan mi-a zis că a sunat să spună că e bolnav.

– Da, am primit mesajul tău.

Atunci observă tonul îngrijorat din vocea ei.

– Diane, tu crezi că Vernon e în pericol?

– Da, Ben. Dar nu cred că pericolul vine din partea lui Hudson sau a lui McGowan. Cred că vine din partea prietenului tău, profesorul Robertson.

Cooper o ascultă pe Fry, care îi povesti despre Lucy Somerville. Apoi termină convorbirea şi descuie maşina. Se gîndea că existau prea multe fundături în această anchetă, nu numai *The Tale of Mr Tod.* De asemenea, erau şi prea mulţi oameni morţi. Audrey Steele, Sandra Birley, Richard Slack, un set de rămăşiţe neidentificate. Morţi din cauze naturale, morţi în accidente. Morţi şi dispăruţi.

Abia atunci Cooper îşi aminti de camerele aproape nemobilate din casa lui Slack şi înţelese brusc motivul acestui fapt. În acel loc nu exista nici un lucru care să poată fi identificat ca aparţinînd părinţilor lui Vernon. Cineva îndepărtase toate urmele lui Richard Slack din fosta lui locuinţă.

33

– Vrei un mandat de percheziţie pentru casa profesorului Robertson? o chestionă inspectorul Hitchens, scîrţîindu-şi neliniştit scaunul ergonomic. Care sînt motivele?

Fry îi relată întrevederea avută cu Lucy Somerville, în timp ce inspectorul o asculta cu tot mai mult interes, încruntîndu-se din ce în ce mai tare. Îl adusese cu ea şi pe Gavin Murfin, dar acesta asculta fără surprindere, în timp ce ea le relata temerile manifestate de către fiica profesorului.

– Şi atunci, l-am pus pe unul dintre poliţişti să vadă dacă poate găsi aceste site-uri şi orice alt indiciu referitor la activitatea lui Robertson în legătură cu ele, continuă Fry.

– Ce speri să obţii din asta, Diane?

– Mă întreb pînă unde ajunge, mai exact, interesul profesorului Robertson, cînd vine vorba despre moarte. Cît de aproape de lucrul concret vrea să ajungă?

Fry îşi aduse aminte de Freddy Robertson, cum stătea în cimitirul din Darley Dale, admirînd monumentele şi spunîndu-i lui Ben Cooper că hoţii de cadavre nu operaseră niciodată în Derbyshire. Acest lucru nu păruse a însemna ceva la momentul respectiv. Dar Fry cunoştea poveştile despre hoţii de cadavre, la fel ca toată lumea. Aceştia existaseră numai din cauză că aveau clienţi dispuşi să plătească pentru cadavre obţinute în mod ilicit.

– Ce vrei să spui? întrebă Hitchens.

– E incredibil ce chestii poţi descoperi în zilele noastre pe internet. Se uită pe lista care îi fusese dată. Death Online, The

Death Clock, The Charnel House, o, şi ceva care se numeşte Corpse of the Week[1].

– Glumeşti.

Fry se strîmbă.

– Am aruncat o privire pe cel din urmă. Ai nevoie de un stomac puternic, credeţi-mă. E o arhivă de fotografii – cele mai multe făcute la morgă sau la scena unor crime, lucruri de genul ăsta. Nu se face economie la detalii.

– Ăsta-i un site britanic?

– Da. Dar contribuţiile sînt din toată lumea – imagini ale unor autopsii din Polonia, execuţii din Afganistan, rămăşiţele sinucigaşilor kamikaze ceceni.

– E o chestie legală?

– Cred că da. Nu e ca şi cum ai da din întîmplare peste ceva. Trebuie să alegi care dintre imagini vrei să le vezi. Dar presupun că depinde cum au fost obţinute fotografiile. După părerea mea, majoritatea par a fi imagini scanate din dosare oficiale. Asistenţi de la morgă şi fotografi de la criminalistică împart cu întreaga lume cele mai bune rezultate ale muncii lor.

– Ce reprezintă „The Death Clock"? se interesă Murfin.

– E un site care îţi permite să îţi introduci datele personale – vîrstă, înălţime, greutate, dacă eşti fumător sau nu. Şi apoi îţi face o predicţie a datei cînd vei muri.

– O, minunat.

Hitchens o privi cu interes pe Fry.

– Şi l-ai încercat?

– Da.

– Şi...?

– Pe optsprezece aprilie 2040.

Îi văzu pe amîndoi calculînd, exact cum o făcuse şi ea. Cît timp îi mai rămăsese, ce vîrstă va avea cînd va muri. Şi cîţi ani va putea să se bucure de pensia primită la ieşirea din poliţie, dacă o va lua, la cei treizeci de ani pe care îi avea.

---

[1] „Moartea online", „Ceasul morţii", „Cripta", „Cadavrul săptămînii" – site-uri de pe internet (n.tr.)

– Site-ul The Death Clock îţi dă timpul rămas în secunde, îi lămuri ea. În timp ce te uiţi, curge numărătoarea inversă.

– E o tîmpenie totuşi, nu-i aşa? zise Murfin.

– Bănuiesc că ai putea spune că e şi puţin distractiv.

– Îhî.

– Oricum, uitaţi-vă la aceste fotografii, pe care Robertson le-a pus pe site-ul Corpse of the Week.

– Stai aşa, de unde ştii că el le-a pus? o întrebă Hitchens.

– E dată adresa de e-mail a colaboratorului. Profesorul ne-a lăsat cartea de vizită, cu datele lui de contact, inclusiv adresa de e-mail. El îşi spune *Thanatos*, bineînţeles.

Hitchens studie cu atenţie fotografiile.

– Destul de macabru.

– Unde credeţi că au fost făcute, domnule? îl întrebă Fry.

– Ei bine, aceasta e din vreo morgă, de pe undeva – nu de la noi, dar ar putea fi de la Centrul Medico-Legal din Sheffield. Şi următoarea e făcută, cu siguranţă, la scena unei crime. Victima are răni provocate de focuri de armă.

– Sinucidere, conform descrierii. Dar celelalte două?

– N-aş putea spune. Nu dintr-o morgă, în orice caz. Iluminarea e total nepotrivită.

– De acord. Dar cadavrul a fost aranjat cu grijă, aşa că nu sînt nici imagini luate de la vreo scenă a crimei.

– Ce se zice la descrierile lor? întrebă Hitchens.

– Una e de la necropsie.

– Isuse!

– După cum puteţi vedea, ne arată un cadavru de femeie, dar fără nici un semn de violenţă. Nu e Audrey Steele, slavă Domnului!

Inspectorul o privi cu asprime.

– Crezi că e ceva pentru care trebuie să fim recunoscători?

Fry îşi plecă privirea, dar nu spuse nimic.

– O cameră de pregătire de la pompele funebre, spuse Hitchens. Asta trebuie să fie.

– Probabil.

– Ar trebui să clarificăm dacă Robertson are vreo relaţie cu Hudson and Slack.

– Putem face asta. Fry luă fotografiile. Da, s-ar putea să fi fost făcute în camera de pregătire a unei firme de pompe funebre, dar nu sînt convinsă. Mă întreb dacă ar putea exista o cameră similară la subsolul reşedinţei unui gentleman eduardian.

– Ce anume?

– În locuinţa din Totley a profesorului Robertson.

– Înţeleg. Hitchens începu din nou să-şi rotească scaunul. Diane, astea nu sînt probe. Sînt speculaţii. Ai nevoie de ceva mai substanţial.

– Ei bine, am veni şi cu asta... Fry îi înmînă două pagini de text tipărit mărunt. E un articol scris de profesorul Robertson şi publicat pe unul dintre website-urile despre tanatologie.

Hitchens îşi aruncă ochii pe text.

– Pentru mine astea par nişte baliverne.

– Am subliniat pentru dumneavoastră paragrafele relevante, domnule.

– Da, văd.

Fry se uită la Hitchens în timp ce acesta citea şi văzu pe figura lui că începea să recunoască textul. Nu era sigură dacă el va face imediat legătura. Hitchens nu ascultase înregistrările apelurilor telefonice la fel de des pe cît o făcuse ea. El nu cunoştea pe dinafară acele fraze, aşa cum le ştia ea.

Dar, în timp ce se uita la el, Diane ştia cu exactitate cuvintele pe care inspectorul le citea din articolul publicat pe website de Freddy Robertson.

> Nu era Sigmund Freud cel care spunea că fiecare fiinţă are un instinct al morţii? În fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrşită cu Eros, instinctul vieţii. Şi, potrivit lui Freud, răul este întotdeauna dominant. Viaţa este interconectată cu moartea. Crima este impulsul nostru natural. Întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face. Inteligenţa ar trebui să rafineze instinctul primar, să-l îmbogăţească prin existenţa motivaţiei şi a scopului.
>
> Fără un scop, actul morţii nu are nici o semnificaţie.

Pentru prima dată, beculeţul verde care clipea la robotul telefonic îi dădu lui Cooper un fior de plăcere, în momentul în care

intră în apartamentul său. Apăsă pe buton şi ascultă mesajul, fără măcar să-şi dea jos haina sau să acorde vreo atenţie pisicii.

– A, da, spuse vocea. Robertson la telefon.

Cooper se opri nemişcat în mijlocul încăperii. Robertson? *Profesorul* Robertson? Trebuie să fi fost el, însă vocea suna cu totul diferit. Îşi pierduse cu totul vioiciunea. Încrederea de sine şi îngîmfarea dispăruseră. În schimb, părea obosit şi deznădăjduit. Şi, cumva, foarte mic.

– Ăăă... adică, am ceva să vă spun, continuă Robertson. Sper că nu vă deranjează că vă sun acasă, dar dumneavoastră mi-aţi dat numărul. Şi, chiar *este* ceva...

Urmă o pauză în înregistrare. Cooper se surprinse căutînd zgomote de fond, aşa cum ascultase benzile cu apelurile misterioase. Dar aici nu era nimic. Nu se auzea nici zgomotul traficului, nici voci unite în primul verset al imnului *Abide With Me.* Numai şoapta uşoară a respiraţiei profesorului, înceată şi nesigură.

– În mod ciudat, este singurul lucru pe care nu l-am discutat niciodată, spuse profesorul.

Acum se simţi o urmă a vechiului Robertson, omul cu care Cooper îşi petrecuse atît de mult timp, ascultîndu-l. Era doar o părere, dar era acolo – tachinarea ironică, vicleană, care îi devenise atît de familiară lui Cooper.

Se îndreptă spre robotul telefonic, crezînd că mesajul se terminase. Dar nu era aşa. Mai era un lucru pe care profesorul voia să-l spună.

– Nici măcar nu mi-aţi pus întrebarea adecvată, continuă el. Informaţia asta este gratuită. V-o datorez.

Cooper ascultă încă o dată înregistrarea. Profesorul nu era deloc în apele lui. Nu mai era excentric sau ciudat, ci tulburat. Părea la capătul puterilor.

Apelul fusese dat cu peste o oră în urmă, în timp ce Cooper stătea de vorbă cu Tom Jarvis. Însă Robertson nu îşi lăsase numărul de telefon. Probabil uitase pur şi simplu, de vreme ce părea atît de tulburat. Cooper formă 1471, ca să afle de unde fusese sunat, dar un robot îi comunică faptul că numărul abonatului era neinformabil. Era ca şi cum profesorul încă îl tachina. „Trebuie să vă spun ceva. Dar niciodată nu o să fiţi în stare să

mă întrebaţi despre ce e vorba. Ah, ce amuzant! " Se întrebă dacă numărul lui Robertson era în permanenţă neinformabil sau dacă formase prefixul 141 înaintea apelului, doar ca să-i facă viaţa grea lui Cooper.

Nu-i nimic. Avea numărul profesorului în agendă. Nu era nici o problemă. Dar, înainte să sune, Cooper derulă încă o dată mesajul, ascultînd cu atenţie vocea, încercînd să-şi dea seama dacă era sinceră, ce emoţii ascundea, cît de instabil devenise profesorul. Clătinînd din cap, formă numărul.

La treizeci de kilometri depărtare, într-o casă eduardiană recondiţionată, de la periferia Sheffieldului, telefonul profesorului Robertson începu să sune. Dar uşa de stejar de la intrare se închisese deja, cheia fusese întoarsă în broască, iar o maşină pornise pe alee. Casa era goală.

Iar acum era rîndul lui Ben Cooper să lase un mesaj pe robot. Vorbea însă în gol.

Majoritatea restaurantelor de pe High Street erau închise luni seara. Puburile erau deschise, dar erau pline de cheflii minori. La ora aceea nu putea găsi nici un loc în care să mănînce în linişte, cu excepţia unui McDonald's. A, foarte bine! Un Heapy Meal nu o să-i distrugă arterele, nu-i aşa?

Cooper nu-l recunoscu imediat pe vînzătorul din spatele tejghelei. Poate de vină era uniforma şi şapca de baseball – ţinuta specifică, depersonalizantă îl păcăli.

– Sînteţi Ben Cooper, nu-i aşa? întrebă tînărul, după ce îi luă comanda şi plata.

– Aşa este.

Cooper îl privi cu mai multă atenţie. Nu uita cu uşurinţă un chip, iar acesta îi părea vag familiar. Păr blond, cu şuviţe, dat cu gel, barba nerasă, un nas care fusese rupt odată, dar se vindecase bine. Era ceva în acei ochi, observă Cooper, după ce privi chipul tînărului. Oare îl arestase cîndva, în trecut?

– Îmi pare rău, spuse Cooper. Ştiu că ne-am mai întîlnit, dar nu-mi amintesc unde.

– Sînt Nick Summers. Tata e prieten cu fratele dumneavoastră, Matt.

– Desigur, tatăl tău lucrează la magazinul de produse agricole. Ai fost la fermă de cîteva ori cu el, nu-i aşa? Dar parcă am auzit că te-ai dus la universitate.

Tînărul ridică privirea cînd uşa se deschise. Dar nu erau decît doi clienţi care plecau. Se relaxă şi se sprijini de tejghea.

– Am absolvit în vară. Am o diplomă în Mediul înconjurător şi Ecologie, de la Leicester.

– Felicitări.

Cooper îi privi pe adolescenţii care stăteau la o masă într-un colţ, avînd în faţă Cola şi porţii mari de cartofi prăjiţi şi ascultă rîsetele ce veneau dinspre bucătărie. Înăuntru văzu alţi doi tineri, cu şepci de baseball roşii, care desfăceau pungi cu chifle.

– Aşa... Şi ce planuri ai acum, Nick?

– A, aştept să apară slujba potrivită. Între timp, îmi cîştig existenţa muncind aici. Nu-i chiar aşa de rău. Au vrut să mă promoveze, dar n-am nevoie de asta. În curînd va apărea ceva potrivit pentru calificarea mea.

Brusc se auzi un zgomot, în timp ce un grup de clienţi intră, venind direct de la localul de peste drum. Nick se îndreptă şi se duse înapoi la casa de marcat. Comanda lui Cooper sosi, şi acesta se deplasă spre o masă.

– Noroc, în orice caz, îi ură el.

În timp ce îşi mînca burgerul, Cooper îl privi pe Nick Summers servindu-i pe clienţi. Părea foarte potrivit pentru slujba asta. Nu conta ce educaţie academică avea, dacă putea să poarte uniforma şi să folosească o casă de marcat.

Cooper îşi aminti de slujba de vacanţă pe care o avusese în adolescenţă, cînd curăţa rulote cu o găleată de apă cu săpun şi cu o perie cu coadă lungă. În acea perioadă învăţa serios, hotărît să-şi realizeze visul de a intra în poliţie. Dar era recunoscător pentru bacşişurile pe care le primea de la turiştii care îl tratau de parcă era prostul satului. Însă niciodată nu se obosise să le risipească această impresie.

Mirosul cartofilor era mai bun decît gustul lor. Cooper întinse un pic de ketchup pe deasupra, ca să vadă dacă ajută la ceva. Sosul era gros şi aromat şi o parte i se lipi de degete.

Asta era problema cu ideile preconcepute. Le permitea oamenilor să pretindă că erau cu totul altfel, fără măcar să se străduiască.

Acest gînd îi aduse aminte lui Cooper de camera de pregătire de la Hudson and Slack. Văzu în minte un trup gol pe masă, sîngele curgînd dintr-o venă, în timp ce lichidul coroziv era pompat înăuntru, ca să-l înlocuiască. Se gîndi la un cadavru în care aldehida formică se strecura în țesuturi, coagulînd proteinele, întărind celulele mușchilor, îmbibîndu-se în organe, oprind procesul morții, ca o mînă care oprește un ceas. Și totuși, într-un fel, pe masă era tot o ființă umană, cineva care părea cu ani mai tînăr decît arătase cu doar cîteva zile în urmă. Cu ani mai tînăr.

Pregătind corpul pentru înmormîntare, îmbălsămătorul modelează un chip, așa cum expertul legist procedase ca să creeze imaginea lui Audrey Steele. Fețele morților sînt căzute și par sinistre, așa că trebuie așezate într-o formă potrivită, ca să facă plăcere rudelor. Aranjează gura, piaptănă părul, aplică farduri.

Drenat, împăiat și vopsit. Așa spusese profesorul Robertson. Lăsînd la o parte drenatul și împăiatul, un om care putea să facă un mort să arate ca o ființă vie era în mod sigur capabil să-și schimbe înfățișarea cu ajutorul fardurilor, cel puțin suficient de bine pentru a păcăli un observator oarecare. La Hudson and Slack se găsea o gamă întreagă de lichide, creme și pudre. O mînă experimentată putea cu ușurință să schimbe coloritul, să mărească sau să îngusteze obrajii, să ascundă o bărbie dublă, să revigoreze pleoapele.

Apoi Cooper își aminti ce spusese Madeleine Chadwick despre bărbatul care apăruse acasă la ea și care dorea să vadă oasele din cripta de la Alder Hall, bărbatul a cărui vîrstă nu putuse să o precizeze. Doamna Chadwick ar fi trebuit să poată identifica mirosul. Dar acesta fusese ceva scos din context, un miros pe care nu se așteptase să îl observe la un bărbat. Ea îl asociase, poate, mai mult cu o ședință la un salon de înfrumusețare. Ar fi putut fi un amestec de alcool, ulei,

ceară şi glicerină, specific cremelor cosmetice şi uleiurilor de masaj.

Cooper aşteptă pînă cînd Nick Summers se eliberă, apoi se îndreptă din nou spre tejghea.

– Mediul înconjurător şi Ecologie? îl întrebă el. Bănuiesc că ştii ce plantă seamănă cu un pătrunjel de trei metri înălţime, cu o tulpină mov?

Cînd Cooper ajunse înapoi în apartament, verifică din nou robotul telefonic, apoi îşi deschise calculatorul şi căută pe Google să vadă dacă sugestia lui Nick Summers era potrivită. Da, în mod sigur asta părea să fie planta pe care o văzuse. Crucea-pămîntului uriaşă. Urîtă plantă.

Cheeseburgerul pe care îl mîncase îi deranjase un pic stomacul. Cooper intră pe unul dintre marile site-urile de vînzări online de cărţi şi căută volumul lui Beatrix Potter, *The Tale of Mr Tod.* Deci *Tod* înseamnă moarte, în germană, nu-i aşa? Fără îndoială că profesorul Robertson ar fi putut să-i spună asta, dacă l-ar fi întrebat. Probabil că ştia cum se spune la moarte în treizeci şi cinci de limbi.

Dar cînd pe ecran îi apăru coperta cărţii, Cooper o privi nemişcat timp de cîteva secunde, apoi se plesni cu putere peste frunte.

– Ce idiot! exclamă el. Asta se întîmplă dacă încerci să faci pe deşteptul.

Pe copertă era o ilustraţie clasică pentru Beatrix Potter – o vulpe cu eşarfă lungă şi o haină de braconier, care sărea un pîrleaz peste un zid de piatră.

– Stai să vezi cînd o să-i spun lui Diane mîine-dimineaţă.

În lipsa altcuiva, Cooper se uită în jur după pisică, pentru a-şi împărtăşi descoperirea.

– Cuvîntul nemţesc pentru moarte, într-adevăr. Desigur, nu putea să însemne altceva. Dar acesta...

Se opri, se uită din nou la ecran şi îşi aminti că încercase să-l sune pe Freddy Robertson. Profesorul nu era acasă în seara asta.

– O, la dracu! zise Cooper. S-a dus acolo acum.

BMW-ul lui Freddy Robertson nu era pe aleea din fața casei și nimeni nu răspunse la ușă.

– OK, s-o deschidem, spuse Hitchens. Dacă se poate, fără s-o stricăm prea mult.

Fry privi cum ușa de stejar e forțată. Nu-i păsa dacă avea să fie stricată. De fapt, chiar spera că dalele de mozaic din hol o să se spargă și balustradele de mahon o să fie zgîriate. Accidental, desigur.

Intră în casă după membrii echipei, în timp ce aceștia verificau camerele ca să se asigure că nu se află nimeni înăuntru. Ea căuta pivnița, despre care era sigură că există. În minte avea clar imaginea criptei de la Alder Hall – ușa ascunsă de pe hol. Treptele de piatră care coborau în întuneric, mirosul de umezeală și de pămînt.

La început nu putu să vadă nimic, apoi începu să-și spună că poate se înșelase. Dar în cele din urmă își dădu seama că nu căuta ce trebuia. Își scoase din minte Alder Hall, intră în bucătărie și ridică marginea unui covor așezat peste plăcile de ceramică. Acolo era trapa.

Chemă ajutoare ca să dea la o parte covorul, apoi ridică inelul de alamă încastrat în lemn. Balamalele se mișcau ușor, deși ușa era solidă și grea. După ce aceasta fu complet deschisă, zăriră treptele de lemn care duceau dedesubt. Fry nu putu să identifice mirosul care se ridică din deschizătură. Nu era umed și nu mirosea a pămînt, așa cum își imaginase, ci era ceva dulce. Dulce și ușor lipicios.

Fry se uită în jur. Acum nu fu necesar să ceară ceva. Deja erau aduse luminile. Multe lumini.

De data asta, Cooper nu mai găsi pe nimeni care să-l urmărească din ușa de la Greenshaw Lodge. Locul era cufundat în întuneric și, cînd se apropie de trepte, văzu în lumina farurilor că ușa din spate era deschisă.

Luîndu-și lanterna din torpedou, Cooper bătu la ușa din față și sună la sonerie. Apoi urmă cărarea care ducea la ușa din spate și ciocăni în panoul de sticlă. Putea vedea lucirea formelor albe

din bucătărie – frigiderul, aragazul, mașina de spălat. Dar în casă nu se zărea nici o lumină.

– Hei! Sînt detectivul Cooper. E cineva acasă? Domnule Slack?

Nu primi nici un răspuns. Familia Slack nu avea cîine, așa că nu se auzi nici un lătrat, cum s-ar fi întîmplat acasă la Tom Jarvis.

Ușa deschisă reprezenta o invitație suficientă ca Ben Cooper să intre în casă. Pe timp de noapte, o proprietate nepăzită și lipsa ocupanților justifica investigația. Totuși, Cooper ezită. Bîjbîi pe peretele de lîngă ușă și găsi două întrerupătoare. Unul din ele aprinse un bec de afară, prins de tavanul de piatră. Se întoarse rapid, convins că zărise o mișcare în spatele lui. Dar era numai lumina care alunga umbrele înapoi, înspre copaci.

Pentru o clipă, Cooper studie grădina și cîmpul înconjurător. Observă urmele de motocicletă care treceau printr-o poartă și străbăteau cîmpul, îndreptîndu-se spre pădure.

Se întoarse spre ușă și încercă din nou celălalt comutator, dar nu se întîmplă nimic. Lumina nu funcționa în bucătărie. Își roti rapid lanterna prin încăpere și zări strălucirea sticlei pe podea. Cînd îndreptă raza spre tavan, observă că becul explodase ca o bășică mare, palidă. Resturile soclului de aluminiu erau încă înșurubate în dulie, dar bucățele de sticlă erau împrăștiate pe dalele de dedesubt. Cooper nu-și putea da seama cînd se întîmplase asta, dar în mod sigur de atunci nimeni nu mai fusese în casă. Dacă familia Slack ar fi fost acasă, ar fi făcut curățenie. Nimeni nu lasă sticlă spartă pe jos, nu-i așa?

Simțea că totuși îi scapă ceva. Roti din nou lanterna, mai încet, prin bucătărie. Și de data asta văzu – o puzderie de urme negre pe tavan, care coborau jumătate de metru pe perete, în colțul cel mai apropiat de ușă. Era ca și cum bucătăria se îmbolnăvise brusc de pojar. Sub semne, o ploaie de tencuială albă acoperise blatul și partea de sus a frigiderului.

Cooper își scoase telefonul mobil și ceru întăriri. În timp ce dădea adresa, lumină bucătăria cu lanterna. Trasă un arc de la urmele de pe perete, peste becul ars pînă la ușa care ducea în hol,

unde lumina ajunse la partea de jos a balustradei scărilor. Lăsă raza acolo o clipă, imaginîndu-și cum omul panicat țintise nesigur, apoi zgomotul asurzitor din casă, mirosul de praf de pușcă. Baza scărilor era locul probabil unde stătuse cineva cînd se trăsese cu arma.

34

Era mirosul de vin şi de whisky. Dulce, lipicios şi înţepător, ca mirosul de oţet şi de apă stătută. Băltoace alunecoase de alcool erau împrăştiate pe pardoseala cu dale a pivniţei, roşul întunecat şi vîscos întinzîndu-se să întîlnească licărirea aurie. Se atingeau, dar nu se amestecau, stropi rubinii strălucind în lumină. Trei sticle de Bordeaux se sfărîmaseră pe dale şi o sticlă de Glenfiddich veche de 15 ani zăcea pe o parte, o peliculă de whisky tremurînd la buza gîtului, gata să se reverse.

Fry observă că o persoană călcase în lichid, înainte să găsească întrerupătorul, şi ghetele lăsaseră două urme roşii, lipicioase. Pe un perete se zăreau rafturi pentru sticle cu vin, iar Fry fu dezamăgită să vadă că nu mai rămînea mult spaţiu pentru altceva. Pivniţa lui Freddy Robertson era micuţă.

Scoase pozele printate de pe site-ul The Body of the Week. Nu, nu fuseseră făcute aici. Peretele din spate nu se potrivea şi dimensiunile încăperii nu erau cele adecvate.

Hitchens coborî scările în urma ei.

– Ce mizerie!

– Da, domnule.

El privi peste umărul ei la fotografii.

– N-ai avut noroc?

– S-ar putea să fie o altă pivniţă pe undeva, sau un pod. Poate în garaj.

– Posibil. O să o găsim, dacă există.

Atinse sticla de Glenfiddich cu vîrful pantofului. Aceasta se răsuci uşor în băltoaca de lichid. Gîtul sticlei se întoarse înspre Fry şi încă o picătură de fluid auriu căzu pe podea.

– Ce crezi că s-a întîmplat aici? o întrebă el.

– Nu ştiu. Cred că se „alimenta“ ca să-şi facă într-un fel curaj dintr-un anumit motiv.

– Ar fi bine să transmitem un mandat de reţinere pentru maşina lui.

O jumătate de oră mai tîrziu, Fry lăsă percheziţia în desfăşurare la casa din Totley şi conduse înapoi în Edendale. Uitase că solicitase ca Billy McGowan să fie adus pentru interogatoriu şi fu surprinsă să i se spună că acesta o aştepta într-o sală de interogatorii. Îşi pierduse răbdarea aşteptînd-o. Dar, înainte să discute cu el, Fry trebui să petreacă vreo cîteva minute ordonîndu-şi gîndurile, concentrîndu-se asupra unui aspect diferit al anchetei.

În cele din urmă, Fry se aşeză în faţa lui Billy McGowan în camera de interogatoriu.

– Domnule McGowan, aţi fost implicat în funeraliile unei doamne pe nume Audrey Steele, care au avut loc cu optsprezece luni în urmă, în martie anul trecut.

McGowan zgîrie tăblia mesei cu unghiile, scoţînd un sunet care o scoase din sărite pe Fry.

– Da?

– Conform declaraţiilor martorilor, aţi condus dricul de la slujba funerară desfăşurată la biserica St Mark la crematoriul din Eden Valley. Cu această ocazie aţi fost însoţit de Vernon Slack. Vă amintiţi?

– Nu. Cum aş putea? Sînt atît de multe înmormîntări.

– A, cred că asta a fost deosebită.

McGowan ridică din umeri şi zgîrie iarăşi cu unghiile. Fry se gîndi la şoarecii din craniile de la Alder Hall, care se strecurau prin găvanele ochilor, se cuibăreau în craniu, zgîriind cu ghearele suprafaţa interioară a osului, acolo unde odinioară se aflase creierul.

– Ei bine, haide să vedem dacă asta vă va împrospăta memoria, spuse ea. După aceste funeralii speciale, cred că v-aţi oprit în drum spre crematoriu şi aţi scos trupul din sicriu.

– Staţi puţin...

Fry ridică o mînă.

– Nu are sens să negaţi. Ceea ce vreau, domnule McGowan, este să aflu cu al cui cadavru l-aţi înlocuit.

McGowan izbunci în rîs.

– Cu al nimănui.

– Trebuie să fi fost al cuiva. Avem înregistrările de pe computer de la crematoriu. Acestea demonstrează că incinerarea a decurs normal – temperatura adecvată în timpul arderii, cantitatea adecvată de reziduuri rămase la sfîrşit. Mă refer la reziduuri osoase, domnule McGowan.

– Nu a fost nimeni.

Fry îl privi cu asprime.

– Trebuie să înţelegeţi că nu putem accepta aşa ceva.

– Cum vreţi.

– Atunci haideţi să vorbim despre cadavrul lui Audrey Steele. Nu puteţi susţine că nu a fost nimeni.

McGowan îşi retrase mîinile de pe masă. Se uită la Fry, apoi la rolele benzii care se învîrteau.

– Uitaţi ce e, asta nu prea a avut de-a face cu mine. Am făcut ce mi s-a spus, asta-i tot.

– Doar aţi respectat nişte ordine?

– Cam aşa ceva.

– Ale cui ordine?

– Ale domnului Slack.

– Richard?

– Da. Richard era un tip care făcea tot felul de scheme.

– Şi asta a fost una dintre schemele lui?

McGowan îşi linse nervos buzele. În ciuda înfăţişării, nu era un tip prea dur. Părea bucuros să-şi poată descărca sufletul.

– Richard a zis că a găsit pe cineva dispus să plătească o mulţime de bani pentru un cadavru, atîta timp cît era în bune condiţii.

– Cine era persoana?

– Nu ştiu. Nu ni s-a spus niciodată numele lui.

– Şi de ce voia un cadavru? Pentru ce motiv?

McGowan zîmbi şi scutură din cap, aproape cerîndu-şi scuze.

– Nu ştiu şi nu am întrebat.

– Doar v-ați luat partea de bani, presupun, nu?

– Exact.

– Domnule McGowan, să vorbim sincer. Ne spuneți că ați făcut ce vi s-a cerut. Şi că nu ați avut niciodată vreo idee despre cel care l-a plătit pe Richard Slack pentru acel serviciu. Nici un singur indiciu?

– Nu.

– Ei bine, asta nu prea ține, nu-i așa?

– Nu știu ce vreți să spuneți.

– Ia să vedem – trebuie să fi livrat undeva cadavrul. Bănuiesc că nu l-ați lăsat chiar pe marginea drumului, ca să fie ridicat de acolo, nu-i așa?

– Nu...

– Așadar, domnule McGowan – unde *ați* livrat cadavrul lui Audrey Steele?

Luîndu-se după urmele lăsate de motocicletă, Cooper dădu în sfîrșit peste o clădire de la marginea plantației. Era o construcție veche, la origine probabil un fel de grajd. Pereții erau construiți din blocuri groase de calcar, iar ușa era din lemn solid de stejar. Rugina se scurgea din găurile cuielor bătute în cherestea. Dar Cooper văzu imediat că era ceva în neregulă cu acest loc.

În ciuda vopselei albastre care se cojea de pe scînduri, ușa era prea solidă pentru o clădire abandonată. Ar fi trebuit să fie scoasă din balamale, iar scîndurile să fi fost putrede sau rupte. Ar fi trebuit să existe resturi ale vreunei încuietori sparte, acolo unde ușa se potrivea odată perfect în tocul de piatră. Dar, în timp ce se apropia, Cooper văzu că lacătul și zăvorul nu erau doar intacte, ci și curate și bine întreținute. Se ghemui în fața ușii și mirosi aroma slabă a uleiului de lubrifiere. Cineva fusese aici în ultimele cîteva săptămîni.

Își îndreptă din nou atenția asupra ușii. Era încuiată cu un lacăt solid, demodat. Undeva, pe un inel, se afla o cheie mare de fier, pusă la loc sigur într-un sertar sau în buzunarul cuiva. Dar al cui buzunar? Acest teren se afla în posesia Trustului Saxton – dar ce știau ei despre această construcție nefolosită, aflată printre

fagii ce putrezeau într-o pădure neîngrijită? Cui îi păsa de ruinele năpădite de buruieni ale fermei Fox House?

Cooper se plimbă în jurul clădirii, atent să calce mai mult pe vegetaţia uscată decît pe pămîntul gol. Era surprins să remarce mărimea acestui loc. Zidul lateral se întindea mult printre copaci. Încă nici o plantă nu apucase să prindă rădăcini în mortarul dintre pietre şi nici un puiet nu crescuse la colţuri sau în crăpături, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd un loc era abandonat. Păsările scăpau seminţe care germinau chiar şi pe cel mai mic petic de pămînt. Dar nu şi aici. În afară de cîteva smocuri de iarbă ce ieşeau din jgheaburile sparte, clădirea părea să fi rezistat în faţa agresiunii naturii.

Pe partea aceasta, Cooper observă că toate ferestrele fuseseră astupate cu piatră şi sigilate. Încercă să împingă o piatră, dar aceasta nu se clinti. Poate că era un strat dublu de pietre, cu mortar la interior. Sau, probabil, cineva folosise nişte bolţari, ca să facă o treabă bună.

Se întoarse cîţiva metri şi ridică privirea spre acoperiş. Cu siguranţă nu ar fi putut rezista în întregime. Vremea l-ar fi afectat şi unele dintre grinzi ar fi fost distruse. Dar ţiglele pe care le putea vedea păreau zdravene. Zdravene, tot aşa precum fusese zdravăn şi Tom Jarvis.

Dar nu în întregime. Acolo unde clădirea era împărţită de un perete, realizîndu-se un fel de extensie în spate, secţiunea din mijloc a acoperişului lipsea, interiorul spaţiului fiind expus cerului liber.

Cooper se apropie iarăşi de perete, găsi un loc unde putu pune piciorul şi se ridică ajutîndu-se de o creangă. Se clătină riscant înainte să reuşească să ajungă destul de sus pentru a se ridica pe marginea acoperişului, cu un picior acolo unde ar fi trebuit să se afle jgheabul de scurgere a apei. Se aplecă înainte, dar nu putu să vadă jos, în interiorul clădirii, aşa că se aplecă şi mai mult pe ţigle, ca să arunce o privire.

Avusese dreptate că trecerea timpului afectase clădirea. O grindă putredă se crăpă de îndată ce Cooper îşi lăsă greutatea pe ea şi o porţiune a acoperişului rămas încă în picioare se înclină înăuntru. Ţiglele alunecară şi se rostogoliră în jos,

antrenîndu-l în cădere şi pe el. Reuşi să se agaţe de creangă, suficient cît să îşi controleze într-o oarecare măsură căderea, apoi ateriză într-un morman de piatră sfărîmată.

Se ridică, îşi căută în buzunare lanterna şi lumină cu ea interiorul clădirii, în timp ce îşi scutura praful de pe haine. Mătură cu raza lanternei un perete, apoi pe următorul. Se opri lîngă intrarea într-o încăpere mai mare şi întoarse raza cîţiva centimetri înapoi, nefiind sigur de ceea ce văzuse prima oară.

– O, Doamne, cum mai ies de aici?

În interiorul clădirii abandonate, rădăcinile unui stejar pătrunseseră prin podeaua distrusă, ca o mulţime de şerpi. Ferigile dese acopereau pietrele, iar firele de iarbă creşteau palide şi lipsite de vlagă prin orbitele craniului.

– McGowan nu zice nimic, cu excepţia faptului că dă vina pe Richard Slack, spuse Fry, cînd întrerupse interogatoriul pentru a-l informa pe inspector. Şi ce-i mai important, nu vrea să dezvăluie unde a fost livrat cadavrul lui Audrey Steele. Mărturia lui va fi decisivă în această privinţă.

Hitchens îşi îndoi manşetele de la cămaşă şi şterse aburul de pe geam. Afară era tot atît de ud, căci ploaia cădea încontinuu de trei ore.

– Pc baza raportului toxicologic, se pare că trupul a fost îmbălsămat parţial, zise el.

– Poate că au făcut asta pentru a păstra corpul proaspăt. Pe de altă parte, înţeleg că devine din ce în ce mai firesc ca antreprenorii de pompe funebre să realizeze o oarecare îmbălsămare cosmetică.

– Aşadar, lucrul ăsta s-ar putea să nu aibă importanţă?

– Da.

– Dar tu crezi că trupul a ajuns la profesorul Robertson, nu-i aşa? întrebă Hitchens.

– Sînt sigură de asta. La cine altcineva ar putea fi?

Inspectorul scîrţîi nerăbdător scaunul, păru gata să răspundă, apoi se răzgîndi.

– Care e strategia ta, Diane? o întrebă el.

– Îl voi lăsa pe McGowan să fiarbă un pic, apoi îl voi face să vadă că ştiu că minte.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu cadavrul pe care l-au pus în sicriu în locul celui al lui Audrey Steele. Ştim că nu era al unui om.

– Nu era om?

Fry îşi dădu seama că nu îi spusese lui Hitchens despre descoperirile antropologului, aşa că îl puse la curent.

– Incredibil, spuse el.

– În ancheta actuală asta pare chiar foarte credibil. E ca şi cum aceşti experţi ne creează probleme, în loc să ne ajute să le soluţionăm.

– Nu există nici un indiciu în legătură cu ce animal era?

– Încă nu. Se pare că pentru asta au nevoie de opinia unui alt expert. E o ramură diferită a ştiinţei. Şi o să fie o întîrziere şi mai mare, pînă cînd ei găsesc pe cineva disponibil şi proba va fi plimbată prin toată ţara.

– Păcat.

Scaunul lui Hitchens scîrţîi din nou şi Fry se hotărî să-i aducă o cutie cu vaselină a doua zi, dacă îşi aducea aminte. Apoi, inspectorul începu să răsfoiască hîrtiile de pe birou, căutînd un raport.

– Ce-i asta? întrebă Fry.

– Al doilea set de rămăşiţe găsite pe dealul de lîngă Ravensdale. După toată agitaţia aceea, cu ridicarea scheletului şi aducerea lui în stare intactă la laborator, s-a dovedit că, de fapt, nu era intact.

Fry rămase cu raportul în mînă, nevenindu-i nici măcar să se uite la el.

– Şi ce spun?

– Rămăşiţele sînt, în mare parte, neumane. În afară de cîteva oase mici, majoritatea sînt de origine porcină.

– Poftim?

– E o parte dintr-un porc, Diane.

Ea puse raportul înapoi pe birou, aşezîndu-l cu grijă printre celelalte hîrtii, de parcă ar fi vrut să-l ascundă sau să pretindă că nu a auzit niciodată despre existenţa lui.

– Şi ce-i cu Geoff Birley? îl întrebă ea.

– Şi pe el o să-l lăsăm să mai aştepte. Hitchens ezită. Diane, nu-l putem plasa pe Birley în apropierea locaţiilor de unde au fost date apelurile telefonice. El ne poate aduce martori care să susţină unde s-a aflat în toate cele trei ocazii.

Fry oftă.

– Asta nu mă surprinde. Nu mi s-a părut niciodată a fi tipul de om potrivit.

– Nu uita să-l informezi pe detectivul Cooper despre orice progres faci cu McGowan, bine? zise Hitchens.

– Desigur.

– Apropo, unde e Cooper?

– A ieşit din tură.

Dar Fry îşi dădu seama că nu era un răspuns potrivit. La serviciu sau după program, se putea ca Ben Cooper să lucreze încă la caz.

– Ferma Fox House, zise Cooper, după ce luă legătura cu Fry pe telefonul mobil. Ţi-o aminteşti?

– În plantaţia din vale. Cum i se spunea?

– Pădurea Corunna. Cartea lui Beatrix Potter era un indiciu.

– Poftim?

– *The Tale of Mr Tod.* „Tod“ poate însemna „moarte“ în germană, dar uită-te la coperta cărţii, Diane. Nu ştiu cum de am putut uita.

– Ce să uităm?

– „Tod“ este, de asemenea, cuvîntul popular pentru „vulpe“. Asta este personajul lui Beatrix Potter, Mr Tod – o vulpe. Şi aici locuieşte, la Fox House. Sau, mai bine zis, aici este locul unde moare.

– Ben, nu prea înţeleg despre ce vorbeşti.

– Nu contează. Dar cred că ţi-am găsit „sălaşul morţii“.

– Serios? Şi e vreo urmă de Freddy Robertson?

– BMW-ul lui este parcat lîngă casa familiei Slack.

– Şi unde sînt cei doi Slack?

– Nu i-am văzut. Ai fost acasă la Robertson, Diane – ai văzut vreun indiciu că ar deţine o armă de foc? Poate o carabină?

– Nu. Dar, Ben, spui că ai găsit „sălaşul morţii“?

Cooper se uită la craniu. Scheletul se afla într-o clădire de calcar, expus la aer, fără nici o urmă de carne uscată pe oasele strălucitoare. Ceva curăţase oasele la perfecţiune. Ceva care putea fi denumit un „devorator de carne".

– Da, Diane. Cred că l-am găsit.

35

Cînd Fry sosi la Greenshaw Lodge, patru poliţişti în uniformă se strînseseră pe treptele din spatele casei, razele lanternelor luminînd terenul din jur. Purtau jachete galbene cu benzi albe fosforescente, ca personajele dintr-un tren fantomă. Unul dintre ei vorbea la staţia radio, solicitînd sosirea medicului legist şi ajutor de specialitate.

– Ce aţi găsit? întrebă Fry.

– Un cadavru, sergent. Omul nu a murit de mult – de o oră sau două, după părerea noastră. Hainele sînt foarte puţin ude.

– L-aţi identificat?

– Încă nu.

Fry păşi la marginea cercului de lumină creat de lanternele poliţiştilor. Cadavrul zăcea pe o parte, cu obrazul stîng în iarbă şi cu şuviţe de păr cenuşiu încîlcite şi umede, lipite de gît. Viaţa dispăruse de pe acel chip, ochii îi erau larg deschişi, cu o privire fixă. Însă Fry văzuse tot ce avea nevoie.

– Ştiu cine este. Se pare că, la urma urmei, moartea a venit un pic mai aproape decît se aştepta.

– Poftim?

– Victima ne e cunoscută, zise ea. Este profesorul Frederick Robertson.

– Sînteţi sigură, sergent?

– Absolut.

În timp ce poliţistul transmitea informaţia la dispecerat prin intermediul staţiei, Fry se uită la unul dintre bărbaţii cu lanterne.

– Aveţi vreo idee cum a murit?

– Se pare că a fost împuşcat.

Bărbatul îndreptă raza lanternei spre sol, lîngă umărul profesorului. Fry zări lucirea uleioasă a sîngelui care se coagula – petele întunecate ale vieţii unui om scurgîndu-se în pămînt. Pentru o clipă nu ştiu ce să spună. Apoi îi veni în minte o expresie, atît de potrivită, încît ar fi putut fi rostită chiar de vocea lui Robertson.

Îşi întoarse faţa dinspre poliţistul uimit şi rămase cu privirea pierdută în noapte.

– *Caro data vermibus*, spuse ea. Carne dată viermilor.

Ben Cooper se gîndi la vechiul Datsun din padocul ud al lui Tom Jarvis, cu smocuri de iarbă ieşind prin podeaua ruginită. La prima vedere, padocul şi această clădir e din mijlocul pădurii păreau să nu aibă nici o legătură. Însă amîndouă aveau aceeaşi atmosferă, erau părăsite şi lipsite de viaţă, fiind odinioară folosite de om. Ambele locuri dădeau senzaţia unui spaţiu transformat într-un cimitir.

Apoi Cooper clătină din cap. Nu, nu un cimitir. Nu era aşa. Aici nu se încercase îngroparea unui cadavru, ci acesta fusese expus la aer – o ofrandă lăsată efectelor distrugătoare ale climatului din Peak District. Această clădire nu putea fi considerată un mormînt. Putea fi însă numită o criptă. Un sălaş al morţii.

Lîngă craniu se afla o piatră mare, pe care Cooper o dislocase în cădere. Îşi aminti de piatra de pe dealul din Ravensdale. Sub ea iarba fusese de un verde-palid, fiind recent acoperită. Dar sub această piatră şi pe pămîntul pe care căzuse viermuiau păduchi de lemn. Formele cenuşii se răspîndiră grabnic în toate direcţiile, atunci cînd Cooper întoarse piatra.

Cînd era copil, Ben cunoştea aceste mici crustacee sub denumirea de „tăietorii de coşciuge". Îşi imagina că numele îşi avea probabil originea într-una dintre acele credinţe populare care învăluiau moartea. Păduchilor de lemn le plăceau întunericul şi umezeala şi erau asociaţi cu moartea şi cu vegetaţia în descompunere. Erau ca nişte mici tancuri aplatizate, cu picioare care ieşeau de sub platoşele suprapuse. Dar i se spusese că motivul pentru care păduchii de lemn căutau întunericul şi umezeala era

din cauză că trupurile lor nu erau impermeabile. Se uscau şi mureau dacă erau expuşi la aer.

Ridicîndu-se, Cooper se îndepărtă de schelet, înspre zid. Cu oarecare dificultate observă vreo două locuri unde şi-ar fi putut sprijini vîrful ghetei, în zone în care mortarul sfărîmat lăsase spaţii între blocurile de calcar. Piatră sfărîmată şi fragmente de mortar începură să cadă pe perete, dislocate de ghetele lui. Cooper se strîmbă, sperînd că nu distrugea prea mult scena crimei. Nu voia să ştie ce i-ar fi auzit urechile, dacă făcea una ca asta.

În cele din urmă, zări creanga deasupra capului şi reuşi să o ajungă, ca să se suie pe zid. Se căţără deasupra şi se lăsă să alunece pe partea cealaltă, în iarba înaltă. Dincolo de pădure se auzea ocazional zgomotul unui motor. Pentru o clipă, una dintre maşini păru foarte aproape, dar sunetul se opri şi Cooper nu mai putu fi sigur. Distanţele puteau fi foarte înşelătoare.

Se îndepărtă cîţiva paşi de clădire, prin buruienile înalte, intenţionînd să aştepte lîngă copaci. Dar înainte să străbată trei metri, simţi că îi cedează ceva sub picior, cu un zvîcnet metalic. Pentru o fracţiune de secundă simţi numai frica instinctivă faţă de un pericol nevăzut. Însă muşchii lui nu avură timp să reacţioneze.

Fălcile de metal i se închiseră peste gleznă, muşcînd din ambele laturi, dinţii lor pătrunzînd adînc în carne. Cooper se clătină, dezechilibrat de neputinţa bruscă de a-şi folosi piciorul drept. Impactul fu urmat imediat de durere şi putu simţi colţii muşcînd mai adînc, la fiecare mişcare cît de uşoară. Acţionată de arcul puternic, capcana îl prinsese chiar deasupra ghetei, pătrunzînd prin pantaloni şi şosete şi înţepînd carnea moale cu o uşurinţă plină de cruzime.

Cooper se prăbuşi în iarbă, pierzîndu-şi răsuflarea din cauza durerii agonizante, în timp ce dinţii de metal se mişcară în lateral, sfîşiindu-i carnea ca lamele unui ferăstrău. Bîjbîi disperat în jurul gleznei, găsi fălcile capcanei şi simţi metalul ruginit deja lipicios de la sîngele lui. Era o capcană veche, în formă de

graifer şi acţionată de greutatea apăsată pe o limbă de metal ascunsă în iarbă.

După cîteva minute de eforturi inutile ca să desprindă dinţii capcanei de pe gleznă, Cooper simţi că degetele îi alunecă pe metal şi îşi dădu seama că mîinile îi erau acoperite de propriul sînge. Inspiră adînc, încercînd să se calmeze, ca să poată gîndi limpede. Dacă nu se înşela în legătură cu tipul de capcană în care era prins, însemna că era imposibil să deschidă fălcile fără să acţioneze arcul care le menţinea închise. Undeva trebuia să fie un lanţ şi un piron de metal care ţinea capcana pe sol, precum şi o manetă care să deschidă fălcile.

Îşi şterse mîinile de iarbă, gîndindu-se prea tîrziu la posibilitatea ca în apropiere să se afle o altă capcană. Apoi încercă să se răsucească şi să ajungă cu braţele mai aproape de capcană, însă fu nevoit să renunţe, din cauza durerii agonizante care îi săgetă piciorul. Simţea cum laba începea să i se umfle şi gheata să-i strîngă din ce în ce mai tare carnea rănită.

După o scurtă pauză încercă din nou, dar mai încet de data asta. Se mişcă uşor într-o parte, tîrîndu-se centimetru cu centimetru, pînă cînd reuşi să ajungă la baza capcanei. Era scăldat în sudoare. Cînd îşi şterse fruntea cu mîna, nu era sigur dacă umezeala pe care o simţea era transpiraţie, sau sînge, ori un amestec între cele două.

Telefonul mobil îi căzuse în iarbă, la o oarecare distanţă în dreapta. Putea să ajungă la el. Avea să fie foarte dureros, dar putea să ajungă la el. Îl încărcase în maşină, aşa cum făcea întotdeauna. Şi căzuse în iarbă, aşa că nu avea cum să se fi stricat. Lui Cooper i se păru chiar că zăreşte lumina uşoară a afişajului.

Simţi că aproape leşină din cauza durerii, dar ştiu că degetele atinseseră muchia aparatului. Inspiră adînc, încercînd să-şi limpezească privirea de roiul de puncte negre şi de valul întunecat care se tîra la limita conştienţei.

Dar poate pierduse prea mult sînge şi avea halucinaţii. Huruitul slab pe care îl auzise timp de cîteva secunde se apropie, apoi se opri. O motocicletă? Sunetul fu urmat de un răpăit şi de

scîrţîitul unei balamale. După aceea se instală tăcerea şi Cooper fu aproape convins că imaginaţia îi jucase feste – pînă cînd văzu mişcare în iarba înaltă şi auzi un fîşîit uşor îndreptîndu-se spre el, apropiindu-se constant.

Două umbre întunecate apărură la limita cîmpului său vizual și Cooper clipi, încercînd să le facă să dispară. Însă gestul nu făcu decît să accelereze mișcarea roiului de puncte negre. Dacă ar fi fost o pereche de picioare în ghete negre, Cooper ar fi auzit mai mult decît foşnet în iarbă, mai mult decît şoapta îndepărtată a unei respiraţii deasupra lui. Ar fi auzit cuvinte de îmbărbătare, un strigăt de ajutor sau numele lui rostit de cineva. Ar fi fost *ceva.*

Străduindu-se din răsputeri să ignore formele întunecate, Cooper încercă să-şi întindă degetele şi mai mult prin iarbă. Aproape că atinsese telefonul, cînd acesta dispăru brusc. O mişcare veni ca din cer şi telefonul îi fu luat.

Cooper gemu. Apoi ascultă fîşîitul cuiva care trecea prin iarbă, îndreptîndu-se spre copaci, îndepărtîndu-se tot mai mult, plecînd tot mai departe, cu singurul lui mijloc de a cere ajutor.

După ce se realizară toate fotografiile, Diane Fry se aplecă deasupra cadavrului lui Robertson şi îi căută în buzunare. Îi scoase portofelul, o agendă, o scrisoare deschisă, cheile de la maşină şi un telefon mobil. În cele din urmă găsi un card albastru de plastic, cu niște litere scrise deasupra unei inimi roşii. I-l arătă inspectorului Hitchens care tocmai se strecura pe sub banda de protecţie.

– Un card de donator de organe. Mă întreb de ce-l avea asupra lui.

– Este de presupus să porţi asupra ta așa ceva, răspunse Hitchens. Altfel, este inutil. Pe cine a menţionat ca ruda cea mai apropiată? Pe fiica lui?

Fry întoarse cardul.

– Ia te uită! Scrie: „în cazul morţii mele, să fie contactat domnul Vernon Slack". Urmează numele întreg şi semnătura. Şi

scrie că doreşte ca organele lui să fie folosite pentru tratarea altor oameni.

Hitchens studie cadavrul.

– E puţin cam tîrziu pentru asta. Nu mai poate fi de folos nimănui.

– Însă sigur nu era rudă cu Vernon Slack, nu?

– Nu trebuie să dai numele unui membru de familie. Poate fi un prieten sau un coleg.

– Doar un coleg. OK.

– Pune cardul şi restul lucrurilor într-o pungă pentru probe. S-ar putea ca între ei să fi fost o relaţie mai deosebită decît credem noi.

Fry dădu din cap aprobator. În timp ce introducea cardul de donator de organe într-o pungă pentru probe, citi inscripţia scrisă cu litere albe deasupra inimii de un roşu-strălucitor: „Doresc să-i ajut pe ceilalţi să trăiască, în cazul morţii mele". Ei bine, nu-ţi poţi dori mai mult de-atît, în urma propriei morţi. Indiferent ce-ai făcut în timpul vieţii.

Cooper ridică privirea şi îl văzu pe Vernon Slack stînd deasupra lui, cu o carabină în mînă. Privind capătul ţevii, se gîndi la rana de glonţ din cîinele lui Tom Jarvis, Graceless. Lacrimile se curgeau pe chipul lui Vernon.

– Pe cine ai ucis, Vernon? întrebă Cooper.

În ochii acestuia ceva se mişcă şi sclipi; apoi dispăru într-o secundă. Era ca şi cum două mărgele negre se rostogoliseră, dînd la iveală pentru o clipă miezul lor strălucitor.

– Nu mai contează acum, răspunse el. Se poate să fi ucis pe cineva, se poate să nu o fi făcut. În cele din urmă, nu mai are importanţă.

Cooper se gîndi la Abraham Slack. Bătrînul se mutase la Greenshaw Lodge pentru ca Vernon să aibă grijă de el. Dar expresia „să aibă grijă" putea să conţină mai multe înţelesuri. Casa nu părea un loc ospitalier, nu era genul de cămin în care era de aşteptat să te poţi odihni şi cineva să aibă grijă de tine. În

schimb, părea goală şi rece, asemenea unei locuinţe din care cineva se pregătea să plece.

Ben Cooper încercă să se ridice în coate, uitînd de armă sau de faptul că ar fi fost mai înţelept să rămînă nemişcat.

– Unde e bunicul tău? întrebă el.

Dar Vernon îl privi fix.

– Nu eşti prea deştept. Nu eşti deloc deştept şi te mişti prea încet. Dacă eşti prost, o să fii bătut.

Cooper închise ochii, încercînd să înţeleagă ceea ce i se spunea. Situaţia părea oarecum suprarealistă. Poate că era durerea din picior sau pierderea de sînge care îl ameţise şi îl făcea să se simtă ciudat de lipsit de orice teamă. Însă nu se simţea ameninţat de Vernon, în ciuda armei pe care acesta o ţinea în mînă.

– Ne-ai spus să căutăm sălaşul morţii, nu-i aşa? întrebă el.

La început Vernon păru să nu-l audă. Atenţia îi era îndreptată înspre clădirea unde oasele albe zăceau lucind în întuneric, cu o luminescenţă ciudată. Îşi puse arma sub braţ, ţeava fiind îndreptată acum în direcţia craniului. Era ca şi cum se temea de cel mort mai mult decît de Cooper.

– Da, spuse el. Dar, ca toţi ceilalţi, aţi căutat în direcţia greşită.

– Ce vrei să spui?

Vernon tuşi şi îşi îndreptă din nou privirea obosită spre Cooper.

– Încă eşti prost. Sălaşul morţii nu e o clădire sau un loc în peisaj. Nu este nici măcar în lumea fizică.

– Nu-nţeleg.

– Sălaşul morţii... începu Vernon, ceva gîtuindu-l dintr-odată, sălaşul morţii se află în inima celorlalţi.

Apoi ţeava puştii se ridică brusc şi Vernon se întoarse rapid, călcîiele lui scîrţîind în iarba udă.

Era sunetul de care Cooper urma să-şi aducă aminte cel mai clar în săptămînile ce aveau să vină. Pentru o vreme, păru să fie singurul lucru care avea sens. În amintirea sa, scîrţîitul dură mult timp, ridicîndu-se într-un ţipăt ascuţit, înalt şi inuman. Apoi urmă un bubuit asurzitor şi o scînteiere şi Vernon dispăru.

În uşa clădirii abandonate, silueta lui Abraham Slack se zări pentru o clipă, luminată de explozia împuşcăturii, ţinînd în mîinile tremurătoare o armă de vînătoare cu două ţevi.

36

Pînă dimineață corturile echipei de criminaliști răsăriseră ca ciupercile în ploaia de toamnă. Criminaliști, fotografi și polițiști descopereau diferite moduri de a se face nevăzuți, în timp ce se deplasau de la vechea sală a motoarelor din Greenshaw Lodge, pînă la ruinele fermei Fox House, în Alder Hall.

Drept urmare, activitatea legistă se desfășură încet și trecu o parte din zi înainte ca trupul profesorului Freddy Robertson și al lui Vernon Slack să fie duse de acolo. De asemenea, trecu și mai multă vreme pînă cînd începu munca de recuperare a rămășițelor din clădirea abandonată.

Între timp, Abraham Slack nu voia să vorbească. În sălile de interogatoriu din West Street, detectivii erau obișnuiți să fie întîmpinați cu tăceri frustrante. Dar bătrînul, însoțit de avocatul său, refuză să ofere chiar și începutul unei explicații pentru decizia de a-și omorî nepotul. Primul foc al carabinei îi sfîșiase pieptul lui Vernon, iar alicele celui de-al doilea îi făcuse praf ambii plămîni, așa că acesta murise înecat cu propriul sînge.

În vreme ce o asculta pe Diane Fry citind descrierea rănilor lui Vernon, Slack își lăsă capul în jos și umerii îi căzură sub povara suferinței. Interogatoriul trebui să fie suspendat, în timp ce un doctor îl examină. Lui Fry i se păru că bătrînul cedase în acel moment. Poate că o făcuse. Dar cînd se întoarseră la el, în camera de interogatoriu, tot nu vru să vorbească.

Fry fu ușurată cînd inspectorul Hitchens o chemă afară din sală. Era epuizată și capul o durea din nou, mai rău ca niciodată. Deși reușise să ajungă acasă, la un moment dat, în primele ore

ale dimineţii, nu dormise deloc. Imediat ce începea să alunece în inconştienţă, acele arcuri de oţel îi săreau în spatele frunţii şi se înfigeau adînc în nervii ochilor, precum colţii unei capcane.

– Billy McGowan îşi schimbă povestea, zise Hitchens.

– Serios?

– Se pare că s-a decis că Richard Slack este ţapul ispăşitor perfect. Cînd eşti mort, poţi fi uneori foarte util.

Fry dădu din cap.

– McGowan a lucrat pentru Abraham, nu-i aşa? îl proteja pe bătrîn?

– Nu, spuse Hitchens. Pe Vernon.

– Dar profesorul Robertson...?

– Echipa care cercetează casa lui Robertson a găsit înregistrări ample în computerul profesorului. S-a dovedit că Vernon Slack era unul dintre studenţii lui particulari. Poate că Vernon s-a gîndit că le poate dovedi ceva oamenilor care îl considerau atît de inutil.

– A ales un mod ciudat să o facă, domnule.

Hitchens ridică din umeri.

– Nu ştiu. Avea un punct de vedere special în această afacere cu moartea? Poate că intenţiona să contrazică aşteptările şi să preia, într-o zi, Hudson and Slack. Probabil că plănuia să ducă firma într-o direcţie diferită.

Fry se uită stînjenită la inspector, dar îşi dădu seama că acesta glumea.

– El *era* fiul lui Richard Slack, zise ea. Ar fi putut moşteni cruzimea în afaceri a tatălui său, dar a fost deturnat la un moment dat de la această îndeletnicire. Şi, în schimb, toată lumea a ajuns să simtă că-i pare rău pentru el.

– Toată lumea, Diane?

– Ei bine, Billy McGowan trebuie să fi simţit o oarecare simpatie pentru el. Dacă un om precum McGowan era dispus să păstreze tăcerea în legătură cu aranjamentul dintre Vernon şi profesorul Robertson, atunci înseamnă că Vernon trebuie să fi avut ceva de care eu nu mi-am putut da seama.

– Cred că ai dreptate.

Fry privi înspre ușa sălii de interogatoriu.

– Totuși, asta nu explică de ce l-a ucis bătrînul. De ce a făcut una ca asta?

De cealaltă parte a ușii, Abraham Slack stătea așezat, lipsit de emoție, uitîndu-se cu o privire fixă, ca de mort, la casetofonul deck cu trei benzi. Chiar și benzile încetaseră să-i mai înregistreze tăcerea.

Ben Cooper se afla în bucătăria din Greenshaw Lodge atunci cînd Fry îl găsi mai tîrziu, în acea zi. Privea casa care devenea tot mai goală și mai pustie, pe măsură ce membrii echipei de criminaliști scoteau lucrurile pentru a fi examinate. În vitrina din camera de zi, încă putea să vadă fotografia lui Abraham Slack împreună cu familia, deși luminile criminaliștilor reflectate de sticlă făceau ca persoanele să fie imposibil de identificat.

– Era ceva în felul în care a vorbit Vernon, spuse el în timp ce Fry căuta o cale sigură de a ajunge la el.

Cooper încerca să-și clarifice gîndurile în minte, și Fry era singura persoană despre care credea că ar putea să înțeleagă.

– N-ar trebui să fii încă în spital? întrebă ea.

– M-au cusut și mi-ai făcut o injecție antitetanos. Nu avea nici un rost să mai rămîn acolo.

Ea se uită la piciorul lui bandajat.

– Nici un os rupt sau altceva? Am văzut imagini oribile legate de capcanele pentru animale.

Cooper clătină din cap.

– Șmecheria e să stai nemișcat și să diminuezi leziunea. Animalele nu știu asta, așa că ele sfîrșesc prin a-și sfîșia singure laba.

Fry făcu o grimasă.

– Ce vrei să spui în legătură cu felul în care vorbea Vernon?

– Atunci cînd am discutat cu el, nu a spus nici măcar o dată „eu“ sau „mie“. Întotdeauna era „noi“ sau vreo formă pasivă, ca „E o treabă de făcut“. Cei mai mulți oameni ar fi spus: „Am o treabă de făcut“. Dar Vernon vorbea de parcă nimic nu avea de-a face cu propria persoană. Era ca și cum se distanța de toate.

Cooper se uită la Fry, ca să vadă dacă îl asculta. Ea studia urmele lăsate de alice în perete, acolo unde Abraham Slack trăsese primul şi cel mai violent foc. Tubul cartuşului fusese găsit pe coridor, la baza scărilor.

– E exact ce spunea doctorul Kane despre unele fraze folosite în apelurile telefonice, continuă el. O formă inconştientă de negare, sugerînd vinovăţia ascunsă.

– Aşadar, Vernon a dat apelurile telefonice? întrebă Fry.

Ea încercă să spună asta de parcă era un detaliu minor. Dar Cooper ştia că apelurile erau foarte importante pentru ea.

– Da, Diane. Cred că vor descoperi un dispozitiv de modificare a vocii, pe undeva printre toate lucrurile pe care le-au scos din casă. Sau, poate, în maşina lui Vernon.

– Cum poţi fi sigur?

– Ştii, el a participat la funeraliile consilierei din Wardlow. Acestea au fost organizate de firma Hudson and Slack, iar Vernon a fost unul dintre şoferi. Ar fi putut să pară ciudat ca unul dintre participanţii la înmormîntare să nu ia parte la slujbă şi cineva ar fi remarcat asta. Dar şoferii aşteptau afară din biserică. Vernon era ideal plasat pentru a da acel telefon.

– Şi totuşi, cum e cu apelul de la crematoriu? De acea înmormîntare s-a ocupat o firmă din Chesterfield. Nu a fost în sarcina firmei Hudson and Slack.

– Dar cea de dinainte a fost a lor, Diane. La crematoriu aveai o jumătate de oră să-ţi îndeplineşti sarcinile. Conducătorii limuzinei de la înmormîntarea anterioară tocmai aşteptau ca participanţii să termine de inspectat coroanele de flori. Ieşiseră pe poartă, cu mult timp înainte de a sosi noi.

Fry privea deja de prea multă vreme urmele lăsate de alice. Nici măcar nu putea să le mai vadă.

– Şi Vernon s-a aflat acolo? întrebă ea.

– Sînt sigur că în acea zi trebuie să fi condus una dintre limuzine.

Ea se uită atunci la Cooper cu o expresie de nerăbdare, ca şi cum avea nevoie de ceva.

– Ben, el spunea că va avea loc o crimă. La ce crimă s-a referit?

Cooper se încruntă.

– Nu știu. Numai despre moartea unei singure persoane poți spune că știi totul, nu-i așa? Există doar o singură formă de moarte care este lipsită de orice ambiguitate. Asta se întîmplă cînd îți iei singur viața.

– Crezi că asta a plănuit să facă?

– Oamenii nu pot să aleagă cum vor muri. Cu o singură excepție: sinuciderea. Este singura modalitate prin care putem avea un control asupra propriei morți. Este singurul mod în care putem da un înțeles sfîrșitului vieții noastre.

Cooper știa că, deseori, sinuciderea reprezenta un act de furie împotriva oamenilor care erau apropiați victimei, dar care nu reușiseră să le observe disperarea. Sau putea fi îndreptată împotriva celor care provocaseră această disperare. În felul ei, sinuciderea era o formă deosebit de crudă de răzbunare.

Dar Fry nu părea convinsă. Cooper bănuia că, probabil, ea își amintea cuvintele rostite într-unul dintre mesajele telefonice: „Cînd gîtul alunecă între degetele mele, precum un șarpe lucios..." Nu vor ști niciodată dacă Vernon se referea la o crimă adevărată sau doar retrăia o fantezie. Oare la asta se gîndea în timp ce stătea în furgoneta distrusă, iar tatăl său rămăsese neputincios la volan? Fusese un moment cînd se poate să-și fi pus în practică fantezia de a-l omorî pe bărbatul pe care îl ura.

– Știi că Vernon Slack a studiat cu profesorul Robertson? întrebă Fry. Se pare că a fost studentul eminent al profesorului.

– Deci nu era atît de prost cum părea.

Cooper se opri, repetîndu-și propoziția în minte. Părea să fie însoțită de o melodie vagă, de neidentificat.

– Asta nu-i un vers dintr-un cîntec?

– La naiba, ai dreptate, spuse Fry. De unde anume?

– Nu-mi amintesc. Dar îmi va veni în minte mai tîrziu, cînd nu o să mă mai gîndesc la asta.

– Sper. Altfel o să mă obsedeze toată ziua.

Cooper se sculă cu o oarecare dificultate, străduindu-se să nu arate că îl doare foarte tare.

– Știi, zise el, cred că Freddy Robertson ar fi considerat ca fiind student eminent persoana care ar fi arătat interes pentru orice cuvînt rostea și care i-ar fi reflectat cu cea mai mare fidelitate ideile.

– Da, ai dreptate, Ben. Pun pariu că l-a plăcut pe Vernon, fiindcă a fost cel mai ușor de influențat. Credincios este un cuvînt potrivit. Și loial – ca un cîine.

– De ce spui asta?

– Ei bine, a păstrat secretele profesorului multă vreme. I-a rămas loial, chiar și atunci cînd Robertson a început să se îngrijoreze că Vernon ar putea ceda și l-ar putea trăda.

Cooper se încruntă.

– Așa vezi tu lucrurile?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Cred că loialitatea era cu totul altfel. Vernon a crezut că îi face un mare serviciu lui Robertson, obținîndu-i un cadavru adevărat. A fost considerat un dar special, așa cum o pisică aduce ceea ce prinde în casă, pentru stăpînul ei.

– Vorbești despre Audrey Steele?

– Da, desigur. Furtul trupului ei nu a avut nimic de-a face cu Richard Slack – a fost ideea lui Vernon. Dar Robertson i-a refuzat darul. A fost mult prea mult pentru profesor – aducea moartea cam prea aproape de el. Poate că a fost cu totul îngrozit de această idee.

– Așadar, nu era decît gura de el.

– Dar nu l-a trădat pe Vernon, nu-i așa? zise Cooper. La asta m-am referit prin loialitate.

– Cum de știi toate astea, Ben?

Cooper împinse pe masa din bucătărie o pungă de plastic pentru probe. În ea se afla un caiet cu coperte roșii, cu paginile uzate și desprinse. Punga era pătată cu o dungă de sînge. Cooper își dădu seama că sîngele era probabil al lui.

– E jurnalul lui Vernon, zise el. Asta a descoperit bunicul lui atunci cînd a început să fie îngrijorat de comportamentul lui și a

scotocit prin casă. Nu e nevoie să citești prea mult din jurnal ca să-ți dai seama de ce a reacționat bătrînul în felul în care a făcut-o. El a fost martorul distrugerii a tot ceea ce construise. Nu numai a afacerii, ci și a familiei lui. Și cauza acestei distrugeri era tot ceea ce credea că-i mai rămăsese – nepotul său.

– Un jurnal?

– Uită-te, o îndemnă Cooper. Citește-l!

Fry primi jurnalul cu expresia cuiva căruia i s-a dat o bombă cu ceas. Îl deschise la sfîrșit, de parcă spera să evite ce era mai rău.

JURNALUL MORȚII, PARTEA A ȘASEA

În ziua în care m-am născut, oasele mele erau moi. Atît de moi, încît nu le-ai fi auzit rupîndu-se. Poate, dacă ai fi ascultat cu atenție, ai fi putut surprinde pocnetul ușor al fracturării unui antebraț sau sunetul fărîmițării femurului. Dar au fost cu greu audibile, sînt sigur. Nu au putut fi distinse din cauza țipetelor mele.

Acum oasele mele sînt mai bătrîne și mai puternice. Dacă voi trăi suficient de mult, s-ar putea să devină strîmbe și casante, pînă cînd nu mi-ar mai putea susține greutatea trupului. Dar adînc înăuntru, urmele copilăriei mele sînt încă acolo – semnele fracturilor, ale vindecării incomplete. Acum sînt invizibile și n-ar putea fi observate decît pe o radiografie. Sînt invizibile, cu excepția liniilor neregulate ale durerii, încrustate în memoria mea. Oasele mele nu vor uita niciodată, pînă cînd voi muri.

Oasele noastre sînt magice. Ele produc hematiile, trilioane zvîcnind prin trupurile noastre. Cred că magia se află în măduvă, acea gelatină albă, misterioasă. Dacă aș putea suge destul de multă, sîngele meu ar deveni mai puternic și oasele mi s-ar vindeca.

Totuși, de fiecare dată cînd mă gîndesc la sînge sau la durere, am o senzație ciudată de-a lungul nervilor din spatele gambelor, o strîngere involuntară, un disconfort brusc, de parcă sîngele mi se retrage din vene, așa cum apa puțin adîncă alunecă pe pietrele ascuțite. Oare ce legătură directă există între creierul meu și mușchii picioarelor? Este una dintre

acele ciudăţenii ale corpului, un secret pe care nici un legist nu-l va lămuri vreodată cu bisturiul său.

Dar curînd el va dispărea – omul care m-a făcut astfel. Cînd ultimele urme ale cărnii lui vor fi îndepărtate, puterea pe care o are asupra vieţii mele se va risipi. În cele din urmă, spiritul lui se va separa de trup, îndepărtat ca un melc mort, supt din cochilia lui, ca mizeria extrasă dintr-o fosă septică. Vocea lui va înceta să răsune în mintea mea, durerea prezenţei lui va înceta şi coşmarurile se vor opri. Nu vor mai exista acele amintiri nesfîrşite ale bătăilor, senzaţia gîtului său în mîinile mele, un gît acoperit de sudoare, în timp ce el zace neajutorat şi plin de sînge – dar nu pot, pur şi simplu nu pot să-l ucid. Mai e doar o zi. Apoi voi putea fi ca toţi ceilalţi. Mai e nevoie de o singură zi.

Şi de data asta va fi o crimă adevărată. Distrugerea finală, completă şi perfectă. Pînă diseară va dispărea pentru totdeauna. Va dispărea din sălaşul morţii.

Fry crezu că jurnalul se terminase. Întoarse pagina la ceea ce părea a fi ultima menţiune. Dar pe cealaltă parte mai era ceva mîzgălit. Două rînduri, scrise în grabă cu litere mari.

TOTUL A FOST O MINCIUNĂ. EL E ÎNCĂ AICI, ÎN MINTEA MEA. PE CINE MAI TREBUIE SĂ UCID, CA Să SCAP DE LUCRUL ĂSTA DIN MINE?

•

– Există o menţiune anterioară, care pare similară cu unul dintre apelurile telefonice, spuse Fry, după ce termină de citit.

Cooper aprobă din cap.

– O parte este împrumutată de la profesorul Robertson. Sînt, poate, notiţe de cînd Vernon îi era student? Pare să fi luat fiecare cuvînt ca literă de lege. Însă profesorul putea fi foarte convingător. Aproape fascinant.

Fry băgă jurnalul la loc în punga de plastic şi îşi scoase mănuşile.

– Şi ce e cu rămăşiţele de la ferma Fox House, Ben?

– Cred că se va dovedi că sînt ale tatălui lui Vernon.

– Richard Slack? Crezi că Vernon a furat trupul propriului tată?

– Asta ar fi fost mai uşor de realizat decît în cazul lui Audrey Steele, zise Cooper. Mai ales că Richard trebuia să fie îngropat, nu incinerat. La momentul respectiv avea deja complici în treaba asta.

– Dar de ce?

– Ar avea sens, dacă Vernon a adoptat unele dintre ideile învăţate de la Freddy Robertson – practica excarnării, sarcofagul şi cripta. A lăsat un trup în „sălaşul morţii", ca să se asigure că toată carnea va dispărea de pe oase.

– Şi se întorcea din cînd în cînd, ca să verifice evoluţia lucrurilor?

– Voia să se asigure să spiritul tatălui său dispăruse. Îi era teamă că acesta va dăinui, dacă oasele nu erau complet curate şi uscate. Aşa îi spusese Robertson.

– Şi cînd oasele ar fi fost, în cele din urmă, curate...

– Vernon credea că va fi, în sfîrşit, eliberat. Eliberat de coşmaruri, eliberat de amintirea tatălui său. Se pare că el credea că tatăl lui era încă undeva, în mintea sa. Ai citit şi tu, Diane. O spune destul de clar, chiar el, în jurnal.

– Aşadar, poate că, atunci cînd a sunat, ştia că se apropie de sfîrşit: „în curînd va avea loc o crimă". Se poate să nu fi vorbit deloc despre propria moarte.

Cooper se lăsă pe spate, obosit dintr-odată.

– Vernon trebuie să-şi fi urît tatăl foarte mult. Se pare că tatăl lui l-a maltratat foarte tare cînd era copil. Vernon a purtat durerea în oase toată viaţa. Am observat că se mişca ţeapăn, dar am crezut că era din cauza unei bătăi recente. Era însă din cauza uneia foarte vechi. O serie de bătăi crunte care datau încă din copilărie.

– Richard Slack a avut mai multă valoare ca hrană pentru viermi, decît ca om.

– Da, se poate spune asta.

– Şi dacă tatăl lui Vernon ar mai fi trăit, fără îndoială că ar fi apărut la înmormîntarea propriului copil şi ar fi trimis flori, spuse Fry, cu gîndurile pierdute.

Cooper o privi cu atenţie.

– Diane, te simţi bine? o întrebă el.

Fry păru să se scuture de amintiri.

– Sînt bine. Înţeleg acum ce a vrut Vernon să spună despre sălaşul morţii, care se afla în inimile celorlalţi. Dar trebuie să fi existat şi un loc fizic, nu-i aşa?

– În ceea ce-l priveşte, pentru el a fost propria casă. Casa în care a crescut, casa pe care o asocia cu părinţii lui, în special cu omul pe care l-a urît întotdeauna atît de mult. Această casă a fost mereu un sălaş al morţii pentru Vernon.

Fry rămase tăcută cîteva clipe. Privind-o, Cooper ştiu că se va întoarce la acelaşi subiect care o obsedase tot timpul, deşi nu ştia de ce.

– Mesajele acelea pe care le-a trimis, spuse ea. Spînzurătoarea şi stînca, şi tot restul. Crezi că Vernon spera că noi o să desluşim indiciile la timp ca să îl oprim?

– Nu vom putea şti niciodată, nu?

– Dacă asta îşi dorea, Ben, am ajuns prea tîrziu.

Cooper nu mai avea ce să răspundă. „Prea tîrziu" erau cele mai triste cuvinte din limbă, şi amîndoi ştiau asta.

– Nu era Rod Stewart? întrebă el.

– Poftim?

– Versul din cîntec. „Nu sînt atît de prost cum par."

– Nu cunosc nici o melodie a lui Rod Stewart, spuse Fry.

– Haide, trebuie să ştii.

– Ei bine, sper că nu. Fry se cutremură dintr-odată. Nenorocitul de Freddy Robertson. Am fi economisit atîta timp! De ce nu ne-a spus ce ştia?

– Această Lucy Somerville, fiica lui, spuse Cooper. Îmi închipui că este singurul copil, nu?

– Da. De ce?

– Înseamnă că Freddy Robertson nu a avut niciodată un fiu.

– A, înţeleg.

– Şi Vernon nu a avut niciodată un tată adevărat. Nu unul pe care să-l iubească.

– Aşa că Robertson a devenit un surogat de tată?

– În mare măsură, cred. Găseşti totul în jurnal, Diane, cînd vei avea timp să-l citeşti.

Fry aruncă o privire înspre masă.

– Nu sînt sigură că vreau s-o fac.

– Crede-mă, totul este acolo. Marea greşeală a lui Robertson a fost să vină aici, la Greenshaw Lodge, într-un moment nepotrivit. A ales un moment în care încrederea lui Vernon în el fusese distrusă. În ceea ce-l privea pe Vernon, şi substitutul de tată îl abandonase. Robertson a fost omorît cu o carabină, nu cu o armă de vînătoare, nu?

– Aşa spune doctorul. Un singur glonţ, în apropierea inimii. Suficient ca să cauzeze răni interne fatale şi o pierdere masivă de sînge.

Cooper simţi brusc un sentiment de remuşcare. Era ceva iraţional, şi nu ar fi recunoscut asta în faţa lui Fry. Dar, stînd aici, în această casă tragică, aproape înconjurat de cadavre umane, se simţi vinovat că nu descoperise cine împuşcase cîinele lui Tom Jarvis. Acum biata Graceless va fi împinsă atît de jos pe lista priorităţilor, încît moartea ei va rămîne pentru veşnicie la dosar şi ucigaşul ei nu va fi deferit niciodată justiţiei. Domnul Jarvis va deveni doar o altă persoană pe care Cooper va spera să n-o întîlnească vreodată pe străzile din Edendale, ca să nu i se ceară vreo explicaţie.

Se uită la Fry. Mai era ceva care avea nevoie de o explicaţie.

– Diane, este ceva în legătură cu înregistrările apelurilor telefonice, nu-i aşa? spuse el. Un motiv personal pentru care îţi vine atît de greu să le asculţi?

– Cum ţi-ai dat seama?

Lui Cooper îi veni să-i spună motivul, dar se abţinu în ultima clipă. Instinctul îl avertiză că era mai înţelept să nu spună adevărul de data asta.

– Am ghicit.

Dar pe chipul lui Fry se citea din nou acea expresie care îi sugera că nu-l credea.

– Nu-ţi face griji, Ben. Cred că ştiu cine ţi-a spus.

– Nu, serios...

– Poate ai dreptate, zise ea. Dar nu contează.

Fry se uită cum echipa de criminalişti duce ultimele cutii la dubiţe. Mai era activitate în jurul ultimului cort, de unde trupul lui Freddy Robertson încă nu fusese dus la morgă.

– Dar Robertson ar fi putut să ne spună ce ştia, continuă Fry. Ar fi putut să-şi salveze viaţa, şi pe a lui Vernon. Ce naiba era în neregulă cu el?

– Vrei opinia mea de expert? o întrebă Cooper.

– Dă-i drumul!

– Era pur şi simplu un ciudat.

– A, asta-i opinia ta de expert? Nu ai împrumutat opinia asta de la altcineva şi acum pretinzi că e a ta, nu?

– Am multă experienţă în cîmpul muncii, o asigură Cooper.

– Da, atîta vreme cît e un cîmp cu oi.

Cooper se strădui să ţină pasul cu Diane în timp ce aceasta ieşi din casă şi se îndreptă spre alee, trecînd pe lîngă dubiţele criminaliştilor.

– Apropo, Diane, ce tarife pot pretinde experţii? Să-mi trimit factura la tine sau la inspector?

Fry izbucni în rîs. Era pentru prima dată, de luni întregi, cînd Cooper o vedea rîzînd. Gestul îi schimbă în întregime chipul, aşa cum soarele poate schimba un peisaj după ploaie. Îl privi şi deschise gura să răspundă, iar Cooper simţi cum îi tresare inima, de parcă ea se pregătea să-i spună un lucru pe care el îl aşteptase ani întregi să-l audă.

Dar nu avea să ştie ce intenţiona să spună Fry. Primele ei vorbe fură întrerupte de ţîrîitul telefonului mobil. Instinctiv aşteptîndu-se la ceea ce era mai rău, Cooper se uită la numărul de la care era apelat.

– E Matt, spuse el. Şi nu poate exista decît un singur motiv pentru care mă sună.

Dacă viaţa ar fi cu adevărat o carte, ar trebui să fie posibil să întorci ultima pagină fără durere. Modul în care se încheie o viaţă

nu ar trebui să facă pe cineva să dea uitării felul în care acea viață a fost trăită. Dar Ben Cooper avea o teamă mai profundă – una pe care nu știa cum s-o recunoască.

În timp ce sora lui, Claire, stătea cu Matt și o veghea pe mama lor, Ben aștepta afară lîngă copaci, dorind să nu piardă ultimele fîșii de lumină ale zilei care se sfîrșea. Amurgul se strecură atît de încet, încît numai cînd aerul începu să-i răcească pielea, Ben își dădu seama că stătuse în întuneric în ultima jumătate de oră.

După ultimele zile, se temea că nu va ști cum să accepte moartea. Nu era sigur că va înțelege cum era de presupus să reacționeze, ce vor aștepta ceilalți de la el. Cînd realitatea morții avea să vină destul de aproape încît să-l afecteze personal, era îngrozit că mintea lui va refuza să o accepte. Cum ar putea să înfrunte adevărul fizic al celor discutate cu Freddy Robertson? Procesul lent de descompunere care începe cu ultima răsuflare, etapele degradării și mucegaiul fermentației, colcăiala bacteriilor și a enzimelor digestive care vor reda trupul pămîntului...

În mod sigur, cînd acel moment va sosi, va fi prea mult ca să poată face față. Va fi împietrit de frică, îngrozit să-și exprime un gînd sau o emoție, ca nu cumva bariera care ținea departe viermii și demonii să cedeze. Toată lumea va considera că este rece și lipsit de inimă, că nu arată nici urmă de durere. Nu va fi capabil să-și privească în ochi familia, simțindu-se în felul acela.

Ben se întrebă dacă exista cineva căruia putea să-i explice toate astea. Se gîndi să vorbească cu Matt sau cu Claire, dar știa că ei nu vor înțelege. Nu era cinstit să-i împovăreze cu așa ceva. Nimeni nu dorea să se gîndească la moarte. Să se *gîndească* la ea cu adevărat. Îi era teamă să nu-i șocheze referindu-se la trupul mamei lor ca la un obiect impersonal. Dar percepția lui asupra morții se schimbase. Nu credea că după moarte mai rămînea tot persoana pe care o cunoscuse și o iubise.

Pentru o clipă, privi luminile de pe drum. Una după alta, pîlpîiau și mureau pe parapetul podului, deși mașinile nu se

vedeau în spatele lui. Zumzăitul traficului îi aduse în minte grădina amintirilor de la crematoriu. Se cutremură şi se duse înapoi, ca să-i lase şi pe ceilalţi să facă o pauză.

Ben Cooper îşi ţinu mama de mînă mult timp, pînă cînd adormi în scaunul de lîngă patul ei. Trebuie să fi moţăit doar puţin, dar se trezi simţind că trecuse mult timp şi că lumea se schimbase cît dormise. Visase că se pierduse în nişte peşteri mari, pline de ecou, unde era înconjurat de apă. Dar visul pieri rapid cînd deschise ochii şi îşi aminti unde se afla.

Încă o ţinea de mînă pe mama lui, dar degetele ei erau moi şi reci.

– Mamă?

Ochii ei erau închişi – de parcă şi ea dormea. Cooper se întrebă ce visa. Îi puse mîna pe frunte. Era fină, mai fină decît fusese de mulţi ani. Şi mult mai rece.

Se uită la paloarea nefirească a feţei nemişcate şi la început îşi zise că probabil fusese înlocuită cu o statuie de marmură albă, identică, în timp ce el dormea. O statuie frumoasă, sculptată cu fineţe, dar lipsită de scînteia esenţială a vieţii.

– Mamă?

Dar văzuse asta de prea multe ori ca să nu ştie adevărul. Nemişcarea mamei lui nu era cea a somnului – nu se mai simţea nici o urmă de respiraţie.

Aşeză mîna mamei uşor pe pătură, avînd grijă să fie într-o poziţie confortabilă. Apoi o mîngîie de două ori şi îşi ridică privirea înspre fereastră. Nu era sigur ce trebuia să simtă în acel moment. Se aştepta să treacă prin tot felul de emoţii, dar nici una nu păru să vină. Simţea numai o amorţeală care îl cuprinde tot mai mult, un fel de gol ce aştepta ceva care să-l umple.

În cele din urmă, se ridică de pe pat şi deschise uşa. Se întoarse şi aruncă o ultimă privire înspre mama lui. Arăta împăcată, şi Ben fu recunoscător pentru asta. Patul ei fusese schimbat de curînd, aşa că părea curată, îngrijită şi tihnită. Şi acesta era un lucru important.

Încet, Ben străbătu cei cîţiva metri ai coridorului spre oficiul asistentelor. O tînără în uniformă albastră ridică privirea şi îi zîmbi.

– Da, domnule? Pot să vă ajut cu ceva?

– Mama mea, spuse el, cred că a murit.

37

Deși trecuseră două zile de la moartea mamei lui, Diane Fry era neobişnuit de atentă cu el. Asta îl stînjenea pe Cooper. Ca un supervizor atent, Diane se preocupa de starea lui, punîndu-i întrebările obişnuite ca să vadă care îi era starea de spirit, testîndu-i capacitatea de a-şi face treaba şi întrebîndu-se dacă ar trebui să-l trimită acasă, pentru a nu-i face pe colegii lui să se simtă prost. Iar acum îi lăsase un mesaj, cerîndu-i să se întîlnească la cărarea cu sculpturi din Tideswell Dale, dacă se simţea în stare de asta. Despre ce era vorba?

În cele din urmă, ea chiar fu de acord să vină să-l ia de la apartament, de vreme ce piciorul lui era înţepenit şi îi era imposibil să conducă.

– Am avut două zile pline, îi zise Fry în maşină.

– Îmi pare rău că le-am ratat.

– Am avut o mulţime de interogatorii de luat. Nu doar lui Abraham Slack – care încă nu vrea să vorbească, apropo. Dar l-am adus la secţie și pe Melvyn Hudson, încă o dată pe Billy McGowan și pe prietenul tău, Tom Jarvis. Nu se ascunde după deget, nu-i așa? La domnul Jarvis mă refer.

– Da, așa este.

– Chiar mi-a plăcut.

Cooper ridică uimit din sprîncene. Lui Fry nu-i plăcea niciodată nimeni.

– Și vorbește foarte frumos de tine, Ben.

– Nu ştiu de ce. Nu am făcut prea multe pentru el.

– Erau un grup eterogen, ăştia trei. Dar aveau un lucru în comun: toţi îl urau pe Richard Slack.

Fry se opri, se scotoci după nişte mărunţiş şi introduse monedele în aparatul de taxat al parcării. Poarta se deschise, permiţîndu-le să intre pe drumul care ducea la zona de picnic de deasupra potecii cu sculpturi.

– Nu mă surprinde, spuse Cooper. Bănuiesc că toţi cunoşteau povestea lui Vernon. Şi nici unul nu dorea să-l facă să treacă prin mai multe suferinţe decît suportase din cauza tatălui său.

– În genul ăsta de afaceri cu moartea oamenii sînt uniţi, ca un clan, nu-i aşa?

– E o situaţie de genul „noi contra lor". Îţi aminteşti?

– Cum să nu?!

Fry ieşi din maşină ca să închidă poarta. Pîrîul se tîra încet la poalele drumului.

– Uită-te în jos, la apă, îi spuse Cooper.

– De ce? Nu văd nimic.

– Uită-te la plante.

– La rubarba uriaşă?

– Aceea este *Gunnera manicata,* şi provine din mlaştinile sud-americane. Dar nu la ea mă refeream. Mă uitam la chestia cealaltă, la crucea-pămîntului.

– A, da. Asta de unde provine?

– Din Caucaz, cred.

– Nu am ştiut niciodată că vegetaţia din Derbyshire este atît de cosmopolită.

– Ai grijă să nu o atingi, zise el în timp ce Fry se apropie de marginea pîrîului.

– De ce?

– Secretă o sevă care arde pielea şi provoacă băşici. Cred că este o problemă de fotosensibilitate. Dar poate determina orbirea temporară şi, în unele cazuri, chiar afecţiuni serioase pe termen lung, cum ar fi dermatite recurente. Nu este indicat să te apuci să tai chestia asta cu un ferăstrău electric, fără echipament de protecţie. Reprezintă un pericol real.

– Vernon Slack avea băşici pe mîini, afirmă Fry.

– Le-a căpătat atingînd planta asta în timp ce traversa pîrîul la Litton Foot.

– În drum spre ferma Fox House.

– Da.

– Se pare că obişnuia să-şi lase motocicleta acasă la Tom Jarvis, să traverseze apoi pîrîul şi să urce prin pădure. Îi spusese lui Tom Jarvis că bracona prin Alder Hall. Probabil că, din cînd în cînd, îi lăsa un iepure sau un fazan, ca dovadă.

– A bănuit vreodată Jarvis că era vorba de mai mult de-atît?

– Nu ştim, răspunse Fry. N-a spus.

– Nu, nu vorbeşte prea mult. Dar e bine să fim atenţi la ceea ce spune.

Fry se încruntă.

– Era în mod evident intimidat de cineva. Cred că braconierii au încercat probabil să-l avertizeze să stea departe de teritoriul lor, nu? Toată povestea aceea cu tolba cu excremente.

– Niciodată nu m-am gîndit că Tom Jarvis era genul de om uşor de intimidat, spuse Cooper.

– Poate.

Cooper îşi zise că nu existase nici o probă că acea tolbă chiar existase. Poate că domnul Jarvis avusese propriile motive ca să-i conducă pe o pistă falsă.

Fry parcă la marginea zonei de picnic, destul de aproape ca să ajungă la minerul sculptat care privea drumul. Cooper îşi aminti aceste sculpturi din vremea cînd lemnul avea o culoare brună, cu o nuanţă auriu-roşcată. Acum erau bătute de vreme şi aveau o patină de mucegai verde.

– Trebuie să mai fie oase ale lui Audrey Steele împrăştiate pe panta de acolo, spuse Cooper. Nu cred că le vom găsi vreodată chiar pe toate.

– Nici măcar nu le mai căutăm, recunoscu Fry.

– Deci vor rămîne acolo pentru totdeauna, dacă nu vor apărea într-o zi în cuibul unei păsări.

– Ce s-a întîmplat, Ben?

– Mă întreb dacă are vreo importanţă pentru familia ei. Odată au crezut că au tot trupul ei. Apoi Audrey a apărut din nou, dar o parte din ea lipsea. Nu ştiu cum m-aş simţi eu în locul lor. Încerc să-mi imaginez.

– Dacă vrei într-adevăr să ştii, ai putea să-i întrebi, spuse Fry.

Cooper se uită la ea, simţind o undă de milă faţă de lipsa ei de experienţă în relaţiile interumane.

– Oamenii nu spun niciodată adevărul despre un subiect ce are legătură cu moartea. Îţi spun numai ceea ce vrei să auzi sau ceea ce consideră ei că sună adecvat. Totul este aparenţă. Nimeni nu poate studia prea îndeaproape adevăratele lor sentimente legate de moarte. Este prea înfricoşător.

– Vrei să spui că oamenii nu doresc să recunoască faptul că se bucură de moartea cuiva, fiindcă ceilalţi se aşteaptă să fie îndureraţi?

Cooper se întoarse.

– Nu asta am vrut să spun. Dar nu contează.

Pe de altă parte, ştia că este posibil ca oamenii să accepte moartea în viaţa lor în moduri ciudate, ca doamna Askew de pildă, care ţinea rămăşiţele incinerate ale soţului în terariu. Era ceva practic şi lipsit de sentimentalism, şi totuşi soţul ei nu se ştersese complet din amintirea ei. Cooper spera numai ca domnului Askew să-i placă reptilele.

– Atunci ce-ai vrut să spui? insistă Fry.

Părea să încerce din răsputeri să nu se enerveze.

Dar Cooper clătină din cap.

– Ştii, iniţial am fost indus în eroare de comentariile lui Ellen Walker despre vremea din ziua funeraliilor lui Audrey. Mi-am imaginat familia stînd în lapoviţă lîngă capela crematoriului şi admirînd coroanele de flori. Dar ei nu s-au dus la crematoriu, ci numai la slujba de la Steele Mark. Au decis să nu participe la ultima fază a funeraliilor – şi asta este o formă de negare în felul ei, desigur. A fost o decizie care a oferit ocazia pentru ceea ce a urmat.

– Sper că nu ai spus toate astea familiei.

Cooper rîse.

– Sigur că nu.

Fry inspiră adînc, dar păru să se răzgîndească în privinţa a ceea ce intenţiona să spună.

– Ştii dinţii din rămăşiţele incinerate date lui Vivien Gill? întrebă ea. Ni s-a spus că nu erau de om, dar a trebuit să aşteptăm opinia unui expert ca să ştim de la ce animal proveneau. Tocmai am aflat azi-dimineaţă.

– Erau de porc, nu-i aşa? întrebă Cooper.

– De unde ştii?

– Un porc mort aduce cel mai bine cu un om mort, chiar şi în ceea ce priveşte mirosul. Al doilea set de rămăşiţe din Ravensdale s-a dovedit a proveni din cadavrul unei scroafe, nu-i aşa? După urmele de tăieturi de pe oase, pun pariu că a fost folosit pentru exerciţiu. Şi Tom Jarvis obişnuia să crească porci.

Fry aprobă din cap.

– Nu ştim sigur cît de mult a fost implicat Jarvis. Dar ştim că a încercat să-l protejeze pe Vernon Slack.

– La fel a făcut şi Billy McGowan.

– Da.

– Ştii că am văzut motocicleta lui Vernon parcată lîngă casa lui Jarvis, prima dată cînd m-am dus acolo. Se poate să mă fi supravegheat din pădure cînd m-am dus să mă uit la locul unde a fost găsit cadavrul. Cred că, fireşte, cîinii erau obişnuiţi cu el. Şi cu mine s-au obişnuit destul de repede. Lui Cooper îi veni brusc în minte un gînd. Mă întreb dacă atunci a încercat să traverseze pîrîul ceva mai jos şi s-a rănit la mîini în crucea-pămîntului.

Fry îşi băgă mîinile în buzunare şi se aşeză pe soclul de lemn de lîngă miner, cu braţul sprijinit de genunchiul lui. De acolo priveliştea asupra văii era minunată, zărindu-se Ravenstor şi Miller's Dale înspre sud. Dacă nu ar fi fost dealurile, ar fi putut chiar să vadă turla bisericii din Tideswell, înspre nord. Fry însă nu păru să acorde atenţie peisajului.

– L-am găsit pe proprietarul armei, spuse ea.

– Da? Cea cu care Vernon l-a omorît pe Freddy Robertson?

– A căpătat-o de la un braconier din banda care vînează în pădurile din Alder Hall. Vernon l-a văzut şi l-a recunoscut pe unul dintre ei. Cînd s-au întîlnit la o înmormîntare, a făcut unele aluzii şi a fost invitat la vînătoare de cîteva ori. Apoi Vernon i-a spus că are nevoie de o armă ca să împuşte iepurii de pe proprietatea lui.

– Serios?

– Da, serios. Şi poate te interesează să afli că avem o potrivire cu glonţul extras din cîinele domnului Jarvis.

– L-aţi identificat pe cel care l-a împuşcat pe Graceless?

– De aceea domnul Jarvis are o părere atît de bună despre tine, Ben.

– Dar eu nu...

– Nu contează.

Cooper se uită la Fry. Multă vreme îl privise ca pe ceva care trebuia evitat cît mai mult posibil. Părea să o irite, fiind tot atît de nociv precum crucea-pămîntului care cauzase arsurile de pe braţele lui Vernon Slack.

– Gavin Murfin a venit să mă vadă, spuse el. Tu ai fost cea care i-a spus despre ceva numit „ceasul morţii"?

– Da. Este un site în care introduci datele personale şi îţi prezice cît vei trăi. Pretinde că îţi dă data exactă a morţii. De ce?

– Ei bine, Gavin a găsit site-ul şi l-a încercat.

– Aha. Şi a obţinut un rezultat interesant?

– Da, răspunse el. I s-a spus că a murit în urmă cu trei luni.

– Bietul Gavin.

Cooper nu-şi putu ascunde zîmbetul.

– De fapt, cred că i-am făcut un bine. S-a decis că ar trebui să se distreze cît mai mult posibil, dacă tot trăieşte mai mult decît i-a fost dat.

– Înseamnă că nu e nimic schimbat la el.

– Freddy Robertson a avut dreptate, zise Cooper. Necunoscutul este cel care ne înspăimîntă cel mai mult, lucrurile pe care nu le înţelegem. Şi, mai mult decît orice pe lume, moartea

reprezintă marea necunoscută. Singurul mod să te împaci cu existenţa ei e să o înţelegi. Dacă poţi face asta, atunci moartea îşi pierde puterea de a fi atît de înspăimîntătoare.

– Sper că aşa e.

– Totuşi, nu a avut dreptate chiar în toate. Vernon Slack îl asculta prea mult.

– Ce vrei să spui?

– Ideea că sufletul se agaţă de trup pînă cînd carnea dispare de pe oase – asta nu-i deloc adevărat. E un moment cînd personalitatea moare, cînd persoana pe care ai iubit-o dispare pentru totdeauna. În spital, am ştiut exact clipa în care s-a întîmplat asta. Nu am avut nici o îndoială în privinţa asta, absolut nici una. Vreau să spun că nu am fost îngrijorat despre ce însemna moartea pentru mama, toată chestia aia cu descompunerea şi cadavrul care se autodigeră. Deoarece orice are loc după acel moment nu i se întîmpla *ei*. Era doar natura, care făcea curăţenie.

Fry ridică privirea.

– Ai văzut norii de acolo?

Cooper se uită cu uimire de-a lungul văii. Nu o văzuse niciodată observînd vremea din Peak District, în afară de cazul în care ploua atît de puternic, încît se simţea în pericol de a se îneca. Dar acum văzu ce remarcase Diane. Deasupra lui Hammerton Hill erau grupuri de nori denşi, cenuşii, dar care se împrăştiau pe măsură ce se înălţau, lăsînd să se întrezărească cerul.

Se întoarse să se uite la Fry. Aceasta rămase cu privirea pierdută în depărtare, de parcă vedea priveliştea pentru prima oară. Peste umărul ei, Cooper zări minerul sculptat care zîmbea, în timp ce soarele îi atingea faţa. Minerului nu îi păsa ce se întîmpla cu trupul său – şi de ce ar fi făcut-o? Cineva îi surprinsese spiritul şi i-l păstrase pentru veşnicie. Amintirea lui nu se va descompune niciodată, sufletul îi era intact, eternitatea era mai presus de nevoile unui corp fizic. Cumva, de undeva, el descoperise secretul liniştii nemărginite.

Dar Cooper mai simţea nevoia să spună un lucru. Era ceva ce îi ardea sufletul de cînd petrecuse acele ore stînd lîngă patul

de spital al mamei sale şi avusese la dispoziţie prea mult timp de gîndire.

– Vernon Slack spunea că sălaşul morţii se afla în inimile celorlalţi, zise el.

– Da? spuse Fry.

– Dar se înşela şi în legătură cu acest lucru, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Toţi cei care l-au cunoscut pe Vernon au minţit ca să-l protejeze. Toţi. Au încercat să arunce vina asupra tatălui său, care merita asta, Dumnezeu să-l ierte. Şi bunicul lui a decis ca mai bine să sufere el însuşi, decît să permită ca Vernon să treacă prin coşmarul pe care l-ar fi suportat dacă ar fi fost arestat.

Cooper îşi puse mîna pe umărul minerului sculptat, căutînd puţină căldură în locul unde soarele atinse lemnul.

– De fapt, Vernon a fost iubit de toată lumea din jurul lui, continuă el. Doar că nu a ştiut asta niciodată.

– Ben...

Cooper îşi retrase mîna şi se uită la Fry. Dar nu era sigur cui se adresa, atunci cînd vorbi din nou.

– Ştim atît de puţine despre moarte. Dar, de fapt, cei mai mulţi dintre noi ştiu chiar şi mai puţine despre dragoste.